

A Moszad ügynöke és az európai terrorhullám

Daniel Silva

calibre 0.8.21

A NEW YORK TIMES BESTSELLERE

DANIEL
SILVA

A MOSZAD ÜGYNÖKE
ÉS AZ EURÓPAI
TERRORHULLÁM

DANIEL SILVA

A Moszad ügynöke és az európai terrorhullám

Ulpus-ház Könyvkiadó Budapest, 2011

A fordítás alapjául szolgáló mű: Daniel Silva: The Portrait of a Spy

Copyright © 2011 by Daniel Silva All rights reserved

Hungarian translation © Tóth Attila, 2011 © Ulpus-ház Könyvkiadó, 2011

ISBN 978 963 254 586 8

A Moszad ügynöke és az európai terrorhullám, kitalált történet. A benne szereplő nevek, személyek, helyek és események a szerző fantáziájának termékei. Ha bármi élő vagy halott személyekre, valódi vállalatokra, cégekre, eseményekre vagy helyszínekre emlékeztet, az pusztán a véletlen műve.

Csodálatos gyermekeimnek, Nicholasnak és Lilynek, akiket jobban szeretek és csodálok, mint hinnék.

És mint mindig, feleségemnek, Jamie-nek, aki mindenben segít.

A dzsihád már úgy hozzátartozik Amerikához, mint a baseball, és Angliához, mint az ötórai tea.

Anvar al-Avlaki, az al-Kaida igehirdetője és tagtoborzója

Egy feddhetetlen jellemű ember rengeteget számít. Elet és halál múlhat rajta.

Elie Wiesel

I. Halál a kertben

1. LIZARD-FÉLSZIGET, CORNWALL

Végül is a Rembrandt-kép nyomán oldódott meg a rejtély egyszer s mindenkorra. Ezután a kis üzletekben, ahol bevásárlásaikat intézték, s a sötét tengerparti kocsmákban, ahová egy-egy italra betértek, a falusiak szemrehányást tettek maguknak, amiért nem vették észre az árulkodó jeleket, és még derűs nevetést is kiváltott belőlük néhány furcsa elmélet, amelyet a férfi munkájával kapcsolatban kitaláltak. A legvadabb álmában sem képzelte volna egyikőjük sem, hogy a Gunwalloe-öböl túloldalán lakó hallgatag férfi restaurátor, méghozzá világhírű.

Nem ő volt az első, aki valami titok birtokában érkezett Cornwallba, de csak kevesen őrizték a titkot nála jobban vagy misztikusabban.

Ennek egyik bizonyítéka volt a különös mód, ahogy lakóhelyet választott magának és nagyon szép, de nála sokkal fiatalabb feleségének. Miután kiválasztották a festői házat a szikláknál - ahogy mondják, látatlanban -, előre kifizette tizenkét hónap bérleti díját, és minden papírmunkát egy titokzatos hamburgi ügyvéd intézett a háttérben. Két héttel később úgy költözött be a házba, mintha rajtaütést végezne egy távoli, ellenséges poszton. Akik a faluba tett első portyái során találkoztak vele, azokat mind meglepte az idegent burkoló titokzatosság.

Úgy tűnt, se neve nincs - legalábbis olyan, amelyet hajlandó elárulni se szülőhazája, amelyet bárki el tudott volna helyezni a térképen. Duncan Reynolds, aki harminc éve ment nyugdíjba a vasúttól, és akit Gunwalloe lakosai közül a leginkább világi gondolkodásúnak tartottak, úgy írta őt le, mint „rejtélyes embert”, míg mások jellemzései a „tartózkodótól” a

„kibírhatatlanul udvariatlanig” terjedtek. Ennek ellenére mindenki egyetértett, hogy történjék bármi, Gunwalloe, ez a kis cornwalli falu sokkal érdekesebb helyé vált.

Egy idő után már azt is ki tudták deríteni, hogy az illető neve Giovanni Rossi, és olasz származású, akárcsak szép felesége. A dolgok csak különösebbé váltak, amikor állami autók kezdtek feltűnedezni késő esténként a falu utcáin, bennük a kormány embereivel. És akkor ott volt még a két figura, akik időnként az öbölben horgásztak. Általános volt a vélemény, hogy ők a legrosszabb horgászok, akiket valaha láttak. Legtöbbjük feltételezése szerint nem is horgászok voltak. Természetesen, ahogy egy Gunwalloe méretű kis faluban erre számítani lehet, élénk találgatások indultak meg a jövevény kilétével és munkája jellegével kapcsolatban - a találgatásokra a választ végül a Fiatal nő portréja

(olajfestmény, 104 x 86 centiméter), Rembrandt van Rijn alkotása adta meg.

Sosem vált világossá, mikor is érkezett meg. Feltételezések szerint január közepén lehetett, mert akkor vettek észre nagy változást a férfi szokásos napi programjában. Az egyik nap még a Lizard-félsziget meredek szikláin járkált, mintha lelki furdalás gyötörné, másnap pedig már egy festőállvány előtt állt a nappalijában, ecsettel az egyik kezében, festőpalettával a másikban, és közben olyan hangosan szólt egy opera, hogy talán még a Mount-öböl túloldalán, Marazionban is hallani lehetett. Mivel az épület nagyon közel van a part menti ösvényhez, még az is előfordulhatott, hogy valaki - ha jó helyen állt meg, és megfelelő szögben nyújtotta a nyakát - megpillanthatta a férfit a stúdiójában. Az első feltételezés az volt, hogy maga fest egy képet. Ahogy azonban múltak a hetek, egyértelművé vált, a férfi a művészeti konzerválás, gyakoribb nevén restaurálás munkáját végzi.

- Ez mi a fenét jelent? - kérdezte valamelyik este a Bárány és Zászló nevű kocsmában Malcolm Braithwaite, a nyugdíjas rákhalász, akiből állandóan a tenger szaga áradt.

- Azt, hogy reparálja azt a vackot - felelte Duncan Reynolds. - Egy festmény olyan, mint egy élő teremtmény, amelyik lélegzik. Ha megöregszik, fakó és petyhüdt lesz... mint amilyen te is vagy, Malcolm.

- Úgy hallom, egy fiatal lány.

- Csinos - mondta Duncan, és bólintott. - Az arca mint a friss gyümölcs. Az embernek kedve volna beleharapni.

- Tudni, hogy ki a művész?

- Még nem sikerült kideríteni, de próbálkozunk.

Nem is akárhogy próbálkoztak. Könyveket tanulmányoztak át, az internetes honlapokat nézegették, és megkerestek olyanokat, akik valamennyit tudnak a művészetről - vagyis többet, mint Nyugat-Cornwall lakosai közül szinte bárki. Végül április elején a falu boltjában Dottie Cox elegendő bátorságot gyűjtött, és egyszerűen megkérdezte a szép, fiatal olasz nőt a festményről, amikor az vásárolni ment. A nő félreérthető mosollyal tért ki a válasz elől. Utána pedig vállára vetette a fonott szatyrát, és visszasétált az öbölbe, miközben a tavaszi szél bele-belekapott igézően szép, sötét hajába. Az üvöltő opera az érkezése után percekben belül elhalkult, és az épület ablakszemein is becsukódtak a sötétítőzsakuk.

A következő héten sem sokat tudtak meg, mivel a restaurátor és szép felesége előzetes bejelentés nélkül egyszerűen eltűnt. Gunwalloe lakosai napokig attól féltek, vissza sem akarnak térni, és néhányan korholták magukat, amiért szaglászta, és bele akartak pillantani a házaspár magánügyeibe. Dottie Cox nem sokkal ezután, miközben valamelyik reggel átfutotta a Timest a falusi boltban, felfigyelt egy washingtoni tudósításra egy rég eltűnt Rembrandt-portré bemutatásáról - egy olyan festményéről, amely pont úgy néz ki, mint ami az öböl végén lévő házban van. A rejtély tehát megoldódott.

Pusztán véletlenségből a Times ugyanezen számának címlapján is volt egy cikk, amely négy titkos iráni

nukleáris létesítményben bekövetkezett rejtélyes robbanásokról számolt be.

Gunwalloe-ban senki nem sejtette, hogy a kettő között kapcsolat lehet. Legalábbis akkor még nem sejtették.

A restaurátor egész más emberként tért vissza Amerikából; ezt mindenki láthatta. Noha titokzatosan viselkedett a személyes találkozások során - és továbbra sem úgy nézett ki, mint akit tanácsos meglepni a sötétben -, nyilvánvaló volt, hogy nagy teher esett le a válláról. Időnként mosolyt lehetett felfedezni szögletes arcán, és a zöld szempárból sugárzó fény sem volt már annyira harcias. Míg korábban úgy rózta az ösvényeket, mint aki megtévelyledt, most úgy tűnt, szinte lebeg a ködös sziklák felett, mint egy szellem Artúr király udvarában, aki hosszú idő után távoli földről tér haza.

- Nekem úgy tűnik, mintha egy titkos eskü alól kapott volna feloldozást - jegyezte meg Vera Hobbs, a falusi pékség tulajdonosnője. De amikor arra kérték, próbálja meg kideríteni, hogy milyen esküről lehet szó, vagy hogy kinek tette, erre már nem volt hajlandó. Mint mindenki más a településen, ő is bolondot csinált magából, amikor megpróbálta eltalálni a férfi foglalkozását. - De - mondta - jobb őt békén hagyni. Különben megtörténhet, hogy legközelebb csinos feleségével együtt örökre távozik a Lizard-félszigetről.

Ahogy a csodálatos nyár lassan elmúlt, voltaképpen már az egész falu a restaurátor terveivel foglalkozott. Mivel az épület bérlete szeptemberben lejár, és semmi kézzelfogható jele, hogy meg akarják hosszabbítani, burkolt kísérleteket tettek, hogy a férfit maradásra bírják. A restaurátornak valami olyasmire van szüksége, gondolták, ami a cornwalli partokhoz köti

- valami munkára, amihez szüksége van a tehetségére, hogy ne csak a sziklák mentén sétálgasson. Hogy pontosan mi legyen ez a munka, és ki ajánlja fel neki, fogalmuk sem volt, de kitűzték maguknak a feladatot, hogy megpróbálják megtalálni a választ.

Hosszas tanakodás után Dottie Cox állt elő az ötlettel, hogy rendezzék meg az Első Gunwalloe-i Képzőművészeti Fesztivált, amelyen Giovanni Rossi lesz a tiszteletbeli elnök.

Másnap délelőtt hozakodott elő az indítvánnyal a restaurátor feleségének, amikor az a szokásos időben benézett a falusi boltba. A nő ezen percekig nevetett. Az ajánlat megtisztelő, mondta, miután visszanyerte higgadságát, de nem hiszi, hogy signor Rossi elfogadná. Nem sokkal ezután a férfi hivatalosan is visszautasította a felkérést, ezért a Gunwalloe-i Képzőművészeti Fesztivál ötlete hamvába holt. Nagy gondot azonban nem jelentett; pár nappal később kiderült, hogy a restaurátor újabb egy évre kibérelte az épületet. A bérleti díjat megint egy összegben fizette ki, a papírmunkát pedig ugyanaz a titokzatos hamburgi ügyvéd intézte.

Ezután az élet szinte a szokásoshoz hasonló kerékvágásba tért vissza. A délelőtti órákban látták a restaurátort, aki feleségével együtt vásárolni tartott a faluba, és délután is megpillantották, ahogy a sziklákön barangol az esőkabátjában és szemébe húzott lapos sapkájában. Ha a férfi esetleg nem üdvözölte őket a megfelelő udvariassággal, azon sem sértődtek meg. Ha úgy tűnt, valami nyugtalanítja, nem zavarták. Amikor pedig idegen érkezett a településre, minden mozgását figyelték, amíg csak el nem ment. A restaurátor és felesége eredetileg olasz lehetett, de már cornwalliak voltak, és az ég irlalmazzon annak a bolondnak, aki megpróbálja elszakítani őket tőlük.

Voltak azonban néhányan a Lizard-félszigeten, akik úgy gondolták, a kép még nem teljes - és különösen egy ember vélte úgy, hogy tudja, mi hiányzik belőle. Teddy Sinclair volt az illető, egy meglehetősen jó helstoni pizzéria tulajdonosa, aki rajongott az összeesküvés-elméletekért. Teddy úgy vélte, a holdra szállás csak kitalált történet. Teddy úgy vélte, a szeptember 11-i támadást az amerikaiak szervezték. És Teddy azt is feltételezte, a Gunwalloe-öbölnél lakó férfi nem csak festmények restaurálásával foglalkozik.

Elmélete bizonyítására november második csütörtökén összehívta a falusiakat a Bárány és Zászló kocsmába, és kiterített egy táblázatot, amely úgy nézett ki, mint az elemek periódusos rendszere. Ez azt lett volna hivatott minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az iráni nukleáris létesítményekben bekövetkező robbanásokat egy Gabriel Allon nevű

legendás izraeli titkos ügynök idézte elő -és hogy ez a Gabriel Allon most Giovanni Rossi néven él békésen a Gunwalloe-öbölnél. Amikor a nevetés végre elcsendesedett, Duncan Reynolds az elképzelést a legbutább dolognak tartotta azóta, hogy néhány francia úgy döntött, Európának közös valutára van szüksége. Ezúttal viszont Teddy nem engedett az álláspontjából, amit utólag visszatekintve jól is tett. Teddy ugyanis tévedhetett a holdra szállást illetően vagy szeptember 11-ével kapcsolatban is, de a Gunwalloe-öbölnél lakó férfival kapcsolatos elképzelése minden tekintetben igaz volt.

Másnap, az első világháborút befejező fegyverszünet évfordulóján a falu arra a hírre ébredt, hogy a restaurátor és felesége eltűnt. Vera Hobbs pánikban szaladt le az öbölbe, és bekukucskált az épület ablakán. A restaurátor eszközei ott voltak az alacsony asztalon, a festőállványon pedig egy ágyon elnyúló, meztelen nőt ábrázoló festmény. Vera egy pillanat alatt felismerte, hogy az ágy ugyanaz, mint ami a nappali szobában van, a nővel pedig minden délelőtt találkozik a pékségben. Zavara ellenére úgy tűnt, Vera egyszerűen nem tudja másfelé fordítani tekintetét, mivel a festmény az egyik legszebb volt, amelyet életében látott. Ugyanakkor jó jel, gondolta, amikor visszaindult a faluba. Egy ilyen festményt az ember nem hagy hátra, ha végleg el akar menni. A restaurátor és felesége egy idő után visszajön. És az Úr kegyelmezzon annak az átkozott Teddy Sinclairnek, ha nem így lesz.

2. PÁRIZS

Az első bomba 11:46-kor robbant a párizsi Champs-Élysées-n. A francia biztonsági szolgálat igazgatója később azt mondta, semmi figyelmeztetést nem kapott a küszöbönálló támadásról, amit az őt becsmérők akár nevetségesnek is tarthattak volna, ha nincs olyan sok halálos áldozat. A figyelmeztető jeleket jól lehetett látni, mondták. Csak a vakok és a szemüket szándékosan eltakarók nem vehették őket észre.

Európa szempontjából a támadás időpontja nem is lehetett volna rosszabb. Több évtizednyi bőkezű szociális költekezés után a kontinens nagy része a pénzügyi összeomlás szélén állt. Az adósság gyorsan nőtt, az államkincstárak üresek voltak, az elkényeztetett polgárok pedig korosodtak, és elvesztették illúzióikat. Mindenre a megszorítások nyomták rá a bélyegüket. A politikai légkörben egyetlen tehenet sem tekintettek túl szentnek; az egészségügyi rendszerek, az egyetemi ösztöndíjak, a művészeti támogatások, sőt még a nyugdíjak is drasztikusan csökkentek. Európa úgynevezett perifériáján a gyengébb gazdaságok dominóként dőltek össze. Görögország lassan elsüllyedt az Égei-tengerben, Spanyolországot infúzió tartotta életben, az ír csodáról pedig kiderült, hogy valójában csak

délibáb. Brüsszel elegáns szalonjaiban sok eurokrata már hangosan is ki merte mondani a korábban elképzelhetetlent, vagyis hogy az európai integráció álma szétfoslóban van. Komorabb pillanataikban néhányan pedig már azon tűnődtek, hogy talán Európa is haldoklik abban a formájában, ahogy ők ismerik.

Abban a novemberi hónapban egy másik hiedelem is darabjaira hullott: az az eszme, hogy Európa be tudja fogadni a muszlim bevándorlók szakadatlan áradatát a korábbi gyarmatokról, és közben megőrzi kultúráját és szokásos életvitelét. Ami ideiglenes programként indult a háború utáni munkaerőhiány enyhítésére, az mostanra a teljes kontinens arculatát megváltoztatta. A muszlimok által lakott külvárosi kerületek szinte minden városban elégedetlenségtől voltak hangosak, és számos országban úgy tűnt, az évszázad vége előtt több helyen a mohamedán vallásúak kerülnek többségbe. A kapuk tágra nyitása előtt egyetlen döntéshozó sem foglalkozott azzal, hogy az őslakos európaiakkal konzultáljon, és most, többévnnyi viszonylagos passzivitás után az őslakosok is kezdték hallatni hangjukat. Dánia drákói rendszabályokat vezetett be a bevándorlók házasodásával kapcsolatban.

Franciaországban betiltották az arcot teljesen eltakaró burka nyilvános helyen való viselését. A svájciak pedig, akik egymást is alig tolerálták, most úgy döntöttek, nem engedélyezik kis-

és nagyvárosaikban az oda nem illő minareteket. Nagy-Britannia és Németország vezetői a kulturális sokszínűséget, a kereszténység utáni Európa virtuális vallását keresztülvihetetlen vállalkozásnak nyilvánították. A többség nem enged többé a kisebbség akarátának, jelentették ki. A virágzó szélsőségeket sem tolerálja ezután. Úgy tűnt, Európának az iszlámmal már régóta vívott küzdelme új, potenciálisan veszélyes fázisba ért. Sokan attól tartottak, a küzdelem egyenlőtlen lesz. Az egyik oldal már öreg, fáradt és önelégült. A másikat gyilkos örületbe kergethet egy dán újságban megjelenő néhány gúnyrajz.

Sehol nem lehetett jobban érzékelni az Európára nehezedő problémákat, mint Párizs arabok lakta külvárosában, a bohókásan vidám Clichy-sous-Bois-ban. Innen indultak ki a Franciaországon 2005-ben végigsöprő, életeket követelő zavargások, itt mérték az ország legmagasabb munkanélküliségi adatait, és itt történt a legtöbb bűncselekmény. Clichy-sous-Bois olyan veszélyes helynek számított, hogy lehetőleg még a francia rendőrök is kerültek a lakótelepeit - közöttük azt, ahol Nazim Kadir, a huszonhat éves algériai, a híres Fouquet étterem alkalmazottja élt népes családjának tizenkét tagjával együtt.

Azon a novemberi reggelen még sötétben indult el a lakásából, hogy lelkiileg megtisztuljon egy mecsetben, amelyet szaúdi pénzből építettek, és ahol egy franciául nem beszélő, szaúdi iskolát végzett imám látta el a szolgálatot. Miután eleget tett az iszlám egyik legfontosabb kötelezettségének, a 601 AB jelzésű busszal a Le Raincy nevű külvárosba ment, ahol felszállt egy helyiérdekű vonatra, amely a Saint-Lazare pályaudvarra vitte. Ott az utazás utolsó szakaszában átszállt a párizsi metróra. Sehol nem ébresztett gyanút a hatóságokban vagy útitársaiban. Vastag kabátja eltakarta a testére erősített, robbanószerrel tömött mellényt.

A szokásos időben, 11:40-kor szállt le az V. György megállónál, és indult el a Champs-Élysées-n. A hamarosan elszabaduló poklot túlélő szerencsések később azt mondták, semmi szokatlan nem volt a férfi megjelenésében, noha egy virágbolt tulajdonosa azt állította, valami furcsa eltökéltséget vett észre a lépteiben, ahogy megjelent az étterem bejáratánál.

A közelben állók között ott volt egy miniszterhelyettes, a francia televízió egyik hírolvasója, egy divatmodell, aki akkoriban a Vogue címlapján szerepelt, egy cigány koldus, aki egy gyermek kezét fogta, valamint japán turisták egy zajos csoportja. Az öngyilkos merénylet még egyszer megnézte az óráját. Ezután pedig szétnyitotta a kabátját.

Azt sosem sikerült megállapítani, hogy a cselekedetet megelőzte-e a szokásos Allah akbar kiáltás. Számos túlélő azt mondta, hallotta; mások azt állították, az öngyilkos merénylet

csendben robbantotta fel a pokolgépet. Ami magának a robbanásnak a hangját illeti, a hozzá legközelebb állók egyáltalán nem emlékeztek rá, mivel dobhártyájuk súlyosan károsodott.

Egy emberként mindenki emlékezett azonban egy vakító, fehér villanásra. A halál fénye volt, mondta valaki. Olyan fény, amit az lát, aki először kerül összeütközésbe Istennel.

Maga a bomba is tervezési csoda volt. Nem olyan eszköz, amelyet az internetes leírások vagy az európai szalafista mecsetekben található brosrák alapján lehet készíteni. Ezt a palesztin és mezopotámiai csatározások során tökéletesítették. Patkányméregbe mártott szögek voltak benne - a példát a Hamasz öngyilkos merényleitől vették -, és fűrészként vágta keresztül a tömeget. A detonáció olyan erős volt, hogy két kilométerrel távolabb még a Louvre üvegpiramisa is megremegett a lökéshullámtól. A merénylet legközelebb állókat darabokra tépte, kettészakította vagy lefejezte, ami a hitetlenek gyakori büntetése. Még negyven méterrel messzebb is végtagokat szakított le. A halálzóna legtávolabbi részén az áldozatok teste épnek látszott. Külső sebek nélkül a lökéshullám ölte meg őket, amely szökőárként zúdult végig belső szerveiken. A gondviselés megadta nekik az apró kegyet, hogy feltűnés nélkül vérezzenek el.

Az elsőként érkező csendőrök gyomra azonnal felfordult a látványtól. Végtagok, cipők, 11:46-kor megállt karórák és mobiltelefonok hevertek a járdán, amelyeken senki nem válaszolt a hívásokra. Egy utolsó sértésként a merénylet maradványai is keveredtek az áldozatokéival - minden, kivéve a fejét, amelyik egy áruszállító kisteherautóra esett vagy negyven méterrel távolabb. Különös, de a fej arckifejezése nyugodt volt.

A francia belügyminiszter a robbanás után tíz perccel ért a helyszínre. A vérontást látva azt mondta: „Bagdad Párizsba jött.” Tizenhét perccel később Koppenhága vidámparkjába is megérkezett, ahol 12:03-kor egy másik öngyilkos merénylet robbantotta fel magát gyerekek egy nagy csoportjában, akik türelmetlenül várták, hogy felszállhassanak a hullámvasútra. A dán biztonsági szolgálat, a PET gyorsan kiderítette, hogy a sahíd merénylet Koppenhágában született, dán iskolákba járt, és dán nőt vett feleségül. Úgy tűnt, nem zavarta, hogy a saját gyerekei is ugyanabba az iskolába járnak, amelyikbe az áldozatok.

Európa biztonsági szakemberei előtt a rémálom forgatókönyve valósult meg - összehangolt és jól előkészített támadások, amelyeket szemmel láthatóan nagy szakértelemmel tervelték ki és valósítottak meg. Attól tartottak, a terroristák hamarosan újra lecsapnak, de két fontos információ hiányzott. Nem tudták, hogy hol. És azt sem, hogy mikor.

3. ST. JAMES'S, LONDON

Később a londoni rendőrség terrorelhárító csoportja sok értékes időt és energiát fordított a feladatra, hogy megpróbálják rekonstruálni, milyen lépéseket tett azon a reggelen egy bizonyos Gabriel Allon, az izraeli titkosszolgálat legendás, de önfejű ügynöke, aki hivatalosan már visszavonult, és csendben élt az Egyesült Királyságban. Kíváncsi szomszédok elmondása alapján tudni lehetett, hogy pár perccel napkelte után lépett ki cornwalli lakásából, és szép, olasz születésű felesége, Chiara társaságában beszállt a Rangé Roverébe. A brit zárt láncú kamerák orwelli rendszerének köszönhetően azt is tudni lehet, hogy a pár rekordgyorsasággal ért Londonba, és valami égi gondviselés révén még egy többé-kevésbé szabályos parkolóhelyet is találtak a Piccadillyn. Onnan gyalog mentek a Mason's Yardba, a St. James's egyik csendes, macskakővel burkolt bevásárlóudvarába, és megjelentek az Isherwood Fine Arts stúdió ajtaja előtt. A tér ipari kamerája azt mutatta, hogy londoni idő szerint 11:40-kor engedte be őket Maggie, Isherwood legújabb titkárnője, aki 11:45-kor pedánsan feljegyezte az időpontot a látogatók nyilvántartásába.

Az 1968 óta múzeumi minőségű, régi itáliai és holland mesterművekkel kereskedő galéria valaha a Mayfair városrészben, a New Bond Streeten volt egy elegáns helyen. Miután a Hermès, a Burberry és a Cartier a St. James's-be száműzte, egy kopottas, korábban a Fortnum & Mason tulajdonában lévő raktár három szintjén lelt menedéket. A St. James's intrikus lakói a galériát mindig egyfajta jó színháznak tekintették - dráma és komédia, szédítő magasságok és látszólag feneketlen mélységek, amihez mindig valamiféle konspiráció érzése is társult a felszín alatt. Ezt jelentős mértékben a tulajdonos személyisége váltotta ki. Julian Isherwoodot azzal verte a sors, hogy mindenáron műkereskedő akart lenni - és jobban szerette magánál tartani a műkincseket, mint eladni őket. Ennek eredményeként hatalmas készlete halmozódott fel a szakmában eladhatatlan árunak nevezett festményekből, amelyekért a vásárlók sosem fizetnének megfelelő árat. Az a szóbeszéd járta, hogy Isherwood festménygyűjteménye a brit királyi családdal vetekszik. Még Gabriel is, aki pedig már több mint harminc éve végezte festmények restaurálását a galéria számára, teljes sötétségben volt Isherwood igazi készletének nagyságát illetően.

A férfit az irodájában találták; a magas, kicsit leírhatatlan megjelenésű alak egy régi katalógusokkal és monográfiákkal teli asztalnak támaszkodott. Csíkos, szürke zakót viselt és levendulaszínű nyakkendőt, amelyet előző este kapott legújabb barátnőjétől. Mint mindig, most is enyhén másnaposnak tűnt, amit nem bánt kifejezetten. Gyászos tekintettel meredt a televízió képernyőjére.

- Feltételezem, hallottátok a híreket.

Gabriel komoran bólintott. Akkor hallották az első jelentéseket a rádióban, amikor London nyugati külvárosaiban jártak. A képernyőn megjelenő látvány nagyon hasonló volt a Gabriel gondolataiban korábban feltűnő képhez: letakart halottak, vérző túlélők, arcukat szörnyülködve a tenyerükbe temető emberek a környéken. Ez sosem változik. És arra gondolt, hogy nem is fog.

- A múlt héten a Fouquet-ban ebédeltem egy ügyfelemmel - mondta Isherwood, beletúrva szürkés, hosszú sörényébe. - Pont ott váltunk el egymástól, ahol ez az örült felrobbantotta magát. Mi van, ha az ügyfelem mára tervezi az ebédet? Én is...

Isherwood elhallgatott. Tipikus reakció egy támadás után, gondolta Gabriel. Az élők mindig valami kapcsolatot keresnek maguk és az áldozatok között, legyen az akármilyen gyenge láncszem.

- A koppenhágai merénylő gyermekeket gyilkolt - mondta Isherwood. - Megmondaná nekem valaki, hogy mi célt szolgál ártatlan gyerekek megölése?

- Félelemkeltés - mondta Gabriel. - Azt akarják, hogy féljünk.

- Mikor lesz ennek vége? - kérdezte Isherwood, és elképedten csóválta a fejét. - Az isten szerelmére, mikor ér véget ez az örület?

- Tudhatnád, hogy nem szabad ilyesmit kérdezni, Julian. - Gabriel lehalkította a hangját, s hozzátette: - Tulajdonképpen már nagyon hosszú ideje közelről figyeled ezt a háborút.

Isherwood szomorúan elmosolyodott. Tipikus angol vezetéknév és angolos megjelenése elkendőzte, hogy a szó szoros értelmében nem volt angol. Útlevele és állampolgársága szerint igen, de születése alapján német, neveltetése szerint francia, vallását tekintve pedig zsidó. Csak néhány közeli barátja tudta, hogy Isherwood 1942-ben menekült gyermekként kötött ki Londonban azt követően, hogy néhány baszk juhász átvitte őt a behavazott Pireneusokon. Vagy hogy apját, Sámuel Isakowitzot, az ismert párizsi műkereskedőt, Isherwood anyjával együtt meggyilkolták a sobibori haláltáborban. Bár Isherwood gondosan őrizte múltjának titkait, a nácik által megszállt Európából való drámai menekülésének története eljutott a legendás izraeli kém, Ari Samron fülébe. És az 1970-es évek közepén, amikor palesztin terroristák sorban támadtak meg izraeli célpontokat Európában, Samron beszervezte Isherwoodot mint szajant, vagyis önkéntes segítőt. Isherwood egyetlen megbízást kapott: segítsen kiépíteni és fenntartani a Gabriel Allon nevű fiatal restaurátort és merénylőt fedő álcahalót.

- Egy dolgot ne felejts el! - mondta Isherwood. - Most nekem dolgozol, és nem nekik. Ez nem a te problémád, virágszálam. Most már nem.

A távirányítóval kikapcsolta a televíziót, így a párizsi és koppenhágai zűrzavar eltűnt, legalábbis egy kis időre.

- Nézzünk meg valami szépet, jó?

A galéria alapterületének szűkössége miatt Isherwood arra kényszerült, hogy függőlegesen alakítsa ki birodalmát - raktárak a földszinten, irodák a másodikon, a harmadikon pedig egy elegáns kiállítóterem, amelynek mintájául Paul Rosenberg híres párizsi galériája szolgált, ahol a fiatal Julian sok boldog órát töltött gyermekként. Amikor beléptek, a déli nap fénye betűzött a tetőablakon, megvilágítva egy nagy olajfestményt, amely a vastag szövettel letakart emelvényen állt. Madonnát, a gyermeket és Mária Magdolnát ábrázolta alkonyi háttér előtt - egyértelműen a velencei iskola alkotása. Chiara levette hosszú bőrkabátját, és leült a helyiség közepén álló, a múzeumok hangulatát idéző padra. Gabriel a vászon előtt állt meg, keskeny állán nyugtatta egyik kezét, és fejét oldalra billentette.

- Hol bukkantál rá?

- Egy nagy mészkőépületben Norfolk partjainál.

- Van az épületnek tulajdonosa?

- Ragaszkodik a neve elhallgatásához. Elég annyi róla, hogy nemesi családból származik, hatalmas ingatlanjai vannak, és a tőkéje ijesztő gyorsasággal apad.

- Így hát arra kért, vegyél át tőle néhány festményt, hogy még egy évig a felszínen maradjon.

- Ahogy a pénzt költi, maximum két hónapot adnék neki.

- Mennyit fizettél érte?

- Húszezret.

- Milyen nagylelkű vagy, Julian.

Gabriel Isherwoodra pillantott, és hozzátette:

- Feltételezem, az áruló nyomok eltüntetésére néhány más képet is vettél.

- Hat értéktelen vacakot - vallotta be Isherwood. - De ha az ezzel kapcsolatos sejtésem helyes, a befektetés jócskán megérte.

- A festmény története? - kérdezte Gabriel.

- Venetóban vásárolta a tulajdonos egyik őse, amikor a kontinensen barangolt a tizenkilencedik században. Azóta végig a család birtokában volt.

- Pillanatnyilag kinek tulajdonítják?

- Palma Vecchio műhelyéből származik.

- Valóban? - kérdezte Gabriel szkeptikusan. - Ki szerint?

- Az eladást intéző olasz művészeti szakember szerint.

- Vak?

- Csak fél szemére.

Gabriel elmosolyodott. A brit nemeseknek utazásaik során sok sarlatán adott tanácsokat, akik gyorsan kerestek pénzt olyan értéktelen művek eladásából, melyeket firenzei és velencei mesterek képeinek állítottak be. Időnként azonban saját kárukra tévedtek. Isherwood azt gyanította, hogy az emelvényen lévő festmény ebbe a második kategóriába tartozik.

Gabriel is ezen a véleményen volt. Mutatóujja hegyét végighúzta Magdolna arcán, egy évszázadnyi koszt lehántva róla.

- Hol lógott ez? Szénbányában?

Megpiszkálta az erősen elszíneződött lakkot. Minden valószínűség szerint masztix vagy dammargyanta

terpentinben feloldva. Nagy munka lenne az eltávolítása, amihez aceton, metil-acetát és petroléter gondosan összeállított keverékére van szükség. Gabriel csak sejtette, milyen borzalmak várnak rá, miután eltávolítja a régi lakkot; a pentimento néven ismert elváltozások tucatjai, gyűrődések és repedések tengere a felületen, nagy részeken hiányzó festék, amit korábbi restaurálások eltakartak. És ott volt még a vászon állapota. Az idők során ez is nagyon megromlott. A megoldást egy új vászon felrakása jelenti, ami veszélyes művelet, melynek során hőre, nedvességre és nyomásra is szükség van. Minden olyan restaurátor, aki már próbálkozott vele, ezt keserű tapasztalatok birtokában tudja igazolni. Gabriel egyszer Domenico Zampieri egyik művének elég nagy részét tette tönkre, mert a vasaló hőmérséklet-mutatója elromlott. Az elkészült kép az avatatlan szemnek tökéletesen eredetinek tűnt, ám határozottan Zampieri és Gabriel Allon stúdiójának közös munkája volt.

- Nos? - kérdezte Isherwood újra. - Ki festette ezt az átkozott művet?

Gabriel töprengő arckifejezést vett fel.

- Röntgenvizsgálatra lesz szükségem, hogy határozott választ tudjak adni.

- Az emberem még ma délután bejön a képekért. De mindketten tudjuk, nem lesz rá szükséged, hogy előzetes véleményt mondj a művész személyéről. Te is olyan vagy, mint én, virágszálam. Százezer éve foglalkozol festményekkel. Tudod, melyik az igazi.

Gabriel előhúzott egy kis nagyítólencsét a kabátzsebéből, azzal vizsgálgatta az ecsetnyomokat. Ahogy enyhén előredőlt, bal csípőjén megérezte a 9 milliméteres Beretta pisztoly ismerős nyomását. Mivel együttműködött a brit titkosszolgálattal az iráni nukleáris program elleni akcióban, már megengedték neki, hogy állandó jelleggel fegyver legyen nála. Brit útlevelet is kapott, amelyet szabadon használhatott a külföldi utazásoknál, amennyiben nem korábbi cégének dolgozik. Erre semmi esély nem volt. Gabriel Allon illusztris karrierje végleg lezárult. Nem volt már Izrael bosszúálló angyala. Restaurátor volt az Isherwood Fine Arts alkalmazásában, és Angliában élt.

- Gondolsz valamire - mondta Isherwood. - Látom abban a zöld szemedben.

- Igen - felelte Gabriel, még mindig az ecsetnyomokat vizsgálgatva -, de előbb szeretnék egy másik véleményt is hallani.

Hátrapillantott Chiarára. A nő erős szálú hajának egy fürtjét csavargatta, elgondolkodó kifejezéssel arcán. Abban a pillanatban meglepően hasonlított a festményen szereplőkre.

Ez aligha meglepő, gondolta Gabriel. A Spanyolországból 1492-ben elűzött zsidók leszármazottjaként Chiara Velence ősi gettójában nevelkedett. Nagyon elképzelhető, hogy valamelyik régi rokona szolgált modellként olyan mestereknek, mint Bellini, Veronese és Tintoretto.

- Mit gondolsz? - kérdezte.

Chiara odalépett a vászon előtt álló Gabrielhez, és fitymálóan csettintett nyelvével a kép borzalmas állapota láttán. A Római Birodalom történetét tanulta az egyetemen, de számos restaurálásnál segített Gabrielnek, és a munka során ő maga is meglepően jól tájékozott művészettörténésszé vált.

- A szent beszélgetés, vagyis a sacra conversazione szép példája: idilli környezet, ahol a szereplőket nagyon szép háttér előtt ábrázolják. És minderi félkegyelmű tudja, hogy Palma Vecchiót tekintik a műfaj megteremtőjének.
- Mit gondolsz a vonalvezetési technikáról? - kérdezte Isherwood úgy, mint amikor egy ügyvéd a megfelelő válasz kimondására próbálja szuggerálni a tanút.
- Pálmához képest hihetetlenül jó - felelte Chiara. - A színei páratlanok, de sosem tekintették igazán ügyes rajzolónak, még a kortársai sem.
- És a Madonnát alakító modellről?
- Ha nem tévedek, ami nagyon valószínűtlen, a neve Violante. Palma számos képén szerepel. De volt Velencében egy másik híres festő is abban az időben, akiről azt mondták, nagyon kedveli őt. A neve...
- Tiziano Vecellio - mondta Isherwood, befejezve helyette a mondatot.
- Gratulálok, Julian - mondta Gabriel mosolyogva. - Éppen most tettél szert egy Tizianóra húszezer fontért, gyakorlatilag bagóért. Most már csak egy jó restaurátorra van szükséged, aki helyrepofozza.
- Mennyibe kerül? - kérdezte Isherwood.
- Kétszázezer.
- Mást feleennyiért is találhatok.
- Ez igaz. De mindketten emlékszünk, mi történt a múltkor, amikor megpróbáltad.
- Mikor tudsz hozzákezdeni?
- Meg kell néznem a naptáram, mielőtt válaszolhatnék.
- Adok százezer előleget.
- Ebben az esetben máris nekilátok.
- Holnapután elküldöm Cornwallba - mondta Isherwood. - Kérdés, hogy mikor kapom vissza.

Gabriel nem válaszolt. Egy pillanatig úgy nézte az óráját, mintha az már nem mutatná pontosan az időt, majd elgondolkodva a tetőablak felé fordította az arcát. Isherwood finoman Gabriel vállára tette a kezét. - Ez nem a te problémád, virágszálam - mondta. - Most már nem.

4. COVENT GARDEN, LONDON

A Leicester Square melletti rendőri ellenőrző pontnál a Charing Cross Road forgalma leállt. Gabriel és Chiara átsietett a kipufogógáz ködén, és elindult a Cranbourn Streeten. Az utcát kocsmák és kávézók szegélyezték, kiszolgálva a Sohóban az évszaktól függetlenül, a nap minden órájában

szakadatlanul áramló turisták hadát. Most úgy tűnt, Gabriel észre sem veszi őket. Mobiltelefonjának kijelzőjét nézte. A párizsi és koppenhágai halálos áldozatok száma egyre nőtt.

- Mennyire súlyos? - kérdezte Chiara.

- Huszonnyolc a Champs-Élysées-n és újabb harminckettő a vidámparkban.

- Van bármi elképzelés, hogy ki lehet a felelős érte? - kérdezte Chiara.

- Még korai lenne megmondani - felelte Gabriel -, de a franciák arra gondolnak, az Iszlám Maghreb al-Kaidája lehet.

- Képesek lennének két ilyen összehangolt robbantás elkövetésére?

- Európában és Észak-Amerikában mindenütt vannak sejtjeik, de a Saul király úti elemzők mindig is szkeptikusan vélekedtek róla, hogy alkalmasak-e egy bin Laden-féle mutatványra.

A Saul király úton áll az izraeli titkosszolgálat épülete. Hosszú és szándékosan félrevezető nevet kapott, amelynek csak nagyon kevés köze van az ott folyó tényleges munkához. Az ott dolgozók egyszerűen a „Cég” szót használták rá, és semmi mást. Még az olyan nyugalomba vonult ügynökök, mint Gabriel és Chiara, sem ejtették ki soha a szervezet valódi nevét.

- Nekem nem úgy tűnik, mint bin Laden műve - mondta Chiara. - Sokkal inkább, mint...

- Bagdad - felelte Gabriel. - Nyílt színi támadás sok halottal. Azt érezni belőle, hogy a bomba készítője tudta, mit csinál. Ha szerencsések vagyunk, hátrahagyta az aláírását.

- Vagyunk? - kérdezte Chiara.

Gabriel szó nélkül visszatette a telefont a kabátja zsebébe. Elértek a Cranbourn Street végének kaotikus forgalmához. Két olasz étterem is volt ott - a Spaghetti House és a Bella Italia. Chiarára nézett, és arra kérte, válasszon.

- Nem fogom a londoni hosszú hétvégét a Bella Italiában kezdeni - mondta fintorogva Chiara. - Azt ígérted, igazi ebédet eszünk.

- Véleményem szerint sokkal rosszabb helyek is vannak Londonban, mint a Bella Italia.

- Hacsak nem velencei születésű.

Gabriel elmosolyodott.

- Van foglalásunk egy igazán kedves helyen, a Wellington Street-i Orsó étteremben. Nagyon olasz. Arra gondoltam, útközben átvághatnánk a Covent Gardenen.

- Még mindig kedved van hozzá?

- Ennünk kell - mondta a férfi -, és a séta mindkettőnknek jól tesz.

Átmentek a Garrick Street körforgalmán, ahol a londoni rendőrség két, halványzöld kabátot viselő járőre egy fehér kisteherautó arab kinézetű vezetőjét kérdezgette. A járókelők izgatottsága egyértelműen érezhető volt. Néhány arcon Gabriel valódi félelmet látott; másokon határozott eltökéltséget, hogy mindent a szokott módon kell folytatni. Chiara belekapaszkodott a kezébe, ahogy elmentek a kirakatok előtt. Már régóta várta ezt a hétvégét, és úgy döntött, a párizsi és koppenhágai hírek nem ronthatják el.

- Egy kicsit sokat kértél Juliantól - mondta. - Kétszázezer a szokásos díjad kétszerese.

- Ez egy Tiziano, Chiara. Julian gond nélkül ki fogja fizetni.

- Legalább az ebédre szóló meghívását elfogadhattad volna.

- Nem akartam Juliannel ebédelni. Veled akarok.

- Van egy elképzelése, amit szeretne megbeszélni.

- Milyen elképzelése?

- Partnerkapcsolat - mondta Chiara. - Azt szeretné, ha betársulnánk a galériába.

Gabriel lassított, és végül megállt.

- Valamit teljesen egyértelművé kell tennem - mondta. - Semmi érdekem nem fűződik hozzá, hogy a csak időnként hitelképes Isherwood Fine Arts cégben partner legyek.

- Miért?

- Például azért - felelte Gabriel, miközben újra elindult -, mert fogalmunk sincs, hogyan kell egy üzleti vállalkozást vezetni.

- Korábban már több, nagyon virágzó vállalkozást vezettél.

- Könnyű, ha az embert egy titkosszolgálat támogatja.

- Nem bízol eléggé magadban, Gabriel. Mennyire lehet nehéz egy galériát vezetni?

- Hihetetlenül nehéz. És Julian időről időre tanújelét adja, hogy nagyon könnyű bajba kerülni. Még a legsikeresebb galéria is csődbe juthat, ha rosszul választ. - Oldalról Chiarára pillantott. - Mikor főztétek ki Juliannel ezt a kis tervet?

- Ezt úgy mondod, mintha a hátad mögött összejátszottunk volna.

- Azért, mert pont ezt csináltátok.

Chiara kis mosollyal nyugtázta a megjegyzést.

- Akkor történt, amikor Washingtonban voltunk a Rembrandt bemutatásán. Julian félrevont, és azt mondta, fontolgatja a lehetőséget, hogy ténylegesen nyugalomba vonul. Azt akarja, hogy a galéria olyasvalaki kezébe kerüljön, akiben megbízik.

- Julian sosem vonul nyugdíjba.

- Ebben én nem lennék ilyen biztos.

- Hol voltam én, amikor ez az elgondolás megszületett?

- Kisurrantál, hogy magánbeszélgetést folytass egy brit oknyomozó újságíróval.

- Miért nem beszéltél erről eddig?

- Mert Julian kérte.

Fagyos hallgatásával Gabriel egyértelműen éreztette, Chiara megsértette házasságuk egyik alapelvét. Titkokról, még ha tagadhatatlanul triviálisak is, szó sem lehet.

- Sajnálom, Gabriel. Mondanom kellett volna valamit, de Julian hajthatatlan volt. Tudta, hogy az első reakciód az elutasítás lesz.

- Egy pillanat alatt eladhatná a galériát Oliver Dimblebynek, és nyugdíjba vonulhatna a karibi szigeteken.

- Belegondoltál már, mit jelentene ez nekünk? Tényleg Olivér Dimbleby számára akarsz képeket tisztítani? Vagy Giles Pittawaynek? Esetleg arra gondoltál, hogy szabadúszóként munkát szerezhetsz a Tate-től vagy a National Gallery-től?

- Úgy hangzik, mintha Juliannel már mindent elterveztetek volna.

- El is terveztünk.

- Akkor talán te lehetnél Julian partnere.

- Csak akkor, ha te tisztítasz nekem képeket.

Gabriel látta, hogy Chiara komolyan gondolja, amit mond.

- Egy galéria vezetése nem csak ragyogó aukciókon való részvételből áll, meg kiadós ebédekből a Jermyn Street előkelő éttermeiben. És nem olyasmi, amit kedvtelésből lehet művelni.

- Köszönöm, hogy dilettánsnak tartasz.

- Nem erre gondolok, és ezt te is tudod jól.

- Nem te vagy az egyetlen, aki visszavonult a Cégtől, Gabriel. Én is ezt tettem. De veled ellentétben én nem tudom régi mesterek sérült munkáival elfoglalni magam.

- Tehát műkinszkereskedő szeretnél lenni? Azzal töltöd majd a napjaidat, hogy középszem festmények halmaiban vágkálpsz egy újabb elveszett Tizianót keresve. Ilyet azonban nagy valószínűséggel sosem fogsz találni.

- Nem tartanám tragédiának. - Chiara végignézett az utcán. - És akkor itt lakhatnánk.

- Azt hittem, jól érzed magad Cornwallban.

- Imádom - mondta Chiara. - Csak nem télen.

Gabriel elhallgatott. Egy ideje már készült valami hasonló beszélgetésre.

- Azt hittem, kisbabánk lesz - mondta.

- Én is - felelte Chiara. - De kezdem azt gondolni, hogy már nem lehetséges. Úgy tűnik, akármit próbálok, hasztalan.

Árnyalatnyi szomorú belenyugvás érződött a hangjából, amit Gabriel sosem hallott azelőtt.

- Akkor tovább próbálkozunk - felelte.

- Nem akarom, hogy csalódott legyél. A vetélés miatt van. Amiatt sokkal nehezebb lesz újra teherbe esnem. Ki tudja? A környezetváltozás segíthet. Gondolj bele! - mondta megszorítva a férfi kezét. - Ezt akartam csak éreztetni. Voltaképpen itt élvezhetnénk is az életet.

A Covent Garden Market széles, olasz stílusú piazzáján egy utcai komédiás két gyanútlan német turistát olyan pózba próbált állítani, mintha szeretkeznének. Chiara egy oszlopnak támaszkodva figyelte a mutatványt, Gabrielt pedig a méltatlan neheztelés érzése fogta el, és tekintetével a téren, valamint a Punch and Juciy bárjának erkélyén összegyűlt tömeget pásztázta. Nem Chiarára haragudott, hanem saját magára. Kapcsolatuk éveken át Gabriel és munkája körül forgott. Sosem jutott eszébe, hogy Chiara is vágyhat saját karrierre. Ha szokásos párként élnek, figyelembe vehette volna a lehetőséget. De ők nem szokásos pár voltak. A világ legsikeresebb titkosszolgálatának egyikénél voltak ügynökök. És a múltjuk túl véres ahhoz, hogy teljesen a nagyvilág előtt éljenek.

Amikor bementek a piac magas üvegfolysójába, az iménti összezördülésnek már nyoma sem volt. Gabriel ugyan minden formájában utálta a vásárlást, de még neki is örömet jelentett a színes üzletek és standok végigjárása Chiarával az oldalán. A nő hajának illatától megrészegeülten elképzelte az előttük álló délutánt - csendes ebéd, majd kellemes séta vissza a szállodába. Ott a szoba hűvös félhomályában Gabriel lassan levetkőzteti Chiarát, és szeretkeznek a hatalmas ágyban. Egy pillanatig szinte azt is el tudta volna képzelni, hogy a múltja eltűnik, és korábbi hőstettei egyszerű mesék lesznek olyan dokumentumok lapjain, amelyek csak porfogók a Saul király úti irattárban. Egyedül az óvatossága maradt - az ösztönszerű, gyötrő éberség, ami miatt sosem érezte igazán nyugodtnak magát sok ember között. Ezért készített képzeletbeli rajzokat a vele szemben elhaladók arcáról a zsúfolt

piacon.

És a Wellington Streeten, ahogy az étteremhez közeledtek, ez készítette olyan hirtelen megállásra, hogy szinte lecövekelt. Chiara játékosan megrángatta a karját. Ezután a férfi szemébe nézett, és megérezte, hogy valami baj van.

- Úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott.

- Nem kísértet volt. Egy halott férfi.

- Hol?

Gabriel fejével egy szürke gyapjúkabátot viselő férfi felé intett.

- Ott van.

5. COVENT GARDEN, LONDON

Az öngyilkos merénylőknél vannak tipikusan árulkodó jelek. Az ajak önkéntelenül is mozoghat egy utolsó ima mormolása közben. A tekintet üvegesen meredhet a messzi távolba.

Az arcon időnként egy természetellenesen világos rész lehet annak bizonyítékeként, hogy a küldetésre készülve egy bozontos szakállat sietve leborotváltak. A halott e jelek egyikét sem mutatta. Ajka összezárva. Tekintete tiszta és fókuszált. Arca pedig mindenütt egyforma színű. Már régóta rendszeresen borotválkozott.

A bal pajeszánál csordogáló verejték miatt vált mássá, mint a többiek. Miért izzad egy hűvös őszi délutánon? Ha melege van, miért tartja kezét gyapjúkabátja zsebében? És miért van a kabát - Gabriel szerint egy számmal nagyobb a kelleténél - szorosan begombolva? És ott a járása. Még egy teljesen egészséges, a húszas éveit végén járó férfinak is nehéz normális járást színlelnie, amikor huszonöt kiló robbanóanyagot, szöveget és csapágygolyót visel magán. Ahogy a halott elhaladt Gabriel mellett a Wellington Streeten, lépteit szokatlanul peckesnek tűntek, mintha így próbálná csökkenteni a gyomrára és veséjére nehezedő nyomást. Gabardinnadrágjának anyaga minden lépésnél úgy mozgott, mintha csípőjének és térdének ízületei remegnének a bomba súlya alatt. Lehetséges, hogy a túl bő kabátot viselő, izzadó fiatal férfi ártatlan, és csak a napi bevásárlását intézi, de Gabriel mást gyanított. Úgy gondolta, hogy a pár lépéssel előtte haladó az egész kontinensre kiterjedő terror napjának fináléját jelenti. Először Párizs, utána Koppenhága és most London.

Gabriel arra kérte Chiarát, vonuljon fedezékbe az étteremben, és gyorsan átment a másik járdára. Vagy száz méteren át követte a halottat, és figyelte, ahogy befordul a sarkon a Covent Garden Market bejáratához. A piazza keleti oldalán két kávézó volt, mindkettő teli az ebédidőben szokásos vendégekkel. A kettő között, egy napfényes részen a városi rendőrség három járőre. Egyikőjük sem figyelt fel a halottra, aki belépett a piac oszlopos folyosójára.

Gabrielnek döntenie kellett. A legnyilvánvalóbb megoldás, ha értesíti a rendőröket a gyanújáról - nyilvánvaló, gondolta, de nem biztos, hogy a legjobb. A rendőrök reakciója minden valószínűség

szerint az lenne, hogy őt vonják földre és kérdezik ki, sok értékes másodpercet veszítve ezzel. Ami még ennél is rosszabb, megpróbálhatják megállítani az embert, minek hatására az szinte egész biztosan működésbe hozza a bombát. Noha a városi rendőrség minden tagja kapott alapképzést a terroristák elleni taktikákból, csak kevésnek volt elég tapasztalata és megfelelő fegyvere, hogy ártalmatlanná tegyen egy mártírhálálra készülő dzsihád-aktivistát. Gabriel mindkettővel rendelkezett, és már volt dolga öngyilkos merénnyel.

Elhaladt a három rendőr mellett, és belépett az árkádba.

A halott férfi úgy húsz méterrel járt előtte, és katonásan lépkedett a központi csarnok magasított gyalogjáróján. Gabriel úgy vélte, elég robbanószer és gyilkos töltet lehet nála, hogy egy huszonöt méteres körön belül mindenkit megöljön. A szabályok azt követelik, hogy Gabriel egészen addig maradjon a halálzónán kívül, amíg el nem jön az idő a közbelépésre. A környezet miatt azonban arra kényszerült, hogy csökkentse a távolságot, s ezzel nagyobb veszélynek tette ki magát. Huszonöt méterről még a legjobb körülmények mellett is nehéz egy fejet eltalálni, akkor is, ha valaki olyan jó lövő, mint Gabriel. Egy zsúfolt bevásárlóközpontban pedig egyenesen lehetetlen.

Gabriel érezte, hogy kabátzsebében rezgő jelzést ad a telefonja. Nem vett róla tudomást, hanem azt figyelte, hogyan áll meg a halott férfi a járda korlátjánál, hogy megnézzé az óráját. Gabriel megjegyezte, hogy a bal csuklóján viseli, tehát a robbanószer kapcsolója minden bizonnyal a jobb kezében van. De miért áll meg egy öngyilkos merénnyel a mártíromság felé vezető úton, hogy megnézzé az időt? A legvalószínűbb magyarázat szerint arra utasították, hogy saját és sok más, ártatlan ember életét egy adott pillanatban oltsa ki. Gabriel valami jelképes motívumot gyanított. Általában van ilyen. Az al-Kaidához és szárnyaihoz tartozó terroristák szeretik a szimbólumokat, különösen akkor, ha azokban számok is vannak.

Gabriel már elég közel járt a halotthoz, hogy láthassa a szemét. Tiszta és fókuszált tekintet, ami biztató. Azt jelenti, hogy még mindig inkább a küldetésre gondol, és nem a Paradicsomban rá váró testi örömekre. Ha az illatos, sötét szemű hurikról kezd el ábrándozni, az meglátszik az arcán. Akkor Gabrielnek cselekednie kell. Pillanatnyilag arra volt szüksége, hogy a halott férfi még egy kicsit tovább tartózkodjon ebben a világban.

A halott újra ellenőrizte az időt. Gabriel is rápillantott az órájára: 2:34. Végigfuttatta a számokat emlékezte adatbázisán, valami összefüggést keresett. Összeadta, osztotta, szorozta őket, megfordította, majd átrendezte a sorrendjüket. Utána a két korábbi merénnyelre gondolt. Az első 11:46-kor történt, a második 12:03-kor. Elképzelhető, hogy az időpontok a Gergely-naptár éveit jelképezik, de Gabriel semmi összefüggést nem talált.

Kitörölte gondolataiból a támadások óráit, és csak a percekre koncentrált. Egész után negyvenhat és három perccel. Akkor megértette. Az időpontok olyan ismerősek voltak neki, mint Tiziano ecsetkezelése. Egész után negyvenhat és három perccel. Kettő a terrorizmus történetének legborzalmasabb pillanataiból - amikor az eltérített utasszállítók nekirepültek a Világkereskedelmi Központ ikertornyainak szeptember 11-én. Az American Airlines 11-es járata délelőtt 8:46-kor csapódott be az északi toronyba, a United Airlines 175-ös járata pedig 9:03-kor a déli toronyba. Aznap délelőtt még az American Airlines 77-es járatával sikerült eltalálni a célt, és ezt a Pentagon nyugati szárnyába vezették. Helyi idő szerint 9:37-kor, londoni idő szerint 2:37-kor.

Gabriel megnézte digitális óráját. Pár másodperccel múlt 2:35. Felpillantva azt látta, hogy a szürke kabátos férfi újra fürgén lépked zsebre tett kézzel, és látszólag oda sem figyel a körülötte lévő emberekre. Ahogy Gabriel követte, telefonja újra rezegni kezdett. Most felvette, és Chiara hangját hallotta. Gabriel elmondta neki, hogy egy öngyilkos merénylő készül felrobbantani magát a Covent Gardenben, és utasította, hogy vegye fel a kapcsolatot az MI5-val. Utána visszatette a telefont a zsebébe, és csökkenteni kezdte a célponttól elválasztó távolságot. Félt, hogy sok ártatlan ember halhat meg. Es arra gondolt, meg lehet-e akadályozni ezt valamilyen módon.

6. COVENT GARDEN, LONDON

Természetesen egy másik lehetőség is elképzelhető - annak alapján a több lépéssel Gabriel előtt haladó férfi kabátja alatt nincs más, csak pár kilónyi felesleges zsír. Gabrielnek önkéntelenül is eszébe jutott Jean Charles de Menezes, a brazil születésű villanyszerelő esete, akit a brit rendőrség London Stockwell metróállomásán lőtt agyon, mivel összetévesztették egy körözött iszlám terroristával. Az angol ügyészek nem emeltek vádat a gyilkosságot elkövető rendőrök ellen, és a döntés világszerte felháborította az emberjogi aktivistákat és a polgárok szabad akaratában hívőket. Gabriel tudta, hogy hasonló körülmények között ő nem számíthatna ilyen enyheségre. Ez azt jelenti, hogy a cselekvés előtt biztosnak kell lennie magában. Egy dolgot határozottan tudott: a merénylő, akár csak egy festő, aláírja művét, mielőtt megnyomja a robbantás gombját. Azt akarja, áldozatai tudják, hogy bekövetkező

haláluk nem céltalan, mivel a szent dzsihád és Allah nevében áldozzák fel őket.

Abban a pillanatban azonban Gabriel nem tehetett mást, követte a férfit, és várta, mi történik. Lassan és óvatosan csökkentette a távolságot, ügyesen helyezkedett, hogy semmi ne akadályozza a lövésben. Tekintetét a férfi koponyájának alsó részére összpontosította. Attól pár centiméterrel lejjebb van az agytörzs, amely a test többi részének mozgató- és idegrendszerét irányítja. Ha több lövéssel szétroncsolja az agytörzset, a merénylő már nem tudja megnyomni a detonátor gombját. Ha nem találja el az agytörzset, a mártír esetleg halálos rándulással be tudja fejezni küldetését. Gabriel azon kevesek közé tartozott a világon, akik ténylegesen azelőtt öltek meg terroristát, hogy az végre tudta volna hajtani a merényletet. Tudta, hogy a sikert a kudarcotól mindössze a másodperc töredéke választhatja el. Siker esetén csak egy ember hal meg. Ha kudarcot vall, ártatlanok tucatjai, közöttük talán maga Gabriel is.

A halott férfi átment a piazzára vezető kapun. Most már sokkal többen voltak ott. Egy csellista Bach egyik szvitjét játszotta. Egy Jimi Hendrix-imitátor az elektromos gitárjával birkózott. Egy jól öltözött férfi faládán állva kiáltozott valamit Istenről és az iraki háborúról. A halott férfi egyenesen a tér közepe felé tartott, ahol a komédiás előadása a perverzitás újabb mélységeibe szállt alá, a nagyszámú nézőközönség nem kis örömeire. Fiatal korában tanult technikákkal Gabriel egyenként kizárta gondolataiból a külső hangokat, a Bach-szvit halk melódiáival kezdve és a tömeg harsogó nevetésével befejezve. Ezután még egyszer utoljára a karórájára pillantott, és várta a halott férfi aláírását.

2:36 volt. A halott férfi elérte a tömeg szélét. Pár másodpercig csak álldogált, mintha megfelelő pontot keresne a bejutáshoz, majd átnyomakodott két meglepett nő között. Gabriel egy másik helyen ment be, több méterre a férfitől jobbra, és gyakorlatilag észrevétlenül siklott át egy amerikai

turistacsaládon. A tömeg a legtöbb helyen négyes sorokban állt, sűrűn, ami újabb dilemmát okozott Gabrielnek. Ilyen esetekben az ideális lőszer az üreges végű golyó, amely nagyobb roncsolást idéz elő a testszövetekben, és gyakorlatilag kizárja mások sérülését, mivel nem hatol át a testen. Gabriel Berettájában azonban hagyományos, 9 milliméteres Parabellum golyók voltak. Ez azt jelenti, úgy kell elhelyezkednie, hogy rendkívül meredeken tüzelhessen lefelé, különben nagy valószínűséggel akaratlanul is ártatlan életet olt ki, miközben megpróbálja megmenteni őket.

A halott férfi áttörte a tömeg belső falát, és most egyenesen az utcai komédiás felé tartott. Tekintete már üvegesen meredt a messzi távolba. Ajka mozgott. Az utolsó imádság... Az utcai komédiás tévesen azt feltételezte, hogy a halott ember részt akar venni a műsorában. Mosolyogva két lépést tett felé, de megdermedt, amikor meglátta a kabátzsebekből előhúzott két kezét. A bal enyhén nyitva. A jobb ökölbe zárva, a hüvelykujj derékszögben behajlítva. Gabriel még mindig habozott. Mi van, ha nincs detonátor? Mi van, ha egy toll vagy egy tubus ajaksír van ott? Biztosnak kellett lennie benne. Árucl el a szándékod, gondolta. Írd alá a neved!

A halott férfi a piac felé fordult. A Punch and Judy erkélyéről letekintő vendégek idegesen nevettek, akárcsak néhány járókelő a piazzán. Képzeletében Gabriel elhallgattatta a nevetést, és megjegyezte magának a képet. A hely úgy jelent meg előtte, mintha Canaletto festette volna. Az alakok mozdulatlanok voltak; egyedül Gabriel, a restaurátor mozoghatott köztük. Átsiklott a nézők első során, s pillantását a koponya hátulján lévő pontra szegezte. Lefelé irányuló szögben nem lehet lőni. Van azonban egy másik lehetséges megoldás a további sérülések megakadályozására: egy felfelé irányzott lövéssel Gabriel golyója biztonságosan átrepül a nézők feje fölött, s befűrődik a szomszédos épület homlokzatába. Elképzelte a művelet sorrendjét - a fegyver előhúzása, leguggolás, lövés, előreszaladás -, és várt a halott férfi aláírására.

A Gabriel fejében honoló csendet részeg kiáltás törte meg a Punch and Judy erkélyéről - a mártírt szólították fel: menjen az útból, hogy folyta tód hasson az előadás. Válaszul a halott férfi feje fölé emelte a karját, mint amikor a hosszútávfutó átszakítja a célszalagot. Jobb csuklójának belsején vékony drót volt, amely a detonátort kötötte össze a robbanóanyaggal.

Gabrielnek nem volt szüksége több bizonyítékra. Benyúlt a zakójába, és megragadta a Beretta markolatát. Amikor pedig a halott férfi Allah akbart kiáltott, Gabriel gyorsan fél térdre ereszkedett, és a célra irányította a pisztolyt. Megjegyzendő, a lövés jó lett volna, és senki más nem sérül meg. De amikor épp meghúzta volna a ravaszt, két erős kar lenyomta a pisztolyt, és két férfi súlya préselte őt a járda kövéhez.

Abban a pillanatban, amikor a járdára teperték, mennydörgéshez hasonló hangot hallott, és perzselő levegő hullámát érezte magán. Néhány másodpercen át semmi mást nem hallott. Azután megkezdődött a sikítozás - először csak egy hang, majd az üvöltés áriája. Gabriel felemelte a fejét, és rémálmai jelenetét pillantotta meg. Mindenütt emberi testrészek és vér. Bagdad a Temzénél.

7. NEW SCOTLAND YARD, LONDON

Kevés gyászosabb élmény van egy profi hírszerző számára, még akkor is, ha már visszavonult, mint a helyi hatóságok őrizetében kikötni. Mivel Gabriel a felszín feletti és a titkos világok közül már régóta az alsóbbikban tanyázott, gyakrabban tapasztalt ilyet, mint legtöbb társa. A tapasztalat megtanította rá,

hogy az ilyen eseményeknek megszokott rituáléjuk van, mint a kabuki-táncnak, és ennek be kell fejeződnie, mielőtt a felsőbb hatóságok be tudnak avatkozni. Jól ismerte a lépéseket. Szerencsére a vendéglátói is.

A merénylet után percekben belül őrizetbe vették, és nagy tempóban a New Scotland Yard épületébe, a londoni rendőrség központjába mentek vele. Megérkezés után egy ablaktalan vallatósobába került, ahol ellátták a testén lévő vágásokat és zúzódásokat, majd kapott egy csésze teát, de ahhoz nem nyúlt. Hamarosan megérkezett a terrorelhárító egység detektívfelügyelője. Érthető szkepticizmussal nézegette Gabriel igazolványát, majd megpróbálta sorba rakni az eseményeknek azokat az elemeit, amelyek hatására „Mr. Rossi” lőfegyvert húzott elő a Covent Garden piacán egy pillanattal azelőtt, hogy a terrorista működésbe hozta a robbanóövét. Gabrielnek is kedve lett volna néhány kérdést feltenni. Például azt akarta tudni, hogy a londoni rendőrség két lőfegyver-specialistája miért őt semlegesítette, és nem a nyilvánvaló terroristát, aki borzalmas tömeggyilkosság elkövetésére készült éppen. Ehelyett a detektív minden kérdésére egy telefonszámmal válaszolt.

- Hívja fel! - mondta arra a helyre mutatva, ahová a detektív feljegyezte a számot a füzetében. - Egy nagy épületben fog megszólalni a telefon, innen nem messze. Tudni fogja, ki veszi fel. Legalábbis tudnia kellene.

Gabriel számára nem derült ki, végül is melyik rendőr telefonált, és az sem, hogy pontosan mikor. Csak azt érezte, hogy a szükségesnél sokkal tovább foglya a New Scotland Yardnak. Már éjfélre járt az idő, amikor a detektív fényesen megvilágított folyosókon lekísérte az épület kapujáig. A felügyelő bal kezében egy manilaboríték volt, benne Gabriel személyes tárgyai. A boríték méretéből és alakjából ítélve nem volt köztük a 9 milliméteres Beretta.

Kint a délutáni kellemes időjárást heves eső váltotta fel. Az üvegezett, oszlopos előtérben alapjáraton működő motorral állt egy sötét Jaguar limuzin. Gabriel átvette a borítékot a detektívtől, és kinyitotta az autó hátsó ajtaját. Bent keresztbe tett lábbal egy olyan férfi ült, akit megjelenése alapján pont erre a feladatra teremtettek. Remekül szabott, világosszürke öltönyt viselt és ezüst nyakkendőjét, amely tökéletesen illett haja színéhez. Világos tekintete általában kifürkészhetetlen, most azonban egy hosszú és nehéz éjszaka fáradalmairól árulkodott. Az MIS igazgatóhelyetteseként Graham Seymour vállalt súlyos felelősség nyomta, hogy megvédje a brit földet az iszlám szélsőségeitől. És most csoportja minden igyekezete ellenére újra az iszlám szélsőségesek győztek.

A két férfi már régóta együttműködött szakmai téren, de Gabriel csak keveset tudott Graham Seymour magánéletéről. Tudta, hogy Seymour egy Helen nevű nőt vett feleségül, akit nagyon szeret, és van egy fia, aki mások pénzével gazdálkodik egy fontos brit befektetőház New York-i részlegénél. Ezeken az információkon kívül Gabriel csak azt tudta Seymour magánügyeiről, amit a Cég iratainak tömegéből elő tudott bányászni. Seymour a dicső brit múlt relikviája, felső középosztálybeli, akit úgy neveltek, iskoláztak és készítettek fel, hogy vezető legyen. Hisz Istenben, de nem túlzott buzgalommal. Hisz a hazájában, de nem hagyja figyelmen kívül a hiányosságokat sem. Jól golfozik, és más játékokban is tehetséges, de hajlandó veszíteni gyengébb ellenféllel szemben, ha ezzel jó ügyet szolgál. Olyan ember, akit csodálnak, és ami a legfontosabb, akiben bízni lehet - ami meglehetősen ritka a kémek és titkosrendőrök között.

Graham Seymour türelme azonban nem volt végtelen, amit morcos arckifejezése is tanúsított, amikor

a Jaguar kifordult az útra. Az ülés hátulján lévő zsebből előhúzta a másnapi Telegraphot, és Gabriel ölébe tette. A főcím: ITT VAN A TERROR. Alatta három fénykép a három merénylet következményeivel. Gabriel azt nézegette, hogy a Covent Gardenben készített felvétel mutatja-e őt is, de csak az áldozatokat látta. Egy kudarc fényképe, gondolta - tizennyolc halott, több tucat súlyos sérült, köztük az őt leteperő egyik rendőr is. És mindez azért, mert Gabriel nem lőhetett.

- Véresen borzalmas nap - mondta Seymour fáradtan. - Szerintem csak akkor lehet még ennél is rosszabb, ha a sajtó rólad is információt szerez. Az összeesküvéselméletek taglalása után az iszlám világ azt fogja hinni, a merényleteket a Cég tervezte és hajtotta végre.

- Biztos lehetsz benne, hogy már most ez a helyzet.

Gabriel visszaadta az újságot, és megkérdezte:

- Hol vari a feleségem?

- A szállodában. Egy csapat emberem ott van az épület halljában. - Seymour kis szünetet tartott, majd folytatta. - Mondanom sem kell, Chiara nem túl elégedett veled.

- Honnan tudod?

Gabriel füle még mindig csengett a robbanás erejétől. Becsukta a szemét, és azt kérdezte, az S019 csoportjának hogyan sikerült olyan gyorsan megtalálnia őt.

- El tudod képzelni: technikai eszközök garmadája áll a rendelkezésünkre.

- Mint például a mobiltelefonom és a zárt láncú kameráitok hálózata?

- Pontosan - mondta Seymour. - Chiara hívása után pár másodperccel megtaláltunk. Továbbítottuk az információt a Gold Commandhez, a londoni rendőrség válságközpontjába, akik azonnal mozgósítottak két, tűzfegyverekre szakosodott rendőrt.

- A közelben lehettek.

- Ott voltak - erősítette meg Seymour. - A párizsi és koppenhágai merényletek után itt is fokozott volt a készültség. Számos csoport indult már bevetésre a pénzügyi központba és olyan helyekre, ahol sok turistára lehet számítani.

- Akkor miért engem tepertek le az öngyilkos merénylet helyett?

- Mert sem a Scotland Yard, sem a biztonsági szolgálat nem akarja a Menezes-kudarc megismétlődését. Az ő halála után számos szabályt és rendelkezést hoztak, hogy ilyesmi többé ne történhessen meg. Elég annyit mondani, hogy egyetlen figyelmeztetés kevés egy halálos intézkedés meghozatalához... még akkor is, ha a figyelmeztetés forrása történetesen egy Gabriel Allon nevű férfi.

- Még akkor sem, ha emiatt tizennyolc ártatlan ember hal meg?

- Mi van, ha nem terrorista? Mi van, ha egy másik utcai mutatványos, vagy olyasvalaki, akinek agyi problémái vannak? Máglyán égettek volna meg minket.

- De nem utcai mutatványos volt, és nem is elmeorvos pácienst, Graham. Öngyilkos merénylő volt. És figyelmeztettek rá.

- Honnan tudta?

- Akár egy táblát is akaszthatott volna magára, hogy mik a szándékai.

- Annyira egyértelmű volt?

Gabriel felsorolta, milyen jelek keltettek gyanút benne, és elmagyarázta, milyen számítások eredményeként jött rá, a terrorista 2:37-kor akarja felrobbantani a bombáját. Seymour megcsóválta a fejét.

- Már a számát sem tudom, hány órát szenteltünk a rendőreink képzésére, hogy felismerjék a potenciális terroristákat, nem is beszélve a milliókról, amelyeket a zárt láncú kamerák arcfelismerő szoftverjére áldoztunk. Ennek ellenére a dzsihád egyik öngyilkos merénylője egyenesen besétál a Covent Gardenbe, és senki nem figyel fel rá. Rajta kívül természetesen.

Seymour szomorúan elhallgatott. Észak felé haladtak a Regent Street fehér fényében. Gabriel fáradtan az ablaknak támasztotta a fejét, és azt kérdezte, sikerült-e azonosítani a merénylőt.

- A neve Faríd Han. A szülei Lahórból érkeztek az Egyesült Királyságba a hetvenes évek végén, de Faríd már Londonban született. Stepney Greenben, hogy pontosak legyünk -

mondta Seymour. - Mint a korosztályából sok brit muszlim, ő is elutasította szülei jámbor, politikától független vallási nézeteit, és az iszlám hívője lett. A kilencvenes évek végére már rengeteg időt töltött London keleti részén, a Whitechapel Roadon lévő mecsetben. Nem sokkal később oszlopos tagja lett olyan radikális csoportoknak, mint amilyen a Hizb ut-Tahrir és az al-Muhadzsirun.

- Érzésem szerint sok anyagot gyűjtöttetek róla.

- Vannak anyagaink - mondta Seymour -, de nem azért, amiért gondolod. Tudod, Han egyfajta reménysugár volt számunkra. Legalábbis azt hittük.

- Arra gondoltatok, hogy sikerült megváltoztatni?

Seymour bólintott.

- Szeptember 11. után nem sokkal Faríd csatlakozott egy csoporthoz, melynek Új Kezdet a neve. Az volt a céljuk, hogy megfékezik a harcos aktivistákat, és visszaviszik őket az iszlám és a brit közvélemény elvárásainak megfelelő életbe. Farídot az egyik sikerüknek tartották. Leborotválta a szakállát. Megszakította a kapcsolatot régi barátaival. Osztálya legjobbjai között végzett a King's College-ban, és jól fizető állást kapott egy kis londoni reklámügynökségnél. Pár hete eljegyzett egy nőt a régi környékéről.

- Tehát levették a listátookról?

- így is mondhatjuk - felelte Seymour. - Most úgy tűnik, az egész csak ügyes megtévesztés céljára szolgált. Faríd szó szerint robbanás előtti, ketyegő időzített bomba volt.

- Van valami elképzelésetek, hogy ki aktiválhatta?

- Most tanulmányozzuk a telefonjából meg a számítógépéből származó információkat és az öngyilkosságról készült videofelvételt. Nyilvánvaló, hogy merénylete a párizsi és koppenhágai robbantásokkal van összefüggésben. Még élénk viták folynak, hogy az összehangolást vajon az al-Kaida központi egységének maradéka végezte-e, vagy már egy új hálózat.

Akárhogy van is,

ez már nem a te dolgod. Ebben az ügyben a szereped hivatalosan véget ért.

A Jaguar áthaladt a Cavendish Place-en, és megállt a Langham Hotel bejáratánál.

- Szeretném visszkapni a pisztolyomat.

- Megnézem, mit tehetek - mondta Seymour.

- Meddig kell itt lennem?

- A Scotland Yard azt szeretné, ha egész hétvégére itt maradnál Londonban. Hétfőn reggel visszamehetsz a tengerparti házádba, és semmi másra nem kell gondolnod, csak a Tizianóra.

- Honnan tudsz a Tizianóról?

- Mindent tudok. Mindent, kivéve azt, hogyan lehet megakadályozni egy brit születésű muszlimot tömegmészárlás végrehajtásában a Covent Gardenben.

- Én megakadályozhattam volna, Graham.

- Igen - mondta Seymour hűvösen. - És azzal viszonoztuk volna a szívességet, hogy darabokra szedünk.

Gabriel kiszállt az autóból, de már semmit nem mondott.

- Ebben az ügyben a szereped hivatalosan véget ért - dünnyögte, ahogy belépett a szállodába. Ezt ismételte újra meg újra, akárcsak egy buddhista mantrát.

8. NEW YORK CITY

Ugyanazon az estén a Gabriel Allon életének másik felét jelentő világ is izgatott volt, de határozottan más okok miatt. Az őszi aukciók ideje volt New Yorkban, izgalmaiban bővelkedő időszak, amikor a művészeti világ tagjai minden furcsaságukkal és zabolátlanságukkal két hétre összegyűlnek, hogy lázasan eladjanak és vásároljanak. Nicholas Lovegrove egyik kedvenc kifejezésével élve ez azon kevés események egyike, ahol továbbra is divatos dolog nagyon gazdagnak lenni. Ugyanakkor halálosan komoly üzlet is. Hatalmas gyűjtemények állnak össze, óriási vagyonok folynak be és vesznek el. Egyetlen tranzakció fényes karrier kezdetét jelentheti, de tönkre is teheti.

Azon az estén Lovegrove szakmai elismertsége, akárcsak Gabriel Alloné, már határozottan megalapozott volt. Angliában született és nevelkedett, és őt tekintették a világ legkeresettebb művészeti tanácsadójának - akkora volt a befolyása, hogy egy elejtett megjegyzéssel vagy nemes vonalú orrának egyetlen rezdülésével piacokat tudott átrendezni.

Lovegrove-nak már nem kellett megrendelők után koslatnia; ők mentek hozzá, legtöbbször térden csúszva és hatalmas jutalékok ígéretével. Lovegrove sikerének titka csálhatatlan szemében és diszkréciójában rejlett. Lovegrove sosem árult el bizalmas információt; Lovegrove sosem pletykálgodott vagy alakoskodott. Igazi ritka madár volt a műtárgy-kereskedelemben - olyan ember, aki tartja a szavát.

Hírnevétől függetlenül Lovegrove-ot is elfogta az aukciók előtt szokásos remegés, ahogy a Hatodik sugárúton lépkedett sietve. Csökkenő árak és vérszegény üzletek évei után a műtárgypiac végre az élénkülés jeleit mutatta. Az évad első aukciói jelentősek voltak ugyan, de nem feleltek meg a várakozásnak. A mai kínálat, a Christie's háború utáni és kortárs alkotásai teljesen felpezsdíthetik a művészeti világot. Mint általában, Lovegrove-nak az akció mindkét oldalán voltak kliensei. Kettő közülük eladó - a szakmai lexikon szerint műkincsforgalmazó -, a harmadik pedig a 12-es tételt szerette volna megvásárolni: Okker és vörös vöröson, olajfestmény, Mark Rothko műve. A kérdéses ügyfél annyiból volt szokatlan, hogy Lovegrove nem tudta, hogy hívják. Csak a párizsi Mr. Hamadalival állt kapcsolatban, aki viszont az ügyféllel volt érintkezésben. A dolgok ilyenén elrendezése különös volt, de Lovegrove szempontjából nagyon kecsesítő. Egyedül az utóbbi tizenkét hónapban a gyűjtő több mint kétszázezer dollár értékben vásárolt festményeket. Azoknál az eladásoknál Lovegrove jutaléka meghaladta a húszmillió dollárt. Ha a dolgok a tervek szerint alakulnak ma este, nettó bevétele jelentősen megugrik.

A sarkon bekanyarodott a Nyugati Negyvenkilencedik utcába, és fél háztömbnyit ment a Christie's bejáratáig. A magas, üvegfalakkal körbevett csarnokot gyémántok, selyem, egó és kollagén tengere töltötte meg. Lovegrove rövid időre megállt, hogy puszt adjon egy német örökös nő arcára, majd továbbment a ruhatárhoz, ahol azonnal ráakaszkodott két Upper East Side-i viszonteladó. Védekező kézmozdulattal elhessegette őket, majd átvette az ajánlatjelző tárcsáját, és felment az árverési csarnokba.

Minden intrikája és ragyogása ellenére meglepően szokványos csarnok volt, valahol az ENSZ közgyűlési terme és egy televíziós prédikátor temploma között. A falak sárgás-szürke árnyalatúak, akárcsak az összecuskható székek, amelyeket szorosan egymás mellett helyeztek el, hogy a lehető

legjobban kihasználják a korlátozott méretű teret. A pulpitushoz hasonló emelvény mögött egy forgó bemutatószekrény, a szekrény mellett pedig telefonok asztalai a Christie's féltucat alkalmazottjával. Lovegrove felpillantott az emeleti felé abban a reményben, hogy megpillanthat egy-két arcot a színezett üveg mögött, majd óvatosan a riporterek felé fordult, akiket a hátsó sarokban tereltek össze, mint egyfajta karámban. Ajánlatjelző tárcsáját elrejtve elsietett mellettük, és a szokásos helyére ment a helyiség elején. Ez volt az ígéret földje, minden kereskedő, konzultáns és gyűjtő vágyakozva gondolt arra, hogy egy nap talán ott fog ülni. Nem az ijedőseknek és pénzben szűkölködőknek való hely. Lovegrove csak úgy beszélt róla, mint a "halálzónáról".

Az árverés kezdetét hatra hirdették meg. Francis Hunt, a Christie's aukció főnöke adott még öt percet a türelmetlen közönségnek, hogy mindenki megtalálja székét, és csak utána foglalta el a helyét. Tökéletes modora és vidám angol társalgási stílusa volt, ezért az amerikaiak valami megmagyarázhatatlan okból kicsit felnéztek rá. Jobb kezében tartotta a "fekete könyvet", amely a világegyetem titkait őrizte, legalábbis arra az estére. Minden árverési tétel külön oldalt kapott, benne olyan információkkal, mint az eladó kikötései és az ülések elrendezése a valószínű ajánlattevők helyének szempontjából, valamint hogy mi lesz Hunt stratégiája a a lehető legmagasabb eladási ár elérésére. Lovegrove neve a 12-es tétel, a Rothko oldalán szerepelt. Lovegrove még az aukció előtti mustra alkalmával célzást tett, hogy talán érdekli, de csak akkor, ha az ár megfelelő, és a csillagok állása is kedvező. Hunt természetesen tudta, hogy Lovegrove hazudik. Hunt mindent tudott.

Kellemes estét kívánt a közönségnek, majd egy négyfős társaságot asztalához vezető főpincér előkelő modorában így szólt:

- Egyes tétel, a Twombly.

A licitálás azonnal megkezdődött, és az ár százezer dolláronként gyorsan emelkedett. Az árverési kikiáltó ügyesen irányította a folyamatot két tökéletes frizurájú megfigyelő

segítségével, akik úgy feszítettek és pózoltak az emelvény mögött, mint egy pár férfi modell fényképezésnél. Lovegrove-ot lenyűgözhetette volna a teljesítmény, ha nem tudja, előre megtervezték és elpróbálták. Egymillió-ötszázezernél a licitálás megakadt, és csak egy telefonon egymillió-hatszázezerre tett ajánlat élesztette fel. Gyors egymásutánban öt újabb érkezett, és itt a licitálás másodszor is abbamaradt.

- Az ajánlat két egész egytized millió, és Cordelia tartja telefonon - jelentette be Hunt, biztató tekintettel nézve licitálóról licitálóra. - Kétmillió-egyszázezer először, kétmillió-

egyszázezer másodszor. Senki többet? Harmadszor.

A kalapács hangos koppanással csapott le.

- Köszönöm - mormolta Hunt, amikor bejegyezte a tranzakciót a fekete könyvbe.

A Twombly után a Lichtenstein következett, azután pedig a Basquiat, a Diebenkorn, a De Kooning, a Johns, a Pollock és egy sor Warhol. Mindegyikért többet adtak, mint az aukció előtt becsült ár, és többet, mint az előző tételért. Ez nem véletlen; Hunt okosan úgy állította össze a paklit, hogy az

izgalom egyre fokozódjon. Mire a 12-es tétel került a bemutatószekrénybe, a közönség és a licitálók már pont az akaratának megfelelő hangulatban voltak.

- Tőlem jobbra a Rothko - jelentette be. - Kezdjük a licitálást tizenkétfmilióál?

Ez kétfmilióál az előzetesen becsült ár felett volt annak jeleként, hogy Hunt számítása szerint a licit nagyban fog menni. Lovegrove előhúzott egy telefont Brioni zakójának mellényzsebéből, és a párizsi számot ütötte be. Hamadali jelentkezett. Hangja mint a mézzel édesített langyos tea.

- Ügyfelem szeretné érezni a terem hangulatát, mielőtt megteszi az első ajánlatot.

- Bölcs gondolat.

Lovegrove ölébe tette a telefont, és összekulcsolta a kezét. Hamarosan egyértelművé vált, hogy kemény küzdelemre kell készülni. Hunthoz a terem minden pontjáról és a telefonokat kezelő Christie's-alkalmazottaktól is tódultak az ajánlatok. Hector Candiotti, a belga iparmágnás művészeti tanácsadója úgy tartotta ajánlatjelző tárcsáját a levegőben, mint a gyalogosok átkelését biztosító rendőr - ez a feltűnést keltő licitálási technika úthengertechnikaként ismert. Tony Berringer, aki egy orosz alumíniumoligarchának dolgozott, úgy licitált, mintha az élete függne tőle, és ez talán nem is állt messze az igazságtól. Lovegrove várt, amíg az ár eléri a harmincmilliót, és csak akkor vette fel a telefont.

- Nos? - kérdezte nyugodtan.

- Még ne, Mr. Lovegrove.

Ezután Lovegrove már a fülénél tartotta a telefont. Párizsban Hamdali arabul értekezett valakivel. Ez sajnos nem tartozott azon nyelvek közé, amelyeket Lovegrove folyékonyan beszélt. Időtöltésként a felső páholyokat nézegette, hátha ott is van egy titkos licitáló. Az egyikben egy szép nőt vett észre, kezében mobiltelefonnal. Pár másodperc múlva Lovegrove valami mást is észrevett. Amikor Hamdali beszélt, a nő csendben ült. És amikor a nő beszélt, akkor Hamdali nem szólt semmit. Bizonyára véletlen, gondolta. Majd azt, hogy talán mégsem.

- Esetleg tesztelhetnénk a pályát - javasolta Lovegrove, tekintetét az emeleti nőre irányozva.

- Talán igaza van - felelte Hamadali. - Csak egy pillanatot kérek.

Hamadali pár szót mormolt arabul. Pár másodperccel később az emeleti nő is mondott valamit a mobiltelefonjába. Ezután Hamadali szólalt meg, már angolul:

- Az ügyfél beleegyezik, Mr. Lovegrove. Kérem, tegye meg első ajánlatát!

Az aktuális ár harmincnégymillió volt. Lovegrove szinte rezzenéstelen arccal egy újabb millióval emelte.

- Már harmincöt - mondta Hunt olyan hangon, hogy érezni lehetett belőle, komoly, új ragadozó jelent meg a küzdelemben. Hector Candiotti azonnal emelt, akárcsak Tony Berringer.

Két, egymással vetélkedő telefonos licitáló az árat a negyvenmilliós küszöb fölé nyomta. Ezután Jack Chambers, az ingatlankirály negyvenegyet ajánlott. Lovegrove nem nagyon aggódott Jack miatt. A New Jerseyben azzal a kis szajhával folytatott afférja sokba került neki a váláskor. Jack nem elég tökeerős, hogy messzire jusson.

- Az ajánlat negyvenegyet az önével szemben - mormolta Lovegrove a telefonba.

- Az ügyfél úgy véli, elég sok színészkedés folyik.

- Ez a Christie's aukciója. A színészkedés erősen ajánlott dolog.

- Türelem, Mr. Lovegrove.

Lovegrove az emeleti nőt figyelte, amikor az ajánlatok összege átlépte az ötvenmillió dolláros szintet. Jack Chambers egy utolsó ajánlatot tett hatvannál; Tony Berringer és az orosz gengsztere hetvenet ígért. Hector Candiotti válaszil felemelte a fehér zászlót.

- Úgy tűnik, csak mi és az orosz maradtunk – mondta.

- Az ügyfelemet nem érdeklik az oroszok.

- Mit kíván tenni az ügyfele?

- Mi volt a legmagasabb ár egy Rothkóért árversen?

- Hetvenkettő és egy kevés.

- Kérem, ajánljon hetvenötöt.

- Az túl sok. Sosem fog ...

- Tegye meg az ajánlatot, Mr. Lovegrove.

Lovegrove felhúzta a szemöldökét, és magasba tartotta öt ujját.

- Az ajánlat hetvenötmillió – mondta Hunt.

- Hetvenötmillió először, hetvenötmillió másodszor. Senki többet? Harmadszor.

Koppanás.

A teremben sóhajtás hallatszot. Lovegrove felpilantott az emeleti páholyra, de a nő már elment.

9. LIZARD-FÉLSZIGET, CORNWALL

A Scotland Yard, a Belügyminisztérium és a brit miniszterelnök jóváhagyásával Gabriel és Chiara három nappal a Covent Garden-i robbantásos merénylet után visszatért Cornwallba. A Madonna és a

gyermek Mária Magdolnával (olajfestmény, 110x92 centiméter) másnap délelőtt érkezett meg. Gabriel, miután óvatosan kivette a festményt a védőburkolatból, feltette egy régi, tölgyfából készült festőállványra a nappaliban, és a délután folyamán röntgennel vizsgálta. A kísértetiesen feltűnő körvonalak csak megerősítették a véleményét, hogy a festmény igazi Tiziano, még hozzá nagyon jó.

Több hónap eltelt már azóta, hogy Gabriel festményen dolgozott, és égett a vágytól, hogy azonnal munkához lásson. Másnap korán kelt, készített egy pohár tejeskávét, és azonnal belevetette magát az új vászonra helyezés aprólékos feladatába. Első lépésként selyempapírt kellett ragasztania a képre, hogy a munka során ne jöjjön le több festék. A feladat céljaira számos ragasztó kapható a boltokban, de Gabriel maga szerette kikeverni a ragasztót egy olyan recept alapján, amelyet Velencében tanult mesterétől, Umberto Contitól: nyúlőr-ragasztó szemcséi feloldva víz, ecet, marhaepe és melasz keverékében.

Addig rotyogtatta a kellemetlen szagú főzetet a konyhai tűzhelyen, amíg az szirupossá nem sűrűsödött, és miközben arra várt, hogy lehűljön, a BBC reggeli híreit nézte a tévében.

Faríd Han neve az Egyesült Királyságban mindenütt ismertté vált. A pontos időzítés alapján a Scotland Yard és a brit titkosszolgálat emberei azt feltételezték, hogy a merénylet a párizsi és koppenhágai robbantásokhoz kapcsolódik. Még mindig tisztázatlan volt, hogy a merénylek milyen szervezethez tartoznak. Erről a televíziós szakemberek heves vitákat folytattak, néhányan azt állították, hogy a támadásokat az al-Kaida régi, pakisztáni vezetői szervezték meg, mások pedig azon a véleményen voltak, hogy új szárny lehet, amelyik még nem tűnt fel a nyugati titkosszolgálatok radarernyőin. Akármelyikről legyen szó, az európai hatóságok újabb vérontásra készültek fel. Az MI5 terrorelemző központja a fenyegetettség szintjét „kritikusra”

emelte, ami azt jelenti, hogy hamarosan újabb merénylet várható.

Gabriel leginkább arra a jelentésre koncentrált, amely a Scotland Yard embereinek a támadás előtti percekben folytatott intézkedéseivel foglalkozott. Egy óvatosan fogalmazott nyilatkozatban a londoni rendőrfőnök beismerte, hogy figyelmeztették őket egy gyanús emberre, aki a szükségesnél nagyobb kabátban tart a Covent Garden felé. Sajnos, mondta a rendőrfőnök, a figyelmeztetés nem volt elég konkrét a végzetes intézkedés megtételéhez. Ezután megerősítette, hogy az SOI9 két rendőre szolgálatban volt a Covent Gardenben, de azt is elmondta, hogy az érvényben lévő rendszabályok szerint nem volt választásuk: nem lőhettek. Ami az előhúzott fegyvert illeti, a rendőrség kikérdezte az illető férfit, és megállapították, hogy nem pisztoly, hanem fényképezőgép volt nála. Adatvédelmi okoknál fogva az illető személyét nem lehet felfedni. Úgy tűnt, a sajtó elfogadja a londoni rendőrség változatát az eseményekről, akárcsak az emberek szabad akaratában hívők, akik ünnepelték a rendőrség visszafogottságát, még akkor is, ha ez tizennyolc ártatlan ember életébe került.

Gabriel kikapcsolta a televíziót, amikor Chiara belépett a konyhába. A nő azonnal kinyitott egy ablakot, hogy kiszellőztesse a marhaepe és melasz szagát, és megszidta Gabrielt, amiért bepiszkolta kedvenc, rozsdamentes acélból készült lábasát. Gabriel csak mosolygott, és mutatójja hegyét belenyomta a keverékbe. Már eléggé lehűlt, hogy használni lehessen.

Miközben Chiara hátulról figyelte, egyenletesen elkente a ragasztót a megsárgult lakkon, és több kis selyempapírdarabot ragasztott a kép felületére. Tiziano munkája eltűnt, és nem is bukkan elő még

néhány napig, amíg az új vászonra helyezés művelete be nem fejeződik.

Gabriel aznap délelőtt többet már nem tehetett azon kívül, hogy rendszeres időközönként ellenőrizte, megfelelően szárad-e a ragasztó. A tengerre néző fedett verandán ült, ölében laptopjával, és újabb információkat keresett az interneten a három robbantásról. Kísértést érzett, hogy a Saul király úttal is felvegye a kapcsolatot, de meggondolta magát. Nem informálta Tel-Avivot arról, hogyan került kapcsolatba a terrorral a Covent Gardenben, és ha most megteszi, csak ürügyet szolgáltat korábbi kollégáinak arra, hogy beavatkozzanak az életébe.

Tapasztalatból tudta, jobb úgy kezelni a Céget, mint a faképnél hagyott szeretőt. A kapcsolatot minimálisra kell korlátozni, és leginkább nyilvános helyekre, ahol nem illő látványosan veszekedni.

Nem sokkal déli tizenkettő előtt az éjszakai vihar maradéka is elvonult a Gunwalloe-öböltől, kristálytisztá, kék eget hagyva maga után. Gabriel még egy utolsó pillantást vetett a festményre, majd anorákba bújt, túrabakancsot húzott, és elindult szokásos sétájára a sziklákhoz. Az előző nap észak felé tett túrát a part menti ösvényen Praa Sandsig. Most felment a kis dombra az épület mögött, majd dél felé indult, a Lizard Point irányába.

Nem tartott sokáig, hogy a cornwalli partvidék szépsége elűzze a Covent Garden-i halottak és sebesültek emlékeit. Mire Gabriel elérte a Mullion Golf Club pályáinak szélét, az utolsó borzalmas képet is eltakarta egy réteg javítófesték. Ahogy továbbhaladt dél felé a Polurrian-sziklák kiemelkedései mellett, már csak a Tiziano-képen végzendő munkára gondolt.

Másnap óvatosan kiveszi a festményt a keretből, a meggyengült vásznat ráragasztja egy új, olasz anyagra, és egy nehéz szabóvasalóval erősen rányomja. Ezután következik a restaurálás legtovább tartó és legveszélyesebb fázisa - a megrepedezett és elsárgult lakk eltávolítása és azoknak a részeknek a kijavítása, amelyek az idő során és erőbehatások miatt sérültek. Miközben néhány restaurátor hajlamos határozottan agresszíven végezni a munkát, Gabrielt az egész művészeti világ úgy ismerte., mint aki finoman dolgozik, és hihetetlen tehetséggel tudja utánózni a régi mesterek ecsetkezelését. Hite szerint a restaurátornak észrevétlenül kell tevékenykednie, és munkájának nem maradhat más bizonyítéka, mint az, hogy egy festmény visszakapja régi szépségét.

Mire Gabriel elérte a Kynance-öböl északi végét, sötét felhők takarták el a napot, és a tengeri szél is határozottan hidegebb lett. A cornwalli szeszélyes időjárás alapos megfigyelőjeként érezte, hogy a „verőfényes szünet”, ahogy a brit meteorológusok a napsütéses időszakokról beszélni szeretnek, hamarosan véget ér. Egy pillanatra megállt, és azon gondolkodott, hol találhat valami fedett helyet. Keletre változatos táj, mögötte Lizard falva. Egyenesen előre a csúcs. Gabriel a második lehetőséget választotta. Nem akarta lerövidíteni a sétát olyan apróság miatt, mint amilyen egy futó zápor. Ráadásul a sziklák fölött egy jó kis étterem is van, ahol frissen sült fánk és egy kancsó tea társaságában kivárhatja a vihar végét.

Felhajtotta anorákja gallérját, és az öböl szélén ment tovább, miközben hullani kezdtek az első esőcseppek. A ködbe burkolózott étterem is feltűnt. A sziklák aljánál, egy elhagyott csónakház szélárnyékos részénél meghúzódva a húszas évei közepén járó, rövid hajú férfi állt, napszemüvege feltolva feje tetejére. A kilátóterazon egy másik férfi is várakozott, szemét egy pénzbedobós távcsőhöz nyomva. Gabriel tudta jól, hogy a távcső már hónapok óta nem működik.

Megállt, az étterem felé nézett, és akkor egy harmadik ember is megjelent a teraszon. Szorosan a fejére húzott vízálló sapkát viselt és keret nélküli szemüveget, mint amilyet német irodai munkások és svájci bankárok hordanak. Arc kifejezése türelmetlenséget árult el - az elfoglalt igazgatóra ráparancsolt a felesége, hogy vegyen ki egy kis szabadságot. Hosszú pillanatig meredt Gabrielre, majd arca elé emelte vastag csuklóját, hogy megnézzze az időt. Gabriel kísértést érzett, hogy az ellenkező irányba induljon. De inkább az ösvényre szegezte a tekintetét, és ment tovább. Jobb ezt kinn intézni, gondolta. Itt kisebb a nyilvános veszekedés esélye.

10. LIZARD POINT, CORNWALL

- Tényleg muszáj volt fánkot rendelned? - kérdezte Uzi Navot bosszúsan.

- Cornwallban itt a legjobb. Akárcsak a krém.

Navot nem mozdult. Gabriel együtt érzően elmosolyodott.

- Még mennyit kell leadnod Bella szerint?

- Két és fél kilót. Utána pedig tartanom kell a súlyom – tette hozzá Navot komoran, mintha börtönbüntetésről lenne szó. – Mit nem adnék a te anyagcserédért. A világ egyik legjobb szakácsnőjét vetted feleségül, de a tested még mindig olyan, mint egy huszonöt évesé. Én pedig? Az ország egyik legjobb Szíria-szakértőjét vettem feleségül, és elég, ha sütemény illatát érzem, máris lazítani kell a nadrágszíjamon.

- Talán ideje megkérned Bellát, adja alább a diétás elvárásait.

- Ezt neked kell a tudomására hoznod – mondta Navot. – A Damaszkuszban a Baath-pártiak tanulmányozásával töltött évek nyomot hagytak rajta. Időnként úgy érzem, mintha rendőrállamban élnék.

Különálló asztalnál ültek az esőcseppektől pettyes ablak mellett. Gabriel az étterem belseje, Navot pedig a tenger felé. Kordbársony nadrágot és nyersgyapjú színű pulóvert viselt, amelyen érződött a Harrods férfiosztályának szaga. Sapkáját a mellette lévő székre tette, és végigsimított rövidre nyírt, vörössesszőke haján. Egy kicsit több fehér szál volt benne, mint amennyire Gabriel emlékezett, de ez érthető. Uzi Navot most az izraeli titkosszolgálat főnöke. Sok egyébbel együtt az ősz hajszálak is a munkához tartoznak.

Ha Navot rövid hivatali ideje most hirtelen véget érne, akkor is a legsikeresebbek egyikeként maradna meg a Cég hosszú és eseménydús történetében. Az őt elhalmozó dicséreteket a Mestermű hadművelet után kapta - ez angol-amerikai-izraeli vállalkozás volt, minek eredményeként négy titkos iráni nukleáris létesítmény semmisült meg. Az érdem nagy része ugyan Gabrielé volt, de Navot igyekezett ezt nem nagyon bizonygatni. A főnöki posztot csak azért kapta meg, mert Gabriel többször is visszautasította. És a négy urándúsító üzem centrifugái még mindig forognának, ha Gabriel nem találja meg és szervezi be azt a svájci üzletembert, aki titokban alkatrészeket adott el az irániaknak.

Ebben a pillanatban azonban úgy tűnt, Navot gondolatai a tányéron lévő fánkokra összpontosulnak.

Nem bírván tovább ellenállni, gondosan kiválasztott egyet, rákent egy kis eperlekvárt és valamennyi krémet. Gabriel teát töltött magának az alumíniumkannából, és nyugodtan rákérdezett Navot be nem jelentett látogatásának céljára. Tökéletes németséggel, anyja berlini akcentusával. Ez volt az egyik olyan nyelv, amelyet ismert ő is, Navot is.

- Számos irányítási kérdést kellett megbeszélnem a brit partnereimmel. A napirenden volt valami kusza jelentés is egy korábbi ügynökünkről, aki most visszavonultan él itt az MI5

védelmében. Sok szóbeszéd terjeng erről az ügynökről és a Covent Gardenben végrehajtott robbantásról. Az igazat megvallva egy kicsit bizonytalan voltam, amikor hallottam. Az illető

ügynököt jól ismerve el sem tudom képzelni, hogy nyilvános helyen fegyvert rántson, bután veszélyeztetve ezzel angliai helyzetét.

- Mit kellett volna tennem, Uzi?

- Értesítened kellett volna az MI5-nál a tisztet, akihez tartozol, és mosod kezeidet.

- És ha te kerültél volna hasonló helyzetbe?

- Jeruzsálemben vagy Tel-Avivban nem haboztam volna leszedni a nyavalyást. De itt... - Navot hangja bizonytalanná vált. - Azt hiszem, először figyelembe vettem volna az akcióim potenciális következményeit.

- Tizennyolc ember meghalt, Uzi.

- Tekintsd magad szerencsésnek, hogy az áldozatok száma nem tizenkilenc volt. - Navot levette törékeny szemüvegét, amit gyakran megtett, ha kényelmetlen beszélgetésbe kezdett. - Meg kellene kérdezni, komolyan tervezted-e, hogy löni fogsz. A kiképzésedet és korábbi hőstetteidet ismerve azonban, attól tartok, tudom a választ. A Cég ügynöke egy és csakis egy ok miatt ránt fegyvert akció közben. Nem lóbálja, mint egy gengszter, és nem is fenyegetőzik vele. Meghúzza a ravaszt, és lő, hogy öljön.

Navot kis szünetet tartott, majd folytatta:

- Tedd meg másokkal, mielőtt ők tehetik meg veled. Azt hiszem, ezek a szavak Samron kis piros könyvének tizenkettedik oldalán olvashatók.

- Ő tud a Covent Gardenről?

- Tudhatnád, hogy ilyet nem kell kérdezni. Samron mindent tud. Voltaképpen azon sem lepődnek meg, ha még előttem értesült volna a kis kalandodról. Minden kísérletem ellenére, hogy ténylegesen visszavonuljon, ragaszkodik hozzá, hogy kapcsolatban maradjon a régi hírforrásaival.

Gabriel pár csepp tejet töltött a teájába, és lassan kevergette. Samron... A név szinte egybeforrt Izrael történetével és titkosszolgálatával. Ari Samron, miután harcolt az Izrael újbóli megalakulásához vezető háborúban, a következő hatvan évet azzal töltötte, hogy védte az országot az elpusztítására

készülő ellenségek hadától. Bejárása volt királyok udvarába, zsarnokok titkait lopta el, és számtalan ellenséget ölt meg, időnként saját kezével, időnként pedig olyanokéval, mint Gabriel. Samron mindössze egyetlen titkot nem tudott megfejtetni - az elégedettség titkát. Idős, nagyon beteg emberként még most is kétségbeesetten ragaszkodott az izraeli titkosszolgálat vezetőjének szerepéhez, és még mindig úgy szólt bele a Cég belső ügyeibe, mintha saját birodalmát vezetné. Samront nem az arrogancia motiválta, hanem az attól való szakadatlan félelem, hogy egész életének munkája hiábavaló volt. Izraelt, bár gazdaságilag virágzó és katonailag erős, továbbra is olyan világ veszi körül, amely többnyire ellenséges vele. Az, hogy Gabriel úgy döntött, ebben a világban fog élni, Samron legnagyobb csalódásainak egyike.

- Meglep, hogy nem ő maga jött ide - mondta Gabriel.

- Elfogta a kísértés.

- És miért nem jött?

- Már nem olyan könnyű neki az utazás.

- Most mi a baj?

- Minden - felelte Navot megvonva széles vállát. - Mostanában csak ritkán hagyja el Tiberiast. Csak ül a teraszán, és a tavat nézi. Megőrjíti Gilát. Szegény nő könyörög, hogy adjak valami munkát a férjének.

- Elmenjek meglátogatni?

- Nem a halálos ágyán fekszik, ha erre gondolsz. De valamikor a közeljövőben el kéne menned hozzá.

Ki tudja? Végül úgy is dönthetsz, hogy újra szereted a hazádat.

- Szeretem a hazámat, Uzi.

- Csak nem annyira, hogy ott is élj.

- Mindig is emlékeztettél Samronra - mondta Gabriel egy fintorral -, de most már ijesztő a hasonlóság.

- Gila nemrég ugyanezt mondta nekem.

- Nem bóknak szántam.

- Ő sem. - Navot túlzott óvatossággal újabb adag krémet tett a fánkra.

- Tehát miért vagy itt, Uzi?

- Egy páratlan lehetőséget akarok neked felkínálni.

- Úgy beszélsz, mint egy ügynök.

- Kém vagyok - mondta Navot. - A kettő között nincs sok különbség.

- Mit ajánlasz?

- Lehetőséget egy hiba jóvátételére.

- Mi volt a hiba?

- Hátról fejbe kellett volna lőnöd Faríd Hánt, mielőtt megnyomja a detonátor kapcsolóját.

Navot halkabbra fogta a hangját, és bizalmasan hozzátette:

- Én ezt tettem volna, ha a helyedben vagyok.

- És hogyan tehetném jóvá ezt a mulasztást?

- Egy meghívás elfogadásával.

- Meghívást kitől?

Navot szó nélkül nyugat felé pillantott.

- Az amerikaiaktól? - kérdezte Gabriel.

Navot elmosolyodott.

- Még teát?

Az eső éppen olyan hirtelen állt el, mint ahogy elered: Gabriel pénzt hagyott az asztalon, és lekísérte Navotot a meredek ösvényen a Polpeor-öbölhöz. A testőr még mindig a mentőcsónak málladozó rámpájának támaszkodva állt. Színlelt közömbösséggel figyelte, ahogy Gabriel és Navot lassan végigmegy a köves parton a vízhez. Navot sietve rápillantott rozsdamentes acél karórájára, és felhajtotta gallérját a tengerről fújó erős szél ellen. Gabrielt újra megdöbbentette, mennyire emlékezteti őt Samronra. A hasonlóság nemcsak külsőségekben nyilvánult meg. Mintha Samron valahogy, fékezhetetlen akarata pusztá erejével beköltözött volna Navot személyébe testben is, lélekben is. Nem az a Samron, akit legyengített a kor és a testi erőtlenség, gondolta Gabriel, hanem az életerős, fiatal. Egyedül a Samron egészségét rongáló vacak török cigaretta hiányzik. Bella sosem engedte Navotnak, hogy dohányozzon, még álcázásból sem.

- Ki áll a merényletek mögött, Uzi?

- Eddig még nem sikerült határozottan megállapítanunk. De úgy tűnik, az amerikaiak szerint a globális dzsihádterror jövőbeni arca... az új bin Laden.

- Van ennek az új bin Ladennak neve?

- Az amerikaiak ragaszkodnak hozzá, hogy személyesen osszák meg veled az információt. Azt akarják, hogy elutazz Washingtonba... természetesen minden költséget fedeznek.

- Hogyan közölték ezt a meghívást?

- Adrian Carter személyesen hívott fel.

Adrian Carter a CIA Nemzetbiztonsági Szolgálatának igazgatója.

- Az út menyire legyen nyilvános?

- Semennyire - mondta Navot. - Az amerikai látogatásod teljesen bizalmas jellegű lesz.

Gabriel csendben vizsgálta Navotot.

- Egyértelműen azt akarod, hogy menjek, Uzi. Különben nem lennél itt.

- Ártani nem árthat - mondta Navot. - Ha mást nem is, legalább valami lehetőséget kapunk, hogy megtudjuk az amerikaiak álláspontját a robbantásokat illetően. De egyéb előnyei is vannak.

- Mint például?

- A kapcsolatunkra ráférne egy kis javítás.

- Milyen javítás?

- Nem hallottad? Washingtonban új szelek fújnak. A változás szelei - tette hozzá Navot szarkasztikusan. - Az új amerikai elnök idealista. Úgy gondolja, képes javítani a Nyugat és az iszlám kapcsolatain, és meggyőződése, hogy mi is a probléma részét képezzük.

- A megoldás tehát, hogy én menjek, a gyilkos, akinek számos palesztin és muszlim terrorista vére szárad a kezén?

- Amikor a kémek együttműködnek, annak a híre eljuthat politikai körökbe, és éppen ezért a miniszterelnök is nagyon szeretné, ha elutaznál.

- A miniszterelnök? Legközelebb azt fogod mondani, Samron is benne van az ügyben.

- Benne van. - Navot felvett egy kavicsot, és beledobta a tengerbe. - Az iráni művelet után már kezdtem azt gondolni, Samron végre méltóságteljesen a háttérbe húzódik. Tévedtem.

Esze ágában sincs. Nem engedi, hogy a folytonos beavatkozásai nélkül vezessem a Céget. Ez azonban nem meglepő, ugye, Gabriel? Mindketten tudjuk, hogy Samron mást szemelt ki a munkára. Az a sorsom, hogy úgy vonuljak be nagyszerű szervezetünk történelmébe, mint aki csak véletlenül lett főnök. Mindig is te maradsz a kiválasztott.

- Válassz valaki mást, Uzi. Én visszavonultam. Emlékszel? Küldj valaki mást Washingtonba!

- Adrian hallani sem akar róla - mondta Navot a vállát dörzsölgetve. - És Samron se. Ami pedig az ügynevezett visszavonulásodat illeti, ez akkor ért véget, amikor Faríd Hánt követni kezdted a Covent Gardenben.

Gabriel a tengert nézte, és felidézte a le nem adott lövés következményeit: testrészek és vér, Bagdad a Temzénél. Úgy tűnt, Navot megérezte, mire gondol. Ezt igyekezett előnyére fordítani.

- Az amerikaiak már reggel szeretnének téged Washingtonban látni. London mellett vár egy Gulfstream repülőgép. Egy olyan gép, amelyikkel korábban foglyokat szállítottak.

Megnyugtattak, hogy a bilincseket és az injekciós tűket már kiszedték belőle.

- Mi legyen Chiarával?

- A meghívás csak egy főre szól.

- Nem maradhat itt egyedül.

- Graham beleegyezett, hogy pár biztonsági embert küld Londonból.

- Nem bízom bennük, Uzi. Vidd őt magaddal Izraelbe! Segíthet Gilának pár napig az idős ember körül, amíg visszaérek.

- Jó darabig ott lehet.

Gabriel figyelmesen Navotra nézett. Egyértelműen többet tud, mint amennyit mond. Ez nem meglepő.

- Épp most vállaltam el egy kép restaurálását Julian Isherwoodnak.

- Madonna és a gyermek Mária Magdolnával. Korábban Palma Vecchio stúdiójából való képnek tartották, de már inkább Tiziano művének vélik, csak még igazolni kell.

- Lenyűgöző vagy, Uzi.

- Bella mindent megtesz, hogy tágítsa az ismereteimet.

- A festmény nem maradhat egy üres tengerparti házban.

- Julian beleegyezett, hogy visszaviszi. Képzelheted, nem túl boldog.

- Ne nézz rám így, Gabriel. A kamra üres. Arra kényszerültem, hogy jelentősen csökkentsem minden részleg költségeit. A pénzügyesek még a személyes kiadásaimat is vissza akarják fogni. A napidíjam is nevetséges.

- Még szerencse, hogy fogyókúrán vagy.

Navot önkéntelenül is a hasához nyúlt, mintha azt ellenőrizné, nem lett-e nagyobb az otthonról való

elindulása óta.

- Hosszú autóút vár rád Londonig, Uzi. Vihetnél esetleg párat a fánkok közül.

- Még csak ne is gondolj ilyesmire!

- Félsz, hogy Bella rájön?

- Tudom, hogy rá fog jönni. - Navot a mentőcsónak rámpájának támaszkodó testőrré pillantott. - Ezek a gazemberek mindent elmondanak neki. Olyan, mintha rendőrállamban élnék.

11. GEORGETOWN, WASHINGTON

A ház az N utca 3300-as tömbjében állt, egy tizenkilencedik századi stílusú, elegáns lakónegyedben, amelynek árait kizárólag a legtehetősebb washingtoniak engedhetik meg maguknak. Gabriel az utasításoknak megfelelően a hajnali derengésben felment az ívelt bejárati lépcsőn, és csengetés nélkül belépett. Adrian Carter az előszobában várta. Gyűrött pamutnadrág, gallér nélküli pulóver és vörösesbarna kordbársony zakó volt rajta. A ruha, valamint zilált, ritkuló haja és divatjamúlt formájú bajusza egy kisebb egyetem professzorának kinézetét kölcsönözte neki, egy olyan emberét, aki nemes célokat szolgál, de állandóan a dékán terhére van. A CIA Nemzetbiztonsági Szolgálatának igazgatójaként Carternek ezekben a napokban nem volt más feladata, mint hogy megmentse Amerikát egy újabb terrortámadástól - bár havonta kétszer, ha időt tudott rá szánni, a városszéli Reston egyik templomának alagsorában is meg lehetett találni, ahogy éppen ebédet vagy vacsorát készít a hajléktalanoknak. Carter számára az önkéntes munka egyfajta meditáció volt, ritka alkalom, hogy valami mással is törődjön, ne csak az Amerika szerteágazó titkosszolgálati szervezetének konferenciatermeiben zajló szakadatlan küzdelmekkel.

A titkos ügyek világának embereinél természetes körültekintéssel üdvözölte Gabrielt, és bevezette a lakásba. Gabriel egy pillanatra megállt az előszoba közepén, és szétnézett.

Titkos megállapodásokat kötöttek és mondtak fel ezekben az egyszerűen berendezett szobákban; embereket vettek rá, hogy elárulják hazájukat amerikai pénzzel megtömött bőröndökért és amerikai védelemért cserébe. Carter olyan sokszor igénybe vette a lakást, hogy egész Langleyben csak úgy ismerték mint a georgetowni átmeneti szállását. A Szolgálat egy szellemes alkalmazottja el is keresztelte a Dár al-Harb névre, ami arabul annyit tesz, hogy a „Háború háza”. A háború természetesen titokban zajlott, mivel Carter nem ismerte a küzdelem más módját.

Adrian Carter nem küzdött a hatalmat jelentő feladatért. Kis, kéretlen darabokban rakták fokozatosan keskeny vállára. A Szolgálat még egyetemistaként szervezte be, és karrierjének jelentős részét az oroszok elleni titkos hadviseléssel töltötte - először Lengyelországban, ahol a Szolidaritást látta el titokban pénzzel és stencilgépekkel; utána Moszkvában, ahol körzetvezetőként dolgozott; és végül Afganisztánban, ahol Allah katonáit bátorította és fegyverezte fel, noha tudta, hogy egy nap tüzet és halált fognak zúdítani rájuk. Ha Afganisztánnal sikerül lerombolni a gonosz birodalmát, az Carternek jelentős szakmai előrelépést biztosít. A Szovjetunió széthullását nem a csatamezőről figyelte, hanem egy kényelmes langleyi hivatalból, ahol nemrégiben nevezték ki az európai részleg főnökévé. Miközben beosztottjai nyíltan éljeneztek az ellenség megsemmisülését, Carter rossz előérzettel

figyelte az események alakulását.

Szeretett Szolgálat nem tudta előre megjósolni a kommunizmus bukását, ami olyan kudarc volt, hogy Langley évekig nem tudott megszabadulni a hatásától.

És ami ennél is rosszabb: a CIA egy szempillantás alatt elvesztette létezésének okát.

2001. szeptember 11-én délelőtt a helyzet egy csapásra megváltozott. Az utána következő háború már a háttérben zajlott, olyan környezetben, amit Adrian Carter jól ismert.

Miközben a Pentagon azon fáradozott, hogy katonai választ adjon a szeptember 11-i borzalmakra, Carter és a terrorelhárító központnál dolgozó emberei álltak elő egy bátor tervvel az al-Kaida afgán rejtékhelyének elpusztítására a CI A által támogatott gerillaháborúval, amelyet amerikai különleges ügynökök irányítanak. Amikor pedig az al-Kaida parancsnokai és harcosai egymás után estek amerikai fogságba, gyakran Carter bíraskodott felettük a langleyi irodájából. Az ügy árnyoldalai, a foglyok kiszolgáltatása és a különleges vallatási technikák mind Carter kézjegyét viselték magukon. Nem érzett lelki furdalást miatta; ezt a luxust nem engedhette meg magának. Adrian Carter számára minden reggel szeptember 12-e volt. Soha többé, fogadta meg magában, nem fogja nézni, ahogy amerikaiak égő felhőkarcolókból a mélybe vetik magukat, mert nem bírják tovább a terroristák tüzének hevét.

Carternak tíz éven keresztül sikerült megtartania ígéretét. Senki nem tett többet, hogy megvédje az amerikai hazát a nagyon valószínűnek tartott második támadástól, és sok titkos bűne miatt gyakran pellengéreztek ki a sajtóban, s fenyegették büntetőjogi perekkel. Ügynökségi jogászok tanácsára igénybe vette egy drága washingtoni ügyvéd szolgálatait, ezzel olyan költségekbe verve magát, hogy megtakarított vagyona jelentősen lecsökkent, és feleségének, Margaretnek is vissza kellett mennie tanítani. Barátai arra ösztönözték Cartert, váljon meg a Szolgálatról, és fogadjon el egy csábító állást Washington virágzó biztonsági cégeinek egyikénél, de ő elutasította a lehetőséget. A kudarc, hogy nem tudta megakadályozni a szeptember 11-i merényleteket, még mindig kísértette. A háromezer áldozat szelleme pedig arra biztatta, ne hagyja abba a harcot mindaddig, amíg az ellenséget le nem győzi.

A háború áldozatokat követelt Carter tőle - nemcsak a családi életében, amely romokban hevert, hanem az egészségével kapcsolatban is.

Arca beesett és fáradt volt, ugyanakkor jobb keze enyhe remegését is észrevette, ahogy örömtelenül a szokványos ételeket rakta ki egy tálra az ebédlő szélén álló tálalópultnál.

- Magas a vérnyomásom - mondta Carter, miközben kávéval töltött egy pumpás termoszból. - Az elnök beiktatásának napján kezdődött, és azóta a terrorfenyegetettség szintjével párhuzamosan nő és csökken. Szomorú kimondani, de az iszlám terrorja elleni harc tíz éve után úgy tűnik, a nemzet fenyegetettségének élő szakértője lettem.

- Most milyen ez a szint?

- Nem hallottad? - kérdezte Carter. - Szakítottunk a régi színkódos rendszerrel.

- Mit mond a vérnyomásod?
- Vörös - felelte Carter savanyúan. – Elénk vörös.
- Nem így a nemzetbiztonsági igazgatótok. O azt mondja, nincs közvetlen fenyegetettség.
- Nem mindig ő írja a szövegeit.
- Ki írja?
- A Fehér Ház - mondta Carter. - És az elnök nem szereti szükségtelenül ijesztgetni az amerikaiakat. Ráadásul a fenyegetettség szintjének emelése ellenkezne a Washingtonban napjainkban terjengő szóbeszéddel.
- Milyen szóbeszédről van szó?
- Ami szerint Amerika túlreagálta a szeptember 11-i támadást. Ami szerint az al-Kaida már senkire nem jelent fenyegetést, főleg a világ legerősebb nemzetére nem. Ami szerint ideje kihirdetni a globális terror elleni harc győzelmét, és a belső ügyekre koncentrálni. - Carter arca elkomorult. - Mennyire nem szeretem, amikor az újságírók szóbeszédokről írnak. Volt idő, amikor regényírók alapoztak történeteket szóbeszédre, és az újságírók megelégedtek a tények közlésével. A tények pedig nagyon egyszerűek. Létezik ma a világban egy szervezett erő, amely válogatás nélküli kegyetlenségekkel próbálja gyengíteni, sőt elpusztítani a Nyugatot. Ez az erő egy szélesebb, radikális mozgalom része, hogy bevezesse az iszlám jogrendjét, a sariát, és újra megteremtse az iszlám kalifátust. És hiába kívánjuk bármilyen erősen, attól még nem tűnik el.

Egymással szemben ültek a szögletes asztalnál. Carter egy édes kifli végét piszkálgatta, miközben gondolatai egyértelműen máshol jártak. Gabriel tudta jól, nem szabad siettetnie a dolgokat. A beszélgetéseknél Carter hajlandó elkalandozni. Végül el fog jutni a célig, de számos kitérővel és kanyarral, és ezek a mellékes információk később kétségtelenül hasznosak lesznek Gabrielnek.

- Bizonyos tekintetben - folytatta Carter - támogatom az elnök vágyát, hogy lapozzon egyet, és továbblépjen a történelemben. A terrorizmus elleni harcot úgy tekinti, mint ami hátráltatja a nagyobb céljai elérésében. Talán nehéz elhinned, de mindössze két alkalommal találkoztam vele. Andrew-nak szólít.
- De legalább reményt adott nekünk.
- A remény nem elfogadható stratégia, ha életek forognak kockán. A remény vezetett a szeptember 11-i támadáshoz.
- Akkor ki mozgatja a szálakat a kormányban?

- James McKenna, az elnök tanácsadója a belföldi biztonság és a terrorellenes harc terén... A terrorizmus cárjának is nevezik, ami azért furcsa, mert kiadott egy rendeletet, amely betiltja a „terrorizmus” szó használatát minden nyilvános kijelentésben és nyilatkozatban. Még zárt ajtók mögött sem javasolja a használatát. És az ég irgalmazzon nekünk, ha az „iszlám”

szót is megemlíjük vele kapcsolatban. James McKenna meglátása szerint nem viselünk hadat a muszlim terroristák ellen. Egy nemzetközi erőfeszítésben veszünk részt több országban tevékenykedő szélsőségesek kis csoportja ellen. Ezek a szélsőségesek, akik történetesen muszlimok, idegesítőek, de nem jelentenek igazi fenyegetést ránk vagy életformánkra.

- Mondjátok ezt a Párizsban, Koppenhágában és Londonban meghaltak családtagjainak!

- Ez érzelgős válasz - mondta Carter keserű gúny-nyal. - És James McKenna nem tolerálja az érzelmeket amikor a terrorizmusról van szó.

- Szélsőségekre gondolsz - mondta Gabriel.

- Elnézést - felelte Carter. - McKenna politikus állát, aki a titkosszolgálati munka szakemberének tartja magát. A kilencvenes években benne volt a Szenátus Hírszerzési Bizottságában, és hamarosan a görögök után érkezett Langleybe. Mindössze pár hónapig maradt de ettől függetlenül a CIA veteránjának tartja magát. McKennát hallgatva úgy gondolhatjuk, az Ügynökség embere, aki szívéen viseli az Ügynökség legjobb érdekeit. Az igazság viszont más. Utálja az Ügynökséget és mindazokat, akik a falai közt dolgoznak.

Legfőképp engem gyűlöl.

- Miért?

- Bizonyára zavarba hoztam egy vezetőségi ülése? Nem emlékszem az esetre, de úgy tűnik, McKenna még mindig nem tudja túltenni magát rajta. Ráadásul az: mondják, McKenna engem olyan szörnynek tekint, aki kitörölhetetlen foltot ejtett Amerika arcán. Semmit nem szeretne jobban, mint engem rács mögött látni.

- Jó tudni, hogy az Egyesült Államok titkosszolgálatja újra simán működik.

- McKennának történetesen az a benyomása, hogy remekül funkcionál, mivel mindent ő irányít. Még azt is elintézte, kinevezzék a fogvatartottakat vallató új csoportunk elnökévé. Ha a világon bárhol bármilyen körülmények között elfognak egy félelmetes terroristát, James McKenna vezetésével fogják vallatni. Ez még akkor is nagy felelősség egyetlen ember kezében, ha az illető alkalmas a posztra. Sajnos James McKenna nem tartozik ebbe a kategóriába. Ambiciózus, jók a szándékai, de nem tudja, mit csinál. És ha nem lesz óvatos, mindnyájunkat megölet.

- Biztatóan hangzik - mondta Gabriel. - Mikor találkozhatom vele?

- Soha.

- Akkor miért vagyok most itt, Adrian?

- Párizs, Koppenhága és London miatt.

- Ki követte el?

- Az al-Kaida egy új szárnya - mondta Carter. - De attól tartok, olyan embertől kaptak támogatást, aki kényes és befolyásos pozíciót tölt be a nyugati titkosszolgálatoknál.

- Kicsoda?

Carter nem mondott többet. Remegett a jobb keze.

12. GEORGETOWN, WASHINGTON

Kimentek a hátsó teraszra, és két kovácsoltvas széken ültek le a korlát mellett. Carter egy bögre kávét egyensúlyozott a térdén, és a Georgetowni Egyetem épülete fölé kecsesen magasodó szürke tornyokat nézte. Paradox módon San Diego egy szegényes negyedéről beszélt, ahová 1999 nyarának egyik napján megérkezett egy fiatal jemeni imám, Rasid al-Huszeini. Egy szaúdi háttérű jótékonyági szervezet pénzén a jemeni megvásárolt egy lepusztult telket, mecsetet épített, és megkezdte toborozni a gyülekezetet. Leginkább a San Diegó-i Állami Egyetem kollégiumaiban próbálkozott, és ott lelkesen követték őt az arab diákok, akik hazájuk fojtogató társadalmi elnyomása elől menekültek Amerikába, de csak sodródni a ghurba világában, az idegenek földjén. A jemeni kormány korábbi miniszterének egyetlen fíá Amerikában született, az amerikai angolt beszélte, é? amerikai útlevél nem túl büszke tulajdonosa volt.

- A tévelygő és elveszett lelkek hada kezdett áramlani Rasid mecsetébe, köztük egy szaúdi pár is, Halid al-Mihdar és Navaf al-Hazmi.

Carter Gabrielre pillantott, és hozzátette:

- Feltételezem, ismerősek a nevek.

- Kettő azok közül, akik erőszakkal eltérítették az American 77-es járatát, és akiket maga Oszama bin Laden választott ki a feladatra. 2000 januárjában ott voltak a merénylet megtervezésének találkozásán Kuala Lumpurban, de ezután a CIA bin Ladennal foglalkozó egysége nyomukat vesztette. Később kiderült, hogy mindketten Los Angelesbe repültek, és bizonyára továbbra is az Egyesült Államokban tartózkodtak. Ezt a tényt nem hozták az FBI tudomására.

- Azóta is bánom - mondta Carter. - De ez a történet most nem al-Mihdarról és al-Hazmiról szól.

Ennek főszereplője, folytatta Carter, Rasid al-Huszeini, aki hamarosan hírnévre tett szert az iszlám világában mint delejes prédikátor, akinek szájába Allah szép szavakat és ékesszóló nyelvet adott. Prédikációit lelkesen hallgatták nemcsak San Diegóban, de a Közel- Keleten is, ahol magnókazettákon terjesztették. 2001 tavaszán lelkeszi állást ajánlottak neki egy befolyásos muszlim központban Washington mellett, a virginiai Falls Churchben. Navaf al-Hazmi hamarosan ott prédikált, akárcsak Háni Handzsúr, egy fiatal szaúdi lelkész Táifból.

- A mecset - mondta Carter - történetesen a Leesburg Pike-on van. Ha balról rákanyarodsz a Columbia Pike-ra, és mész még pár mérföldet, egyenesen a Pentagon nyugati homlokzatába ütközöl, és Háni Handzsúr szeptember 11-e délelőttjén pont ezt tette. Rasid akkor az irodájában volt. Még hallotta is, ahogy pár másodperccel a becsapódás előtt a repülőgép elszáll felette.

Nem sok időbe telt, hogy az FBI al-Hazmit és Handzsúrt összekapcsolja a Falls Church-i mecsettel, mondta Carter, s hogy a média riporterei utat tapossanak Rasid ajtajához. Ott egy ékesszólóan beszélő és felvilágosult fiatal lelkészt találtak, egy higgadt embert, aki köntörfalazás nélkül elítélte a szeptember 11-i támadásokat, és arra biztatta muszlim testvéreit, hogy minden formában hagyjanak fel az erőszakkal és a terrorcselekményekkel. A Fehér Házat annyira lenyűgözte a karizmatikus imám, hogy több más muszlim tudóssal és lelkésszel együtt még egy magánbeszélgetésre is meghívták az elnökhöz. A Külügyminisztérium úgy gondolta, Rasid lehet az a tökéletes személy, aki segíthet hidat építeni Amerika és másfél milliárdnyi, kételkedő muszlim között. Az Ügynökség azonban mást gondolt.

- Mi úgy véltük, Rasid segíthet nekünk, hogy behatoljunk új ellenségünk táborába - mondta Carter. - Előtte azonban választ kellett kapnunk néhány kérdésre. Nevezetesen, hogy benne volt-e valamilyen módon a szeptember 11-i merényletben, vagy kapcsolata a három gépeltérítővel pusztán véletlen. Minden létező szemszögből megvizsgáltuk abból a feltevésből kiindulva, hogy sok amerikai vér szárad a kezén. Megnéztük az időpontokat. Azt is, hogy ki mikor és hol volt. És végül arra a következtetésre jutottunk, hogy Rasid al-Huszeini tiszta.

- És utána?

- Titkos ügynököt küldtünk Falls Churchbe, kiderítendő, hogy Rasid hajlandó-e tettekre váltani szavait. Igenlő választ adott. Másnap elvittük egy titkos helyre a pennsylvaniai határ mentén. Ott pedig igazán megkezdődött a műsor.

- Újra megkezdtétek az összes ellenőrzést.

Carter bólintott.

- Ezúttal viszont magunk elé ültettük az alanyt hazugságvizsgálóhoz kapcsolva. Három napon át vallattuk, darabokra szedve múltját és baráti szálait, egyiket a másik után.

- És a története kiállta a próbát.

- Nagyszerűen. Így hát kiterítettük ajánlatunkat az asztalra sok pénzzel együtt. A feladat egyszerű volt.

Rasid járja az iszlám világot, toleranciáról és mértékletességről prédikál, ugyanakkor megadja nekünk azoknak a nevét, akiket még esetleg magunk mellé állíthatunk. Ezen túlmenően figyelnie kellett az olyan dühös, fiatal férfiakra, akikről feltételezhető, hogy engednek a dzsihád szirénhangjainak. Egy belföldi próbát végeztünk vele, szorosan együttműködve az FBI embereivel. Utána pedig nemzetközi vizekre hajóztunk.

Egy kelet-londoni, döntően muszlimok által lakott környéken lévő bázisról indulva Rasid a következő három év során Európában és a Közel-Keleten utazgatott. Konferenciákon szólalt fel, mecsetekben prédikált, és hízelgő újságíróknak adott interjúkat. Bin Ladent gyilkosnak bélyegezte, aki megsértette Allah törvényeit és a Próféta tanítását. Elismerte Izrael jogát a fennmaradáshoz, és béketárgyalást sürgetett a palesztinokkal. Elítélte Szaddám Huszeint, mint aki teljesen szembemegy az iszlámmal, de a CIA-nál lévő kapcsolattartói tanácsára az amerikai inváziót már nem helyeselte. Üzenetét nem

mindig sikerült jól átadnia a közönségnek, és tevékenysége sem korlátozódott a személyes megjelenésekre. A CI A segítségével Rasid megjelent az interneten, ahol az al-Kaida dzsihadista propagandájával próbált konkurálni. A honlapját látogatókat azonosították, és nyomon követték, ahogy a kibertérben mozognak.

- A műveletet az egyik legsikeresebb erőfeszítésünknek tartottuk, aminek segítségével behatolhatunk egy olyan világba, amely korábban teljesen homályos volt előttünk. Rasid nevek áradatát küldte kapcsolattartóinak, jó fiúk és potenciálisan rosszfiúk nevét, és még tervezett merényletekkel kapcsolatban is adott tippeket. Langleyben kifejezetten csodáltuk az okosságunkat. Azt gondoltuk, ez már mindig így marad, de az ujjongás meglehetősen hirtelen ért véget.

A helyszín az alkalomhoz illően Mekka volt. Rasidot meghívták, hogy tartson beszédet az egyetemen, ami nagy megtiszteltetés egy muszlim lelkésznek, akit amerikai útlevéllel vert meg a sors. Figyelembe véve, hogy Mekkába hitetlenek nem léphetnek be, a CIA-nak nem volt választása, egyedül kellett elengednie. Ammán-ból repülőgéppel utazott Rijádba, ahol utoljára találkozott az egyik CIA-s összekötő tiszttel, majd felszállt a Saudia Airlines Mekkába tartó gépére. Beszédét aznap este nyolckor kellett volna elmondania, de Rasid nem jelent meg. Nyom nélkül eltűnt.

- Először attól tartottunk, az al-Kaida helyi szervezete elrabolta és megölte. Sajnos nem erről volt szó. Nagyra értékelt segítőtársunk pár héttel később újra felbukkant az interneten.

Az ékesszóló, felvilágosult és higgadt fiatalembernek már nyoma sem volt. Örjöngő fanatikus lett belőle, aki arról prédikált, hogy a nyugati világot el kell pusztítani.

- Ámított benneteket.

- Nyilvánvalóan.

- Mennyi ideig?

- Ez még nyitott kérdés - mondta Carter. - Vannak páran Langleyben, akik úgy vélik, Rasid már a kezdetektől gonosz volt, mások viszont azon az állásponton vannak, hogy lelki furdalása volt, mert a hitetleneknek kémkedett, és ezért váltott. Akármelyik változat legyen is igaz, egy dolog kétségtelen. Miközben a mohamedán világban utazgatott az én költségemre, kémek igen komoly hálózatát építette ki az orrunk előtt. Mindenütt felismeri a tehetséget, hiszen a csalás és megtévesztés mestere. Reméltük, hogy megmarad a prédikációnál és a tagtoborzásnál, de hiú remény volt. Az európai merényletek jelentik Rasid bemutatkozását. Oszama bin Laden, helyébe akar lépni a globális dzsihad irányítójaként, Olyasmit szeretne elérni, amit bin Laden szeptember 11-e után már nem tudott.

- Hazájában megtámadni a távoli ellenséget - mondta Gabriel. - Amerikai földön ontani amerikai vért.

- Egy olyan hálózattal, amelyet a CIA vett meg és fizetett ki neki - tette hozzá Carter szomorúan. - Milyennek tartanád, ha ez állna a sírodra vésve? Ha valaha kiderül, hogy Rasid al-Huszeini tőlünk kapott fizetést... - Carter hangja elhalkult. - Ha mindez kiderül, a kilátások nyomasztóak.

- Mit kívánsz tőlem, Adrian?

- Azt akarom, hogy munkád révén a Covent Garden-i terrorcselekmény az utolsó támadás legyen, amelyet Rasid al-Huszeini valaha végrehajtott. Azt akarom, hogy zúzd szét a hálózatát, mielőtt bárki más meghalna az ostobaságom miatt.

- Ez minden?

- Nem - mondta Carter. - Azt akarom, hogy az egész akció titokban maradjon az elnök, James McKenna és az amerikai titkosszolgálat egésze előtt.

13. GEORGETOWN, WASHINGTON

Adrian Carter beható alapossggal fejtegette a szakmai ügyeket, ami azt is jelentette, hogy nem tudott sokáig beszélni a titkos ház bezártságában. Lementek az ívelt bejárati lépcsőn, és egyetlen CIA-s biztonsági őr kíséretében nyugat felé indultak az N utcában. Pár perccel múlt kilenc. Carter olcsó papucsá ritmikusan csattogott a vörös téglákkal kirakott járdán, de Gabriel mintha hang nélkül mozgott volna. Busz viharzott el mellettük, teli utasokkal. Gabriel elképzelte, ahogy ugyanez a busz kettészakad és lángba borul.

- Hová ment, miután elhagyta Mekát?

- Úgy véljük, a jemeni Rafad-völgyben él törzsi harcosok védelme alatt. Teljesen törvényen kívüli terület iskolák és aszfaltozott utak nélkül, még megbízható ivóvízellátásuk sincs.

Gyakorlatilag az egész vidék csontszáraz. Talán Szanaa lesz a világon az első főváros, amelyik ténylegesen víz nélkül maradhat.

- De muszlim harcosok nélkül nem - mondta Gabriel,

- De nem ám - értett egyet Carter. - Jemen a legjobb úton van, hogy a második Afganisztánná váljon. Még elég időnként megereszteni egy-egy Hellfire rakétát a határon túlra. De csak idő kérdése, és bakancsot kell húznunk, hogy lecsapoljuk a mocsarat.

Ránézett Gabrielre, majd hozzátette:

- Erről jut eszembe, Jemenben tényleg vannak mocsarak... végig a part mentén, teli óriásira növő, maláriát terjesztő szúnyogokkal. Én mondom, borzalmas hely.

Carter egy darabig csendben lépkedett, keze a háta mögött összekulcsolva, feje lehajtva. Gabriel ügyesen átlépett egy gyökeret, amelyik a járda fölé nőtt, és megkérdezte, hogy Rasid miképp tud kapcsolatot tartani a hálózatával egy ilyen távoli helyről.

- Még nem tudtuk kideríteni - válaszolta Carter. - Feltételezzük, hogy a törzsek tagjaival küld üzeneteket Szanaába vagy talán az Adeni-öblön túl, Szomáliába, ahol kapcsolatba lépett az al-Sabaab terrorcsoporttal. Egy dologban viszont biztosak vagyunk. Rasid nem használ telefont, műholdas vagy hasonló kapcsolatokat. Nagyon sokat megtanult az amerikaiak képességeiről, amíg tőlünk kapott fizetést. És most, hogy átment a másik oldalra, jó hasznát veszi az ismereteinek.

- Nem feltételezem, hogy arra is megtanítottátok, miképp kell összehangolt merényleteket megtervezni és végrehajtani három európai országban.

- Rasid megtalálja a feladatra alkalmasakat, és inspirációt ad nekik - mondta Carter -, de a szervezés már nem az erőssége. Egyértelmű, hogy segít neki valaki, aki ebben jó. Ha meg kellene tippelnem, a három európai merényletet valaki olyan dolgozta ki, aki még másutt kezdte...

- Bagdadban - mondta Gabriel befejezve Carter mondatát.

- A terrorizmus elit egyetemén - tette hozzá Carter egyetértően bólintva. - Az ott végzetek mind doktori fokozatot kapnak, és szakmai gyakorlatukat azzal töltik, hogy összemérik tudásukat az Ügynökség és az amerikai hadsereg képességeivel.

- Ez is azt bizonyítja, hogy miért nektek kell megbirkóznotok vele.

Carter nem válaszolt.

- Miért nekünk, Adrian?

- Mert az amerikai terrorellenes apparátus már olyan nagyra nőtt, hogy úgy tűnik, nem tudunk kilépni a megszokott kerékvágásból. A legutóbbi felmérés szerint több mint nyolcszázezer ember fér hozzá szigorúan titkos anyagokhoz. Nyolcszázezer - ismételte meg Carter hitetlenkedve -, ennek ellenére képtelenek voltunk megakadályozni, hogy egy magányos muszlim merénylet bombát helyezzen el a Times Square szívében. Információszerzési képességünk páratlan, ám túl nagyok és nehézkesek vagyunk, hogy hatékonyak lehessünk. De végül is amerikaiak vagyunk, és ha fenyegetnek minket, rengeteg pénzt teremtünk elő az ügy érdekében. Időnként jobb kicsinek és könnyörtelennek lenni. Min: amilyenek ti vagytok.

- Figyelmeztettünk benneteket az átszervezés vesze- lyeire.

- És nekünk meg kellett volna szívlelnünk a figyelmeztetést - mondta Carter. - De az ormótlan méretünk csak egy része a problémának. Szeptember 11-e után levettük a kesztyűt, és a „kerül, amibe kerül” álláspontot tettük magunkévá az ellenség legyőzésére. Ezekben a napokban igyekszünk nem néven nevezni az ellenséget nehogy megsértsük. Langleyben a terrorellenes feladatok politikailag kockázatosnak minősülnek. A Nemzetbiztonsági Szolgálatnál a legjobb vezetők a mandarin nyelvet tanulják.

- A kínaiak nem tervezik amerikaiak lemészárlását.

- De Rasid igen - mondta Carter -, és a titkosszolgálatunk úgy véli, a közeljövőben akar valami látványosat, Szét kell zúznunk a hálózatát, még hozzá gyorsan. Air ezt nem tehetjük, ha a Remény elnök és jó szándékú cinkosa, James McKenna által meghozott új szabályok szerint kell dolgoznunk.

- Ezért azt akarod, hogy mi végezzük el a piszkos munkát helyetted.

- Én is elvégzem helyettetek - mondta Carter. - És ne próbáld azt mondani, hogy nincs meg hozzá a képességetek. A nyugati típusú titkosszolgálatok közül a Cég volt az első, amely a globális

dzsihádmozgalom tanulmányozására hozott létre egységet. Oszama bin Ladenről is ti állapítottátok meg először, hogy veszélyes terrorista, és ti próbáltátok először megölni. Ha sikerül, a szeptember 11-i esemény nagy valószínűséggel sosem történik meg.

Elértek a Harmincötödik utca sarkáig. A következő tömbnél korláttal lezárták a forgalmat. A másik oldalon a Holy Trinity iskola gyermekei ugrókötéllel játszottak és labdázta az utcán, a környező épületek homlokzatai pedig visszaverték a vidám kiáltások hangját. Idilli jelenet volt, teli élettől és örömmel, de Cartert láthatóan nem vidította fel.

- A haza biztonsága mítosz - mondta a gyerekeket figyelve. - Egyfajta esti mese, amit elmondunk az embereknek, hogy ne féljenek éjszaka. Minden erőfeszítésünk és az elköltött milliárdok ellenére az Egyesült Államok nagymértékben védtelen. Az amerikai földön végrehajtott támadások megelőzésére az egyedüli mód, ha megöljük őket, mielőtt elérnék partjainkat. Szét kell zúznunk a hálózataikat, és meg kell ölnünk a harcosaikat.

- Rasid al-Huszeini megölése nem is lenne rossz ötlet.

- Szeretnénk - mondta Carter. - De ez nem lehetséges, hacsak nem tudunk valahogy átjutni a belső falain.

Carter Gabrielt észak felé vezette a Harmincötödik utcában. Kabátja zsebéből kivette pipáját, és lassan megtömté.

- Régebben harcolsz a terroristákkal, mint bárki más közülünk, Gabriel; mint akárki más, persze Samront kivéve. Tudod, hogyan kell bejutni a hálózataikba, ami nekünk sosem ment jól, és tudod, hogyan lehet kikészíteni őket. Azt akarom, hogy behatolj Rasid hálózatába, és lerombold. Azt akarom, hogy a segítségeddel megszabaduljunk tőle.

- Egy dzsihádistá terrorszervezetbe behatolni nem ugyanaz, mint a PFSZ-be. Túlságosan családi keretek között élnek, nem fogadnak be kívülállókat, és a tagjaikra nem lehet földi kísértésekkel hatni.

- A pokol tüze éget, a hálózat pedig hálózat, akármilyen is.

- Mire gondolsz?

- Elismerem, vannak különbségek a dzsihádistá és a palesztin terrorszervezetek között, de az alapvető felépítés ugyanaz. Vannak tervezők és mezei harcosok fizető tisztek és szállásmesterek, futárok és búvóhelyek. És ahol ezek a kis darabok találkoznak, ott a rendszer sebezhető, ezt pedig egy olyan okos valakinek kell kihasználnia, mint amilyen te vagy.

Egy fuvallat Gabriel arcába sodorta a pipafüstöt. A dohány keveréket kifejezetten Carter számára állított; össze egy New York-i trafikos; égő falevelek és ázott kutya szagát lehetett érezni. Gabriel elhessegette az arcából, és megkérdezte:

- Hogyan képzeled?

- Ez azt jelenti, elvállalod?

- Nem - felelte Gabriel -, csak pontosan akarom tudni, milyen elképzelésed van.

- A terrorelhárító központ virtuális egységeként tevékenykednél nagyjából úgy, mint ahogy a bin Ladenre szakosodott csoport működött szeptember 11-e előtt, de lenne egy jelentős különbség.

- A terrorelhárító központnál mások nem tudnák, hogy ott vagyok.

Carter bólintott.

- Minden szükséges dokumentummal rajtam kívül csak a saját embereim foglalkoznak. És amikor működésbe lépsz, a háttérben közlekedési rendőrként fogok vigyázni, hogy ne keresztezd az Ügynökség semmilyen aktuális tevékenységét, és az Ügynökség emberei se botoljanak beléd.

- Mindent látnom kellene nálatok. Mindent, Adrian.

- Hozzáférhetsz a legtitkosabb anyagokhoz, amiket az Egyesült Államok kormánya kap meg, beleértve a Rasiddal foglalkozó dossziékat és a Nemzetbiztonsági Ügynökség által lehallgatott üzeneteket is. Azokat a titkosszolgálati jelentéseket is megnézheted, amiket az európai testvérszervezeteink küldenek folyamatosan a három merényletről. - Carter kis szünetet tartott. - Úgy gondolom, egyedül az információ is elég kísértő lehet, hogy elfogadd a megbízást. Végére is pillanatnyilag nem a legjobb az európaiakkal való együttműködésetek.

Gabriel nem adott közvetlen választ.

- Az anyag túl nagy, hogy egyedül átnézzem. Segítségre volna szükségem.

- Minden segítséget megkaphatsz, amire csak szükséged van, ésszerű határokon belül. A titkosszolgálati munka bizalmassága miatt az Ügynökségtől is kell valaki, aki kukucskál a hátad mögött. Egy olyan ember, aki ismeri a fortélyaidat. Már gondoltam is valakire.

- Hol van?

- A Wisconsin Avenue egyik kávézójában vár.

- Nagyon biztos vagy magadban, Adrian.

Carter megállt, és ellenőrizte a pipáját.

- Ha nyers szentimentalizmusra kényszerülnék - mondta egy pillanattal később emlékeztetnélek ; meszárlásra, amelyet a múlt pénteken végignéztél a Covent Gardenben, és arra kérnélek, képzeld el, hogy ugyanez újra és újra megtörténik. Ezt azonban nem teszem, mert nem illik a szakma szabályai közé. Inkább azt mondom, hogy Rasidnak egész hadserege van a Faríd Hánhoz hasonlókból, akik arra várnak, hogy végrehajtsák a parancsát... Egy olyan hadsereg, amelyet az én segítségével állított össze. Ő az én tévedésem. És rád van szükségem, hogy elpusztítsd, mielőtt másnak is meg kell halnia.

- Talán nehezen fogod elhinni, de nincs meg a felhatalmazásom, hogy igent vagy nemet mondjak. Ezt először Uzinak kell engedélyeznie.

- Már engedélyezte. Akárcsak a miniszterelnökök.
- Feltételezem, titokban Graham Seymourral is váltottál pár szót.

Carter bólintott.

- Nyilvánvaló okok miatt Graham azt akarja, hogy folyamatosan tájékoztassuk az eseményekről. Előzetes értesítést szeretne akkor is, ha ténykedésed történetesen áttérjed a brit szigetekre.
- Megtévesztettél, Adrian.
- Kém vagyok - mondta Carter, ismét meggyújtva pipáját. - Számomra a hazugság természetes. Akárcsak neked. Most már csak azt kell kitalálnod, hogyan tudsz hazudni Rasidnak. Legyél azonban nagyon óvatos! A Rasidunk nagyon ügyes. Ezt a forradásaim is tanúsítják.

14. GEORGETOWN, WASHINGTON

A kávézó Georgetown északi szélén volt, a Book Hill Park mellett. Gabriel kapucsínót rendelt a bárban, és kivitte a kis kerthelyiségbe, melynek falát szőlőlevelek borították. Három asztal árnyékban volt, egy negyedik pedig a tűző napon. Egy nő ült ott magában, és újságot olvasott. Karcsú alakját kiemelő, fekete tréningruhát és fehér edzőcipőt viselt. Vállig érő haját hátrafésülte, és a tarkónál gumipánttal fogta össze. A napszemüveg eltakarta a szemét, de meglepő szépségét már nem. Gabriel megjelenésekor levette a szemüveget, és csókra nyújtotta arcát. Úgy tűnt, meglepődik a férfi láttán.

- Reméltem, hogy te leszel az - mondta Sarah Bangóit.
- Adrian nem mondta, hogy én jövök?
- Ahhoz túlságosan régmódi - felelte a nő kis legyintéssel. Beszédének stílusa és hangja egy másik kort idézett. Mintha csak egy Fitzgerald-regény hőseit hallaná az ember. -

Tegnap este küldött egy kódolt e-mailt, hogy legyek itt kilencre. Az utasítás szerint fél tízig kellett volna várakoznom. Ha senki nem jön, akkor a szokásos módon kell munkába mennem.

Jó, hogy jöttél. Tudod, mennyire utálok, ha felültetnek.

- Látom, hoztál olvasnivalót - mondta Gabriel az újságra pillantva.
- Helyteleníted?
- A Cég szabályai tiltják, hogy az ügynökök kávézókban újságot olvassanak. Túl feltűnő.

Kis szünetet tartott, majd folytatta:

- Azt hittem, alaposabb kiképzést kapsz tőlünk, Sarah.
- Kaptam is. De néha szeretek átlagemberként viselkedni. És időnként egy átlagembernek kedve

támad, hogy újságot olvasson egy kávézóban egy napos őszi délelőttön.

- Automata pisztollyal a derekán.

- Nektek köszönhetően állandó társam.

Sarah szomorkásán elmosolyodott. Egy gazdag bankár lányaként gyermekkor nagy részét Európában töltötte, ahol európai nevelést kapott, európai nyelveket tanult meg, és kifogástalan európai modorra tett szert. Amerikába visszatérve a dartmouthi főiskolára járt, és miután az előkelő Courtauld Institute of Art művészeti iskolában is eltöltött egy évet Londonban, ő lett a legfiatalabb nő, aki művészettörténetből doktori fokozatot szerzett a Harvardon.

Sarah Bancroft azonban nem kiváló iskolázottsága hanem életének nagy szerelme miatt csatlakozott a titkosszolgálatok világához. Disszertációja írásának végén tartott, amikor járni kezdett egy Ben Callahan nevű fiatal jogással, aki balszerencséjére 2001. szeptember 11-én reggel felszállt a United Airlines 175-ös járatára Egyetlen telefonhívásra volt lehetősége, mielőtt a gép becsapódott a Világkereskedelmi Központ déli tornyába. A hívást Sarah fogadta. Adrian Carter áldásával egy eltűnt Van Gogh segítségével Gabriel beépítette egy Zizi al-Bakari nevű szaúdi milliárdos környezetébe, ahol egy bátor akcióval megtalálta az ott rejtőzködő terroristát. Az akció végén belépett a CIA-ba, és beosztották a terrorelhárító központhoz. Attól fogva szoros kapcsolatban volt a Céggel, és számtalan alkalommal dolgozott együtt Gabriellel és csapatával. Még szeretőt is talált a Cégnél, egy Mihail Abramov nevű

gyilkos és aktív ügynök személyében. Mivel gyűrű nem volt az ujján, azt a következtetést lehetett levonni, hogy kapcsolatuk a vártnál lassabb ütemben fejlődik.

- Hol közelebb kerülünk egymáshoz, hol távolodunk

- mondta, mintha csak olvasna Gabriel gondolataiban.

- És most éppen?

- Távolodunk - felelte. - Határozottan távolodunk.

- Mondtam neked, ne lépj kapcsolatra olyan emberrel, aki a hazája érdekében gyilkol.

- Igazad volt, Gabriel. Mindig igazad van.

- Tehát mi történt?

- Inkább nem mennék bele a részletekbe.

- Nekem azt mondta, szerelmes beléd.

- Nekem is ugyanezt mondta. Furcsa, hogy ezen ő mit ért.

- Megsértett?

- Nem hiszem, hogy engem még meg lehet sérteni.
- Egy pillanatba telt, míg Sarah el tudott mosolyodni. Nem volt őszinte, Gabriel látta rajta.
- Akarod, hogy beszéljek vele?
- Isten ments! - mondta. - Egyedül is képes vagyok teljesen elfuserálni az életemet.
- Több nehéz akcióban vett részt, Sarah. Az utolsóban...
- Mindent elmondott róla. Időnként arra gondolok, hogy bár ne jött volna le élve az Alpokból.
- Ezt nem gondolhatod komolyan.
- Nem - felelte kelletlenül -, de annyira jólesett.
- Talán jobb is így. Valaki olyat kellene keresned, aki nem a világ másik felén él. Valakit itt, Washingtonban.
- És mit válaszoljak, amikor azt kérdezik, hol dolgozom?

Gabriel nem felelt.

- Én sem fiatalodom, jól tudod. Most lettem...
- Harminchét - mondta Gabriel.

- Ami azt jelenti, hogy hamarosan vénlány leszek - jegyezte meg Sarah komor arccal. - Úgy vélem, már nem számíthatok többre, mint egy kényelmes, de szenvedély nélküli házasságra egy jómódú, idős emberről. Ha szerencsém van, egy-két gyerekem is lehet, akiket kénytelen leszek egyedül nevelni, mert a férjemet már nem érdeklik.

- Egész biztos nem ilyen reménytelen a helyzet.

A nő vállat vont, és kortyolt a kávéjából.

- Milyen a kapcsolatotod Chiarával?

- Tökéletes - válaszolta Gabriel.

- Tartottam tőle, hogy ezt fogod mondani - felelte Sarah huncutul.

- Sarah...

- Ne aggódj, Gabriel. Már rég túltettem magam rajtad.

Két középkorú nő lépett ki a kertbe, és leültek a másik oldalon. Sarah színlelt meghittséggel előrehajolt, és franciául megkérdezte Gabrielt, mit csinál a városban. A férfi válaszul rábökött az

újság címlapjára.

- Egyre emelkedő nemzeti adósságunk mióta jelent problémát az izraeli titkosszolgálatnak? - kérdezte tréfásan.

A címlapon lévő írásra mutatott, amelyik az amerikai titkosszolgálaton belül a három európai merénylet kitervelőivel kapcsolatban dúló vitákat taglalta.

- Hogyan csöppentél bele?

- Péntek délután Chiarával úgy döntöttünk, hogy a Covent Gardenen vágunk át egy étteremhez.

Sarah arckifejezése elkomorult.

- Tehát a jelentések egy azonosítatlan férfiról, aki pár másodperccel a merénylet előtt fegyvert rántott...

- Igazak - mondta Gabriel. - Tizennyolc életet menthettem volna meg. Sajnos a britek hallani sem akartak róla.

- Akkor szerinted ki a felelős érte?

- Te vagy a terrorizmus szakértője, Sarah. Ezt neked kell megmondanod.

- Elképzelhetetlen, hogy a támadásokat az al-Kaida régi vezetői tervelték ki Pakisztánban. Véleményem szerint egy teljesen új hálózattal állunk szemben.

- Kinek a vezetésével?

- Valakiével, aki rendelkezik bin Laden képességeivel, embereket tud toborozni Európában, és más terrorcsoportokból is mozgósítani tud sejteket.

- Gondolsz valakire?

- Csak egyre - mondta. - Rasid al-Huszeinire.

- Párizsban miért volt?

- Az arcot takaró kendő betiltása miatt.

- Koppenhágában?

- Még mindig háborognak a karikatúrák miatt.

- És Londonban?

- London könnyen elérhető célpont. Londonban bármikor lehet merényletet végrehajtani.

- Nem rossz a Phillips Collection hajdani kurátorától.

- Művészettörténész vagyok, Gabriel. Tudom, hogyan kell pontokat összekötni. Ha akarod, összeköthetek még néhányat.

- Megkérlek rá.

- Washingtoni jelenléted azt jelenti, a szóbeszéddek igazak.

- Milyen szóbeszéddek?

- Amelyek arról szólnak, hogy Rasid szeptember 11-e után az Ügynökségtől kapott fizetést. És arról, hogy egy jó elképzelés nagyon rosszul alakult. Adrian bízott Rasidban, és Rasid a bizalmat azzal viszonzta, hogy az orrunk előtt épített ki egy hálózatot. Szerintem Adrian most azt akarja, oldd meg helyette a problémát... természetesen titokban.

- Lehet más módon?

- Nem, ha te is benne vagy - mondta a nő. - Én hogy kerülök bele?

- Adriannek szüksége van valakire, aki kémkedik utánam. Erre a célra te voltál a legesélyesebb jelölt.

Gabriel kicsit habozott, majd folytatta:

- De ha úgy gondolod, túl kényelmetlen lenne...

- Mihail miatt?

- Elképzelhető, hogy újra együtt fogtok dolgozni, Sarah. Nem akarom, hogy személyes érzések akadályozzák a csapat sima működését.

- Mióta működik simán a csapatod? Izraeliek vagytok. Folytonosan civakodtok egymással.

- De sosem engedjük, hogy személyes érzések befolyásolják a taktikai döntéseinket.

- Profi vagyok - mondta Sarah. - Hosszú együttműködésünk alapján nem hiszem, hogy erre emlékeztetnem kell téged.

- Nem szükséges.

- Akkor hol kezdjük?

- Egy kicsit többet kell megtudnunk Rasidról.

- Ezt hogyan fogjuk elérni?

- Átolvassuk az Ügynökségnél róla meglévő dossziékat.

- De azok hazugságokkal vannak tele.

- így igaz - mondta Gabriel. - De azok a hazugságok olyanok, mint a festékrétegek a vásznon. Hámozd le őket, és ott van előttünk az igazság.

- Langleyben senki nem beszél így.

- Tudom - mondta Gabriel. - Ha így beszélnének, akkor még mindig Cornwallban dolgoznék a Tiziano-képen.

15. GEORGETOWN, WASHINGTON

Gabriel és Sarah másnap délelőtt költözött be az N utcai házba. A dossziék első adagja egy órával később érkezett meg - hat, rozsdamentes acélból készült láda, rajtuk digitális záruk. Valami kideríthetetlen okból Carter a kombinációt csak Sarah-nak árulta el. A szabály az szabály, mondta, és az Ügynökség szabályai szerint külföldi titkosszolgálatok sosem kaphatják meg dokumentumokat tároló dobozok kódját. Amikor Gabriel felhívta rá a figyelmét, hogy az Ügynökség legpiszkosabb szennyesebe kap betekintést, Cartert ez sem győzte meg. Szakmai szempontból az anyagnak Sarah tulajdonában kell maradnia. A jegyzetelést a lehető legkevesebbre kell korlátozni, fénymásolatot nem szabad készíteni. Carter maga vitte el a faxkészüléket, és Gabriel mobiltelefonját is kérte, ám ő udvariasan visszautasította a kérést. A telefont a Cégtől kapta, és sok olyasmit tud, amit a boltokban kapható párpai nem. Az előző este használta is, hogy lehallgatókészülékek után kutatva átfésülje a házat. Négyet talált. Úgy tűnt, a szolgálatok közötti együttműködés csak eddig tart.

Az akták első adagjai mind Rasid szeptember 11-e előtti amerikai tartózkodásával és magához a merénylethez fűződő aljas vagy titokzatos kapcsolataival foglalkoztak. Az anyag nagy része a CIA nem túl káprázatos riválisától, az FBI-tól származott, egy olyan rövid időszakból, amikor az elnök rendelkezésére a két ügynökségnek együtt kellett volna működnie.

Kiderült belőle, hogy Rasid al-Huszeini már a San Diegóba való megérkezése utáni hetekben felbukkant az Iroda radarernyőin, és egyfajta közönyös megfigyelés céltáblája volt.

Tartalmazott leiratokat azokról a telefonbeszélgetésekről, melyeket bírói engedéllyel hallgattak le, vagy titkos felvételeket, amelyeket azokban a rövid időszakokban készítettek róla, amikor a San Diegó-i és washingtoni irodáknak jutott rá idejük és emberük. Volt egy másolat az Irodán belüli jelentésről, amelyben Rasidot hivatalosan is tisztázták a szeptember 11-i merényletben való részvétel felelőssége alól. Alapvetően naiv munka, gondolta Gabriel, amely a lehető legjobb fényben mutatja be az imámot. Gabriel úgy vélte, egy embert a baráti köréről lehet megítélni, és már elég régóta foglalkozott terroristahálózatokkal, hogy felismerjen egy aktivistát. Rasid al-Huszeini majdnem biztosan üzeneteket közvetített, vagy titkos szállásokról gondoskodott. Legalábbis szimpatizáns volt. És Gabriel véleménye szerint titkosszolgálatoknak csak nagyon ritkán lenne szabad fizetett ügynökként alkalmazni szimpatizánsokat. Inkább figyelni kell őket, és szükség esetén erős kézzel el kell bánni velük.

A következő szállítmányban Rasidnak a CIA által történő vallatásáról voltak iratok és felvételek, ezeket pedig hamarosan annak a balsorsú eseménynek a törmelékei követték, amelyben főszerepet

játszott. Az anyag egy elkeseredett, utólagos halottkémi jelentéssel végződött, amelyet pár nappal azután írtak, hogy Rasid Mekkában lelépett. Az akció, állt benne, kezdettől fogva kudarcra ítéltetett. A felelősség nagy részét egyenesen Adrian Carterra hárították, akit nagy figyelmetlensége miatt hibáztattak. Ehhez csatolták Carter saját értékelését, amely hasonlóan elmarasztaló volt. Ő további eseményeket feltételezve azt javasolta, hogy alaposan vizsgálják meg Rasid kapcsolatait az Egyesült Államokban és Európában. Carter igazgatója ezt módosította. „Az Ügynökségnek nincs pénze, hogy árnyékokat üldözzön - írta az igazgató. - Rasid visszament Jemenbe, ahová való. Örülhetünk, hogy megszabadultunk tőle.”

- Nem kifejezetten az Ügynökség legdicsőségesebb napja - jelentette ki Sarah aznap este, amikor kis szünetet tartottak a munkában. - Buták voltunk, hogy valaha is alkalmaztuk.

- Az Ügynökség abból a jó feltételezésből indult ki hogy Rasid veszélyes, de később valahogy a bűvöletébe került. Könnyű belátni, hogyan történhetett. Rasid nagyon meggyőző volt.

- Majdnem annyira, mint te.

- Én azonban nem küldöm a beszerzettjeimet zsúfolt utcákra, hogy általános tömegmészárlásokat hajtsanak végre.

- Nem - mondta Sarah -, te titkos csatamezőkre küldöd őket, hogy sújtsanak le az ellenségeidre.

- Ez nem ennyire bibliai.

- De igen. Bízz bennem, nekem tudnom kell. - Sarah fáradtan végignézett a dokumentumok kupacán. - Anyagok hegyén kell átrágnunk magunkat, és még csak az elején tartunk. A zsilipek most fognak igazán megnyílni.

- Ne aggódj! - mondta Gabriel mosolyogva. - Már úton van a segítség.

Másnap érkeztek a Dulles repülőtérre, álnéven, hamis útlevelemmel. Nem büntették meg őket bűnükért, épp ellenkezőleg, az Ügynökség egy csoportjával gyorsan keresztülmentek a vámon, majd egy sor páncélozott Cadillac Escalade luxusterepjáróba tuskolták őket, hogy bejussanak Washingtonba. Adrian Carter utasítására a járművek tizenöt perces időközökkel indultak a repülőtérrel. A művelet eredményeként a titkosszolgálati világ ügynökeinek leglegendásabb csapata aznap este úgy költözött be az N utcai házba, hogy a szomszédok semmit sem vettek észre.

Chiara érkezett elsőnek, és picivel később követte Diri a Szarid, a Cég terrorizmus-szakértője. Filigrán, sötét hajú nő volt, de túlságosan is jól ismerte a szélsőségesek kegyetlenségének borzalmait. 1994. október 19-én a tel-avivi Dizengoff utcában állt, amikor a Hamasz öngyilkos merénylője az 5-ös buszt huszonegy ember koporsójává változtatta. Anyja és két nővére is a halottak között volt; Dina súlyosan megsérült, és egy picit még mindig bicegett. Gyógyulása után megfogadta, hogy nem erővel, hanem ésszel küzd a terroristák ellen.

Elő adatbázisként képes volt felsorolni az izraeli és nyugati célpontok ellen elkövetett minden terrorcselekmény időpontját, helyét, az elkövetők nevét és a halálos áldozatok számát. Dina egyszer azt mondta Gabrielnek, többet tud a terroristákról, mint saját magáról. Gabriel ezt el is hitte.

Utánuk jött egy középkorú férfi, Eli Lavon. Az alacsony, hanyag külsejű, rövid és ősz hajú, intelligens, barna tekintetű Lavont a megfigyelés legkiválóbb művészenek tartották, akit a Cég valaha kinevelt. Természetes anonimitással megáldva úgy nézett ki, mint akin az élet keresztülgyalogolt. Valójában ragadozó volt, aki úgy tudott követni az utcán egy jól képzett hírszerzőt vagy egy edzett terroristát, hogy észre sem vették. Lavon kapcsolata a Céggel, akárcsak Gabrielé, finoman fogalmazva is meglehetősen laza volt. Még mindig oktatott az akadémián - a Cég egyetlen ügynökét sem küldte a terepre úgy, hogy előtte ne töltsön pár órát Lavon előadótermében -, de ezekben a napokban a jeruzsálemi Héber Egyetem volt az elsődleges munkahelye, ahol régészetet tanított. Pár törött edény alapján Eli Lavon meg tudta fejteni egy bronzkori falu legsötétebb titkait. És titkosszolgálati vizsgálatok néhány töredékéből ugyanezt tudta tenni egy terrorhálózat esetében is.

A következő Jakov Roszman, a himlőhelyes veterán volt, aki ügynökök munkáját koordinálta, és őt követte Mordeháj és Oded, a két mindenes. Utánuk érkezett Rimona Stern, a korábbi katonai hírszerző, aki most a megakasztott iráni nukleáris programhoz kapcsolói kérdésekkel foglalkozott. A rubensi alkatú, homokszínű hajú Rimona történetesen Samron unokahúga is volt Gabriel már gyermekora óta ismerte; Rimonáról a legkedvesebb emléke, ahogy a félelmet nem ismerő lányka egy rolleren lefelé száguld híres nagybátyja házának meredek feljáróján. Terjedelmes csípője bal oldalán halvány forradás emlékeztetett egy szokatlanul nagy esésre. Gabriel kötözte be a helyszínen, Gila pedig a könnyeit szárította fel.

Samron túlságosan aggódott ahhoz hogy valami segítséget adjon. Családjából a holokausztt egyedüli túlélőjeként nem bírta elviselni szeretteinek szenvedését.

Pár perccel Rimona után jelent meg Joszi Gavis. A magas, kopaszodó, kordnadrágot és tweedzakót viselő Joszi a kutatási osztály egyik vezetője volt -a Cégnél így hívták az elemzések részlegét. Londonban született, az oxfordi Ali Souls College-ban a klasszikusokkal foglalkozott, és erős angol akcentussal beszélte a héber nyelvet. Színpadon is szerepelt - a stratford kritikusok még mindig meleg érzésekkel emlékeztek Jago-alkakítására -, és tehetséges csellista volt. Gabriel még nem vette igénybe Joszi zenei képességeit, de színészi adottságai már több alkalommal is hasznosnak bizonyultak a munka során. St. Bartsban van egy kávézó, ahol a pincérlányok gyakran gondoltak rá, Genfben pedig egy szálloda, ahol a helyfoglalást intéző alkalmazott megfogadta, hogy egyszer lelövi.

Mint mindig, most is Mihail Abramov érkezett utolsóként. Hórihorgas, szőke, arca finom csontú, szeme a gleccserek jegét idézi, és tizenéves korában vándorolt ki Oroszországból Izraelbe, ahol csatlakozott a Szajeret Matkalhoz, az Izraeli Védelmi Erők különleges egységéhez. Egyszer azt a jellemzést adták róla, hogy „Gabriel lelkiismeret nélkül”, és Mihail saját kezűleg végezte ki a Hamasz meg a palesztin Iszlám Dzsihád több merényletszervezőjét. Két, elektronikai eszközökkel megrakott, nehéz bőrönd volt nála, és Sarah-t láthatóan hűvös csókkal üdvözölte. Eli Lavon később ezt úgy írta le mint a legfagyosabb találkozást azóta, hogy Samron a békefolyamat derűs napjaiban kénytelen volt megszorítani Jasszer Arafát kezét.

A kilenc férfi és nő csoportjában, amelyet Gabriel emberei a villámot jelentő héber szóval Barak

kódnévvel illettek, sok különbség és hagyomány volt. A különbségek közé tartozott, ahogy gyerekesen vitatkoztak a szobák elosztásán. A hagyományok egyike volt, hogy a tervezési folyamat első estéjén Chiara mindig nagyszerű vacsorát készített. Az N utcai vita a szokásosnál is hevesebb volt, mivel senki nem gondolta, hogy még sor kerül rá. Mint a Saul király úton mindenki, a csoport tagjai is úgy vélték, az iráni nukleáris program elleni művelet Gabriel utolsó akciója volt. Így mondta nekik névleges főnökük, Uzi Navot, aki nem nagyon bánta és Samron, aki viszont szomorkodott emiatt.

- Nem volt más lehetőségem, mint hogy elengedjem - mondta Samron a cornwalli sziklákon a Gabriellal lefolytatott legendás találkozó után. - Ezúttal végleg.

Talán jó lett volna, ha Gabriel nem figyel fel a kabátja alatt bombával sétáló Faríd Hánra a Wellington Streeten. Az ebédlő asztala körül összegyűlt férfiak és nők tudták, milyen hatással volt Gabrielre a Covent Garden. Évekkel korábban, egy másik életében, más név alatt nem sikerült megakadályoznia egy bombamerényletet Bécsben, ami örökre megváltoztatta sorsa alakulását. Akkor a bomba nem egy sahíd kabátja alatt volt elrejtve, hanem Gabriel autójának alsó részén. Az áldozatok nem idegenek voltak, hanem a szerettei -

felesége, Lea és egyetlen fia, Dani. Most Lea egy pszichiátriai kórházban élt a jeruzsálemi Herzl-hegyen, az emlékek börtönében és a tűzben megégett testtel. Csak halványan tudta felfogni, hogy Danit tőle nem messze, az Olajfák hegyére temették.

Azon az estén Gabriel csapatának tagjai nem említették Leát meg Danit, és azokat az eseményeket sem taglalták sokáig, amelyek eredményeként Gabriel akarata ellenére is tanúja volt Faríd Han mártíromságának. Inkább barátokról és családtagokról beszélgettek, könyvekről és filmekről, valamint az arab világon éppen végigsöprő jelentős változásokról. Az egyiptomi fáraó uralma végleg megdőlt, és ennek nyomán olyan tiltakozási hullám kezdődött, amely a régiót generációk óta uraló királyok és diktátorok megbuktatásával fenyeget. Arról a kérdésről, hogy a változások eredményeként Izrael biztonsága megnő-e, vagy az ország a korábnál is nagyobb veszélyben lesz, a Cégnél is és aznap este a vacsoraasztal körül is komoly viták folytak. A természeténél fogva optimista Joszi úgy vélte, ha az arabok lehetőséget kapnak a kormányzásra, nem kívánják olyanok után kötni szekerüket, akik háborút akarnak Izraellel. Jákov, aki korábban éveken át szervezett kémtevékenységet az ellenséges arab rezsimek ellen, úgy vélte, Joszi veszélyes tévedésben van, és ezt a véleményt majdnem mindenki osztotta. Egyedül Dina nem volt hajlandó állást foglalni, mivel az ő gondolatai a nappaliban várakozó, dossziékkal teli ládák körül forogtak. Félelmetes agyában óra ketyegett, és úgy vélte, minden elvesztegetett perccel újabb időt kapnak a terroristák, hogy merényleteket terveljenek ki és valósítsanak meg. A dossziék jelentették a reményt életek megmentésére.

Szent szövegek ezek, amelyek titkokat tartalmaznak, és e titkokat csak ő képes megfejteni.

Már majdnem éjfél volt, amikor a vacsorát befejezték. Akkor következett a szokásos vita, hogy ki vigye ki az edényeket, ki mosogasson, és ki törölgessen. Gabriel kimentette magát, bekísérte Dinát a dossziékhoz, majd Chiarát is felvezette a szobájukba. Az a harmadik emeleten volt, és a hátsó kertre nézett. A Georgetowni Egyetem tetején a repülőgépek pilótáit figyelmeztető piros jelzőfények halványan villogtak a messzeségben, ami arra utalt, hogy a város milyen jó célpontot kínál a levegőből támadó terroristáknak.

- Feltételezem, ennél rosszabb helyen is el lehet tölteni pár napot - mondta Chiara. - Hol helyezted el Mihailt és Sarah-t?
- A lehető legmesszebb egymástól.
- Mik az esélyek, hogy ez az akció újra összehozza okét?
- Körülbelül mint annak az esélyei, hogy az arab világ hirtelen elismeri jogunkat a fennmaradáshoz.
- Annyira rosszak?
- Attól tartok. - Gabriel felvette Chiara táskáját, és az agy végére tette. - Mi van benne?
- Gila küldött neked néhány dolgot.
- Köveket?
- Ennivalót - mondta Chiara. - ismered Gilát. Mindig is úgy gondolta, hogy túl sovány vagy.
- Hogy érzi magát?
- Most, hogy Ari már nem tölt annyi időt körülötte, úgy tűnik, sokkal könnyebb neki.
- Ari végül jelentkezett a keramikus-tanfolyamra, amit mindig is el akart végezni?
- Most újra a Saul király úton van.
- Mit csinál?
- Uzi úgy gondolta, hogy valamivel le kell foglalni, ezért kijelölte operációs szervezőnek. Szeretné, ha holnap reggel azonnal felhívnád. - Chiara arcon csókolta, és elmosolyodott. -

Minden újra a régi, drágám.

16. GEORGETOWN, WASHINGTON

Van egy elcsépelet közhely a terroristahálózatokról: a darabok helyükre rakása nem olyan nehéz, mint ahogy az ember elképzelné. De amint egy szervező meghúzza a ravaszt, és végrehajtja első merényletét, a meglepetés eleme eltűnik, és a hálózat felfedi magát. A terrorizmus elleni harc első éveiben - amikor a Fekete Szeptember és Carlos, a Sakál végzett ámokfutást olyan radikális baloldali szervezetek segítségével, mint a Baader-Meinhof csoport és a Vörös Brigádok - a titkosszolgálatok emberei főleg klasszikus megfigyeléseket végeztek, lehallgatásokat, és ódivatú detektívmunkával próbálták azonosítani egy sejt tagjait. Az internet és a globális kommunikáció fejlődésével a csatamező területe is megváltozott. Az internet hatásos eszköz a terroristák számára a szervezéshez, az emberek ösztönzéséhez és a kommunikációhoz, de a titkosszolgálatoknak is lehetőségeket biztosít, hogy minden lépésüket figyelhessék. A kibertér olyan, mint egy téli erdő. A terroristák terveket szöve és rendezve erőiket egy ideig rejtőzködhetnek benne, de nem mozoghatnak úgy, hogy ne hagyjanak

lábnyomokat a hóban. A terrorellenes szakember számára szép feladat, hogy a megfelelő nyomot kövesse, mivel a virtuális erdő sötét és kusza hely, ahol könnyű céltalanul ténferegni, és közben ártatlanok hálnak meg.

Gabriel és csapata óvatosan lépett be ebbe az erdőbe másnap reggel, amikor a brit titkosszolgálat egy érvényes egyezmény alapján megosztotta amerikai partnereivel a Covent Garden-i merénylet vizsgálatának első eredményeit. Az anyagban ott volt Faríd Han otthoni és munkahelyi számítógépének tartalma, a mobiltelefonjáról hívott számok felsorolása és egy lista azokról az ismert muszlim szélsőségekről, akikkel találkozott, amíg a Hizb ut-Tahrír és az al-Muhádzsirún tagja volt. Kaptak egy másolatot az öngyilkosság videofelvételéről is, és még több száz fényképet, amelyeket zárt láncú kamerák élete végső hónapjaiban készítettek róla. Az utolsó felvétel úgy ábrázolta, hogy a Covent Gardenben áll, karját a feje fölé nyújtja, és lángnyelv csap ki a de- rekán lévő robbanóövből. Gabriel pár méterre tőle, két férfi takarásában feküdt a földön. A kinagyított képen a bal kezében látszottak egy pisztoly körvonalai.

Carter az anyagot elküldte a langleyi terrorellhárító központba és a Fort Meade-i Nemzetbiztonsági Ügynökséghez. Ezután ezek tudta nélkül egy harmadik példányt az N utcai házba is eljuttatott. Másnap egy nagyon hasonló csomagot hozott a dánoktól, de egy hét is eltelt, amíg megjelenhetett a párizsi anyaggal.

- A franciák még mindig nem ismerték fel, hogy mind együtt vagyunk ebben az ügyben - mondta Carter. - Úgy vélik, a támadás a titkosszolgálati rendszerük kudarca, ami alapján biztosak lehettek benne, hogy csal a történet egy részét kapjuk meg.

Gabriel és csapata a lehető leggyorsabban átrágták magát az anyagon, de az ilyen vállalkozáshoz szüksége türelemmel és odafigyeléssel. Gabriel ösztönösen arra kérte társait, hogy úgy közeledjenek a feladathoz, mintha egy súlyosan sérült, hatalmas vászon lenne.

- Ne úgy álljatok oda elé, hogy mindent egyszeriére lássatok - figyelmeztette őket. - Attól csak megörültök. Lassan haladjatok a szélektől befelé! Koncentráljatok az apró részletekre: egy kézre, egy szemre, egy ruha szegélyére vagy egyetlen szálra, amely a három támadás mindegyikénél ott fut. Először nem fogjátok látni, de ott van, én mondom nektek.

A Nemzetbiztonsági Ügynökség, valamint a főváros közepén lévő kormányépületekben dolgozó adathalászok segítségével a csapat mélyen beleásta magát a központi számítógépek, valamint a világ minden részén található szerverek adattáraiba. A telefonszámok telefonszámokat szültek, e-mail címek e-mail címeket, nevek pedig új neveket. Vagy ezer üzenetet olvastak el egy tucat különböző nyelven. A tallózásoknál vizsgálták azok szándékát, a fényképeknél az alany kiválasztását, a keresések jegyzékénél pedig a titkos vágyakat és a tiltott szenvedélyeket.

Fokozatosan egy terrorhálózat bizonytalan körvonala kezdett élesedni. A kép töredezett és homályos volt - itt egy potenciális ügynök neve Lyonban; ott egy lehetséges titkos lakás címe Malmöben; emitt egy telefonszám Karacsiban; amott pedig egy bizonytalan eredetű weboldal, amelyen videók tölthetők le merényletekről és lefejezésekről: a dzsihádisták világ pornográfiája. Baráti nyugati titkosszolgálatok, azt feltételezve, hogy a CIA-vel állnak kapcsolatban, örömmel biztosítottak információkat, amelyeket rendes körülmények között nem adtak volna ki. Akárcsak a muszlim világ

titkosrendőrei. A társalgó falait hamarosan a titkosszolgálatok gondola (zsibbasztó anyagai borították. Eli Lavon ezt ahhoz hasonlította, mint amikor valaki csillagtérkép nélkül nézi az éjszakai eget. Nagyon szép látvány, mondta, de nem sok haszna van, ha életek forognak kockán. A kinti világban ott egy szervező elv, a terrort irányító kéz. Rasid, a karizmatikus imám építette ki a hálózatot meggyőző ékesszólásával, de már valaki más aktiválta, hogy három merényletet hajtson végre három európai városban, mindegyiket egy adott pillanatban. Ez az ember nem amatőr. Professzionális terrorszervező.

Dina rögeszméjévé vált, hogy arcot és nevet találjon ennek a szörnynek. Sarah, Chiara és Eli Lavon fáradhatatlanul dolgozott mellette, míg Gabriel megelégedett a küldönc és üzenetvivő szerepével. Dina naponta kétszer azonnali választ igénylő kérdések listáját adta át neki, Gabriel időnként elment a Washington északnyugati részén lévő izraeli követségre, és egy biztonságos vonalor, Samronhoz továbbította őket. Máskor Adrian Carternak küldte a kérdéseket, aki viszont Fort Meade-be zárandokolt velük, hogy pár szót váltson az adatbányászokkal. Mindenszentek előestéjén, miközben a gyerekek szellemek, manók és szuperhősök jelmezében járkáltak Georgetown utcáin, Carter a Harmincötödik utca egyik kávézójába hívta Gabrielt, hogy átadjon neki egy vastag csomagot.

- Dina hogy halad? - kérdezte Carter, leszedve a tetőt egy pohár kávéról, amelyet esze ágában sem volt meginni.

- Még én sem tudom biztosan - felelte Gabriel. - Megvan a saját módszere. Megpróbálom nem beleártani magam.

- Jobb nálunk, te is tudod. Az Egyesült Államok titkosszolgálatainál kétszáz elemző próbálja megfejteni az ügyet, de egyetlen nő lefőzi őket.

- Csak azért, mert pontosan tudja, mi fog történni, ha nem kapjuk el a terroristákat. Úgy tűnik, még alvásra sincs szüksége.

- Van bármi elképzelése, hogy kit keresünk?

- Olyan érzése van, hogy ismeri.

- Személyesen?

- Dina esetében minden személyes, Adrian. Ezért végzi olyan jól a munkáját.

Bár Gabriel nem ismerte be, az eset számára is személyessé vált. Amikor nem a követségen vagy Carternál volt, rendszerint a „Rasidáriurnban” lehetett megtalálni; csapata így nevezte el az N utcai ház zsúfolt könyvtárszobáját. A falakat a színpadias megjelenésű imám képei borították. Időrendi sorrendben mutatták be a meglepő felemelkedést, ahogy egy San Diego-i ismeretlen hitszónokból a dzsihádisták terrorhálózat vezetője lett. Az idők során megjelenése csak keveset változott - ugyanaz a keskeny szakáll, ugyanaz a professzoros szemüveg, és nyugodt, barna tekintetében ugyanaz a jóságos kifejezés. Nem úgy nézett ki, mint aki tömeggyilkosságra képes, vagy akár csak ösztönzést adhat ilyenre. Gabrielt mindez nem lepte meg; kínozták már férfiak olyan kézzel, mint amilyen egy papé, és egyszer már megölt egy gyermekarcú palesztin terroristát. Még most, több mint húsz évvel az eset után is nehezen kapcsolta össze a férfi élettelen vonásainak kedvességét a kezéhez tapadó rengeteg

vérrel.

Rasid legértékesebb adottságát nem a megjelenése, hanem a hangja jelentette. Gabriel hallgatta Rasid prédikációit - arabul is, amerikai angolságával is - és a részvétet kifejező

interjúkat, amelyeket a szeptember [1-i támadás után adott. Főként azokat a felvételeket tanulmányozta, amelyeken Rasid a CIA-s vallatóival mérte össze szellemi képességeit. Rasid részben költő, részben hitszónok, részben a dzsihád professzora volt. Figyelmeztette az amerikaiakat, hogy a demográfiai változások határozottan az ellenfeleiknek kedveznek, mivel a mohamedán világ fiatal és fejlődő, ugyanakkor forrong a düh és megalázottság egyfajta keverékétől.

„Ha nem történik valami az irányzat megváltoztatására, kedves barátaim, egy egész generációt vesztenek el a dzsiháddal szemben." Amire Amerikának szüksége van, az egy híd a muszlim világgal való összekapcsolódásra - és Rasid al-Huszeini felajánlotta, hogy betölti a híd szerepét.

Rasid álnok jelenlététől fáradtan a csapat többi tagja ragaszkodott hozzá, hogy Gabriel tartsa szorosan zárva a könyvtár ajtaját, amikor a felvételeket hallgatja. Késő éjszaka azonban, amikor a többiek nagy része már lefeküdt, megszegte a parancsot, már csak azért is, hogy enyhítse a bezártság érzetét, amit Rasid hangja kiváltott benne. Majdnem mindig azt látta, hogy Dina tanulmányozza a társalgó falán lévő képek zavarba ejtő tömegét.

- Menj aludni, Dina - mondta neki ilyenkor.

Mire Dina így válaszolt:

- Akkor fogok aludni, amikor te is lefekszel.

December első péntekjén, amikor Georgetown utcáit kisebb hóesés festette fehérre, Gabriel újra meghallgatta, hogy Rasid miképp beszél utoljára az Ügynökség vele foglalkozó embereivel. Ez az átállása előtti este volt. A szokásosnál izgatottabbnak tűnt, és enyhén türelmetlennek. A találkozó végén megadta tartótisztjének egy oslói imám nevét, aki az ő

véleménye szerint az iraki ellenállás harcosai számára gyűjt pénzt. „Ok nem az ellenállás harcosai, hanem terroristák", mondta a CIA embere élesen. „Elnézést, Bili - válaszolta Rasid a tiszt álnevét használva -, de időnként nehéz felidézni, melyik oldalon is állok."

Gabriel kikapcsolta a számítógépet, és halkán belépett a társalgóba. Dina csendben állt az anyag előtt, és egy pontot dörzsölgetett a lábán, amelyik mindig fájt, ha fáradt volt.

- Menj aludni, Dina - mondta Gabriel.

- Ma nem - felelte a nő.

- Megtaláltad?

- Azt hiszem.

- Kicsoda?

- Málík - mondta halkán. - És most az ég legyen irgalmas hozzánk!

17. GEORGETOWN, WASHINGTON

Pár perccel múlt éjjel kettő, a nap egyik fárasztó időpontja, amikor Samron egy régi, közismert megállapítása szerint kiváló gondolatok csak nagyon ritkán születnek. Gabriel azt javasolta, várjanak reggelig, de a Dina fejében ketyegő óra ehhez túl hangos volt. O maga ébresztette fel a többieket, és idegesen járkált a nappali szobában, míg a kávé elkészültét várta.

Mikor végre megszólalt, hangja türelmetlen, de tiszteletteljes volt. Málík, a terror mestere kiérdemelte.

Beszámolóját azzal kezdte, hogy emlékeztette a csapat tagjait Málík származására, aminek alapján csak egyvalamire lehet következtetni. Az al-Zubair klán - a palesztin-szíriai család, amelynek gyökerei egy Jeruzsálemtől nyugatra fekvő faluban, Abu-Gosban voltak - a jordániai Zarka menekülttáborában született. A zarkai még az ilyen táborok igen alacsony mércéjével mérve is nyomorúságos hely, az iszlám szélsőségek táptalaja. Az intelligens, de cél nélkül élő fiatal Málík nagyon sok időt töltött az al-Falah mecsetben. Ott egy háborúra uszító szalafista imám befolyása alá került, aki a muszlim ellenállási mozgalom, ismertebb nevéri a Hamasz karjaiba vezette. Málík csatlakozott a csoport katonai szárny ához, az Izzaddín al-Kasszám brigádhoz és a borzalmakat a leghalálosabb módon gyakorlókkal együtt tanulta ki a terror fortélyait. Természetes vezetőként és tehetséges szervezőként gyorsan haladt előre a ranglétrán, és a második intifáda kezdetére a Hamasz egyik legfőbb terror szervezője volt. A zarkai tábor biztonságában tervezte ki az időszak néhány legpusztítóbb támadását, köztük azt az öngyilkos merényletet egy tel-avivi éjszakai klubban, amelyik harminckét emberéletet követelt.

- A merénylet után - mondta Dina - a miniszterelnök parancsot írt alá Málík kivégzésére. Málík a zarkai tábor mélyén bújt meg, és megszervezte addigi legnagyobb akcióját; robbantást a Siratófalnál. Szerencsére sikerült letartóztatnunk a három sahidot, mielőtt elérték volna céljukat. Ezt tartják Málík egyedüli kudarcának. 2004 nyarára - folytatta Dina -

nyilvánvaló volt, hogy az izraeli-palesztin konfliktus túl kevés teret ad Málíknak. A szeptember 11-i merényleten felbuzdulva kisurrant a táborból, és magát nőnek álcázva Ammánba utazott, hogy találkozzon az al-Kaida egyik toborzó emberével. A baját, az Oszama bin Ladenra tett hűségeskü elmondása után Málíkot átcsempeszték a határon Szíriába. Hat héttel később pedig Irakba szökött. Sokkal okosabb volt, mint az al-Kaida többi tagja Irakban - mondta Dina. - Éveken át tökéletesítette a világ legfélelmetesebb terrorellenes erőivel szemben alkalmazható fortélyait. Nemcsak a bombakészítés szakembere volt, de azt is tudta, hogyan lehet átjuttatni a sahidjait akár a legszigorúbb biztonsági rendszereken is. Úgy vélik, a zavargások leghalálosabb és leglátványosabb támadásai közül többnek is ő volt a kitervelője. Munkája megkoronázását a robbantások egy egész napos hulláma jelentette Bagdad síita negyedében, amikor kétszáznál is többen haltak meg.

Málík utolsó iraki merényletét egy síita mecset felrobbantása jelentette, ahol ötven hívő veszítette életét. Addigra már átfogó keresést indított utána a Task Force 6-26, az amerikai titkosszolgálat és a

különleges műveleti erők egysége. Tíz nappal a merénylet után a műveleti erők megtudták, hogy Málík egy titkos házban rejtőzik tizenhat kilométerre Bagdadtól északra két másik al-Kaida-vezetővel együtt. Aznap éjszaka amerikai F-16-os vadászbombázók támadták meg a házat lézerirányítású bombákkal, de a romok átvizsgálásakor csak két holttestet találtak. Egyik sem Málík al-Zubairé volt.

- Egyértelmű, hogy a bombák becsapódása előtt pár perccel kiment a házból - folytatta Dina. - Később azt mondta társainak, hogy Allah tanácsolta neki a távozást. Az eset csak újra megerősítette a hitét abban, hogy Isten nagy dolgok véghezvitelére választotta őt ki.

Málík akkor döntött úgy, hogy ideje nemzetközi szinten tevékenykedni. Irakban akkora kedvet kapott az amerikaiak megöléséhez, hogy már a szülőföldjükön is pusztítani akarta őket, ezért Pakisztánba utazott, hogy pénzt és támogatást szerezzen az al-Kaida vezetésétől. Bin Laden figyelmesen hallgatta. Utána pedig kidobta Málíkot.

- Voltaképpen - tette hozzá Dina sietve - a feltételezések szerint Ajman az-Zaváhiri állt a döntés mögött, hogy üres kézzel küldjék el Málíkot. Az egyiptomiak már több merényletet készítettek elő a Nyugat ellen, és nem akarták, hogy ezeket a zarkai táborból éppen kikerült palesztin veszélyeztesse.

- Tehát Málík Jemenbe ment, és inkább Rasidnak ajánlotta fel szolgálatait? - kérdezte Gabriel.

- Pontosan.

- Van bizonyíték? - kérdezte Gabriel. - Mi támasztja alá?

- Titkosszolgálati elemző vagyok - mondta Dina mentegetőzés nélkül. - Ritkán engedhetem meg magamnak a tökéletes bizonyítékok luxusát. Feltételezést kínálok pár ténnyel alátámasztva.

- Például?

- Damaszkusz - válaszolta a lány. - 2008 őszén a Cég tippet kapott a szír titkosszolgálaton belül valakitől, hogy Málík náluk rejtőzik, folytonosan váltogatva helvét olyan titkos házakban, amelyek az al-Zubair klán tulajdonában vannak. Samron unszolására a miniszterelnök felhatalmazott minket, hogy készítsük elő Málík régóta esedékes likvidálását. Akkoriban még Uzi volt a különleges akciók főnöke. Ügynökök csoportját indította útnak Damaszkuszba; egy olyan csapatot, amelynek Mihail Abramov is tagja volt - tette hozzá Dina a férfi felé pillantva. - Pár napon belül szigorú megfigyelés alatt tartották Málíkot.

- Folytasd, Dina.

- Málíkot nem volt könnyű követni, ezt Mihail is megmondhatja. Folyton változtatta a külsejét: arcszörzetét, hajviseletét, szemüvegét, kalapját, ruháját, még a járását is, de a csapat nem veszítette őt el. És október 23-án késő este azt látták, hogy Málík belép egy lakásba, amely egy Kemál Arvis nevű emberé volt. Arvis szerette úgy beállítani magát mint nyugati gondolkodású mérsékeltet, aki a népből erőnek erejével huszonegyedik századi nemzetet akar faragni. Valójában iszlamista volt, aki az al-Kaida és társszervei körül tapogatózott. Mivel úgy tudott utazgatni a Közel-Kelet és a Nyugat között, hogy ezzel semmi gyanút nem keltett, nagyon jól lehetett futárként és különböző küldetések

elvégzésére használni. - Dina Gabrielre nézett. - Mivel nagyon sok időt töltöttél Rasid CIA-s iratainak tanulmányozásával, feltételezem, Kemál neve és címe ismerős neked.

- Rasid vacsorán vett részt Kemál Arvis lakásában 2004-ben, amikor a CIA megbízásából Damaszkuszba utazott - mondta Gabriel. - Később azt mondta a CIA tartótisztjének, hogy Arvissal nagyon sok érdekes ötletet beszélt meg a dzsihad tűzének elfojtására.

- És ha azt gondolod, hogy...

- Bizonyára csak véletlen egybeesés, Dina.

- Lehetséges, de nekem azt tanították, hogy ne higgyek a véletlenekben. És téged is erre tanítottak.

- Mi történt a Málík-ellenes akcióval?

- Málík kicsúszott a kezünkből, mint ahogy Bagdadban is meglógott az amerikaiak elől. Uzi arra gondolt, esetleg Arvist helyezi megfigyelés alá, de erre már nem volt szükség.

Három nappal Málík eltűnése után Kemál Arvis holttestét megtalálták a sivatagban, Damaszkusztól keletre. Viszonylag könnyű halála volt.

- Málík ölette meg?

- Vagy Málík, vagy Rasid. Nem sok jelentőséggel bír. Arvis apró fogaskerék volt a gépezetben. Eljátszotta a rá kiosztott szerepet. Továbbított egy üzenetet, ezután pedig terhessé vált.

Gabriel nem tűnt meggyőzöttnek.

- Mi más van még?

- A Párizsban, Koppenhágában és Londonban a sahídok által használt robbanóövek formája - mondta a lány. - Ugyanolyanok, mint amilyeneket Málík a második intifáda során használt, azok pedig pont úgy néznek ki, mint amiket Bagdadban használt.

- Nem biztos, hogy Málík tervezte őket. Már évek óta ott lehetnek a dzsihadista alvilág csatornáiban.

- Ki van zárva, hogy Málík az interneten tárja az egész világ elé a terveket. A vezetékek, a gyújtószerkezet, a töltet formája és a szétrepülő elemek mind az ő találmányai.

Gyakorlatilag a tudomásomra hozza vele, hogy róla van szó.

Gabriel nem szólt semmit. Dina felhúzta a szemöldökét, és megkérdezte:

- Nincs több megjegyzés a véletlenekről?

Gabriel elengedte a füle mellett a megjegyzést.

- Mi az utoljára ismert tartózkodási helye?
- Volt néhány meg nem erősített jelentés, hogy visszatért a zarkai táborba, a törökországi részlegünk főnöke pedig olyan szóbeszédeket hallott, hogy Isztambulban él igen nagy lábon. A Cég számára Málík szellem.
- Még egy szellemnek is szüksége van útlevele.
- Úgy gondoljuk, szíriai útlevele van, amit személyesen a nagy damaszkuszi reformembertől kapott. Sajnos fogalmunk sincs, milyen nevet használ, és hogy néz ki. Az utolsó ismert kép Málíkról több mint húsz éve készült. Használhatatlan.
- Van valaki Málíkhöz közelálló, akit elérhetünk? Egy rokona? Egy barátja? Egy régi társa a Hamasznál töltött napjaiból?
- Gondoltunk rá, amikor Málík a lelket is kirobbantotta belőlünk a második intifáda idején - mondta Dina a fejét rázva. - Nem maradt több al-Zubair Izraelben vagy a hozzá tartozó területeken, akik pedig a zarkai táborban vannak, azok túlságosan is harcolni akarnak, és nem velünk együttműködni. - Kis szünetet tartott. - Egy dolog azonban a mi érdekünket szolgálhatja.
- Mi?
- Szerintem a hálózata egyre inkább pénzsűkében lehet.
- Ezt ki mondja?

Dina Faríd Han, a Covent Garden-i öngyilkos merénylő képére mutatott.

- Ő.

18. Georgetown, Washington

Rövid, de vészterhes élete utolsó heteiben Faríd Han, aki tizennyolc ártatlan lelket ölt meg saját hazájában, egész sor egyre elkeseredettebb bejegyzést hagyott az iszlám internetes üzenőfalán azon keseregve, hogy nincs elég pénze megfelelő nászajándékra a nővére számára. Úgy tűnt, el sem akar menni az esküvőre, hogy elkerülje a kellemetlenségeket. A történetnek azonban van egy hibája, mutatott rá Dina. Allah a Han családot négy fiúval áldotta meg, de lánnyal nem.

- Úgy gondolom, a mártíromság megfizetésére gondolt... amit Málík ígért meg neki. Ez jellemző a Hamaszra. A Hamasz mindig gondoskodik sahídjai halál utáni anyagi szükségleteiről.
- Megkapta valaha a pénzt?
- Egy héttel a merénylet előtt egy utolsó üzenetben azt írta, megkapta a pénzt, hogy ajándékot vásárolhasson a nővérenek. Végül mégis el tud menni az esküvőre, Allahnak hála.
- Tehát Málík végül is betartotta ígéretét.

- Igen, de csak azt követően, hogy a sahídjá megfenyegette, nem hajtja végre a küldetést. A hálózatnak lehet annyi pénze, hogy merényletek újabb sorozatát támogassák, de ha Rasid és Málík az új bin Laden és az-Zaváhiri akar lenni...

- Több működő tőkére van szükségük.

- Pontosan.

Gabriel előrelépett, és végignézett Dina anyagában a nevek, telefonszámok és arcok tömegén. Utána Lavon- hoz fordult, és megkérdezte:

- Szerinted mennyibe kerülne egy új, az egész világot behálózó dzsihádistá terrorcsoport felállítása?

- Vagy húszmillióba - felelte Lavon. - Első osztályú szállással és utazással esetleg kicsit többbe.

- Ez rengeteg pénz, Eli.

- A terror nem olcsó mulatság. - Lavon oldalvást rápillantott Gabrielre. - Mire gondolsz?

- Úgy vélem, két lehetőség közül választhatunk. Vagy itt ülünk, nézzük a telefonszámok és e-mail címek tömegét abban reménykedve, hogy valami használható információdarab az ölünkbe hullik, vagy pedig... - Gabriel elhallgatott.

- Vagy pedig?

- Mi magunk is társulunk a terrorizmus világához.

- Hogyan?

- Pénzt adunk nekik, Eli. Pénzt adunk.

A titkosszolgálati munkának két fajtája van, emlékeztette csapatát Gabriel, bár erre nem is volt szükség. Van a személyek vizsgálata, szaknyelven „szemvi” és a jeleké, vagyis a

„jelvi”. De a képesség, hogy pénzmozgásokat lehet követni a valós időben a globális bankrendszerek útjain, a titkosszolgálati munka egy új, hatékony harmadik csatornáját nyitotta meg, és az a „pénzvi”, vagyis a pénzügyi vizsgálatok tere. A pénz nem hazudik; egyszerűen oda megy, ahová küldik.

Ráadásul előre ki lehet számítani, hogy a mozgásai milyen nyomokat hagynak a titkosszolgálati vizsgálatokhoz. Az iszlám terroristák már rég megtanulták, hogyan csaphatják be a nyugati kémügynökségeket hamis csevegéssel, de értékes pénzügyi eszközöket csak ritkán használnak a megtévesztéshez. A pénz legtöbbször valódi műveleteket végrehajtó valódi aktivistákhoz kerül. Kövesd a pénzt, mondta Gabriel, és az úgy világítja meg Rasid és Málík szándékait, mint egy repülőtéri kifutópályát.

De hogyan lehet ezt megvalósítani? Gabriel és csapata ezzel a kérdéssel viaskodott a hosszú és álmatlan éjszaka maradék részében. Ügyes megtévesztés? Nem, jelentette ki Gabriel, ehhez a dzsihádistá világa túlságosan zárt. Ha a csapat megpróbál egyszerűen a semmiből előteremteni egy gazdag

muszlim adakozót, a terroristák késsel vágják le a fejét, és erről felvételt készítenek. A pénznek olyantól kell érkeznie, akinek megcáfolhatatlan dzsihadista igazolása van. Egyébként a terroristák sosem fogadnák el. De hol lehet olyat találni, aki egyszerre áll a választóvonal mindkét oldalán? Akit a dzsihadisták valódinak tartanak, és ennek ellenére hajlandó az izraeli és amerikai titkosszolgálatok oldalán működni? Hívjuk fel az Öreget, javasolta Jákov. Nikotintól sárga ujjával minden valószínűség szerint rá fog mutatni egy jelöltre. És ha nem, bizonyára tudni fogja, hol lehet ilyet találni.

Kiderült, hogy Samron tud névvel szolgálni, amelyet telefonon suttogott Gabriel fülébe pár perccel washingtoni idő szerint hajnali négy után. Samron már évek óta figyelte ezt a valakit. Megközelítése személyes és szakmai okokból is kockázatos lenne Gabriel számára, de Samron adathalmazában elég bizonyíték volt rá, hogy a fogadtatás pozitív lesz. Elmondta az elképzelést Uzi Navotnak, aki percek alatt jóváhagyta. Így Navot groteszk aranyfóliának egyetlen vonásával Gabriel Allon, az izraeli titkosszolgálat csökönyös fia visszatért a csatamezőre.

A Barak csoport tagjai az évek során már nagyon sok mélyreható vitát folytattak, de egyik sem volt annyira heves, mint amely azon a decemberi reggelen zajlott az N utcai házban.

Chiara az ötletet veszélyes képzelgésnek nevezte, Dina pedig az értékes idő és erőforrások pocsékolásának, ami szinte biztos nem vezet sehová. Még Eli Lavon, Gabriel legközelebbi barátja és szövetségese is lesújtóan vélekedett a siker kilátásairól.

- Ez lesz a mi Rasid-változatunk - mondta. - Gratulálunk magunknak az okosságunkhoz. És egy nap minden a nyakunkba szakad.

Mindenkinek meglepetés volt, de Sarah kelt Gabriel védelmére. Sarah a többieknél sokkal jobban ismerte Samron jelöltjét, és hitt a jóvátétel vágyának erejében.

- Nem az apja lánya - mondta Sarah. - Ő más. Változtatni próbál a dolgokon.

- Ez igaz - jegyezte meg Dina -, de nem jelenti azt, hogy valaha is hajlandó lesz velünk dolgozni.

- A legrosszabb, ami történhet, hogy nemet mond.

- Talán - mondta Lavon komoran. - Vagy talán az, ha igent mond.

19. VOLTA PARK, WASHINGTON

Gabriel megvárta a napkeltét, és csak akkor telefonált Adrian Carternek. Carter már úton volt Langleybe, ami egy kegyetlenül hosszú nap első állomása lesz. Várt még rá egy zárt ajtó mögötti tanúskodás a Capitol Hillen, ebéd a Lengyelországból látogatóba érkezett kémek csoportjával és végül a terrorellenes stratégiával kapcsolatos ülés a Fehér Ház helyzetelemző szobájában, amelyen nem más, mint James McKenna elnököl. Aznap este nem sokkal hat után a kimerült és lehangolt Carter már félig sötétben szállt ki páncélozott Cadillac Escalade terepjárójából a Q utcában, és bement a Volta Parkba. Gabriel egy tenispálya mellett várt rá egy padon, kabátgallérja felhajtva a hideg ellen. A páncélozott terepjáró alapjáraton működő motorral várakozott az utcában, mint egy partra vetett

bálna.

- Megengeded? - kérdezte Carter a pipáját és dohányt előhúзва kabátzsebéből. - Zűrös délután volt.

- McKenna?

- Az elnök úgy döntött, hogy megtisztel minket a jelenlétével, és attól tartok, nem törődött vele, mit kell bejelentenem. - Úgy tűnt, Carter minden figyelmét a pipa megtömése foglalja le. - Abban a megtiszteltetésbe: ' lehet részem, hogy nagyszerű hazánkért végzett munkám során már négy elnök barnított le. Ennek ellenére még most sem kellemes élmény.

- Mi a probléma?

- A Nemzetbiztonsági Ügynökség nagyon sok csiripelést hall arról, hogy hamarosan újabb támadás várható. Az elnök úgy gondolta, hogy tudnia kell a pontos részleteket, beleértve a hely színt, az időpontot és a használni kívánt fegyvereket is. Amikor nem tudtam neki válaszolni, dühös lett. - Carter meggyújtotta a pipáját, és a láng egy pillanatra megvilágította fáradt arcvonásait. - Tizenkét órával ezelőtt a csiripelést jelentéktelennek bélyegezhettem volna. Most viszont már tudom, Málík al-Zubairral állunk szemben. Így nem vagyok annyira optimista.

- Amikor terrorellenes szakemberek optimisták, az általában ártatlanok halálát jelenti.

- Mindig ilyen vidám vagy?

- Hosszú napok állnak mögöttünk.

Gabriel felsorolta Dina elméletének főbb pontjait: a sikertelen próbálkozást bin Laden támogatásának megszerzésére, a találkozót Kemál Arvis ammáni lakásában, végül Málík robbanóöveinek jellegzetes formáját. Carter nem kért több bizonyítékot. Sokkal kevesebbel is végzett már akciót korábban, és erre régóta számított. Málík olyan terrorista, akitől Carter a leginkább tartott. Málík és Rasid együttműködésével a legszörnyűbb rémálma vált valóra.

- Megjegyzendő - mondta -, hogy a terrorelhárító központ még semmilyen kapcsolatot nem talált Rasid és Málík között. Ez Dinának sikerült először.

- Mint általában.

- Az én helyzetemben mit kellene tennem egy ilyen információval? Adjam oda a terrorelhárító központ gyomrában, robotoló elemzőknek? Mondjam el az igazgatónak és az elnöknek?

- Meg kellene tartanod, nehogy megghiúsítsátok az akciómat.

- Milyen akciódat?

Gabriel felállt, és átvezette Cartert a parkon egy másik padhoz, amelyikről a játszóteret lehetett látni. Carter füléhez hajolva nagy vonalakban vázolta a tervet, miközben egy üres hinta halkán nyikorgott a gyenge szélben.

- Nekem ez olyan, mintha Ari Samron főzte volna ki.

- Nem ok nélkül.

- Mire gondolsz? Névtelen adomány egy mohamedán jótékonyági szervezetnek, amelyet magad választasz ki?

- Történetesen valami célirányosabbra gondoltunk.

- Közvetlen adomány Rasid pénztárának?

- Valami ilyesmi.

A szél a játszóteret övező fák koronájából kisebb levélesőt indított el. Carter egy levelet lesöpört a válláról, és azt mondta:

- Túl sok idő kell hozzá.

- A türelem rózsát terem, Adrian.

- De nem Washingtonban. Itt gyorsan szeretjük intézni a dolgokat.

- Van jobb ötleted?

Hosszú hallgatásával Carter egyértelművé tette, hogy nincs.

- Érdekes - ismerte be. - Vagy inkább pokolian ördögi. Ha ténylegesen mi jelenthetünk elsődleges pénzforrást Rasid hálózatának anyagi támogatására...

- Akkor megszerezzük őket, Adrian.

Carter kiverte pipáját a pad oldalán, majd lassú mozdulatokkal újra megtömte.

- Még ne éljük bele magunkat! Ez a beszélgetés teljeseri hasztalan, ha nem tudsz meggyőzni egy jó módú és a szükséges dzsihádigazolásokkal rendelkező muszlimot, hogy együttműködjön veled.

- Nem mondtam, hogy könnyű lesz.

- De már egész biztos gondolsz valakire.

Gabriel a kosárlabdapálya felé nézett, ahol Carter biztonsági osztagának egyik tagja sétálgatott.

- Mi a baj? - kérdezte Carter. - Nem bízol bennem?

- Nem rólad van szó, Adrian. Arról a többi nyolcszázezer emberről, aki a titkosszolgálatodnál hozzáférhet a szigorúan bizalmas anyagokhoz.

- Még mindig tudjuk csoportosítani az információkat.

- Ezt azoknak a barátaidnak és szövetségeseidnek mondd, akik megengedték, hogy fekete foltokat égezz a földjükre. Feltételezem, azt ígérted nekik, hogy az akció titokban marad.

De nem maradt. Valójában a The Washington Post teljes címlapját betöltötte.

- Igen - felelte Carter rosszkedvűen. - Mintha emlékeznék, hogy olvastam valamit róla.

- Akire gondolunk, olyan országból származik, amelyik nagyon szoros kapcsolatban áll a tietekkel. Ha valaha kitudódna, hogy ez az illető a mi oldalunkon áll... - Gabriel kis időre elhallgatott. - Fogalmazzunk úgy, hogy a veszteségek nem korlátozódnának egy kellemetlen újságcikkre. Emberek halnának meg, Adrian.

- Legalább azt mondd meg, mit terveztek a következő lépésként.

- Meg kell látogatnom egy barátomat New Yorkban.

- Ismerem?

- Csak hírből. Korábban a londoni Financial Journal kiemelkedően tehetséges oknyomozó újságírója volt. Most a CNBC-nél dolgozik.

- Van egy szabályunk, amely tiltja riporterek alkalmazását.

- Nekünk viszont nincs. És mindketten tudjuk jól, hogy ez izraeli akció.

- Azért csak vigyázzatok magatokra! Nem szeretnénk, ha az esti hírekben szerepelnétek.

- Valami hasznos tanács?

- A hallott csiripelés ártalmatlan lehet, vagy félrevezető - mondta Carter, és felállt. - Vagy... talán mégsem az.

Szó nélkül megfordult, és az autója felé indult, nyomában a biztonsági őrral. Gabriel ottmaradt a padon, és a szélben mozgó üres hintát figyelte. Pár perc múlva kiment a parkból, és déli irányba indult, az enyhén lejtős Harmincnegyedik utcában. Két hangos motorkerékpár robogott el mellette, rajtuk sovány, fekete sisakos férfiak, majd eltűntek a sötétben. Abban a pillanatban egy kép villant fel Gabriel emlékezetében; egy zaklatott, hollófekete hajú nő térdel apja holtteste mellett a cannes-i quai Saint-Pierre-en. A motorkerékpárok hangja megszűnt, ahogy a nő emléke is elhalványult. Gabriel kabátja zsebébe mélyesztette a kezét, ment tovább, és már semmire sem gondolt, miközben a fákról hullottak az aranyszínű levelek.

20. PALISADES, WASHINGTON

Ugyanabban a pillanatban egy autó állt meg a járda mellett Washington Palisades néven ismert városrészében, egy deszkaépület előtt. A Ford Focus a CIA-nél dolgozó Ellis Coyle-é volt, akárcsak a deszkaépület. A ház - inkább kunyhó, mint épület - Coyle anyagi helyzetét igen bizonytalanná tette. Többévnnyi tengerentúli munka után Észak-Virginia egy nem túl drága, külvárosi részén akart

letelepedni, de Norah ragaszkodott a fővároshoz, hogy a körzetétől ne legyen nagyon távol. Coyle felesége gyermekpszichológus volt, amit a férje különös szakmaválasztásnak tartott egy olyan nő esetében, akinek a méhe meddő volt. Kellemes, a MacArthur sugárúton naponta oda-vissza megtett kétszaroknyi sétája éles ellentétben állt az ingázással, amelynek során Coyle-nak mindennap kétszer át kellett kelnie a Potomac folyón. A férfi egy darabig a New Age-zenére próbált figyelni, hogy megnyugtassa idegeit, de azt vette észre, hogy csak dühösebb lesz tőle. Mostanában hangos könyveket hallgatott magnóról, és nemrég ért Martin Gilbert Winston Churchillről írt mesterművének a végére. A Chain Bridge-en végzett javítások miatt alig két hét kellett hozzá. Coyle mindig is csodálta Churchill határozottságát. Ujabban már Coyle is határozott volt.

Leállította a motort. Kénytelen volt az utcán hagyni az autót, mivel a házhoz, amelyért közel egymillió dollárt tizedelt, nem tartozott garázs. Azt remélte, hogy az épület hídfőállás lesz számára a fővárosban, egy átmeneti otthon, amelyet elcserélhet egy nagyobb ingatlanra Kentben, Spring Valleyben vagy akár Wesley Heightsben. Ehelyett csalódottan kellett figyelnie, ahogy az árak a kormánytisztviselői fizetésének elérhetetlen magasságokba emelkednek. Most már csak a legtehetősebb washingtoni lakosok, a vérszívó ügyvédek, a korrupt lobbizók, az Ügynökséget lépten-nyomon lejárató neves újságírók engedhettek meg maguknak ingatlant ezeken a környékeken. Még Palisadesben is egymás után bontották le a régi faépületeket, hogy palotákat építsenek helyettük. Coyle szomszédja, egy Roger Blankman nevű sikeres ügyvéd nemrégiben épített egy csicsás monstrumot, amely árnyékot vetett Coyle korábban napfényes kedvenc reggelizőhelyére. Blankman neveletlen gyerekei rendszeresen jártak át Coyle telkére, akár csak az általa alkalmazott kertészek hada, akik folytonosan igazgattak valamit Coyle borókabokrain és sövényein. Coyle a kedvességet Blankman nebáncsvirágainak megmérgezésével viszonzta. Hitt a titkos akciók eredményességében.

Most mozdulatlanul ült a kormánynál, és a konyhaablak fényét nézte. El tudta képzelni a rá váró látványt, mivel az napról napra szinte mindig ugyanaz volt. Norah a konyhaasztalnál ül, kezében az első pohár merlot, a napi postát nézi át, és valami borzalmas műsort hallgat a rádióban. Szórakozottan megpusztilja, és emlékezteti, hogy Lucyt, a fekete labradorukat el kell vinni az esti egészségi sétára. A kutya, akár csak a palisadesi ház, Norah ötlete volt, de valahogy mégis Coyle feladatává vált, hogy az állat bélműködésére ügyeljen. Lucy az ilyenkor szokásos ténykedésre leginkább a Battery

Kemble Parkban kapott kedvet, egy fákkal sűrűn benőtt domboldalon, amelyet magányos nőknek célszerű elkerülni. Időnként, amikor Coyle különösen lázadó kedvében volt, Lucy ürülékét a parkban hagyta, és nem vitte haza. Coyle lázadásának más formái is voltak - ezeket titokban tartotta Norah és a langleyi kollégái előtt.

Az egyik ilyen titok Renate volt. Egy éve találkoztak egy brüsszeli szálloda bárjában. Coyle azért utazott oda Langleyből, hogy a nyugati terrorelhárító szakemberek találkozáján vegyen részt; Renate, aki fotós, Hamburgból érkezett, hogy fényképeket készítsen magazinja számára egy emberjogi aktivistáról. Az együtt eltöltött két éjszaka a legszenvedélyesebb volt Ellis Coyle életében. Három hónappal később újra találkoztak, amikor Coyle ürügyet talált, hogy az adófizetők pénzén Berlinbe utazhasson, majd egy hónap múlva ismét, amikor Renate jött Washingtonba, hogy a Világbank épülete előtt fényképezzen egy gyűlést. Szeretkezésük technikája új szintekre jutott, akár csak egymás iránti vonzalmuk. A hajadon Renate könyörgött neki, hogy hagyja el a feleségét. Coyle kicsorduló könnyekkel azt felelte, hogy ez a leghőbb vágya. Mindössze egy dolgot kért. Egy kis időbe telik,

mondta, de nem lesz nehéz. Coyle titkokhoz juthat hozzá; olyan titkokhoz, amelyek arannyá válhatnak. Napjai Langleyben már meg vannak számlálva. Akárcsak az éjszakák, amikor visszatér Norah-hoz a kis palisadesi házba.

Kiszállt az autóból, és befelé indult. Norah slamos rakott szoknyát viselt, vastag harisnyát és vénkisasszonvos szemüveget, amelyet Coyle kifejezetten előnytelennek tartott.

Elfogadta az érzelemmentes csókot, és az „igen, hogyné, drágám” szavakkal felelt, amikor felesége emlékeztette, hogy Lucyt sétálni kell vinni.

- Ne maradj sokáig, Ellis - mondta a nő, miközben a villanyszámlát nézegette komor arccal. - Tudod, menyinyire egyedül érzem magam, amikor nem vagy itt.

Coyle az Ügynökségnél tanult technikával leplezte bűnét. A házból kilépve azt látta, hogy Blankman a hatalmas Mercedesével éppen beáll a három kocsibefogadására alkalmas garázs középshelyére. Lucy halkán morgott, majd húzni kezdte Coyle-t a MacArthur sugárút irányába. A park bejárata a széles út másik oldalán volt. Nagy, barna fatábla adta mindenki tudtára, hogy kerékpárral behajtani tilos, és a kutyákat pórázon kell tartani. A tábla alján, a gáztól részben eltakarva, krétajel volt. Coyle levette Lucy pórázát, és figyelte, hogyan szalad be a kutya a parkba. Ezután cipője orrával letörölte a krétajelét, és ő is bement.

II. A befektetés

21. NEW YORK CITY

A terrorizmusról szóló új, idegesítő szóbeszédokről meglepően pontos írás jelent meg másnap reggel a New York Timesban. Gabriel az általában szokásosnál nagyobb érdeklődéssel olvasta a tudósítást, miközben vonattal ment Washingtonból New Yorkba. Szomszédja, egy washingtoni politikai szakértő az egész utazás során végig mobiltelefonjába kiabált. Egy katonai jellegű felszerelést viselő rendőr bombakereső kutyával húsz- percenként végigjárta a kocsit. Úgy tűnt, a Belbiztonsági Hivatal emberei végül rájöttek, a vonatok könnyen a terroristák gördülő célpontjai lehetnek.

Gabrielt sűrű, apró szemű eső fogadta, amikor kiszállt a Penn állomáson. Ennek ellenére a következő órát azzal töltötte, hogy Manhattan középső részének utcáit rótt. A Lexington sugárút és a Keleti Harminchatodik utca sarkán azt látta, hogy Chiara nézegeti egy cipőbolt kirakatát, telefonja jobb füléhez szorítva. Ha a bal fülénél lenne, az azt jelentené, hogy Gabrielt figyelik. A jobb fül mutatta, hogy tiszta, és biztonságosan közeledhet a célhoz.

Elsétált egészen az Ötödik sugárútig. Dina a Central Park kőkerítésén ült, nyakán fekete-fehér kefijá. Déli irányban pár lépéssel távolabb Eli Lavon vásárolt valami alkoholmentes italt egy utcai árustól. Gabriel szó nélkül elhaladt mellette, és a Keleti Hatvanadik utca sarkán lévő antikvárium felé sietett. Az egyik kecskelábú asztalnál nagyon szép nő álldogált egyedül, mintha csak egy randevú előtt akarna pár percet eltölteni. Amikor Gabriel megérkezett, pár másodpercig még a könyveket nézte, majd szó nélkül egy hosszú pillanatra a férfira emelte tekintetét. Sötét haja volt, olajbarna bőre és nagy, barna szeme. Arcát kis mosoly élénkítette. Gabrielnek már nem először támadt olyan érzése, mintha egy festményről nézné őt valaki.

- Mindenképpen szükséges volt, hogy azzal az átkozott metróval utazzam? - kérdezte Zoe Reed méltatlankodva, előkelő londoni akcentussal.

- Biztosnak kellett lennünk, hogy nem követik.

- Mivel itt van, arra gondolok, hogy nem követtek.

- Tiszta.

- Micsoda megkönnyebbülés - mondta a nő huncutul. - Ebben az esetben meghívhat egy italra a Pierre-be. Reggel hattól egyfolytában adásban voltam.

- Attól tartok, ehhez túl közismert az arca. Befutott sztár lett, mióta Amerikába jött.

- Mindig is sztár voltam - felelte Zoe játékosan. - Ennek akkor van jelentősége, ha a tévében szerepel valaki.

- Úgy hallom, saját műsora lesz.

- Méghozzá fő műsoridőben. Szellemes beszélgetés a világeseményekről és az üzleti világ dolgairól.

Halkabbra vette a hangját, és cinkos módon hozzátette:

- Végre elmondhatjuk a világnak, hogyan sikerült együtt megakasztanunk az iráni nukleáris programot. Minden elem adott, hogy óriási siker legyen. Egy férfi találkozik egy nővel. A férfi elcsábítja a nőt. A nő ellopja a férfi titkait, és átadja őket az izraeli titkosszolgálatok

- Nem hiszem, hogy ezt bárki hihetőnek tartaná.

- Ez a szép az amerikai kábeles csatornák híreiben, drágám. Nem kell hogy hihetők legyenek. Elég, ha szórakoztatóak.

Arcáról letörölt egy esőcseppet, majd megkérdezte:

- Minek köszönhetem a megtiszteltetést? Remélem, nem egy újabb biztonsági ellenőrzés.

- Nem foglalkozom biztonsági ellenőrzésekkel.

- Nem, ezt én sem gondolom. - Felvett egy regényt az asztalról, s Gabriel felé fordította a borítót. - Olvasta már? A hőse egy picit olyan, mint maga: mélabús, saját énjébe merülő, de van benne valami, amit a nők ellenállhatatlannak tartanak.

- Engem inkább az olyasmi érdekel - mondta Gabriel egy kopott Rembrandt-monográfiára mutatva.

Zoe felnevetett.

- Hadd vegyem meg magának.

- Nem fér be a táskámba. Ráadásul már van belőle egy példányom.

- Természetesen. - A nő visszatette a helyére a regényt, és színlelt közömbösséggel végignézett az Ötödik sugárúton. - Látom, két társát is magával hozta. Úgy emlékszem, Max és Sally néven mutatta be őket nekem, amikor a highgate-i titkos központban voltunk. Ha engem kérdez, nem a legjobb fedőnevek. Jobban illenének két walesi spánielhez, mint két profi kémhez.

- Nincs highgate-i titkos központ, Zoe.

- Hja, persze. Emlékszem már. Csak rossz álom volt. - Sikerült megeresztenie egy futó mosolyt. - Történetesen nem is volt minden rossz, ugye, Gabriel? Voltaképpen egész simán ment a dolog egészen a végéig. De a szívügyek már csak ilyenek. Mindig tragikusan végződnek, és valaki mindig sebet kap. Rendszerint a lány.

Felvette a Rembrandt-monográfiát, és lapozni kezdte, amíg el nem ért a Fiatal nő portréja című képig.

- Feltételezése szerint mire gondol? - kérdezte.

- Kíváncsi - felelte Gabriel.

- Mire?

- Hogy egy férfi miért bukkant elő váratlanul a nem túl régi múltjából.

- És miért?

- Segítségre van szüksége.

- Amikor legutóbb ezt mondta, a nőt majdnem megölték.

- Ez nem olyan jellegű segítség.

- Miről van szó?

- Ötlet a hírsatornán fő műsoridőben sugárzott programhoz.

Zoe összecsukta a könyvet, és visszatette az asztalra.

- Hallgat minket. De ne próbálja becsapni! Ne feledje, Gabriel, ő a világon az egyedüli, aki tudja, hogy maga mikor hazudik.

Az eső elállt, amikor beléptek a parkba. Lassan elhaladtak a Delacorte zenélő óra mellett, majd továbbmentek a Literary sétány kezdetéhez. Az idő legnagyobb részében Zoe hallgatott, és csak akkor szólalt meg, ha Gabriel valamilyen kijelentésével nem értett egyet, vagy egy részlet pontosítását kérte. Kérdéseit azzal az éles- elméjűséggel és intelligenciával tette fel, aminek révén a világ egyik legjobban tisztelt oknyomozó riporterévé vált, akitől sokan tartottak is. Zoe sikeres karrierje során csak egy hibát követett el: beleszeretett egy elragadó svájci üzletemberbe, akit nem ismert igazán, és aki kiviteli tilalom alá eső nukleáris eszközöket szállított az Iráni Iszlám Köztársaságnak. Zoe úgy tette jóvá bűneit, hogy beleegyezett, társul Gabrielhez és szövetségeseihez a brit és amerikai titkosszolgálatnál. Az akció eredményeként az iráni atomprogram elemeire hullott szét.

- Tehát pénzt injekciónak a hálózatba - mondta - ami kis szerencsével végigmegy a véráramban, amíg el nem jut a fejhez.

- Magam sem tudnám pontosabban megfogalmazni.

- Ezután mi történik?

- A fej levágása.

- Ez mit jelent?

- Úgy gondolom, az mindig az adott körülményektől függ.

- Ne köntörfalazzon, Gabriel.

- A hálózat fontos tagjainak letartóztatását jelentheti, Zoe. Vagy valami konkrétabbat.

- Konkrétabbat? Micsoda elegáns szépítés.

Gabriel kis időre megállt Shakespeare szobra előtt, de nem mondott semmit.

- Gyilkossághoz nem vagyok hajlandó társulni, Gabriel.
- Inkább egy újabb mézszárlást szeretne, mint a Covent Garden-i volt?
- Ez még az önök szintjénél is lejjebb van, drágám.

Gabriel egy bólintással, szó nélkül elfogadta a megjegyzést. Utána megfogta Zoe könyökét, és levezette a nőt a sétányon.

- Egy fontos dolgot elfelejt - mondta Zoe. - Beleegyeztem, hogy együttműködöm önökkel és barátaikkal az iráni ügyben, de ez nem jelenti, hogy feladtam az elveimet. Lélekben továbbra is meglehetősen baloldali újságíró vagyok. Épp ezért úgy vélem, hogy a globális terrorizmussal az alapelveinket nem sértő módon kell megküzdenuk.

- Egy ilyen velős megjegyzés csodálatosan hangzik egy televíziós stúdió biztonságából, de attól tartok, az igazi világban már más a helyzet.

Gabriel kis szünetet tartott, majd folytatta:

- Ismeri az igazi világot, ugye, Zoe?
- Még mindig nem mondta el, hogy az ügy bármely része hogyan kapcsolódhat hozzám.
- Szeretnénk, ha valakit bemutatna. Nem kell mást tennie, mint elkezdni egy beszélgetést. Utána csendben kilép belőle, és soha többé nem bukkan elő.
- A fejem remélhetőleg a nyakamon marad. - Tréfált, de csak egy kicsit. - Ismerem az illetőt?

Gabriel várt, amíg egy szerelmespár elhalad mellettük, és csak utána mondta ki a nevet. Zoe lecövekelt, és magasra húzta a szemöldökét.

- Ezt komolyan mondja?
- Tudhatná, hogy ilyet nem kellene kérdeznie, Zoe.
- Ő a világ egyik leggazdagabb nője.
- Épp erről van szó.
- Történetesen arról is híres, hogy kerüli a riportereket.
- Van is rá oka.

Zoe folytatta a sétát.

- Emlékszem az éjszakára, amikor az apját megölték Cannes-ban - mondta. - A sajtóközleményekben

az állt, hogy mellette volt, amikor lelőtték. A tanúk szerint a karjában tartotta a haldokló férfit. Kétségkívül borzalmas lehetett.

- Én is így hallottam. - Gabriel hátrapillantott, és látta, hogy Eli Lavon pár lépéssel mögöttük van, jobb hóna alatt bőrkötésű füzet, és úgy néz ki, mint egy ihletet váró költő. - Vizsgálta az ügyet?

- A cannes-it? - Zoe szeme keskenyebbre húzódott. - Csak a széleit kapirgáltam.

- És?

- Semmi konkrétummal nem tudtam előállni, amit ki lehetett volna nyomtatni. Londoni pénzügyi körökben az volt az általános vélemény, hogy valami szaúdi belső

ellenségeskedés következményeként ölték meg. Úgy tűnik, egy herceg is benne volt, a királyi család egy kevésbé fontos tagja, akinek korábban már több összetűzése volt az európai rendőrséggel és szállodai személyzettel. - Gabrielre nézett. - Feltételezem, azt fogja mondani, hogy a történethez még több elem is tartozik.

- Vannak dolgok, amiket nem mondhatok el, Zoe, másokat pedig nem tudok elmondani. Az ön védelme érdekében.

- Mint a múltkor?

Gabriel bólintott.

- Mint a múltkor.

Pár lépéssel előttük Chiara ült egyedül egy padon. Zoe megállta, hogy ne nézzen rá, amikor elhaladtak előtte. Távolabb mentek, a Wisteria lugasba, ahol kicsit le kellett hajolniuk a tartórácsok alatt. Az eső újra eleredt, és Gabriel elmagyarázta, hogy pontosan mit kér Zoe-tól.

- Mi történik, ha dühös lesz, és úgy dönt, elmondja a főnökeimnek, hogy az izraeli titkosszolgálatnak dolgozom?

- Túl sok vesztenivalója van ahhoz, hogy ilyesmivel próbálkozzon. Ráadásul ki hinne el valaha is egy ilyen valószínűtlen vádat? Zoe Reed a világ egyik legjobban tisztelt riportere.

- Egy bizonyos svájci üzletember talán nem értene egyet ezzel a kijelentéssel.

- Ő nyugtalanít minket a legkevésbé.

Zoe hosszú hallgatásba merült, amit okostelefonjának jelzése szakított meg. Kézításkájából előhalászta a készüléket, és zavart arccal nézte a kijelzőt. Pár másodperccel később Gabriel készüléke is rezgő jelzést adott a kabátzsebében. Sikerült közömbös arckifejezéssel olvasnia az üzenetet.

- Úgy tűnik, mégsem ártalmatlan csiripelés volt - mondta. - Még mindig úgy gondolja, hogy

alapelveinket nem megtagadva kell harcolnunk ezekkel a szörnyekkel? Vagy esetleg szeretne rövid időre visszatérni az igazi világba, és segíteni nekünk, hogy ártatlanok életét menthessük meg?

- Nincs rá garancia, hogy egyáltalán elfogadja a felkérésem.

- El fogja fogadni - mondta Gabriel. - Mindenki elfogadja.

Zoe-tól elkérte a telefont. Két perccel később, miután letöltött egy állományt egy weboldalról, amely kedvezményes árú utazásokat kínált a Szentföldre, visszaadta.

- Minden tárgyalást ennek az eszköznek a használatával végezzen! Ha közvetlenül nekünk akar üzeni valamit, egyszerűen mondja el a telefon mellett. Mindig hallgatni fogjuk.

- Mint a múltkor?

Gabriel bólintott.

- Mint a múltkor.

Zoe visszacsúsztatta telefonját a kezításkába, és felállt. Gabriel figyelte, ahogy távolodik, nyomában Lavon és Chiara. Percekig üldögélt még magában az első sajtóhíreket olvasva. Úgy tűnt, Rasid és Málík újabb lépést tett meg Amerika felé.

A kilátások nyomasztóak.

22. MADRID - PÁRIZS

A korábbi nyugalom visszatért Madridba, de erre lehetett is számítani. Hét év telt el a halálos vonatrobbanások után, és annak a borzalmas délelőttnek az emlékei már rég elhalványultak. Madrid polgárainak lemészárlására úgy válaszolt, hogy kivonta csapatait Irakból, és „civilizációk szövetsége” néven megkezdte egyfajta kapcsolat kiépítését a mohamedán világgal. Ez az akció, mondták a politikai kommentátorok, eredményesen térítette el a muszlimok dühét Spanyolországról Amerikára, ahová irányulnia is kell. Az al-Kaida kívánságainak való megfelelés megvédte Spanyolországot egy újabb támadástól. Vagy legalábbis ezt gondolták.

A bomba délelőtt 9:12-kor robbant fel két forgalmas utca kereszteződésében a Puerta del Sol mellett. Egy bérelt garázsban készítették a várostól délre fekvő ipari negyedben, és egy Peugeot furgonban rejtették el. Fortélyos konstrukciója révén a robbanás első lökése balra irányult, egy olyan étterem felé, amely a spanyol kormányzó elit köreiben volt népszerű.

Első kézből származó jelentés nem volt, hogy pontosan mi is történt odabent, mivel senki nem maradt életben, hogy elmondja. Ha van túlélő, egy rövid, de borzalmas pillanatot írhatott volna le, ahogy testek repülnek a levegőben szerteszét, üveg, evőeszközök, kerámia és vér halálos felhőjében. Az egész épület összedőlt, a romok alá temetve a holtakat és haldoklókat.

A kár még annál is nagyobb volt, mint amekkorát a terroristák reméltek. Egy teljes utcarész bérházairól vált le a homlokzat, közszemlére téve az addig békésen takart életeket.

Számos közeli üzletben és kávézóban keletkeztek károk és sérülések, és az utcát szegélyező kis fákon sem maradt levél, vagy gyökerestül fordultak ki a földből. Úgy tűnt, a Peugeot furgonból semmi nem maradt, csak egy nagy kráter a helyén, ahol állt. A vizsgálat első huszonnégy órájában a spanyol rendőrség azt feltételezte, hogy a bombát távirányítással robbantottak fel. Később felfedezték a sahid szétszóródott DNS-maradványait a romok között. Mindössze húszéves volt, egy munkanélküli marokkói ács Madrid Lavapiés kerületéből. Az öngyilkosság előtt készített videóüzenetében meleg érzelmekkel beszél Jákúb al-Manszúrról, a tizenkettedik századi almohád kalifáról, akit a keresztény területeken végzett véres rajtaütéseiről ismertek.

Ez a borzalmas hír váltotta ki, hogy az amerikai CNBC üzleti hírcsatornától Zoe Reed először felhívta az AAB Holdings kommunikációs osztályát. Ez a vállalat korábban Rijádban és Genfben székel, újabban pedig a boulevard Haussmannon, Párizs kilencedik kerületében volt a központja. Tíz perccel múlt délután négy, és Párizsban vélhetően borús volt az idő. A hívásra az AAB gyakorlata szerint nem válaszoltak azonnal.

A Forbes magazin értékelése szerint minden évben a világ egyik legsikeresebb és legfejlődőképesebb befektetési cégének tartott vállalatot 1979-ben alapította Abdei- Azíz al-Bakari. A barátai és ócsárlói által egyaránt Zizi néven ismert férfi egy fontos szaúdi kereskedő tizenkilencedik fia volt; apja korábban Ibn Szaúd, a királyság alapítója és első abszolút uralkodója bankáraként és pénzügyi tanácsadójaként dolgozott. Az AAB holdingjai jelentősek, részvényei csábítóak voltak. A cég foglalkozott szállítással és bányászattal. Befektetett vegyi anyagokba és gyógyszerekbe. Jelentős részesedése volt amerikai és európai bankokban. Az AAB ingatlan- és szállodarészlege a világ legnagyobbjai között volt. Zizi aranyozott Boeing-747-es óriásgépén utazgatott a világban, paloták egész sora volt az övé Rijádtól kezdve a francia Riviérán át Aspenig, és Alexandra nevű, csatahajó méretű jachtján hajózott a tengereken.

Impresszionista és modern művészeti alkotásokból álló gyűjteményéről úgy gondolták, a magánkézben lévő kollekciók között az egyik legnagyobb. Rövid ideig még Vincent van Gogh alkotása, a Gachet kisasszony fészülőködőasztalánál is az övé volt; a londoni 7-8 Mason's Yard, St. James's címen található Isherwood Fine Arts galériától vette. Az adásvételt egy fiatal amerikai, Sarah Bancroft intézte, aki utána rövid ideig még Zizi elsődleges művészeti tanácsadójának szerepét is betöltötte.

Zizi sok szóbeszéd céltáblája volt, különösen hatalmas vagyonának eredetét illetően. Az AAB fényes prospektusában az állt, hogy a cég kizárólag az apja által hagyott szerény örökségből épült fel, de ezt az állítást egy befolyásos amerikai üzleti folyóirat alapos vizsgálatot követően hiteltelennek találta. Az AAB rendkívüli likviditása, írták, csak egy dologgal magyarázható: a Szaúd-ház a vállalaton keresztül fektette be újra az olajból származó pénzt szerte a világban, feltűnés nélkül. Az íráson felbőszülve Zizi perrel fenyegetett. Később jogásza tanácsára megváltoztatta a szándékát. „A legszebb bosszú a jómódú élet - mondta a Wall Street Journal egyik riporterének. -Az pedig nagyon jól megy nekem."

Az állítás talán igaz volt, de a néhány nyugati, aki bebocsátást nyert Zizi belső köreibe, mindig egyfajta nyugtalanságot érzett. Összejövetelei fényűző mulatságok voltak, mégis úgy tűnt, Zizi nem talál örömet bennük. Nem dohányzott, nem ivott alkoholt, és nem tűrte maga körül a kutyákat meg a disznóhúst. Napjában ötször imádkozott; minden télen, amikor az esők hatására a szaúdi sivatag kizöldül, visszavonult egy elszigetelt birtokra a Nedzsden, hogy meditáljon, és sólymaival vadásszon.

Azt állította, annak a Muhammad Abdel-Váhhábnak a leszármazottja, aki prédikátor volt a tizennyolcadik században, és aki az iszlám merev, szigorú erkölcsű változatát Szaúd-Arábia hivatalos vallásává tette. Zizi világszerte mecseteket épített, többet közülük Amerikában és Nyugat-Európában, valamint bőkezűen támogatta a palesztinokat. Az AAB-vel üzletelni kívánó cégek nagyon jól tudták, zsidót nem is érdemes küldeniük, hogy Zizivel tárgyaljon. A pletykák szerint Zizi a zsidókat még a veszteséges beruházásoknál is kevésbé kedvelte.

Mint kiderült, Zizi jótékonyági ténykedései a nyilvánosság által ismertnél sokkal szélesebb körben zajlottak, Bőkezűen adakozott az iszlám szélsőségeihez kötődő szervezetek javára, de még magának az al-Kaidának is adott pénzt. Végül átlépte a vékony vonalat, amely a terrorizmust pénzelőket és támogatókat maguktól a terroristáktól elválasztja. Az eredmény a Vatikánt érő támadás volt, melynek során hétszáznál is többen meghaltak, a Szent Péter-bazilika kupolája pedig beomlott. Sarah Bancroft segítségével Gabriel megtalálta a támadás kitervelőjét, egy Ahmed bin Safik nevű szaúdi titkosszolgálati ügynököt, és megölte egy isztambuli hotelszobában. Egv héttel később pedig a cannes-i quai Saint-Pierre-en Zizit is megölte.

A szaúdi hagyományoknak megfelelő életmódja ellenére Zizinek csak két felesége volt, akiktől elvált, és egyetlen gyermeke, a gyönyörű Nadia. Nadia az apját a váhhábita hagyományok szerint temette el egy jelöletlen sivatagi sírban, és azonnal átvette a vagyon feletti ellenőrzést. Az AAB európai központját a számára unalmas Genfből áthelyezte Párizsba, ahol sokkal jobban érezte magát. A cég néhány nagyon vallásos alkalmazottja ugyan nem volt hajlandó nőnek dolgozni - különösen olyannak nem, aki levette a fátylat, és alkoholt fogyaszt -, de a legtöbb a helyén maradt. Nadia irányítása alatt a vállalat korábban felderítetlen területekre is terjeszkedett. A nő megvett egy híres francia divatcéget, egy luxus bőrárukat gyártó olasz vállalatot, és övé lett egy amerikai befektetési bank jelentős része, valamint egy német filmstúdió is. Személyes vagyontárgyaiban is jelentős változtatásokat eszközölt. Apja sok ingatlanát csendben eladta, akárcsak az Alexandrát és a Boeing-747-est. Nadia szerényebb, Boeing Business Jet magánrepülőgéppel közlekedett, és csak két háza volt: egy elegáns épület Párizsban az avenue Fochon és egy pompás palota Rijádban, ahol azonban csak ritkán fordult meg. Annak dacára, hogy nem kapott szabályos oktatást üzleti téren, ügyes és tehetséges vezetőnek bizonyult. Az AAB ellenőrzése alatt lévő vagyon összértéke már nagyobb volt, mint korábban bármikor, és Nadia al-Bakari alig harminchárom évesen a világ egyik leggazdagabb nőjének számított.

Az AAB médiaosztálya Nadia adminisztratív asszisztense, egy jó megjelenésű, ötvenéves francia nő, Yvette Dubois igazgatása alá tartozott. Madame Dubois csak ritkán foglalkozott újságírók kéréseinek nyugtázásával, különösen akkor, ha amerikai újságírókról volt szó. De miután ellenőrzésképpen a híres Zoe Reed telefonált rá, úgy döntött, a kérdésre választ lehet adni. Ezután csak egy újabb nap elteltével telefonált, ráadásul New York-i idő szerint az éjszaka közepén, amikor úgy gondolta, Ms. Reed alszik. Madame Dubois előtt ismeretlen okok folytán azonban nem ez volt a helyzet. A lezajlott beszélgetés barátságos volt, de aligha biztató. Madame Dubois elmagyarázta, hogy a fő műsoridőben közvetített szereplés ajánlata megtisztelő ugyan, de teljes mértékben reménytelen. Ms. al-Bakari folyton utazik, és több nagy üzlet van függőben. Tömören kifejezve Ms. al-Bakari egyszerűen nem hajlandó a Ms. Reed által kért interjúra.

- Tájékoztatná legalább a kérésről?

- Megmondom neki - válaszolta a francia nő -, de túl sok esélye nincsen.

- Azért nem teljesen reménytelen? - kérdezett rá Zoe.

- Ne lovagoljunk szavakon, Ms. Reed. Nem méltó hozzánk.

Madame Dubois utolsó megjegyzése harsogó nevetést váltott ki a Château Treville-ben, a tizennyolcadik századi kastélyban, amely Párizstól nem messze, Seraincourt falva mellett állt. A nevetésre már szükség is volt. A négyméteres falak mögött, rejtve a kíváncsi tekintetek elől volt egy fűtött uszoda, két tenispálya, egy hatalmas díszpark és tizennégy elegáns hálószoza. Gabriel a csak a Cég egyik vállalati jogászának képzeletében létező német informatikai cég nevében bérelte ki, és a számlát rögtön elküldte Ari Samronnak a Saul király útra. Rendes körülmények között Samron visszariadt volna a csillagászati ártól. Most azonban nem kis elégedettséggel Langleybe továbbította a számlát, mivel ők vállalták az összes felmerülő kiadás fedezését.

A következő napokban Gabriel és csapata azzal töltötte az időt, hogy a Zoe telefonjáról érkező anyagot figyelték, mivel a készülék most egyfajta pici elektronikus kémként működött a nő zsebében. Pontosan tudták, milyen földrajzi szélességen és hosszúságon tartózkodik, s ha mozgásban van, milyen sebességgel halad. Tudták, mikor veszi meg a reggeli kávéját a Starbucksban, mikor reked meg a New York-i forgalomban, és mikor bosszús a producerek miatt, ami gyakran megtörtént. Internetes tevékenységeinek figyeléséből tudták, hogy fel kívánja újítani Upper West Side-i lakását. Az e-mail üzeneteket olvasva kiderült, hogy sok romantikus udvarlója van, köztük egy milliomos bróker, aki a nagy veszteségek ellenére is szakít rá időt, hogy legalább napi két üzenetet küldjön neki. Érezték viszont, hogy minden sikere ellenére Zoe nem túl boldog Amerikában. Gyakran suttogott nekik kódolt üdvözléseket.

Éjszakánként rémálmok gyötörték.

A világnak azonban hűvös nyugalmat mutatott. A néhány kiválasztott pedig, aki figyelhette, hogyan hízeleg egy francia osztály vezetőnőnek, újabb bizonyítékot kapott arról, hogy ő a legtökéletesebb született kém, akivel csak találkoztak. Módszere a könyvekben tanítottak szerint egyesítette a hibátlan technikát és a lankadatlan kitartást. Zoe hízelgett. Zoe dicsérő

szavakat mondott, és egy különösen indulatos hívás végén Zoe-nak még néhány könnycseppet is sikerült hullatnia. Madame Dubois azonban egyáltalán nem bizonyult egyszerű

ellenfélnek. Egy hét után a tárgyalásokat zsákutcának minősítette, de két nappal később máris változtatott álláspontján, és váratlanul egy részletes kérdőívet küldött Zoe-nak. Zoe francia nyelven, hibátlanul töltötte ki a kérdőívet, és másnap reggel már vissza is küldte, ekkor viszont Madame Dubois hallgatásba burkolózott. A Château Treville-ben Gabriel csapatán szokatlan kétségbeesés vett erőt, mivel sok értékes nap telt el újabb kapcsolat nélkül. Csak Zoe volt optimista. Nagyon sok rábeszélést kellett már végeznie korábban, és tudta, a hal mikor kapja be a csalit.

- Megfogtam, drágám - suttogta Gabrielnek az egyik nap végén, amikor telefonjának akkumulátora éppen töltődött az éjjeliszekrényen. - Csak idő kérdése, hogy mikor adja fel.

Zoe jóslata pontosnak bizonyult, bár a francia nő csak újabb huszonnégy óra múlva jelentette be feltételekhez kötött kapitulációját. A hír morcos meghívás formájában érkezett. Úgy tűnt, hogy valami váratlanul lemondott program miatt Ms. al-Bakari két nap múlva ráér egy közös ebédre. Ms. Reed el tud-e utazni Párizsba ilyen rövid időn belül? A tökéletes profi Zoe kilencven idegesítő percet várt, és csak utána válaszolt a hívásra, elfogadva az ajánlatot.

- Egy dolgot világossá kell tennem - mondta Madame Dubois. - Ez nem interjú. Az ebédről semmilyen feljegyzés nem készülhet. Ha Ms. al-Bakari nem érzi magát kényelmetlenül az ön társaságában, megfontolja a következő lépést.

- Hol találkozhatom vele?

- Bizonyára megérti, hogy Ms. al-Bakari nehezen köt üzletet éttermekben. Lefoglaltuk az Hotel de Crillon XV. Lajos lakosztályát. Fél kettőre várja önt. Ms. al-Bakari ragaszkodik hozzá, hogy ő fizessen. Ez az egyik alapelve.

- Van más is, amiről tudnom kell?

- Ms. al-Bakari érzékeny az apja halálával kapcsolatos kérdésekre - felelte Madame Dubois. - És én nem hozakodnék elő a muszlim terrorizmus témájával. Borzasztó unalmasnak tartja. A tout a l'heure, Ms. Reed.

23. PÁRIZS

Utólag a csapat tagjai úgy emlékeztek vissza az előkészületek időszakára, mint a valaha tapasztalt legkellemetlenebbre. Ennek oka nem volt más, mint Gabriel, akinek idegessége elárasztotta a Château Treville helyiségeit. Nem tartotta jónak a megfigyelőposztok kiválasztását, kritizálta a biztosítást, és egy darabig még azon is gondolkodott, hogy más helyszínt kellene választani. Normális esetben a csapat azonnal méltatlankodott volna, de érezték, hogy az akcióval kapcsolatban Gabriel idegei pattanásig feszültek. Dina úgy vélte, hogy minden a Covent Garden és a le nem adott lövés borzasztó emlékei miatt van, ám Eli Lavon azonnal megcáfolta ezt az elméletet. Nem London nyomasztja Gabrielt, magyarázta Lavon, hanem Cannes. Aznap éjszaka Gabriel megsértett egy törvényt; Zizit a lánya szeme láttára ölte meg. Zizi al-Bakari, a tömegmészárlások pénzelője megérdemelte a halált. De Nadiának, egyetlen gyermekének nem kellett volna végignéznie.

Egyedül Zoe maradt biztonságban Gabriel rosszkedvű kirohanásai elől. Még pár nyugodt napot eltöltött New Yorkban, majd délután fél hatkor felszállt az Air Francé Párizsba tartó 17-es járatára. Tapasztalt utazóként csak egy parányi bőröndöt vitt magával meg egy aktatáskát, benne egy lappal és az akció mappájával, amelyben benne volt egy sor szigorúan titkos anyag, valamint az ebédhez kidolgozott stratégia. A titkos anyag elemeit nem sokkal a felszállás után adta át Zoe-nak a szomszéd utas, a Cég New York-i irodájának egyik ügynöke, és röviddel a leszállás előtt vissza is kérte őket.

Zoe, mivel még mindig brit útlevele volt, az uniós utasok sorában nagyon gyorsan átjutott a vámon, és taxival bement a városközpontba. Kilenc felé járt az idő, amikor megérkezett a Crillon Szállodába; a szobát elfoglalva tréningruhát húzott, és futni ment a Tuileriák kertjének ösvényeire. Fél tizenkettőkor gyors hajmosásra és -szárításra betért egy elegáns szépségszalomba a szálloda mellett, majd

visszament a szobájába, hogy átöltözzön az ebédhez. Elég korán elhagyta a szobáját, az elegáns előcsarnokban álldogált, és idegességét leplezendő összekulcsolta a kezét, majd a nagy ingaóra elütötte a negyedet.

A Crillonban az év csendes időszaka volt, a szokásos nyugalom a nyári hajsza és a hírességek téli rohama között. Monsieur Didier, a foglалások főnöke a barikádja mögött állt, nemesi orrán félholdat mintázó aranykeretes szemüveg, és úgy nézett ki, mint az utolsó ember a földön, akitől bárki bármi segítséget kérne. Herr Schmidt, a külföldről érkezett nappali felügyelő pár méterre állt a recepciónál, telefonját füléhez szorította, Isabelle, a különleges események szervezője pedig orchideákat rendezgetett a csillogó bejáratnál. Munkájára szinte oda sem figyelt az unottnak tűnő arab üzletember, aki a lift mellett üldögélt, és a belső udvar hűvös árnyékában krémkávét iszogató szerelmespár. Az üzletember valójában az AAB nagy létszámú biztonsági osztályának alkalmazottja volt, a szerelmespár pedig Jákov és Chiara. A szálloda személyzete barátságos montreali párnak vélte őket, akiknek meglehetősen hirtelen kellett Párizsba utazniuk, hogy megvigasztalják egy zűrös váláson keresztülment barátjukat.

Amikor az óra elütötte a felet, Isabelle lassan odament a bejáratához, és kipillantott az ólomszürke párizsi délutánba. Zoe benézett az udvarba, és azt látta, Jákov egy csomag gyufát ütöget az asztal lapjához. Előre megbeszélte jel volt, hogy az autók - két S-osztályú Mercedes a felfogadott segítők és egy Maybach 62 a nagysága számára - elindultak az AAB épületétől a boulevard Haussmannon, és a szálloda felé tartanak. Abban a pillanatban a járművek éppen forgalmi dugóban vesztegeltek a keskeny rue de Miromesnilen. Miután kiszabadultak, mindössze öt perc kellett, hogy a Crillon bejáratához érjenek, ahol már ott állt Isabelle, mellette a portai személyzet előkelőbb kinézetű felével. Az AAB titkos biztonsági embere nem színlelte tovább az unalmat. Zoe-hoz közel téblábolt, és nem nagyon próbálta titkolni, hogy fegyver van nála.

Kint hat autóajtó nyílt ki egyszerre, és hat férfi szállt ki, mind az elit Szaúdi Nemzeti Gárda korábbi tagja. Egyikőjük ismerős volt Gabriel és a csapat többi tagja számára: Rafík al-Kamál, Zizi al-Bakari személyes testőrségének hajdani, testes főnöke, aki most ugyanebben a minőségben szolgált a lányánál. Aznap délelőtt al-Kamál végezte a szálloda előzetes biztonsági átvizsgálását. És most al-Kamál lépkedett alázatos módon Nadia mögött, miután a nő kiszállt a Maybach hátsó üléséről, és suhanó léptekkel bement az előcsarnokba, ahol Zoe várt rá porcelánmosollyal az arcán és zakatoló szívvel a mellkasában.

A Saul király út archívumában sok fénykép van Nadiáról, amelyek fiatalabb korában készültek róla, vagy ahogy Eli Lavon szerette mondani: a bukás előtti Nadiáról. A New York-Párizs repülőút során Zoe megnézhetett néhányat a jobbak közül. Húszas évei közepén járó, sötét hajú, szép, elkényeztetett és büszke nőt ábrázoltak. Olyan nőt, aki Mohamed tanításai ellenére, apja háta mögött cigarettázik, alkoholt iszik, és a világ legelőkelőbb strandjain mutogatja meglehetősen fedetlen testét. Apja halála után Nadia testtartása merevebbé vált, és komolyság költözött tekintetébe, ám ez semmivel sem csökkentette szépségét. Sugárzóan fehér ruhát viselt, amelyre szaténkendőként omlott rá sötét haja. Orra hosszú és egyenes volt.

Szeme széles és szinte fekete. Nyakának karamell színű bőrén gyöngysor. Keskeny csuklóján vastag arany karperec. Jázmin, levendula és a napfény illatának bódító keverékét lehetett érezni rajta. Keze, amikor Zoe kezéhez ért, hideg volt, mint a márvány.

- Nagyon örülök, hogy végre találkozhatunk - mondta Nadia olyan hanghordozással, amelyből származására nem, csak mérhetetlen vagyonára lehetett következtetni. - Rengeteget hallottam már a munkájáról.

Most először mosolyodott el óvatosan, de a mosoly nem terjedt át a szemére. Zoe-nak enyhén nyomasztó érzése volt a testőrök között, de Nadia úgy viselkedett, mintha nem venne tudomást a jelenlétükről.

- Sajnálom, hogy ilyen rövid időn belül kellett Párizsba jönnie.

- Semmi baj, Ms. al-Bakari.

- Nadia - felelte a nő, ezúttal őszinte mosollyal. - Ragaszkodom hozzá, hogy Nadiának szólítson.

Úgy tűnt, hogy Al-Kamál már nagyon szeretné kivinni a társaságot az előcsarnokból, akárcsak Madame Dubois, aki felváltva nehezedett hol a sarkára, hol a lábujjaira. Zoe hirtelen láthatatlan kezet érzett a könyökén, és a kéz a lift felé nógatta. Zoe benyomakodott Nadia és testőrei mellé a zsúfolt fülkébe, de még a vállát is össze kellett húznia egy kicsit, hogy az ajtó becsukódhasson. A zárt térben a jázmin és levendula illata egy kicsit kábító volt. Nadia lélegzetén még érződött az imént elszívott cigaretta.

- Gyakran jár Párizsban, Zoe?

- Már nem olyan sűrűn, mint korábban - felelte.

- Lakott már a Crillonban?

~ Történetesen most vagyok itt először.

- Engednie kell, hogy én fizessem a szobáját.

- Attól tartok, ez nem lehetséges - mondta Zoe elbűvölő mosollyal.

- Ez a legkevesebb, amit megtehetek.

- Etikátlan volna.

- Miért?

- Azt a benyomást kelthetné, elfogadok valami értékeset egy kedvező színben feltüntetett hírért cserébe. A munkaadóm tiltja. Akárcsak a legtöbb médiacég, legalábbis a tisztességesek.

- Nem is tudtam, hogy van olyan.

- Tisztességes médiacég? - Zoe bizalmasan elmosolyodott. - Egy-kettő.

- Az önével együtt?

- Az enyémmel együtt - felelte Zoe. - Voltaképpen sokkal kényelmesebben érezném magam, ha az ebédet is én fizethetném.

- Ne butáskodjon! Mellesleg - tette hozzá Nadia - biztos vagyok benne, hogy a híres Zoe Reedet sosem lehetne befolyásolni egy párizsi szálloda ebédjével.

A liftben már nem beszéltek többet. Amikor az ajtó végre kinyílt, al-Kamál előbb átvizsgálta a bejárati részt, és csak utána vezette Zoe-t és Nadiát a XV. Lajos lakosztályba. A nappali klasszikus francia bútorait úgy rendezték el, hogy a helyiség elegáns magánbédlő benyomását keltse. A place de la Concorde-ra néző magas ablakok előtt asztal állt, két személyre megterítve. Nadia jóvágólag nézett végig a helyiségen, majd eloltotta a sok kristály és ezüst között égő gyertyát. Sötét szemének egyetlen pillantásával az asztalhoz invitálta Zoe-t.

Ezután színpadias másodpercek következtek; asztalkendők széthajtogatása, ajtók csukódása, titkos pillantások, halkán kimondott szavak - néhány franciául, néhány pedig arab nyelven.

Végül Nadia sürgetésére a biztonsági emberek kimentek a folyosóra Madame Dubois-val együtt, akit láthatóan bizonytalan érzéssel töltött el a gondolat, hogy főnökét egyedül kell hagynia a híres riporterrel. Az italospincér pár csepp Montrachet bort töltött Nadia poharába. A nő megfelelőnek tartotta, majd Zoe telefonjára nézett, amely úgy feküdt az asztalon, mint egy hívatlan vendég.

- Megkérhetem, hogy kapcsolja ki? - kérdezte, mintha csak apró szívességről lenne szó. - Az ember sosem lehet elég óvatos manapság, ha elektronikus eszközökről van szó.

Sosem tudni, kik hallgatónak.

- Tökéletesen megértem - mondta Zoe.

Nadia visszatette a bort az asztalra, és megjegyezte:

- Ebben biztos vagyok.

Ha nincs a szállodai lakosztályban gondosan elrejtett, miniatűr adókészülék, ezek az egyszerre ártatlan ominózus szavak lettek volna az utolsók, amelyeket hali az az átlagos magasságú és testalkatú férfi, aki Párizstól északra egy kastély termeiben járkált fel-alá. Ehelyett viszont elég volt pár billentyűt lenyomnia a laptopján és egy pillanatnyi szünet után ismét mindent hallani lehetett. A Crillon udvarából elment a montreali pár, e; helyüket két, a harmincas évei derekán járó nő foglalta el. Az egyiknek homokszerű haja volt, és olyan csípeje, mintha gyermeket várna; a másik haja sötét volt, és enyhén sántított. Úgy tett, mintha egy fényes papírra nyomtatott párizsi divatmagazint olvasna. Ezzel tompította a fejében szakadatlanul ketyegő óra hangját.

24. PÁRIZS

Néhány beszerzés olyan, mint a csábítás, mások egyfajta kikényszerítésre hasonlítanak, megint mások pedig egy sebesült balettjére. Ari Samron ugyan másoknál sokkal régebben bolyongott a titkos világban, de még ő is azt mondta később, hogy sosem tapasztalt a Nadia al-Bakari beszerzéséhez

hasonlót. Miután a Saul király úton meghallgatta a belső telefonvonalon közvetített nyitójelenetet, megállapította, hogy az egyik legprofibb munka, amit valaha hallott. A dicséret különösen megtisztelő annak fényében, hogy a beszervezést végző személy olyan szakmát képviselt, amelyre Samron határozott megvetéssel gondolt.

Gabriel arra utasította beszervezőjét, hogy kis lépésekkel haladjon, és a lépések tényleg aprók voltak. A találkozó első órájában, mialatt a lakosztályban pincérek járkáltak hangtalanul, Zoe tiszteletteljes módon kérdezgette Nadiát az AAB befektetési politikájában végrehajtott változásokról és a véget nem érő globális recesszió által támasztott kihívásokról.

Gabriel nagy meglepetésére a visszahúzódó szaúdi örökösőről kiderült, hogy megnyerően és őszintén társalog, s harminchárom éves koránál sokkal bölcsőbbnek tűnik. A feszültségnek tényleg nem lehetett jelét érezni egészen addig, amíg Zoe közönyösen meg nem kérdezte, hogy milyen gyakran utazik Szaúd-Arábiába. A kérdés a találkozó első

kényelmetlen hallgatását váltotta ki, ahogy Gabriel számított rá. Nadia először egy pillanatig méregette Zoe-t mélytűzű, barna tekintetével, majd visszakérdezett.

- Ön járt már Szaúd-Arábiában?

- Egyszer - felelte Zoe.

- A munkájával kapcsolatban?

- Van más ok arra, hogy egy nyugati Szaúd-Arábiába utazzon?

- Nem hinném. - Nadia arckifejezése megenyhült. - Hol volt?

- Két napot töltöttem Rijádban. Onnan átmentem a kietlen területre, hogy megnézzem a szaúdi Aramco Sajbai olajfúró munkálatait. Lenyűgöző.

- Úgy írt róla, hogy „technológiai csoda, amely várhatóan a következő generáció életében is biztosítja a szaúdi elsőséget az olajpiacon”. - Nadia megeresztett egy futó mosolyt. -

Csak nem képzelem, hogy beleegyezem a találkozóba, és előtte nem tanulmányozom a munkáját? Tény, szerzett egyfajta elismerést.

- Mivel?

- A könyörtelenségével - felelte Nadia habozás nélkül. - Azt mondják, puritán vonásai vannak. Azt mondják, szereti tönkretenni a szabályokat be nem tartó vállalatokat és megbuktatni a vezetőiket.

- Már nem végzek ilyen jellegű munkát. A televíziónál vagyok. Nem folytatunk vizsgálatokat, csak beszélgetünk.

- Nem hiányzik az igazi újságírás?

- A nyomtatott sajtóra gondol?
- Igen.
- Időnként - ismerte be Zoe de akkor a bankszámlámra gondolok, és máris jobban érzem magam.
- Ezért hagyta ott Londont? A pénz miatt?
- Más okai voltak.
- Milyen okok?
- Olyanok, amelyekről általában nem beszélek hivatalos környezetben.
- Úgy hangzik, mintha férfi lenne a dologban - mondta Nadia békülékeny hangon.
- Ön jó megfigyelő.
- Igen, az vagyok. - A borospohár felé nyúlt, de nem vette fel. - Nem gyakran utazom Szaúd-Arábiába - szólalt meg hirtelen három-négyhavonta. És ha megyek, akkor sem maradok sokáig.
- Miért?
- Olyan okok miatt, amelyeket sejtet. - Látszott, hogy Nadia nagyon gondosan válogatja meg a következő szavait. - Az iszlám és Szaúd-Arábia törvényei és szokásai régiek, ugyanakkor társadalmunk számára nagyon fontosak. Megtanultam, hogyan mozoghatok a rendszerben, és irányíthatom az üzletet a lehető legkönnyebben.
- És a többi honfitársnője?
- Mi van velük?
- A legtöbben nem olyan szerencsések, mint maga. Szaúd-Arábiában a nők személyi tulajdonnak számítanak, nem embernek. Legtöbben a világ elől elzárkózva töltik életüket.

Nem vezethetnek autót. Nem hagyhatják el a házat férfi kísérő nélkül, és akkor is abáját kell venniük, arcukat pedig fátyollal takarják. Nem utazhatnak, még az országon belül sem, apjuk vagy fivérük engedélye nélkül. Szabad megölni a nőt a jó hírnév védelmében, ha szégyent hoz a családjára, vagy az iszlám törvényeinek nem megfelelően viselkedik, a házasságtörést pedig megkövezéssel lehet büntetni. Az iszlám szülőhelyén a nők még be sem léphetnek egy mecsetbe, kivéve Mekkát és Medinát, és ez azért is furcsa, mert Mohamed próféta is egyfajta feminista volt. „Bánjatok jól asszonyaitokkal, és legyetek kedvesek hozzájuk”, mondta a Próféta, „mivel társaitok és elkötelezett segítőtitek.”

Nadia egy láthatatlan foltot piszkált a terítőn.

- Csodálom az őszinteségét, Zoe. A legtöbb újságíró közhelyekkel és hízelgéssel próbálkozna egy

fontos interjú előkészítéséhez.

- Ezt is tudom, ha kívánja.

- Többre értékelem az őszinteséget. Szaúd-Arábiában nem dűskálunk benne. Inkább menekülünk előle. - Nadia az ablak felé fordította a tekintetét. Kint már elég sötét volt, így az üveg kísértetiesen tükrözte képét. - Sosem gondoltam volna, hogy ennyire érdeklő a muszlim nők helyzete - mondta halkán. - A munkájában nincs erre utaló jel.

- Mennyit olvasott belőle?

- Mindent - felelte Nadia. - Sok történet volt korrumpált üzletemberekről, de a muszlim nők nehéz helyzetéről egy sem.

- Minden nő jogai érdekelnek, vallástól függetlenül.

Zoe kis szünetet tartott, majd provokatívan hozzátette:

- Úgy vélem, ezt az ön helyzetében is érdekesnek lehetne tartani.

- Miből gondolja?

- Mert magának megvan a hatalma és befolyása ahhoz, hogy fontos példakép legyen.

- Egy komoly vállalatot vezetek, Zoe. Sem időm, sem vágyam nincs, hogy politikával foglalkozzam.

- Maguknál nincsenek?

- Micsodák?

- Politikai kérdések.

- Szaúd-Arábia polgára vagyok - mondta Nadia. - Királyunk van, nem kell politizálni. Ráadásul a Közel- Keleten a politizálás nagyon veszélyes lehet.

- Az édesapját a politizálás miatt ölték meg? - kérdezte Zoe óvatosan.

Nadia Zoe-ra meredt.

- Nem tudom, hogy apámat miért ölték meg. Nem gondolom, hogy bárki tudná, leszámítva persze a gyilkosait.

Nehéz csend telepedett közéjük. Pár másodperccel később a nyíló ajtó hangja törte meg. Két pincér lépett be, tálcákon kávé és süteményt hoztak. Őket követte Rafik al-Kamál, a biztonsági főnök és Madame Dubois, aki Cartier órájának számlapját kopogtatta, mintha csak azt mondaná, a beszélgetés már nagyon hosszúra nyúlt. Zoe attól tartott, Nadia ürügyként használhatja a jelet, hogy elmenjen. Ehelyett azonban parancsoló mozdulattal kiküldte a behatolókat a helyiségből. Ugyanezt tette a

süteményes tálcát tartó pincérrel, de a kávé elfogadta. Feketén itta, extra adag cukorral.

- Ilyen jellegű kérdéseket szeretne feltenni nekem a kamerák előtt? A szaúd-arábiai nők jogaival kapcsolatos kérdéseket? Kérdéseket apám haláláról?

- A témát nem áruljuk el az interjú előtt.

- Ugyan már, Zoe. Mindketten tudjuk, hogyan mennek a dolgok.

Zoe-n rövid ideig látszott, hogy erősen gondolkodik.

- Ha nem kérdezném az apjáról, újságírói mulasztással vádolhatnának. Ellenállhatatlan személyiség lehetne önből.

- Apa nélküli nő lett belőlem.

Nadia kivett egy csomag Virginia Slims cigarettát a táskájából, és egy meglehetősen szokványos kinézetű arany öngyújtóval rágyújtott.

- Cannes-ban volt aznap éjszaka?

- Ott voltam - felelte Nadia. - Az egyik percben még mindnyájan élveztük a remek estét a kedvenc éttermünkben. A következőben pedig az utca kövén haldokló apámat tartottam a karomban.

- Látta azokat, akik megölték?

- Ketten voltak - felelte Nadia, és bólintott. - Motorkerékpáron mentek, nagyon gyorsan és ügyesen. Először arra gondoltam, francia fiatalok élvezik a száguldozást a meleg nyáréjszakán. Utána megláttam a fegyvereket. Nyilvánvalóan profik voltak. - Megszívta cigarettáját, és vékony füstcsíkot fújt a mennyezet felé. - Ezután pedig már minden homályos.

- Néhány jelentésben az áll, hogy a tanúk szerint ön bosszúért kiáltozott.

- Attól tartok, a megtorlás beduin szokás - mondta Nadia szomorúan. - Bizonyára a véreben van.

- Csodálta az apját - tartott ki Zoe a témánál.

- Igen - felelte Nadia.

- Műgyűjtő volt.

- Szenvedélyes.

- Úgy hallottam, örökölte apja szenvedélyét.

- A műgyűjteményem rám tartozik - mondta Nadia a kávé után nyúlva.

- Nem annyira, mint gondolná.

Nadia élesen felnézett, de nem szólt semmit.

- Hírforrásaim szerint komoly tételt vásárolt a múlt hónapban. Azt mondják, ön fizette ki a rekordárat a Rothkóért a Christie's New York-i árverésén.

- A hírforrásai tévednek, Zoe.

- Az én forrásaim sosem tévednek. És más dolgokat is elmondtak nekem önről. Úgy tűnik, nem olyan közömbös a muszlim nők jogaival szemben, mint mutatja. Csendben dollármilliókkal támogatta a nőket sújtó erőszak elleni harcot, és újabb milliókat adott a nők vállalkozó szellemének erősítésére, mivel reméli, ettől válhat a muszlim nők helyzete a korábbinál sokkal jobbá. Jótékonyági munkája azonban nem ér itt véget. Hallottam, hogy vagyonával segítette a szabad és független média megteremtését az arab világban. A veszélyes vakhábita ideológiák terjedését is fékezni próbálta, és ebből a célból az iszlám toleránsabb fajtáját valló szervezeteknek adott pénzt. – Zoe kis szünetet tartott. – Mindent összevetve tevékenységei egy olyan bátor nő képét rajzolták meg, aki segítség nélkül próbálja megváltoztatni napjaink Közel-Keletének arculatát.

Nadia elutasítóan mosolygott.

- Érdekes történet – mondta egy pillanattal később. – Kár, hogy semmi sem igaz belőle.

- Tényleg kár – ismételte meg Zoe -, mert vannak emberek, akik segíteni szeretnének önnek.

- Milyen emberek?

- Olyanok, akik diszkréciót kérnek.

- A Közel-Keleten a diszkréciót kérők vagy kémek, vagy terroristák.

- Biztosíthatom, hogy nem terroristák.

- Akkor tehát kémek.

- Nem tájékoztattak a hovatartozásukról.

Nadia kételkedve nézett rá. Zoe egy papírlapot tartott a kezében. Nem volt rajta név, csak a telefonszáma.

- Ez a privát telefonszámom. Fontos, hogy óvatos legyen. Bizonyára tudja, hogy néhányan maga körül nem osztják a mohamedán világ jobbítását célzó elképzeléseit... a saját testőreit is beleértve.

- Önnek mi érdeke fűződik ehhez, Zoe?

- Semmi más, mint hogy interjút kapjak egy nőtől, akit csodálok.

Nadia egy picit habozott. Azután elvette a kártyát, és becsúsztatta a táskájába. Abban a pillanatban

újra kinyílt a szállodai lakosztály ajtaja, és Madame Dubois lépett be Rafik al-Kamál oldalán. Újra a karóráját kopogtatta. Ezúttal Nadia felállt. Hirtelen fáradt benyomást keltett, és Zoe felé nyújtotta a kezét.

— Nem vagyok benne biztos, hogy készen állok-e a válaszra – mondta -, és egy kis időt szeretnék, hogy fontolóra vegyem az ajánlatot. Itt tudna maradni Párizsban még néhány napig?

- Iszonyú fárasztó lesz – mondta Zoe tréfásan -, de megpróbálom.

Nadia elengedte Zoe kezét, és követte biztonsági főnökét a folyosóra. Zoe egy kicsit még maradt, majd visszatért a három szinttel lejjebb lévő szobájába. Ott bekapcsolta okostelefonját, és felhívta a New York-i producert, hogy tájékoztassa, Párizsban marad, és folytatja a tárgyalásokat. Ezután letette a készüléket az éjjeliszekrényre, és sokáig csak ült az ágy végében. Jázmin és levendula illatát érezte, a Nadiáját, és visszagondolt elválásuk pillanatára. Nadia keze furcsán hideg volt, amikor megérintette. A félelem hidege, gondolta Zoe. A halál keze.

25. SERAINCOURT, FRANCIAORSZÁG

Zoe New York-i hívása a Château Treuille magas mennyezetű termeiben úgy hangzott, mint valami győzelmi harsonaszó. Gabriel azonnal küldött egy titkos üzenetet Adrián Carternak, minek eredményeként az AAB Holdings és tulajdonosa, Nadia al-Bakari a Nemzetbiztonsági Ügynökség, az NSA megfigyelésének célpontja lett. Ez azt jelentette, hogy Carter már tudja annak a hiteles dzsihádistá igazolásokkal rendelkező gazdag muszlimnak a nevét, akit Gabriel Rasíd hálózatának anyagi támogatására akar kérni. Ugyanakkor azt is jelentette, hogy egy adott pillanatban a szerteágazó amerikai titkosszolgálati közösség még több tucat más tagja is megismerheti. Gabrielnek nem volt választása, vállalnia kellett ezt a kockázatot.

Izrael jeleket vizsgáló titkosszolgálatát impozáns volt, de lehetőségei eltörpültek az NSA lehetőségei mellett. Amerika páratlan módon uralta a digitális világot. Az amerikaiaknál a humán faktor - képesség a kémek beszerzésére e> az ellenség védőfalain való áthatolásra - hiányzott, és pont ezért fordultak a Céghez.

Gabriel kérésére Carter igyekezett minden tőle telhetőt megtenni, hogy Nadia nevét titokban tartsa az Ügynökség washingtoni részlegének többi tagja előtt. Annak ellenére, hogy nyilvánvalóan befolyásolhatja az amerikai-szaúdi kapcsolatokat, nem említette sem az elnöknek, sem James McKennának a terrorelhárítással foglalkozó heti ülésen a Fehér Házban.

Arról a félről sem árult el semmit, amelyik az NSA által megszerzett információkat figyelemmel fogja kísérni. Ezeket először magának Carternak küldték Langleybe, ő pedig továbbította őket a CIA párizsi központjába. A helyettes főnök, akiARRIERJÉT Carternak köszönhette, személyesen vitte a híreket a seraincourt-i pompás kastélyba, ahol Sarah Bancroft kapta meg őket.

Gabriel és csapata számára különösen a Rafik al-Kamáltól, Nadia biztonsági főnökétől származó telefon- és e-mail üzenetek voltak érdekesek. Al-Kamál, noha számos hívást intézett a Szaúdi Titkosszolgálati Osztály bizonyos embereihez és a belügyminisztériumhoz, egyszer sem említette Zoe Reed nevét. Ám ez nem volt igaz Madame Dubois esetében, aki a következő

hetvenkét óra nagy részében rátelepedett a Párizs-London telefonvonalra, valami mocskot és pletykát keresve Zoe szakmai múltját illetően. Gabriel ezt biztató jelnek vélte. Arra enged következtetni, hogy az AAB szempontjából a CNBC oknyomozó riportere a vállalat arculatával kapcsolatban jelenthet problémát, és nem fenyegeti a biztonságot.

Zoe számára nagy könnyebbség volt, hogy nem tudott a körülötte zajló fondorkodásról. Gabriel gondosan kidolgozott terve alapján nem létesített újabb kapcsolatot az AAB-vel és alkalmazottaival. Az üres órák eltöltésére múzeumokat látogatott, és hosszú sétákat tett a Szajna partján, melyek során Eli Lavon és a csapat helyszíni tagjai megállapíthatták, senki nem figyeli őt. Amikor két újabb nap telt el, és Nadia egy szó információt nem adott, Zoe New York-i producere türelmetlenkedni kezdett.

- Azt szeretném, hogy gyere vissza az Államokba legkésőbb hétfőn - üzenté telefonon - akár megszerzed a kizárólagos interjút, akár nem. Ez egyszerűen pénzkérdés. Nadia dúskál benne, de nekünk minden cent számít.

A hívás beárnyékolta a seraincourt-i titkos házban uralkodó hangulatot, akárcsak a francia elnök aznap délutáni beszéde az ENSZ hirtelen összehívott ülésén. „Nem az a kérdés, hogy Franciaországot újra megtámadják-e a terroristák - figyelmeztetett az elnök -, hanem hogy mikor és hol. Szomorú, de a szélsőségesek tüze újabb életeket fog kioltani. Sajnálatos módon ezzel jár, ha valaki európai polgár a huszonegyedik században.

Pár perccel a beszéd után üzenet érkezett a Saul király úti operációs központból. Mindössze négy karakterből állt, két betűből és két számból, de a jelentése egyértelmű volt. Isten egy montmartre-i titkos lakásban várakozik. És Isten pár bizalmas szót akar váltani Gabriellel.

26. MONTMARTRE, PÁRIZS

A bérház a rue Lepicen állt, nem messze a temetőtől. Szürke, hétemeletes épület kovácsoltvas erkéllyel és padlásszobákkal. A központi udvarban egyetlen, lombját veszített fa állt; a bejáratí résztől felfelé induló csigalépcsőn a kopott szőnyeg elnyelte Gabriel lépteinek hangját, ahogy fűrgén felment a harmadik emeletre. A 3A jelzésű lakás ajtaja résnyire nyitva állt; a nappaliban idős férfi ült vasalt khaki nadrágban, fehér ingben és bőrdzsekiben, melynek bal vállán szakadás éktelenkedett. Egy brokát bevonatú karosszék szélére telepedett, lába enyhén széttárva, nagy keze pedig olajfa sétapálcájának markolatán; úgy nézett ki, mint egy utas a vasúti peronon, aki hosszú várakozásra rendezkedett be. Két sárgás ujja között fűstszűrő nélküli cigaretta parázslott. Feje körül csípős fűst kavargott, mint egy viharfelhő.

- Jól nézel ki - mondta Ari Samron. - Egyértelműen előnyödre válik, hogy visszaálltál a munkába.

- Nem egészen így képzeltem a telet.

- Akkor talán nem kellett volna egy öngyilkos merénylőt követned a Covent Gardenben.

Samron kedvetlenül elmosolyodott, majd elnyomta cigarettáját a kisasztalon lévő hamutartóban. Ott már hat másik csikk is feküdt rendezett sorban, mintha tárazásra váró lőszerek lennének. Letette a hetediket, és a dohányfűst kódén át elgondolkodva Gabrielre pillantott.

- Jó látni téged, fiam. Már arra gondoltam, a tavaly nyári cornwalli találkozónk volt az utolsó.

- Én reménykedtem, hogy az lesz.

- Tudnád legalább színlelni, hogy tiszteled valameny- nyire az érzéseimet?

- Nem.

Samron öreg Zippo öngyújtójával meggyújtott egy újabb cigarettát, és a füstöt szándékosan Gabriel felé fújta.

- Micsoda ékesszólás - mondta Gabriel.

- Időnként cserbenhagynak a szavak. Szerencsére az ellenségeim csak ritkán. És újra sikerült visszatéríteniük a Saul király útra, ahová tartozol.

- Ideiglenesen.

- Hát persze - értett egyet Samron színlelt sietséggel.

- Mindenesetre a mostani helyzet csak ideiglenes. Gabriel odament a rue Lepic felőli teraszajtóhoz, és az egyik szárnyát kinyitotta. Hideg huzat tört be a szobába az esti forgalom hangjaival együtt.

- Muszáj ezt? - kérdezte Samron rosszalló tekintettel.

- Az orvosom szerint kerülnöm kell a huzatot.

- Az enyém viszont azt mondja, az áporodott füstöt kell kerülnöm. Neked köszönhetően a tüdőm olyan, mintha napi negyven szál cigarettát szívnék.

- Egyszer talán kénytelen leszel felhagyni azzal, hogy engem hibáztatsz mindenért, ami elromlott az életemben.

- Miért?

- Mert hasztalan.

- Történetesen igaz is.

- Mindig is jónak tartottam kerülni az igazságot. Állandóan felesleges komplikációkhoz vezet.

Gabriel bezárta az ajtót, tompítva ezzel a forgalom zaját, és megkérdezte Samront, miért jött Párizsba.

- Uzi úgy gondolta, hasznát vennéd egy kis segítségnek a terepmunkában.

- Miért nem mondta, hogy te jössz?

- Bizonyára kiment a fejéből.

- Tudja egyáltalán, hogy itt vagy?

- Nem.

Gabriel önkéntelenül elmosolyodott.

- Fussunk neki még egyszer, Ari. Miért vagy Párizsban?

- Aggódtam.

- Az akció miatt?

- Miattad - mondta Samron. - Ezzel jár, ha valaki apa. Halálunk napjáig aggódunk a gyerekeink miatt.

- Attól tartok, erről én nem szeretnék tudni.

- Bocsáss meg nekem, fiam - mondta Samron egy pillanattal később. - Nem kellett volna mondanom. Tulajdonképpen ez is az én hibám.

Főlegyenesedett, és botjára támaszkodva kiment a konyhába. A kávéfőző részei szanaszét heverték a polcon, mellettük üres teáskanna és egy nyitott tasak Carte Noir kávé.

Samron gyenge kísérletet tett a gáztűzhely meggyújtására, aztán megadóan fölemelte kezét. Gabriel finom mozdulatokkal a kis kávézóasztal felé ösztökélte, és óvatosan beleszagolt a kávéstasakba. Olyan szaga volt, mint egy csomag fűrészpornak.

- Ha nem tévedek - mondta Samron, helyet foglalva a széken -, ugyanezt a kávé ittuk a múltkor is, amikor itt voltunk.

- Van egy üzlet a szomszédban. Mit gondolsz, kibírod, amíg visszajövök?

Samron elutasító mozdulattal jelezte, hogy a kávé elég jó. Gabriel vizet töltött a teáskannába, és a tűzhelyre tette forrni.

- Egy dolgot még nem értek - jegyezte meg Samron, miközben figyelte őt.

- Nem olyan bonyolult, Ari. Először berakod a kávé, vizet töltesz rá, majd lenyomod a kávé összepréselő korongot.

- A Covent Gardenre gondoltam. Miért követted az illetőt? Miért nem figyelmeztetted egyszerűen Graham Seymourt, és mehetnél volna vissza a tengerparti házába.

Gabriel nem válaszolt.

- Megengeded, hogy egy lehetséges magyarázatot adjak?

- Ha muszáj.

- Azért mentél utána, mert nagyon jól tudad, hogy a briteknek se bátorságuk, se szándékuk nincs, hogy megállítsák. Európai barátaink jókora válságot élnek át. Meggyőződésem szerint ez az egyik ok, amiért lebecsülnek minket. Nekünk van célunk. Hisszük, hogy az ügyünk igazságos. Ok semmi másban nem hisznek, csak a harmincöt órás munkahetükben, a globális felmelegedésükben és az évi hathetes szabadságukban a déli tengereknél. Képtelen vagyok felfogni, miért döntöttél úgy, hogy köztük élsz.

- Mert valamikor hajdanán valóban hittek Istenben, és a hitük inspirálta őket, hogy úgy fessenek, mint az angyalok.

- Ez igaz - mondta Samron. - De az Istenben való hit most kizárólag a dzsihádistákra jellemző. Sajnos ez a hit a vahhábita intoleranciából született, és a szaúdi pénz táplálta.

Szeptember 11. után a szaúdiak megígérték hogy véget vetnek a bin Laden és az al-Káida megjelenéséhez vezető bujtogatásnak. Most, tíz évvel később viszont újra szaúdi pénz táplálja a gyűlöletet, az amerikaiak pedig alig emelik fel szavukat ellene.

- Sikerült meggyőzni magukat, hogy a szaúdiak fontos szövetségesek a terror elleni küzdelemben.

- Megtévesztették őket - mondta Samron. - De ez nem csak az ő bűnük. Szaúd-Arábiából nem kizárólag olaj folyik a Nyugat felé. Tartozik hozzá nagy adag bizalmas információ is. A Szaúdi Titkosszolgálati Osztály, a GID folyamatosan tippeket ad a CIA-nak és az európai szolgálatoknak az esetleges támadásokról és gyanús egyégekről. A tippek időnként értékes anyagokat is tartalmaznak, de többnyire teljesen használhatatlanok.

- Ezzel nem azt akarod ténylegesen mondani -jegyezte meg Gabriel kajánul -, hogy a szaúdi titkosszolgálat a régi kettős játékot űzi, és úgy küzd a dzsihádistákkal, hogy egyben támogatja is őket?

- Pont erre gondolok. És ebben a pillanatban az amerikaiak gazdasági téren olyan gyengék, hogy semmit nem tehetnek ellene.

A teáskanna sípolni kezdett. Gabriel forró vizet töltött a kávéfőzőbe, és várta, hogy a kávé kiázzon. Samronra pillantott. Szomorú arckifejezése jól mutatta, hogy még mindig az amerikaiakra gondol.

- Minden amerikai kormány hangoztat valami divatos frázist. A mostani a saját tőke fontosságát szereti hangsúlyozni. Mindig arra emlékeztetnek minket, hogy mennyi saját tőkét fektettek már be a Közel-Keleten. Saját tőkéjük van Irakban, Afganisztánban, és ezzel tartják stabilan az olaj árát. Pillanatnyilag nem nagyon építünk az amerikai pénzügyi egyenlegre. De ha sikerül semlegesítened Rasíd hálózatát...

- Az a mi egyenlegünket javíthatja, növelve a saját tőkénket.

Samron komoran bólintott.

- Ez azonban nem azt jelenti, hogy úgy kell viselkednünk, mintha a CIA leányvállalata lennénk, annak teljes tulajdonában. A miniszterelnök hajthatatlanul állítja, ki kell használnunk a lehetőséget, és néhány befejezetlen ügy végére kell járnunk.

- Mint például Málík al-Zubair ügye?

Samron bólintott.

- Valami azt súgja, már kezdettől fogva tudta, hogy Málík is benne van.

- Mondjuk úgy, hogy erősen gyanítottam.

- Ezért amikor Adrián Carter arra kért, menjek Washingtonba... félretettem a szokásos kétségeimet, és habozás nélkül igent mondtam.

- Milyen rendes tőled - mondta Gabriel. - Akkor most miért aggódsz?

- Nadia miatt.

- A te ötleted volt.

- Talán tévedtem. Lehet, hogy éveken át a bolondját járatta velünk. Talán jobban hasonlít az apjára, mint gondolnánk.

Kis időre elhallgatott, majd folytatta:

- Talán le kellene mondanunk róla, hogy valaki mást keressünk.

- Ilyen személy nem létezik.

- Teremts egyet! - mondta Samron. - Úgy hallom, egész jól megy neked az ilyesmi.

- Nem lehetséges, és ezt te is tudod.

Gabriel az asztalhoz vitte a kávé, és töltött a két bögrébe. Samron cukrot tett a sajátjába, és elgondolkodva kavargatta egy pillanatig.

- Még ha Nadia al-Bakari hajlandó lenne is nektek dolgozni - mondta Samron -, nem lesz rá lehetőséged, hogy szigorú ellenőrzés alatt tartsd. Hagyományos módszereink vannak.

Keszef, kavod, kuszit... pénz, kapcsolatok, szex. Nadia al-Bakarinak ezek közül egyikre sincs szüksége. Tehát nem lehet ellenőrzés alatt tartani.

- Akkor úgy vélem, egyszerűen bízunk kell egymásban.

- Bizalom? - kérdezte Samron. - Sajnálom, Gabriel, de nem ismerem ezt a szót.

Ivott a kávéból, és egy picit elfintorodott.

- Van egy régi közmondás, amelyik nagyon tetszik nekem: a jövőt előlünk eltakaró fátylat a könyörület anygala szőtte. Sajnos nincs olyan fátyol, amelyik a múltunkat takarhatja el. A múlt nyüzsg a szellemektől. Szerettek szellemeitől. Ellenségek szellemeitől. Ezek mindig velünk vannak. - Hurutos

kék szemével a konyhát méregette egy darabig, és csak utána nézett ismét Gabrielre. - Talán jobb békében hagyni a múltat. Nadiának is jobb. Neked is.

Gabriel figyelmesen vizsgálgatta Samront.

- Tévedek, Ari, vagy tényleg büntudatot érzel, amiért visszarángattál a munkába?
- Tavaly nyáron egyértelművé tetted a kívánságodat Cornwallban. Tiszteletben kellett volna tartanom.
- Korábban sosem tetted. Miért kéne most?
- Mert megérdemelted. És életed mostani szakaszában semmit nem kívánsz kevésbé, mint szembesülni egy olyan ember gyerekével, akit hidegvérrel megöltél.
- Nem szándékozom bevallani a bűneimet.
- Ez ügyben esetleg nem tehetsz mást - mondta Samron. - De egy dolgot ígérj meg, Gabriel. Ha ragaszkodsz hozzá, hogy igénybe vedd a segítségét, légy óvatos, és ne kövesd el ugyanazt a hibát, mint amit az amerikaiak elkövettek Rasíddal. Abból a feltételezésből indulj ki, hogy halálos ellenség, és ennek megfelelően bánj vele!
- Miért nem csatlakozol hozzánk? Böven jut még egy szoba neked a kastélyban.
- Öreg vagyok már - mondta Samron szomorúan. - Csak útban lennék.
- Mit fogsz tenni?
- Itt ülök egyedül, és aggódom. Úgy tűnik, ezekben a napokban ez a feladatom az életben.
- Még ne kezdj el aggódni, Ari. Elképzelhető, hogy Nadia el sem jön.
- El fog menni - mondta Samron.
- Honnan tudhatod ilyen biztosan?
- Mert a szíve mélyén tudja, hogy te suttoysz a fülébe. És nem tud ellenállni a lehetőségnek, hogy az arcodba nézzen.

A műveletekre vonatkozó szabályok értelmében Gabrielnek azonnal vissza kellett volna térnie a Château Treville-be, de a benne fortyogó düh arra készítette, hogy előtte még menjen el a Champs-Élysées-re. Nem sokkal éjfél után érkezett oda, és látta, hogy a robbantás minden nyomát gondosan eltüntették. Az üzleteket és az éttermeket helyrehozták. Az épületek új ablakokat kaptak, és átfestették őket. Az utcakövekről felmosták a vért. Nem volt jele a dühnek, a halottak emlékezetének, és semmi nem esdekelt józanságért az örült világban. Tulajdonképpen ha nincs a két csendőr az utcasarkon, akár azt is lehetett volna gondolni, hogy semmi rendkívüli nem történt. Gabriel egy pillanatig már bánta, hogy odament, de amikor indulni akart, a seraincourt-i csapattól egy üzenet váratlanul jobb kedvre derítette. Az állt benne, hogy Nadia al-Bakari, annak az embernek a lánya, akit Gabriel megölt Cannes

régi kikötőnegyedében, egy lehallgatott beszélgetés szerint éppen most mondott le egy szentpétervári utat. Gabriel visszatette a telefont a kabátzsebébe, és folytatta sétáját a lámpafényben. A jövőjét eltakaró fátyol szétszakadt. Lelki szemeivel látta, amint egy hollófekete hajú, szép nő belép a Párizstól északra lévő kastély előkertjébe. És egy öregembert is látott, aki magában üldögél egy montmartre-i lakásban, és halálosan aggódik.

27. PÁRIZS

Nadia al-Bakari személyesen telefonált Zoe Reednek másnap délelőtt 10:22-kor, hogy teára hívja az avenue Foch-i palotájába. Zoe a meghívást udvariasan elutasította. Úgy tűnt, már vannak tervei.

- A délutánt egy régi londoni barátommal töltöm. Egy halom pénzt keresett a tőzsdén, és kastélyt vásárolt magának Val-d'Oise-ban. Attól tartok, az én tiszteletemre szervez egy kis összejövetelt.

- Születésnap parti?

- Honnan tudja?

- A crilloni ebéd előtt a biztonsági embereim feltűnés nélkül egy kis háttérvizsgálatot végeztek. Ma lett harmincéves...

- Ne mondja hangosan, kérem. Megpróbálok úgy tenni, mintha nem volna igaz.

Nadia elnevette magát. Utána megkérdezte, hogy hívják Zoe londoni barátját.

- Fowler. Thomas Fowler.

- Milyen cégei vannak?

- Thomas nem foglalkozik cégekkel. Thomas iszonyú független. Voltaképpen már találkozott is vele pár éve a Karib-tengeren. Az egyik francia szigeten. Nem emlékszem, melyik volt. Talán St. Barts. Vagy esetleg Antigua.

- Sosem jártam még Antiguán.

- Akkor St. Barts lehetett.

Csend volt a válasz.

- Vonalban van még? - kérdezte Zoe.

- Igen, itt vagyok.

- Valami baj van?

- Hol találkoztam vele?

- Azt mondja, egy tengerparti bárban.
 - Melyik bárban?
 - Nem. emlékszik rá.
 - Melyik strand volt?
 - Nem hinném, hogy Thomas említette.
 - Thomas egyedül volt akkor?
 - Történetesen a feleségével. Elragadó lány. Egy kicsit akaratos, de ez szerintem hozzátartozik a helyzetéhez.
 - Milyen helyzetéhez?
 - Hogy egy milliárdos felesége.
- Újabb csend, a korábbinál hosszabb.
- Attól tartok, nem emlékszem rá.
 - O egész biztos emlékszik magára.
 - Mondjon róla valamit!
 - Magas. Olyan, mint egy lámpaoszlop. Ha megismeri, nagyon érdekesnek fogja tartani. Szerintem pár éve valami üzletet is kötött édesapja egyik partnerével.
 - Emlékszik a partner nevére?
 - Miért nem magától Thomástól kérdezi?
 - Mire gondol, Zoe?

A Château Treville első emeletén volt egy méltóságteljes zeneszalon, amelynek falát vörös selyem borította, és az összhatáshoz hozzájárultak az ablakok káprázatos függönyei is.

A szalon végében állt egy aranymintás csemlaló, melynek fedelét pásztorjelenetet ábrázoló olajfestmény díszítette. A helyiség másik végét diófa berakásos, antik, francia reneszánsz stílusú asztal foglalta el, ahol Gabriel és Eli Lavon ült a számítógépek képernyőjét figyelve. Az egyiken villogó fény mutatta Zoe Reed pillanatnyi helyzetét és tengerszint feletti magasságát. A másikon a 10:22-kor Nadia al-Bakarival folytatott beszélgetés hanganyaga volt. Gabriel és Lavon már tízszer meghallgatta. Tizedszerre sem találtak semmi okot, hogy ne folytassák tervüket. Most 11:55 volt. Lavon a homlokát ráncolta, amikor Gabriel újra rákattintott a lejátszás ikonjára.

- Emlékszik a partner nevére?
- Miért nem magától Thomastól kérdezi?
- Mire gondol, Zoe?
- Arra, hogy el kellene jönnie az összejövételre. Tudom, hogy Thomas nagyon örülne neki, és mi is újra találkozhatnánk.
- Attól tartok, ez nem lenne udvarias.
- Ugyan miért?
- Mert a barátja... elnézést, de elfelejtettem a nevét. Megmondaná újra?
- Thomas Fowler. Mint Graham Greene regényének hőse.
- Ki?
- Nem fontos. Az fontos, hogy eljöjjön.
- Nem akarok alkalmatlankodni.
- Ugyan már, az ég szerelmére. Egyébként is az én születésnapom, és ragaszkodom hozzá, hogy ott legyen.
- Hol van pontosan a barátja otthona?
- Párizstól északra. A szállodában már gondoskodtak nekem autóról.
- Mondja meg, hogy nincs rá szükség. Az én kocsimmal megyünk. így legalább beszélgethetünk is.
- Remek. Thomas azt mondja, az elvárt öltözék alkalmi ruha. De a testőrökkel takarékosan bánjunk, jó? Thomas talán nagy szemeket mereszt a női bájak láttán, de egyébként teljesen ártalmatlan.
- Délben találkozunk, Zoe.

A beszélgetés véget ért. Gabriel rákattintott a kikapcsolás ikonjára, utána pedig felnézett, és azt látta, hogy Joszi áll az ajtóban, aki tetőtől talpig úgy néz ki, mint egy sikeres tőzsdemogul, aki franciaországi nyaralójában töltötte a hétvégét.

- Megjegyzendő - szólalt meg nyugodt, oxfordi kiejtésével -, hogy nem voltam elragadtatva a lámpaoszlop-hasonlattól.
- Biztos vagyok benne, hogy dicsérő megjegyzésnek szánta.
- Hogy éreznéd magad, ha valaki lámpaoszlophoz hasonlítana?

- Mint akit megdicsértek.

Joszi végigsimított Bond Street-i kasmírzakóján.

- Megfelelünk az alkalmi öltözék követelményeinek?

- Szerintem igen.

- Nem túl elegáns?

- Nem.

- De az - mondta Lavon. - Kifejezetten flancos.

Joszi kiment. Gabriel újra az egér után nyúlt, de Lavon lefogta a kezét.

- Tudja, hogy rólunk van szó, mégis eljön. Ráadásul - tette hozzá Lavon - most már túl késő lenne bármit tenni.

Gabriel ránézett a másik számítógép képernyőjére. A magasságjelző azt mutatta, Zoe lassan ereszkedik az előcsarnok szintje felé. Ezt pár másodperccel később megerősítette a nyíló liftajtó hangja és Zoe cipőjének kopogása, ahogy végigment az előcsarnokon. Elbúcsúzott Herr Schmidttől, megköszönte Isabelle-nek a gyümölcskosarat, amelyet előző este hagyott udvariassági ajándékként a szobájában, és pusztit küldött Monsieur Didier-nek, aki akkor éppen asztalt próbált foglalni a Jules Verne-ben Chiara és Jákov számára - amit később majd törölniük kell. Amikor Zoe kiment, utcai forgalom zaja hallatszott, majd egy limuzin ajtajának csapódása. Utána pedig kísérteties csend. Amit egy hiteles dzsihádistá igazolásokkal rendelkező nő kellemes hangja tört meg.

- Annyira örülök, hogy ismét találkozunk, Zoe - mondta Nadia al-Bakari. - Hoztam a barátjának egy üveg Latourt lakásszentelő ajándéknak. Remélem, szereti a vörösbort.

- Igazán nem kellett volna.

- Ne butáskodjon!

Ezután a helyzetjelző pont ismét mozogni kezdett, nyomában három villogó fénnel, amely a megfigyelő csapat helyét mutatta. Egy pillanattal később mindegyik pont a Champs-

Élysées-n haladt nyugat felé óránként ötven kilométeres sebességgel. Amikor a Diadalív környékén jártak, Zoe megkérdezte, hogy kikapcsolja-e a telefonját.

- Nem fontos - válaszolta Nadia. - Megbízom magában, Zoe. Történjék bármi, mindig a barátnőmnek fogom tartani.

28. SERAINCOURT, FRANCIAORSZÁG

Úgy tűnt, Párizs északkeleti peremvárosának egyszerűen nem akar vége szakadni, de aztán elmaradtak

a kopott bérházak, helyet adva a természet zöld foltjainak. A francia táj még télen is, amikor alacsonyan lévő, nehéz felhők borították az eget, úgy nézett ki, mintha családi portréhoz szolgálna háttérként. A fekete Maybachban robogtak keresztül rajta, kísérő

járművek nélkül - legalábbis Zoe egyet sem látott. Rafik al-Kamál, a pókerarcú biztonsági főnök komor kifejezéssel a vezető melletti ülésen ült. Szokásos sötét zakója volt rajta, de az alkalom nem hivatalos légkörének megfelelően nyakkendőt nem kötött. Nadia halványszürke kasmírpulóvert, testhezálló antilopnadrágot és alacsony sarkú csizmát viselt, amelyben a fákkal szegélyezett vidéki utakon is kényelmesen lehet sétálni. Idegességét leplezendő szünet nélkül beszélt. A franciákról. A borzalmas téli divatirányzatokról. Egy cikkről, amelyet aznap reggel olvasott a Financial Journalban az eurózána országainak borzalmas gazdasági helyzetéről. Az autóban trópusi hőség uralkodott. Zoe izzadt, de Nadia mintha picit fázott volna.

Keze furcsán vértelen volt. Zoe kíváncsi pillantását érzékel ve a nyirkos párizsi időjárást hibáztatta, és utána már folyamatosan erről beszélt, amíg egy tábla tudtukra nem adta, hogy Seraincourt határába értek.

Abban a pillanatban motorkerékpár előzte meg őket. Nagy teljesítményű japán modell, melynek nyergében a vezetőnek kényelmetlennek tűnő szögben kell előredőlnie. A motoros, amikor elhaladt mellettük, benézett a Zoe melletti ablakon, mintha az elegáns autó utasaira lenne kíváncsi, majd obszcén mozdulatot tett a vezető felé, és eltűnt az útról felcsapott vízcseppek felhőjében. Szervusz, Mihail, gondolta Zoe. Mennyire örülök, hogy újra látlak.

Elővette a telefonját a kezításkájából, és egy számot hívott. A hívást fogadó hang ismerős volt. Természetesen ismerős, emlékeztette magát. Régi londoni barátja, Thomas Fowler hangja. Thomasé, aki egy rakás pénzt keres az ég tudja, milyen befektetésekkel. Thomasé, aki pár éve találkozott Nadiával St. Barts egyik tengerparti bárjában. Thomasé, aki most útbaigazítást ad pompás, új kastélyához - jobbra a rue de Vexinen, balra a rue áes Vallées-n, majd jobbra a route des Hédes-en. A kapu az út bal oldalán van, mondta, rögtön a szőlőskert mögött. A kutyákra figyelmeztető táblával nem kell törődni. Egyszerű blöff, biztonsági célból. Thomas ügyel a biztonságra. Erre jó oka is van.

Zoe bontotta a kapcsolatot, és visszatette telefonját a kezításkába. Felpillantva azt látta, hogy Rafik al-Kamál figyelni óvatosan a tükörből. Nadia komoran nézte az ablakból az elsuhanó tájat. Mosolyogni, gondolta Zoe. Végteére is baráti összejövetelre megyünk. Fontos, hogy mosolyogni próbáljon.

Nem volt hivatalos forgatókönyv az estéhez, nem voltak meghatározott szabályok, és még a Cég hagyományaira sem lehetett építeni. A végtelen próbák során Gabriel a kívánt eseményt egy kép leleplezéséhez hasonlította, melynek során Nadia a potenciális vásárló,.

Ő maga pedig a kiállítóasztalon elhelyezett festmény. Az üzlet megkötését rövid utazás előzi meg - olyan, magyarázta, melynek során Nadia és a csapat a jelenből visszakerül a nem túl távoli múltba. Ezt az utazást gondosan kell megtervezni. Legyen elég kellemes, hogy ne ijessze el Nadiát, de ugyanakkor szigorúan szervezett is, hogy ne nyíljon lehetősége visszafordulni. A stratégiát Gabriel dolgozta ki, de a siker esélyét még ő sem tartotta többre egy a háromnál. Eli Lavon még pesszimistább volt. De végteére is Lavon a bibliai katasztrófákkal foglalkozott, ezért neki természetes az aggodalom.

Abban a pillanatban azonban Lavon a kudarc gondolatával foglalkozott a legkevésbé. A korábbi akciókból megmaradt több réteg gyapjúruhában gyalogolt a rue des Vallées füves szélén, kezében sétapálca, feje pedig mintha a felhők közt lenne. Egy pillanatra megállt, hogy megnézzen egy elsuhanó Maybach limuzint - furcsa lett volna, ha nem ezt teszi -, de oda sem figyelt a kis, ötajtós Renault-ra, amely úgy követte a nagy luxuskocsit, mint egy szegény rokon. A Renault mögött az út üres volt, és Lavon pont ezt remélte. Szájához emelte a kezét, és mintha köhögne, tájékoztatta Gabrielt, hogy a célpont az utasításnak megfelelően halad, és a hazai csapaton kívül senki nem figyeli.

Addigra a Maybach már rákanyarodott a route des Hédes-re, és nagy sebességgel haladt el a szőlőskert előtt. Begurult a kastély impozáns kapuján, majd fel a kavicsos bekötőúton, melynek végén Joszi állt olyan laza pózban, amely csak sok pénz birtokában engedhető meg. Várt, míg az autó megáll, majd lassan közelebb lépett hozzá, de megdermedt, amikor al-Kamál szállt ki belőle agresszív, fekete foltként. A szaúdi testőr másodpercekig állt az autó mellett, tekintetével a nagyszerű kastély homlokzatát vizsgálgatva, majd végre szabályos, negyvenöt fokos szögben kinyitotta a hátsó ajtót. Nadia lassan, több mozdulattal szállt ki - először a drága csizma a kavicsra, utána a fel ékszerezett kéz az ajtó keretére, majd előbukkant a selymes hajtömeg, amely mintha magába szívta volna a délután maradék fényét.

A többiekkel nem közölt okok miatt Gabriel úgy döntött, hogy fényképen örökíti meg az eseményt, és a kép a mai napig megtalálható a Saul király úti archívumban. Chiara készítette egy első emeleti ablakból, és az látszik rajta, ahogy Nadia Zoe mellett az első lépést megteszi az előkertben, egyik kezét bátoritanul nyújtja Thomas Fowler felé, a másikban pedig egy palack Latour bort tart. Szemöldökét már egy picit összeráncolta, és tekintetében valamiféle ráismerés csillog. Való igaz, ezt a férfit már látta egyszer St. Barts szigetén, egy kedves kis bárban, amely a Saline-partra nézett. Nadia aznap gyümölcskoktélokot ivott; a napbarnított férfi pár asztallal arrébb üldögélt egy pohár sör mellett. Egy homokszínű hajú és terjedelmes csípőjű, hiányosan öltözött nő is ült mellette; ugyanaz, aki most épp kijön a házból olyan ruhában, amely fazonban és árban illik Nadia öltözetéhez. És ez a nő most úgy fogja Nadia kezét, mintha esze ágában sem lenne elengedni.

- Jenny Fowler vagyok - mondta Rimona Stern. - Annyira örülök, hogy eljött hozzánk. Kérem, jöjjön be, mielőtt mind halálra fagynánk.

Nadia utazásának első szakasza lezárult, ezért mind egyszerre fordultak meg, és indultak a ház bejárata felé. Először a testőr is velük akart tartani, de Nadia az ösz- szeeskü vés első jeleként egyetlen mozdulattal és néhány megnyugtatóként el suttogott arab szóval megállította. Ha arra gondolt, hogy házigazdái nem értik, tévedett; Fowlerék mindketten folyékonyan beszéltek arabul, akárcsak a filigrán, sötét hajú nő, aki a nagy előcsarnokban függő csillár alatt várakozott. Nadia arckifejezésén újra távoli emlékek látszottak.

- Emma vagyok - mondta Dina Szarid. - Fowlerék régi barátaim. Nagyon örülök, hogy találkozhatunk.

Nadia megragadta a kinyújtott kezét, amivel lezárult az utazás egy újabb szakasza, és hagyta, hogy Dina bevezesse a boltíves, nagy helyiségbe. Ott üvegajtók sora előtt, tekintetét az ápolt, teraszos kertekre irányítva egy világosszőke hajú nő állt - bőre színe mint az alabástrom. A lépések neszét hallva a nő lassan megfordult, és egy hosszú pillanatig Nadiát nézte kifejezéstelen, kék szemmel. Nem törte magát, hogy hamis nevet mondjon. Nem is lett volna értelme.

- Üdvözlöm, Nadia - szólalt meg végül Sarah Bancroft. - Milyen jó, hogy ismét találkozunk.

Nadia picit hátralépett, és most először tűnt ijedtnek.

- Istenemre - mondta egy pillanat habozás után. - Tényleg ön az? Attól féltem, hogy maga már...

- Hogy én már meghaltam?

Nadia nem felelt. Tekintete lassan végigvándorolt az arcokon, majd a Zoe-én állapotodott meg.

- Tudja, hogy ezek az emberek kicsodák?

- Természetesen.

- Nekik dolgozik?

- Én a New York-i CNBC társaságnak dolgozom.

- Akkor most miért van itt?

- Beszélniük kell önnel. Nem volt rá más mód.

Úgy tűnt, Nadia elfogadja a magyarázatot, legalábbis pillanatnyilag. Pillantása ismét végigfutott a helyiségen. Ezúttal Sarah-n állapotodott meg.

- Miről van szó?

- Önről, Nadia.

- Mi van velem?

- Ön megpróbálja megváltoztatni a muszlim világot. Segíteni akarunk.

- És önök kik?

- Én Sarah Bancroft vagyok, az amerikai lány, aki eladott az apjának egy Van Gogh-képet. Azután ajánlatot kaptam tőle, hogy legyek a művészeti konzultánsa. Elmentem az évenként szokásos téli hajóújtjukra a Karib-szigetekre. Később pedig eltűntem.

- Ön kém? - kérdezte Nadia, de Sarah nem válaszolt semmit, csak kezét nyújtott. Nadia utazása már majdnem befejeződött. Már csak egy megálló volt hátra. Egyvalakivel kellett még találkoznia.

29. Seraincourt, Franciaország

A nagy szalont méltóságteljes, kétszárnyú ajtó választotta el a kisebb, kevésbé előkelő nappalitól, melynek falait könyvespolcok borították, és amelyben rengeteg bútor zsúfolódott egy óriási kőkandalló előtt. A szoba egyszerre volt megnyugtató és összeesküvő hangulatot árasztó, ahol

csókokat loptak, és titkos szövetségeket pecsételtek meg. Nadia, miután Sarah bevezette, előbb zavartan körbejárt, csak utána foglalt helyet egy hosszú kanapé végén. Zoe a másik végére ült le egyfajta ellensúlyként, velük szemben pedig Sarah, ölében összekulcsolt kézzel, tekintetét kissé elfordítva róluk. A csapat többi tagja szétszórta, nyugodt testhelyzetben, mintha csak folytatnák a partit, amelyet Nadia érkezése félbeszakított. Az egyetlen kivétel Gabriel volt, aki a még meg nem gyújtott fahasábok előtt állt, keze az állán, feje pedig kissé féloldalt billentve. Abban a pillanatban azt próbálta eldönteni, mi lenne a legjobb válasz egy egyszerű kérdésre, amelyet Nadia pár másodperccel azután tett fel neki, hogy megjelent a szobában. Mivel nem kapott választ, a nő újra feltette a kérdést, ezúttal határozottabban.

- Kik maguk?

Gabriel levette kezét az arcáról, és a bemutatkozás megkönnyítésére használta.

- Ők Fowlerék, Thomas és Jenny. Thomas keresi a pénzt. Jenny költi. A meglehetősen szomorú mosolyú lány a sarokban Emma. Thomasszal régi barátok. Korábban szeretők voltak, és komorabb pillanataiban Jenny úgy gondolja, még mindig azok.

Kis időre elhallgatott, majd Sarah vállára tette kezét.

- És természetesen erre a nőre is emlékszik. Sarah köztünk a sztár. Több diplomája van, mint a többieknek együttvéve. A drága iskoláztatás ellenére, melyet teljes egészében egy bűnös apa fizetett, pár éve egy meglehetősen vacak művészeti galériánál dolgozott Londonban, amikor az ön édesapja egy Van Gogh-képet keresett, mivel csak ettől a művésztől nem volt semmi a gyűjteményében. Sarah olyan nagy hatást tett rá, hogy kirúgta a már régóta nála dolgozó művészeti tanácsadót, és Sarah-nak ajánlott állást akkori fizetésének többszöröséért. A pótlékok közé tartozott egy meghívás egy karibi hajóútra az Alexandra fedélzetén. Ha jól emlékszem, ön meglehetősen zárkózott volt. De mire elérték St. Barts bűvös szigetét, Sarah-val már egész jól összebarátkoztak. Azt is mondhatnám, bizalmas barátnők lettek.

Sarah úgy tett, mintha semmit nem hallana. Nadia egy pillanatig vizsgálta, csak utána fordult vissza Gabrielhez.

- Nem véletlen, hogy ez a négy ember mind egyszerre bukkant fel St. Bartson. Tudja, Nadia, ők mind profi kémek. Thomas, Jenny és Emma az izraeli titkosszolgálat alkalmazásában áll, akárcsak én. Sarah a CIA-nak dolgozik. Igazi művészeti szakértő, és ez magyarázza, miért őt választották az AAB Holdings elleni akcióhoz. Apja titokban jótékonykodott, akárcsak ön, Nadia. Sajnos adományait a muszlim világ másik végletének küldte. Felbujtóknak adta, terroristák toborzóinak és maguknak a terroristáknak. Amikor a maga apja felfedezte az igazságot Sarah-t illetően, átadta a pribékjeinek, hogy kínozzák és öljék meg. De addigra ezt maga már tudta, ugye, Nadia? Ezért is lepődött meg annyira, hogy Sarah barátnője még mindig az élők között van, és testi gyötrelmek nyomai sem látszanak rajta.

- Még mindig nem árulta el a nevét.

- A nevem pillanatnyilag nem fontos. Szeretek úgy gondolni magamra mint a szikrák összegyűjtőjére.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- Ön is az, Nadia.

- Mit mondott?

- Nálunk régen néhány rabbi úgy hitte, hogy amikor Isten megteremtette a világegyetemet, az isteni fényt különleges, mennyei tartályokba zárta. A teremtés azonban nem egészen Isten tervei szerint zajlott, és történt egy baleset. A tartályok összetörték, így az egész világegyetemben szétszóródtak az isteni fény szikrái és a törött tartályok darabjai. A rabbik úgy vélték, a teremtés nem lehet teljes, amíg ezeket a szikrákat össze nem gyűjtik. Mi ezt úgy hívjuk, hogy tikkun ólam, vagyis a világ megjavítása. Az ebben a szobában lévők a világ megjavításán fáradoznak. És úgy gondoljuk, ön is ilyen, Nadia. Megpróbáljuk összegyűjteni a gyűlölet cserépdarabjait, amelyeket a vahnábita prédikátorok szétszórtak. Maga azt a kárt próbálja kijavítani, amelyet apja okozott a terrorizmus támogatásával. Nagyra értékeljük az erőfeszítéseit. És segíteni akarunk.

- Honnan tudják mindezt rólam?

- Már régóta figyeljük.

- Miért?

- Elővigyázatból - mondta Gabriel. - Miután az apját megölték Cannes-ban, attól tartottunk, megpróbálja beváltani a halál megtorlására tett fogadalmát. Es a világnak nem hiányzott, hogy egy újabb gazdag szaúdi tömködjön pénzzel a terroristák zsebeibe. Félelmeink jelentősen nőttek, amikor felfogadta a szaúdi GID korábbi tisztjét, Feiszal Kahtánit, hogy vizsgálja ki apja halálának körülményeit. Mr. Kahtáni azt jelentette, hogy apját az izraeli titkosszolgálat ölte meg a CIA és az amerikai elnök jóváhagyásával. Ezután pedig részletesen beszámolt apja múltjáról, melynek során a globális dzsihádisták mozgalmát támogatta. - Gabriel egy pillanatra elhallgatott. - Mindig is kíváncsi voltam, apja életének melyik eleme zavarja önt leginkább, Nadia; hogy az apja tömeggyilkos, vagy hogy hazudott magának. Nagyon fájdalmas lehet megtudnunk, hogy az egyik szülőnk becsapott minket.

Nadia nem felelt. Gabriel nem szállt le a témáról.

- Tudjuk, hogy Mr. Kahtáni mit mondott önnek, mivel ugyanezt a tájékoztatást nekünk is megadta egy elég méltányos összegért, százezer dollárért; a pénzt egy svájci bankszámlán kellett letétbe helyeznünk. - Gabriel megengedett magának egy futó mosolyt. - Mr. Kahtáni forrásai feddhetetlenek, de a lojalitása már gyanús. A profi szolgáltatásokat biztosító szép nőket is kedveli.

- Pontos volt az információ?

- Melyik része?

- Amelyik szerint apámat az izraeli titkosszolgálat ölte meg a CIA és az amerikai elnök beleegyezésével.

Gabriel Zoe-ra pillantott, aki remekül leplezte kíváncsiságát. Most, hogy feladata véget ért,

tapintatosan ajtót lehetett volna mutatni neki. Gabriel azonban úgy döntött, bent maradhat a szobában. Pusztán önző okokból. Nagyon jól tudta, milyen kapcsolat alakult ki célpontjuk és a bemutatást végző ügynök között. Annak is tudatában volt, hogy Zoe segítséget jelenthet a végső megállapodás megkötésében. Pusztá jelenlétével Zoe Gabriel ügyét legitimmé, szándékát pedig nemessé tette.

- A „gyilkosság” szó nem igazán megfelelő az apjával történetek leírására - mondta. - De ha nem bánja, egy darabig még szeretnék elidőzni közös ismerősüknél, a kettős játékot űző Mr. Kahtáninál. Ő nemcsak egy egyszerű, halál utáni jelentést állított össze. Magától a szaúdi uralkodótól is átadott egy üzenetet. Ez a jelentés világossá tette, hogy a Szaúd-ház bizonyos tagjai tudtak apja tevékenységeiről, és hallgatólagosan jóvá is hagyták őket. Az is kiderült belőle, hogy ön semmilyen körülmények között ne próbálkozzon megtorlással izraeli vagy amerikai célpontok ellen. A Szaúd-házra akkor borzalmas nyomás nehezedett Washingtonból, hogy a királyság vessen véget a szélsőséges iszlám és a terrorizmus támogatásának. A király nem akarta, hogy ön további komplikációkat okozzon Rijád és Washington között.

- Ezt is Mr. Kahtáni mondta?

- Az eredeti csomagban volt benne, felár nélkül.

- Mr. Kahtáni elmondta a reakciómat?

- Igen - felelte Gabriel. - Közölte, hogy a Szaúd-háztól kapott figyelmeztetés bizonyára fölösleges, mert véleménye szerint magának nem áll szándékában beváltani fogadalmát, hogy apja halálát megtorolja. Mr. Kahtáni nem ismerte fel, hogy önt mennyire elborzasztja mindaz, amit az apjáról megtudott... méghozzá annyira, hogy maga is egyfajta szélsőségesessé vált. Miután megerősítette az AAB Holdings feletti ellenőrzését, úgy döntött, apja pénzét használja az okozott károk helyrehozatalára. A világ javítója és a szikrák összegyűjtője lett.

Nadia elutasítóan elmosolyodott.

- Ahogy barátjuknak, Zoe-nak mondtam pár napja az ebédnél, a történet érdekes, de nem igaz.

Gabriel érezte, hogy a tagadásból hiányzik a meggyőződés. Úgy döntött, a legjobb taktika, ha nem is törődik vele.

- Barátok között van, Nadia - mondta bátorítón. - Ténylegesen a csodálói között. Nemcsak nagyra becsüljük a bátorságát, de azt is elismeréssel figyeljük, hogy milyen jól leplezi.

Tulajdonképpen elég sok időbe telt rájönnünk, hogy ügyesen szervezett műtárgyüzleteket használ pénzmosásra, és a pénzt olyanoknak adja, akiken segíteni próbál. Profiként kalapot emelünk a technikája előtt. Őszintén megvallva mi magunk sem csinálhatnánk jobban.

Nadia hirtelen felnézett, de ezúttal semmi tagadás nem volt a tekintetében. Gabriel maradt a témánál.

- Ügyes üzletei révén sikerült eltitkolnia a munkáját a szaúdi titkosszolgálat és az al-Szaúd tagjai elől. Tiszteletet érdemlő teljesítmény, ha figyelembe vesszük, hogy éjjel-nappal apja régi

alkalmazottai és biztonsági emberei veszik körül. Először nem értettük, miért tart igényt a szolgálataikra. Visszatekintve az okok nyilvánvalóak.

- Tényleg azok?

- Nem volt választása. Apja agyafürt üzletember volt, de nem teljesen becsületes módon jutott a vagyonához. A Zizi-házat a Szaúd-ház vette meg és pénzelte, ami azt jelenti, hogy az al-Szaúd tagjai ujjuk egyetlen csettintésével elpusztíthatták volna önt.

Gabriel Nadia reakcióját figyelte. A nő arca nyugodt maradt.

- Ez azt jelenti, hogy veszélyes játékot űz - folytatta Gabriel. - Az uralkodó pénzét használja olyan eszmék terjesztésére, amelyek végül az uralkodó trónját is gyengíthetik. Ettől ön is felforgatóvá válik. Eretné, És mindketten tudjuk, hogy mi történik a Szaúd-házai fenyegető felforgatókkal és eretnekekkel. Így vagy úgy likvidálják őket.

- Nem úgy hangzik, mintha segíteni akarnának. Inkább úgy, hogy zsarolással próbálnak rávenni: álljak a maguk oldalára.

- Kizárólagos érdekünk, hogy az ön munkája folytatódjék. Szeretnénk azonban egy tanácsot adni.

- Milyen tanácsot?

- Befektetési tanácsot - mondta Gabriel. - Úgy gondoljuk, hogy talán most lehetne változtatni az üzletpolitikán; és ehhez az elhunyt Zizi al-Bakari egyetlen gyermekeként minden joga megvan.

- Apám a terrorizmus egyik pénzügyi támogatója volt.

- Nem, Nadia, nem pusztán az egyik támogatója. Hanem páratlan támogatója. Az ön apja volt a Dzsihád Részvénytársaság.

- Bocsásson meg - mondta Nadia -, de nem értem, mit akarnak tőlem.

- Egyszerű. Azt akarjuk, hogy apja útján menjen tovább. Azt akarjuk, hogy vegye fel a dzsihad zászlaját, amely azon a borzalmas cannes-i éjszakán kihullott apja kezéből. Azt akarjuk, hogy bosszulja meg a halálát.

- Azt akarják, hogy én is terrorista legyek?

- Pontosan.

- Hogyan tehetném?

- Egy terroristacsoport megvásárlásával. De ne aggódjon, Nadia. Nem kell egyedül csinálnia. Thomas és én segítünk.

30. Seraincourt, Franciaország

Megfelelő helyre értek, hogy pihenjenek egy kicsit - egy oázishoz, gondolta Gabriel, akit hirtelen megbabonázott a sivatag képe. Sikerült előadni Nadia megkeresésének okait.

Ideje volt, hogy pár pillanatra megpihenjenek, és visszagondoljanak az addig megtett útra. Egy kevésbé kellemes témával is foglalkozniuk kellett. Az utazás folytatása előtt Gabriel választ akart kapni néhány kérdésre - olyan kérdésekre, amelyek a Közel-Kelet zavaros politikai ügyeivel és a régi időkre visszanyúló gyűlölettel kapcsolatosak. Az elsővel akkor hozakodott elő, amikor leguggolt a kandalló elé a még meg nem gyújtott gyufával a kezében.

- Mit gondol rólunk? - kérdezte, és lángra lobbantotta a gyufát a kövön.

- Az izraeliekről?

- A zsidókról - felelte Gabriel, és a gyújtóshoz érintette a gyufát. - Ön is azt gondolja, hogy az ördög gyermekei vagyunk? Úgy véli, mi irányítjuk a világ pénzügyeit és a médiát? Azt gondolja, mi magunk zúdítottuk magunkra a holokauszot? Feltételezi, hogy nem is volt holokausz? Úgy gondolja, hogy keresztény gyerekek vérével készítjük a kovásztalan kenyerünket?

Majmoknak és disznóknak tart minket, mint a vahhábita szónokok és a szaúdi olvasókönyvek?

- Nem Szaúd-Arábiában jártam iskolába - mondta Nadia védekezés nélkül.

- Nem - felelte Gabriel - a legelőkelőbb európai iskolákban tanult, akárcsak a barátnője, Sarah. És Sarah egészen világosan emlékszik egy incidensre St. Barts egyik strandján, amikor maga valami nagyon kellemetlent mondott egy emberről, akit zsidónak vélt. Nagyon sok szitkozódásra is emlékszik a zsidókkal kapcsolatban, valahányszor apja és társai politikáról kezdtek beszélgetni.

Nadia szomorú arccal nézett Sarah-ra, mintha ő titkot árult volna el.

- Apám zsidókról alkotott véleménye közismert volt - mondta egy pillanattal később. - Sajnos naponta szembesültem vele, ezért én is magamévá tettem apám nézeteit. - Kis időre elhallgatott, és Gabrielre nézett. - Maga még sosem mondott olyasmit, amit utólag visszaszívott volna? Semmi olyat nem tett, amiért mélységesen szégyelli magát?

Gabriel kicsit megfújta a tüzet, de nem szólt semmit.

- Több milliárd dollárt érő vagyon tetején ülök - mondta Nadia. - Ezért bizonyára nem tartja meglepőnek, hogy szerintem nem a zsidók ellenőrzik a világ pénzügyeit. Abban sem hiszek, hogy a médiát az irányításuk alatt tartják. Tudom, hogy a holokausz megtörtént, hatmillió életet követelt, és ezt tagadni egyfajta gyűlöletbeszéd. Azt is tudom, hogy az ősi vérrel kapcsolatos vádaskodás nem más, mint rágalom, és összezerzenek, valahányszor Szaúd-Arábia egy úgynevezett vallási prédikátora úgy beszél a zsidókról és keresztényekről mint majmokról és disznókról. - Kis szünetet tartott. - Kihagytam valamit?

- Az ördögöt - mondta Gabriel.

- Nem hiszek az ördögben.

- És mi van Izraellel, Nadia? Elhiszi, hogy jogunk van békében élni? Jogunk van úgy elvinni a gyerekeinket az iskolába vagy kimenni a piacra, hogy nem kell félnünk Allah harcosainak bombáitól?
- Tudom, hogy Izraelnek joga van a létezéshez. Azt is hiszem, hogy jogában áll megvédeni magát azoktól, akik el akarják pusztítani, vagy meg akarják gyilkolni a polgárait.
- És mit gondol, mi történne, ha holnap kivonulnánk Ciszjordániából meg Gázából, és megadnánk a palesztinoknak az államukat? Mit gondol, a muszlim világ elfogadna minket valaha is, vagy az a sorsunk, hogy örökre ellenségként kezeljenek, mint egy eltávolítandó rákos daganatot?
- Attól tartok, az utóbbi - mondta Nadia -, de megpróbálok segíteni maguknak. Jó lenne, ha nem nehezítenék meg ennyire a helyzetemet. Nyíltan vagy kevésbé feltűnően minden áldott nap megalázzák a palesztinokat és a muszlim világban élő támogatóikat. És amikor a megalázás találkozik a vahhábiták ideológiájával...
- Bombák robbannak Európa utcáin - mondta Gabriel. - De a megalázottság és az ideológia nem elég az egész világot átfogó terrorizmushoz. Pénz is kell hozzá. A szervezőknek pénzre van szükségük, hogy buzdítsanak, embereket toborozzanak és képezzenek ki, s a hálózat működtetéséhez is pénz kell. Ha van pénzük, bármikor lecsaphatnak. Pénz nélkül semmit nem érnek. Apja ismerte a pénz hatalmát. Akárcsak ön. Ezért is tettünk meg mindent, hogy beszélhessünk magával Nadia. Azért van most itt.

Eli Lavon csendben besurrant a szobába, és nyugodtan figyelte a fejleményeket az ablak mellől. Nadia alaposan végigmérte, mintha csak emlékezete fiókos szekrényének valamelyik rekeszében próbálná elhelyezni,

- Ő felelős valamiért? - kérdezte.

- Max? - Gabriel lassan megrázta a fejét. - Nem, Max irányítása alá semmi nem tartozik. Engem vert meg a sors a vezetés felelősségével. Max pusztán a rossz lelkiismeretem. O

az én aggódó lelkem.

- Nekem nem tűnik aggódónak.

- Talán azért, mert Max profi. És mint minden profi, remekül tudja leplezni az érzéseit.

- Mint maga.

- Igen, mint én.

A nő Lavonra pillantott, és megkérdezte:

- Mi aggasztja?

- Max úgy gondolja, eltévesztettem egy lépést. Megpróbál megakadályozni valamiben, ami szerint az egyébként hibátlan pályafutásom legnagyobb tévedése lehet.

- Milyen tévedése?

- Ön - mondta Gabriel. - Meggyőződésem, hogy maga jelenti a választ az imáimra, és együtt tudunk működni a Nyugat és a Közel-Kelet biztonságát veszélyeztető súlyos fenyegetés elhárításában. De mint látja, Max nálam jóval idősebb és merevebb. Partnerségünk ötletét nevetségesnek és naivnak tartja. Azt hiszi, szaúd-arábiai muszlim nőként a zsidók gyűlöletét már az anyatejjel magába szívta. Meggyőződése, hogy maga elsődlegesen és legfőképpen az apja lánya. És Max azt hiszi, hogy akárcsak az apjának, önnek is két arca van: egy a Nyugat számára, egyet pedig otthon mutat.

Nadia most először mosolyodott el.

- Talán emlékeztetnie kellene Maxot, hogy otthon nem mutathatom az arcomat, legalábbis nyilvános helyen nem. És talán arra is emlékeztethetné Maxot, hogy naponta veszélyeztetem az életem, amikor ezen változtatni próbálok.

- Max igencsak gyanúsna tartja emberbaráti ténykedését, és hogy ezt mi motiválja. Úgy véli, ezzel álcázza igazi énjét, mert elhunyt apja nyomdokain jár. Max úgy gondolja, maga dzsihádistá, és hazudik.

- Talán ön hazudik.

- Titkosszolgálati ügynök vagyok, Nadia, ami azt jelenti, hogy a hazugságok a munkámhoz tartoznak.

- Most is hazudik?

- Csak egy kicsit - vallotta be Gabriel töredelmesen. - Attól tartok, annak a meggyötört léleknek az igazi neve nem Max.

- Ennek ellenére Max azt hiszi, hogy hazudok?

- Reméli, hogy nem erről van szó. De mielőtt ez a beszélgetés folytatódna, tudnia kell, hogy mindnyájan ugyanazon az oldalon állunk.

- Melyik oldalon?

- Az angyalok oldalán, természetesen.

- Azokén az angyalokén, akik hidegvérrel megölték az apámat.

- Megint itt van az előbbi szó, Nadia. Az apját nem megölték. Ellenséges erővel vívott csatában esett el a maga választotta harctéren. Mártírhálált halt a szent dzsihád érdekében.

Sajnos az általa támogatott erőszakos ideológia nem halt meg vele együtt. A palesztin törzsi területektől a londoni utcáig érezhető szent dühben él tovább. És abban az új, halálos terrorhálózatban, amelynek a jemeni hegyek között van a központja. A hálózatnak van már egy karizmatikus vezetője, egy tehetséges szervező, az elszánt sahídok toborzója. Ami hiányzik, azt ön tudja megadni.

- Pénz - mondta Nadia.

- Pénz - ismételte meg Gabriel. - Kérdés, hogy maga tényleg olyan nő-e, aki segítség nélkül próbálja megváltoztatni a modern Közel-Kelet arculatát, vagy valóban az apja lánya.

Nadia egy pillanatig hallgatott.

- Attól tartok, ezt az én segítségem nélkül kell eldöntenie - mondta végül mert ez a kis vallatás ezennel hivatalosan véget ért. Ha valamit akar tőlem, javaslom, hogy mondja meg, mi az. A helyében nem várnék sokáig. Lehetnek kérdései az álláspontomról, de semmit ne kérdezzen a biztonsági főnökömről. Rafik al-Kamál igazi vahhábita, apámhoz nagyon lojális.

És szerintem már kezdi egy kicsit gyanúsnak tartani, ami itt történik.

31. Seraincourt, Franciaország

A csapat tagjai lassan kimentek a szobából - mindenki, leszámítva Eli Lavont, aki az ablak melletti posztján maradt, és Gabrielt, aki Sarah üresen maradt helyére telepedett. Egy pillanatig tiszteletteljes csendben nézte Nadiát. Utána a Samrontól kölcsönzött hanghordozással egy történetet kezdett mesélni. A történet egy Rasíd al-Huszeini nevű karizmatikus mohamedán prédikátorról szólt, a CIA jó célból indított, de iszonyú vakvágányra futott akciójáról, és egy halálos terrorhálózatról, amely működő tőkére szomjazik, hogy végső céljait elérhesse. Az összefoglaló meglepően teljes volt; mire Gabriel a végére ért, az erőtlen őszi nap is lement, és a szobában félhomály volt. Lavonból pusztán alakja körvonala látszott, és csak a fejét glóriaként övező, kócos hajáról lehetett megismerni. Nadia mozdulatlanul ült a kanapé végén maga alá húzott lábbal, karját pedig melle alatt összefonva. Amíg a férfi beszélt, sötét szeme rezzenéstelenül tapadt Gabrielre, mintha csak egy festményhez ülne modellt. Fátyol nélküli nő portréja, gondolta Gabriel, olajfestmény, a művész ismeretlen.

A szomszéd helyiségből nevetés hallatszott. Amikor elhalkult, zene szólalt meg. Nadia szemét behunyva hallgatta.

- Miles Davis? - kérdezte.

- Dear Old Stockholm - felelte Gabriel egy lassú fejbólintás kíséretében.

- Mindig is szerettem Miles Davist, pedig megrögzötten vahhábita muszlim apám rövid ideig tiltani próbálta, hogy bármilyen zenét hallgassak. - Kis szünetet tartott, továbbra is a zenét hallgatva. - Stockholm is kedves nekem. Reméljük, Rasíd nem írta fel célpontjai listájára.

- Egy nagyon bölcs ember mondta egyszer nekem, hogy a remény nem elfogadható stratégia, ha életek forognak kockán.

- Talán nem - felelte Nadia -, de Washingtonban most igencsak kevés van a reményből.

Gabriel elmosolyodott, és azt mondta:

- Még mindig nem válaszolt a kérdésekre, Nadia.

- Melyik kérdésére?

- Mi volt a rosszabb? Azt megtudni, hogy apja terrorista volt, vagy hogy becsapta önt?

A nő lankadatlan figyelemmel nézte Gabrielt. Egy pillanattal később elővette táskájából a Virginia Slimst, rágyújtott, és megkínálta Gabrielt. Gabriel egyetlen kurta mozdulattal elhárította.

- A kérdése alapján attól tartok, hogy egyáltalán nem ismeri a szaúdi kultúrát - mondta végül Nadia. - Apám sokat elsajátított a nyugati szokásokból, ám továbbra is és elsősorban szaúdi férfi maradt, ami azt jelenti, hogy szó szerint kezében tartotta az életem. Amikor meghalt, még akkor is félttem apámtól. Akkor sem engedtem meg magamnak, hogy bármi rosszat érezzek vele kapcsolatban.

- Ön azonban egyáltalán nem tipikus szaúdi gyermek volt.

- Ez igaz - értett egyet Nadia. - Apám nagy szabadságot engedett nekem, amikor Nyugaton voltunk. Ez a szabadság azonban nem terjedt ki Szaúd-Arábiára vagy a kapcsolataimra.

Apám olyan volt, mint az al-Szaúd család tagjai. Családunkban ő volt az egyeduralkodó. Én pedig pontosan tudtam, mi történne, ha valaha is megpróbálnék ellentmondani neki.

- Megfenyegette?

- Természetesen nem. Apámtól soha egyetlen dühös szót nem kaptam. Nem is volt rá szükség. Szaúd-Arábiában a nők tudják, hol a helyük. Első menstruációjuktól fogva fekete fátyol takarja arcukat. És az ég irgalmazzon nekik, ha szégyent hoznak a férfira, aki uralma alatt tartja őket.

Most kicsit jobban kihúzta magát ülő helyzetében, mintha koncentrálna a testtartására. A tűz gyenge fénye eltüntette arcáról a kor első jeleit. Most megint úgy nézett ki, mint az a szemtelen, meghökkenően szép, fiatal nő, akit először évekkel korábban láttak, amikor lebegő léptekkel átment a Mason's Yard kövekkel burkolt udvarán. Nadia az apja elleni akcióban csak bosszúságot jelentett. Még maga Gabriel sem igazán tudta elhinni, hogy Zizi al-Bakari elkényeztetett lányából az előtte ülő elegáns és komoly nő lett.

- A becsület nagyon fontos az arab férfiaknak - folytatta Nadia. - A becsület mindenekfeletti. Alig tizennyolc éves voltam, amikor ezt nagyon fájdalmas módon tanultam meg. Egyik legjobb barátnőm egy Rena nevű lány volt. Jó családból származott... nem olyan gazdagból, mint a mienk, de előkelőből. Renának volt egy titka. Beleszeretett egy jóképű, fiatal egyiptomiba akivel a rijádi bevásárlóközpontban jött össze. Titokban találkoztak a férfi lakásán. Figyelmeztettem Renát, hogy veszélyes játékot űz, de nem volt hajlandó megszakítani a kapcsolatot. Végül a mutava, a vallási rendőrség rajtakapta őt az egyiptomival. Rena apja annyira megalázottnak érezte magát, hogy az általa egyedülének tartott megoldást választotta.

- Becsületbeli gyilkosság?

Nadia lassan bólintott.

- Renát nehéz láncokkal megkötözték. Utána, miközben az egész család nézte, a ház úszómedencéjébe

dobták. Anyjának és lánytestvéreinek mindezt végig kellett nézniük.

Semmit nem mondtak. Semmit nem tettek. Nem állt módjukban.

Nadia hallgatásba merült.

- Amikor megtudtam, mi történt, teljesen feldúlt voltam. Hogy lehet egy apa ennyire barbár és primitív? Hogyan ölheti meg a saját gyermekét? De amikor ugyanezeket a kérdéseket apámnak tettem fel, azt mondta: Allah akarata. Renát meg kellett büntetni az engedetlen viselkedése miatt. Egyszerűen így kellett történnie. - Pár pillanatra elhallgatott. - Sosem felejttem el, milyen volt apám, amikor ezeket a szavakat kimondta. Több évvel később ugyanezt a kifejezést láttam az arcán, amikor a Világkereskedelmi Központ összeomlását nézte. Borzalmas tragédia, mondta, de Allah akarta így. Egyszerűen így kellett történnie.

- Gyanította valaha, hogy apja is kapcsolódik a terrorizmushoz?

- Természetesen nem. Úgy véltem, a terrorizmus olyan örült dzsihádisták műve, mint amilyen bin Laden és az-Zaváhiri, nem pedig olyanoké, mint az apám. Zizi al-Bakari üzletember és műkincsgyűjtő volt, nem tömeggyilkos. Legalábbis akkor így gondoltam.

A cigaretta teljesen végigégett. Elnyomta, és azonnal meggyújtott egy másikat.

- De most, elég idő elteltével már látom, kapcsolat van Rena halála és a háromezer ártatlan ember szeptember 11-i meggyilkolása között. Mindkettő ugyanarról a töről fakad: Muhammad Abdel-Vahhábtól. Amíg az ő gyűlöletelméletét nem sikerül megszüntetni, addig marad a terrorizmus, és lesznek Renához hasonló nők. Mindent az ő emlékére teszek. Rena nekem az útmutató a jelzőtűz.

Nadia a szoba sarka felé pillantott, ahol Lavon magában üldögélt a sötétség fátyla mögött.

- Max még mindig aggódik?

- Nem - felelte Gabriel. - Max egyáltalán nem aggódik.

- Mire gondol?

- Max úgy véli, megtiszteltetés lenne önnel dolgozni. Nadia. És én is ezt gondolom.

Nadia egy pillanatig csendben nézte a tüzet.

- Meghallgattam a javaslatát - mondta végül -, és válaszoltam annyi kérdésre, amennyire szándékomban állt. Most önnek is választ kell adnia néhányra az én kérdéseim közül.

- Bármit kérdezhet.

Nadia arcán mosoly suhant át.

- Talán innunk kellene a borból, amit hoztam. Mindig is úgy tartottam, egy jó üveg Latour még a

legkényelmetlenebb beszélgetések élet is képes tompítani.

32. *Seraincourt, Franciaország*

Nadia figyelmesen nézte Gabriel kezét, míg a férfi kihúzta a dugót az üvegből. Gabriel töltött két pohárba, az egyiket magának, a másikat pedig a nőnek adta.

- Max nem kap?

- Max nem iszik.

- Max muszlim fundamentalista?

- Max antialkoholista.

Gabriel nagyon picit megemelte poharát. Nadia nem viszonozta. Letette a borospoharat az asztalra, Gabriel szerint túlzott óvatossággal.

- Apám halálával kapcsolatban számos kérdésre nem tudtam válaszolni - mondta hosszas hallgatás után. - Öntől kérem most a választ rájuk.

- Mindenre nem válaszolhatok.

- Javaslom, hogy ezt a kijelentését gondolja át. Egyébként. ..

- Mit szeretne tudni, Nadia?

- Kezdetről fogva meg akarták ölni?

- Pont ellenkezőleg.

- Ez mit jelent?

- Az amerikaiak egyértelművé tették, az ön apja túl fontos ahhoz, hogy közönséges terroristaként lehessen kezelni. Nem volt ugyan a királyi család tagja, de rögtön utánuk következett; egy régi nedzsi kereskedőcsaládból származott, amely állítólag magával Muhammad Abdel-Vahhábbal volt vérrokonságban.

- És ez érinthetetlenné tette az amerikaiak szemében?

- A „radioaktív” szót használták rá.

- Tehát mi jött közbe?

- Sarah.

- Bántották?

- Majdnem megölték.

Nadia egy pillanatig nem szólt semmit.

- Hogy kapták vissza?

- Titkos harcmezőn küzdünk, de katonáknak tekintjük magunkat, és sosem hagyjuk a mieinket az ellenség kezében.

- Milyen rendes maguktól.

- Talán nem ért mindenben egyet a céljainkkal és a módszereinkkel, Nadia, de megpróbálunk egyfajta szabály szerint küzdeni. Időnként az ellenségeink is ezt teszik. Ellentétben az ön apjával. Ő a saját szabályai szerint járt el, a Zizi-szabályok alapján.

- És ezért megölték Cannes egyik zsúfolt utcájában.

- Jobban tetszett volna London? Vagy Genf? Vagy Rijád?

- Az tetszett volna jobban, ha nem kell végignéznem, hogyan lövik le apámat hidegvérrel.

- Mi is ugyanezt szerettük volna. Sajnos nem volt más választásunk.

Súlyos csend telepedett a szobára. Nadia Gabriel arcába nézett. Tekintetében nem volt düh, csak valami szomorúság.

- Még mindig nem árulta el a nevét - mondta végül. - Ez így aligha lehet egy erős és egymásban bízó partnerkapcsolat alapja.

- Szerintem már tudja a nevem, Nadia.

- Tudom - felelte a nő egy pillanattal később. - És ha a terroristák vagy a Szaúd-házi támogatóik megtudják, hogy Gabriel Allonnal működöm együtt, aki apámat megölte, pártütőnek minősítenek. Utána pedig az első adandó alkalommal elvágják a torkom.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- Nem az ön torkát, Mr. Allon. Az enyémet.

- Mind tudjuk jól, milyen veszélyekkel jár, amit öntől kérünk, és minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy garantáljuk a biztonságát. Olyan gondosan tervezzük meg minden további lépését, mint a mai estét.

- Most nem ezt kérdeztem, Mr. Allon. Azt akarom tudni, hogy ön megvéd-e.

- Szavamat adom rá - felelte Gabriel habozás nélkül.

- Egy olyan ember szavát, aki megölte az apámat.

- Attól félek, nem tudom megváltoztatni a múltat.

- Nem - mondta Nadia -, csak a jövőt változtathatja meg.

Eli Lavonra nézett, aki csodálatosan leplezte, mennyire elégedetlen a hallottakkal, majd kipillantott a teraszos kertre néző ablakon.

- Van még pár perc a napfényből - szólalt meg végül. - Tegyük egy kis sétát, Mr. Allon. Még valamit el kell mondanom önnek.

Elindultak egy kavicsos ösvényen a hajladozó ciprusok között. Nadia Gabriel jobb oldalán ment. Először úgy tűnt, óvakodik túl közel kerülni hozzá, de amikor jobban beértek a kertbe, Lavon észrevette, hogy a nő Gabriel könyökét fogja. Egyszer megállt, mintha szavai súlya kényszerítené rá, másodszor pedig a nem működő szökőkútnál torpant meg, a kert közepén. Ott percekig üldögélt, és gyermek módjára gereblyázta ujjaival a vizet, miközben az utolsó fénysugarak is eltűntek az égről. Ezután Lavon már nem sokat látott belőlük. Azt még igen, hogy Gabriel kis időre Nadia arcára teszi a kezét, de utána már semmit egészen addig, amíg meg nem jelentek a ház felé vezető ösvényen, és közben Nadia Gabriel könyökébe kapaszkodott.

Amikor visszaértek a nappaliba, Gabriel összehívta a csapat többi tagját, és a parti folytatódott. Gabriel kérésére mindenről beszéltek, kivéve a feltárt múltat és a bizonytalan jövőt.

Pillanatnyilag nem volt globális harc a terror ellen, nem volt új hálózat, amelyet szét kell zúzni, és aggódni sem kellett semmiért. Csak jó bor volt, kellemes beszélgetés, valamint egy baráti társaság, melynek tagjai igazából nem is voltak barátok. Nadia, akárcsak Gabriel, meglehetősen passzívan figyelte a színlelt kedélyességet. Továbbra is azt a benyomást keltve, hogy festményhez ül modellt, szeme arcról arcra vándorolt, mintha gondolatban egy kirakójátékot állítana össze. Tekintete időnként Gabriel kezére vetődött. A férfi nem próbálta elrejteni, mivel már semmit nem kellett takargatnia. Lavon és a csapat többi tagja előtt nyilvánvaló volt, hogy Gabrielnek már semmi kétsége nincs Nadia szándékait illetően. Mint a szerelmesek, titkok elmondásával pecsételték meg köteléküket.

Pár perccel múlt hét óra, amikor Gabriel jelezte, a parti véget ért. Nadia, amikor felállt, mintha kicsit szédült volna. Mindenkinek jó éjszakát kívánt, majd Zoe-val együtt átment a sötét előkerten az autóhoz, ahol Rafik al-Kamál, apja testőre várt rájuk. Párizs felé menet megint csak szünet nélkül beszélt, ezúttal új barátairól, Thomas és Jenny Fowlerről. Gabriel Zoe telefonja segítségével hallgatta a társalgást. Másnap a kijelzőn a villogó jelet figyelte, amely a Concorde térről a Charles de Gaulle repülőtér felé haladt. Járatára várva Zoe telefonált a New York-i producernek, hogy az al-Bakarival készítendő kizárólagos interjúra egyelőre nincs lehetőség. Ezután szenvedélyes suttogással Gabrielnek üzent:

- Ideje elbúcsúznunk, drágám. Hívjon nyugodtan, ha bármit tehetek önökért.

Gabriel várt, amíg Zoe biztonságban felszállt a repülőgépre, és csak utána törölte a programot a nő telefonjából. A fény még háromszor felvillant, majd eltűnt a kijelzőről.

33. *Seraincourt, Franciaország*

Az akció másnap délelőtt 10:15-kor kezdődött élesben, amikor Nadia al-Bakari, az örökösnő, aktivista és az izraeli titkosszolgálat ügynöke arról tájékoztatta személyzete vezetőit, hogy partnerkapcsolatot akar kialakítani a Thomas Fowler Associates vállalattal, a kicsi, de nagyon sikeres londoni befektetési céggel. Aznap délután biztonsági emberei kíséretében Mr.

Fowler Párizstól északra lévő otthonába ment, hogy lefolytassák az első tárgyalásokat. A megbeszéléseket később élénknek és eredményesnek mondta, és mindkét jelző igaz is volt.

Elment még másnap és az utána következő nap is. Gabriel a többiek előtt fel nem tárt okok miatt a szokásos kiképzés nagy részét mellőzte, és főként Nadia fedőtörténetére koncentrált. Nem volt nehéz megtanulni, mivel nagyrészt egybevagott a tényekkel.

- Ez az ön története - mondta Gabriel -, az egyes részletek minimális átrendezésével. Gyilkosságról, bosszúról és a Közel-Kelettel egyidős gyűlölködésről szól. Mostantól fogva Nadia al-Bakari már nem a megoldás része. Nadia pont olyan, mint apja volt. A probléma része. Az arabok miatta nem tudnak soha megszabadulni történelmüktől.

Joszi is segített Nadiának a munka néhány kérdésében, de a nő leginkább Sarah tanácsaira támaszkodott. Gabriel kezdetben tartott a barátság felújításától, de Lavon a kapcsolatot nagyon célszerűnek vélte az akcióhoz. Sarah a megfelelő időben emlékezteti Nadiát Zizi gonoszságára. És Renával, Nadia meggyilkolt gyerekkori barátnőjével ellentétben Sarah a szörnyeteg szemébe nézett, és legyőzte a fenevadat. Ő volt Rena láncok nélkül, a feltámadt Rena.

Nadia gyorsan tanuló diáknak bizonyult, de Gabriel nem is várt mást. Az előkészületeket megkönnyítette, hogy mivel Nadia éveken át kettős életet élt, természetes képmutató volt.

Másokkal szemben két fontos előnnyel bírt a globális dzsihadista mozgalomba való behatoláshoz: a nevével és a testőreivel. Neve garantálta az azonnali bejutást és a hitelességet, testőrei pedig olyan védőgyűrűt fontak köré, amely mások számára nem volt elérhető. A meggyilkolt szaúdi milliárdos egyetlen túlélő gyermekeként Nadia al-Bakari a világ egyik legjobban őrzött magánembere volt. Mindegy, hová ment, palotája hűséges testőrei vették körül, a Cég biztonsági szolgálata pedig egy második védőgyűrűt vont köré. Teljesen lehetetlen volt hozzáférni.

Nadia legértékesebb ütőkártyája azonban a pénze volt. Gabriel biztosan tudta, hogy a nő nem fog szűkölködni udvarlókban, amikor visszatér a dzsihad és a terror világába. Gabriel és csapata számára az jelenthet nehézséget, hogy a megfelelő személy kezébe helyezték a pénzt. Amikor egy délután a kastély kertjében sétálgattak, maga Nadia adta meg Gabrielnek egy szóba jöhető jelölt nevét.

- Nem sokkal apám halála után keresett meg, és egy muszlim jótékonyági szervezet számára kért adományt. Úgy mutatkozott be mint apám társa. Testvér.

- És a jótékonyági tevékenység?

- Nem volt más, mint az al-Káida egyik mozgalma. Az illető neve Samír Abbász. Még ha nincs is

benne ebben az új hálózatban, ismer olyanokat, akik a tagjai.

- Mivel foglalkozik?

- A TransArabian Bank alkalmazottja a zürichi irodában. Bizonyára tudja, hogy a TransArabian dubaji vállalat, és az egyik legnagyobb pénzügyi intézmény a Közel-Keleten. A globális dzsihádmozgalom számára elsődlegesen szóba jöhető banknak is tartják, és Samír Abbász vezető pozíciót tölt be ebben a mozgalomban. Ő kezeli a jómódú közel-keleti polgárok számláit, minek révén kivételesen előnyös helyzetben van, hogy adományokat gyűjtsön az úgynevezett jótékonyági tevékenységekhez.

- Saját vagyonából tart valamennyit a TransArabian kezelésében?

- Pillanatnyilag nem.

- Talán fontolóra vehetné a számlanyitást. Nem túl nagy összeggel. Csak akkorával, hogy felkeltse Samír figyelmét.

- Mennyit adjak neki?

- Rá tud szólni százmilliót?

- Százmilliót? - Nadia megrázta a fejét. - Apám ilyen összeget sosem adott volna nekik.

- Mennyi legyen akkor?

- Kétszázmillió. - Elmosolyodott. - Így legalább tudni fogja, hogy komolyak a szándékaink.

Tizenkét órával a beszélgetés után Gabrielnek már emberei voltak Zürichben, Samír Abbász, a dubaji TransArabian Bank vagyonkezelési szakértője pedig a Cég megfigyelése alatt állt. Eli Lavon a Château Treville falai mögött maradt, hogy véglegesítse az akció utolsó részleteit, tisztázva többek között azt a kényes kérdést, hogy miképp pénzelhet egy párizsi székhelyű szaúdi üzletasszony egy terrorcsoportot a francia és más európai pénzügyi hatóságok gyanújának felkeltése nélkül. Az arab reformmozgalom titkos támogatásával Nadia már megmutatta nekik a módszert. Gabrielnek mindössze egy festményre és egy segítőkész tettestársra volt szüksége hozzá. Ez magyarázza, hogy karácsonyeste, amikor egész Franciaország többnapra ünnepre és lakmározásra készült, miért kérte meg Lavont, hogy vigye ki a Gare du Nord-ra. Gabrielnek jegye volt a 3:15-ös londoni vonatra, és borzalmas fejfájása a kialvatlanság miatt. Lavon idegesebb volt, mint egy akció ilyen szakaszában rendszerint lenni szokott. Mivel nem volt felesége és gyereke, ünnepek idején mindig levertség vett rajta erőt.

- Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

- Vonattal menni Londonba karácsonyeste? Talán célszerűbb lenne gyalog.

- Nadiára gondoltam.

- Tudom, Eli.

Lavon az ablakon át a vasútállomás bejárata felé tóduló embereket figyelte. A szokásos nép: üzletemberek, diákok, turisták, afrikai bevándorlók és zsebtolvajok, fegyveres francia rendőrök figyelő tekintetétől kísérve. Az egész ország a következő robbantást várta. Akárcsak Európa többi része.

- Elmondod valaha, miről beszélt Nadia aznap este a kertben?

- Nem fogom elmondani.

Lavon már készült erre a válaszra. De csalódottságát ennek ellenére sem tudta elrejteni.

- Mióta dolgozunk már együtt?

- Százötven éve - felelte Gabriel. - És soha egyetlen fontos információdarabot sem tartottam rejtve előtted.

- És most miért?

- A nő megkért rá.

- A feleségednek elmondtad?

- Én a feleségemnek mindent elmondok, de a feleségem nekem semmit. Ez része a megállapodásunknak.

- Szerencsés vagy - mondta Lavon. - Eggyel több ok arra, hogy ne tégy olyan ígéreteket, amiket nem tudsz betartani.

- Az ígéreteimet mindig betartom, Eli.

- Én is ettől félek. - Lavon Gabrielre pillantott. - Biztos vagy a nőben?

- Annyira, mint benned.

- Indulj! - mondta Lavon egy pillanattal később. - Nem szeretném, hogy lekésd a vonatod. És ha történetesen meglátsz egy öngyilkos merénylőt, tégy meg nekem egy szívességet, és egy csendőrnek szólj! Arra van most a legkisebb szükségünk, hogy felrobbants egy francia vasútállomást.

Gabriel átadta Lavonnak 9 milliméteres Berettáját, majd kiszállt az autóból, és bement a pályaudvar jegyárúsító csarnokába. Valami csoda folytán a vonat pontosan indult, és aznap délután ötkor ő már ismét a St. James's köveit taposta. Adrián Carter később sok tekintetben jelképesnek tartotta Gabriel visszatérését Londonba, mivel az egész úgy onnan indult.

Valójában a visszatérésnek egyáltalán nem ilyen fennkölt okai voltak. Tervéhez, hogy Rasíd hálózatát belülről zúzza szét, egy csalás büntettségének elkövetése is hozzá fog tartozni. És erre mi más megfelelőbb hely volna, mint a művészet világa.

34. *St. James's London*

Gabriel bűntársa még nem tudott erről a tervről - ami aligha meglepő, mivel az illető nem volt más, mint Julian Isherwood, az Isherwood Fine Arts, a Mason's Yard 7-8. cím alatti galéria tulajdonosa. A galéria kezelésében lévő sok száz kép között ott volt a Madonna és a gyermek Mária Magdolnával, amelyet korábban a velencei Palma Vecchio munkájának tartottak, ám most már a nagy Tiziano művének vélik. Ebben a pillanatban azonban a festmény éppen Isherwood föld alatti raktárában volt elzárva, és selyempapír takarta. Isherwood legalább annyira viszolygott már a képtől, mint attól az embertől, aki elcsúfította. Zaklatott gondolatvilágában valójában már a dicső vászon testesített meg mindent, ami életében elromlott.

Isherwood szerint az ősz jobb lett volna elfelejteni. Mindössze egy képet adott el - egy vallási témájú kis itáliai festményt egy jelentéktelen houstoni gyűjtőnek -, és nem tett szert másra, mint krónikus, gyötrő köhögésre, amivel egy helyiséget előbb ki lehetne üríteni, mint egy bombafenyegetéssel. A környéken az a szóbeszéd járta, hogy ismét élete nagy válságát éli át, a hetediket vagy nyolcadikat, attól függően, valaki ideszámítja-e a hosszú, szomorú időszakot, amelyen azután ment át, hogy a Piccadillyn álló Costa kávéfőzőlánya ejtette őt.

Jeremy Crabbe, a Bonhams aukciósház józan gondolkodású igazgatója úgy gondolta, egy meglepetésparti segíthet Isherwood hervatag kedélyállapotán, ám Olivér Dimbleby, Isherwood pocakos kollégája a Bury Streetről az ötletet az év során hallott legostobábbnak nyilvánította.

- Julian bizonytalan egészségi állapotát figyelembe véve - mondta Olivér - egy meglepetésparti akár meg is ölhetné.

Isherwood meggyógyítására inkább egy tehetséges utcalányt javasolt, de ez nem meglepő, mivel ez volt Olivér megoldása minden problémára, legyen az akár személyes, akár szakmai jellegű.

Aznap délután, amikor Gabriel visszatért Londonba, Isherwood korán zárta be a galériát, és mivel semmi jobb nem jutott eszébe, a sűrű záporban a Duke Street felé indult, hogy a Green'sben igyon valamit. Roddy Hutchinson, a St. James's egyértelműen leglelkiismeretlenebbnek tartott kereskedője társaságában Isherwood gyorsan elfogyasztott egy üveg fehér burgundit, és ezt az egészsége érdekében még egy adag brandy követte. Nem sokkal hat után bizonytalan léptekkel kiment az utcára, hogy taxit fogjon, de amikor végre megjelent a kocsis, olyan gyötrő köhögési roham fogta el, hogy képtelen volt leinteni.

- A bánatos francba! - kiáltott fel Isherwood, amikor a taxi elviharzott, vizet fröcskölve nadrágjára. - A bánatos, bánatos, bánatos francba!

Kirohanása nyomán úgy kezdett el megint köhögni, mintha ugatna. Mikor a roham alábbhagyott, azt vette észre, hogy egy alak támaszkodik a Mason's Yardba vezető átjáró téglafalának. Esőkabátot és erősen a szemébe húzott, lapos sapkát viselt. Jobb lába a bal előtt keresztbe téve, tekintete pedig az utcát pásztázza. Isherwoodot gondolataiba merülten, ugyanakkor sajnálkozva nézte egy pillanatig. Utána egyetlen szó és hang nélkül megfordult, s megindult az öreg kereskedőudvar macskakövein a másik oldalra. Isherwood ezután józan belátása ellenére is követni kezdte, miközben úgy köhögött, mint egy tüdőbeteg a szanatóriumban.

- Nézzük csak, jól értem-e - mondta Isherwood. - Először bemázolod a Tizianómat nyúl bőr-
ragasztóval, és selyempapírral takarod le. Utána berakod a raktáramba, és ismeretlen helyre távozol.
Most bejelentés nélkül újra megjelenysz, szokás szerint úgy nézel ki, mint akit éppen valami kétes
helyről szalajtottak, és azt mondd, egy előre nem tervezett akciódhoz szükséged van az előbb említett
Tizianóra. Kihagytam valamit?

- Annak érdekében, hogy ez a terv beváljon, Julian, arra is megkérlek, téveszd meg a művészeti
világot, és viselkedj úgy, hogy azt a kollégáid etikátlannak minősíthessék.

- Mindössze újabb nap a cégnél, virágszálam - mondta Isherwood kis vállrándítással. - De nekem mi
hasznom lehet ebből?

- Ha beválik, nem lesz több olyan támadás, mint a Covent Gardenben volt.

- Amíg nem jön egy újabb dzsihadista. Akkor megint kvittek leszünk, ugye? Az ég tudja, nem vagyok
szakértő, de nekem a terrorizmus színjátéka egy kicsit a műtárgy-kereskedelemhez hasonlít. Vannak
csúcsai és hullámvölgyei, jó és rossz időszakok váltják egymást, de sosem szűnnek meg.

Isherwood galériájának kiállítóterében a mennyezeti lámpák templomi gyertyák lágy fényével
világítottak. A tetőablakon eső dobolt, és vízcseppek hullottak Isherwood ázott kabátjából is, amelyet
még nem vetett le. Morcosan nézte a padlón összegyűlő tócsát, majd a vastag szövettel letakart
emelvényen álló, megsebzett képre irányította tekintetét.

- Tudod, mennyit ér ez?

- Tisztességes aukción tízmilliót, feltűnés nélkül. De azon az aukción, amire én gondolok...

- Csintalan fiú - mondta Isherwood. - Csintalan, nagyon csintalan fiú.

- Szóltál bárkinek, Julian?

- A festményről? - Isherwood megrázta a fejét. - Egy mukkot sem.

- Biztos vagy benne? A Green's bárjában sem voltak bizalmas pillanatok? Nem volt diszkrét
beszélgetés azzal az elképesztően fiatal nővel a Tate-ben?

- Penelopénak hívják - mondta Isherwood.

- Tud a képről, Julian?

- Dehogyan tud. A dolgok nem így működnek, virágszálam. Az ember nem dicsekszik az ilyesmivel.
Titokban tartja, amíg el nem jön a megfelelő pillanat. Akkor a szokásos harsonaszóval adja a világ
tudtára. Azt is elvárja persze, hogy pénzt kapjon az okosságáért. A te forgatókönyved szerint azonban
veszteségre kell számítanom... Isten gyermekei javára, természetesen.

- A veszteséged csak ideiglenes lesz.

- Mennyire ideiglenes?
- A CIA fedez minden felmerülő kiadást.
- Az ember nem hall naponta ilyesmit egy művészeti galériában.
- Így vagy úgy, Julian, pénzednél leszel.
- Természetesen - jegyezte meg Isherwood színlelt magabiztossággal. - Ez arra az esetre emlékeztet, amikor Penelope azt mondta, a férje még egy óráig nem lesz otthon.

Meglehetősen öreg vagyok már, hogy kerítéseken ugráljak át.

- Találkozol még vele?
- Penelopével? Elhagyott - mondta Isherwood a fejét csóválva. - Végül mind elhagynak. De te nem, virágszálam. És ez az átkozott köhögés sem. Már kezdek úgy gondolni rá, mint egy régi barátra.
- Voltál már orvosnál?
- Nem kaptam időpontot. A társadalombiztosítási rendszer olyan gyatra manapság, hogy már arra gondolok, természetgyógyász leszek.
- Azt hittem, hipochonder vagy.
- Méghozzá ortodox. - Isherwood megpiszkálta a selyempapírt a vászon jobb felső sarkánál.
- Ami festéket eltávolítasz, azt mind nekem kell visszatennem.
- Sajnálom - mondta Isherwood, és kabátja zsebébe mélyesztette a kezét.
- Tudod, volt már rá precedens. Pár éve a Christie's potom nyolcezer fontért adott el egy festményt, amelyet Tiziano egyik tanítványának tulajdonítottak. A képet azonban nem egy tanítvány festette, hanem maga Tiziano. Képzelheted, a tulajdonosok nem voltak túl elégedettek. Vétkes mulasztással vádolták a Christie'st. Ügyvédek is fogadtak. Csúnya írások jelentek meg a sajtóban. Mindenki neheztelt.
- Talán adhatnánk a Christie'snek egy esélyt, hogy jóvátegye a hibát.
- Bizonyára tetszene nekik. Van azonban egy probléma.
- Csak egy?

- Már lemaradtunk a régi mesterek aukciójáról.

- Ez igaz - ismerte el Gabriel -, de megfeledekzel a velencei művészekéről, ami a tervek szerint február első hetében lesz. És épp egy nemrég felfedezett Tiziano bolondíthatná meg a hangulatát.

- Csintalan fiú. Csintalan, nagyon csintalan fiú.

- A vádak szerint bűnös.

- Figyelembe véve az akció néhány kellemetlen elemét, célszerű lenne valamennyire elválasztani a galériát a végső eladástól. Ez azt jelenti, igénybe kell vennünk egy másik kereskedő szolgálatait is. Az adott körülmények között egy mohó, meghunyászkodó, ravasz, első osztályú ganéjra van szükségünk.

- Tudom, mire gondolsz - mondta Gabriel -, de biztos vagy benne, hogy megbirkózik vele?

- Tökéletesen - felelte Isherwood. - Már csak egy Tiziano kell, ami tényleg úgy is néz ki.

- Azt hiszem, ez nem jelent problémát.

- Hol akarsz dolgozni?

Gabriel körülnézett a helyiségben, és azt mondta:

- Ez itt tökéletesen megfelel.

- Szeretnél még valamit?

Gabriel átadott egy listát. Isherwood feltette az olvasószemüvegét, és komor arcot vágott.

- Egy vég olasz vászon, egy profi minőségű vasaló, egy nagyító szemüveg, egy liter aceton, egy liter metiléter, egy liter festékhígító, egy tucat Winsor & Newton ecset, egy pár álló halogénlámpa a munkához és egy CD... Giacomo Puccini: Bohémélet... - Szemüvege fölött Gabrielre pillantott. - Tudod, mibe fog ez nekem kerülni?

Gabriel mintha nem is hallotta volna a megjegyzést. A vászon előtt állt, keze az állán nyugodott, fejét pedig elgondolkodó pózban félrebillentette.

Gabriel úgy vélte, a restaurálás egy kicsit a szeretkezéshez hasonlít. Lassan kell végezni, nagyon alaposan odafigyelve a részletekre, közben kis szünetekkel. De abban a pillanatban, amikor a műveletet végző és a tárgy megfelelően összekapcsolódik, a restaurálás már rendkívüli sebességgel megy, és az eredmény is hasonló.

A következő tíz napból Gabriel később nem sokra emlékezett, mert szinte alvás nélkül töltötte, úgy, hogy a vászon, oldószer és festék Puccini zenéjével folyt össze a munkához használt halogénlámpák vakítóan fehér fényében. Szerencsére a kép állapotával kapcsolatos aggodalmai alaptalannak bizonyultak. Amikor befejezte az új vászonra helyezést, és eltávolította az elsárgult lakkot, Tiziano eredeti munkáját szinte érintetlen állapotban találta, leszámítva néhány csupasz foltot Mária teste körül és pár kopásnyomot, ahol a vásznat kidörzsölte a régi keret. Mivel korábban már több Tiziano-képet restaurált, a festmény kijavítását majdnem olyan gyorsan el tudta végezni, mint ahogy maga a mester megfestette.

Palettája Tiziano palettája volt, akárcsak az ecsetvonásai. Egyedül a műtermi körülmények voltak mások. Tiziano kétségtelenül tehetséges tanítványok és inasok csapatával dolgozott, Gabrielnek viszont nem volt más segítője, csak Julian Isherwood, ami azt jelentette, hogy semmi segítséget nem kap.

Nem viselt karórát, hogy csak halvány elképzelése legyen az időről, és amikor aludt - ez csak ritkán fordult elő -, egy összecsukható ágyra heveredett a helyiség sarkában, Claude szép tájképe alá. Literszám itta a Costa kávéját, és főként azon a vajas kekszen és teasüteményen élt, amit Isherwood a Fortnum & Mason boltból vitt neki a galériába. Mivel borotválkozni nem volt ideje, szakállt növesztett. Nagy bánatára a szőrszálak még a korábbiaknál is szürkébbek voltak, Isherwood szerint a szakáll miatt úgy nézett ki, mintha maga Tiziano állna a vászon előtt. Figyelembe véve, hogy Gabriel milyen ügyesen kezelte az ecsetet, a megállapítás nem is járt messze az igazságtól.

A Londonban töltött utolsó estén Gabriel megállt a Thames House-nál, az MIS folyóparti központjánál, és ígérete szerint tájékoztatta Graham Seymourt, hogy az akció tulajdonképpen már a Brit-szigetekre is áttért. Seymour hangulata borongós volt, gondolatai pedig nyilvánvalóan valahol másutt jártak. A leendő király fia úgy döntött, hogy a tavasz végén megnősül, és Seymournak meg a londoni rendőrségnél dolgozó kollégáinak kellett gondoskodniuk arról, hogy az eseményt semmi ne zavarja meg. Seymour sirámain hallgatva Gabrielnek önkéntelenül is Sarah szavai jutottak eszébe, melyeket a georgetowni kávézó kerthelyiségében mondott. London könnyen elérhető célpont. Londonban bármikor lehet merényletet végrehajtani.

Mintha csak ezt a tényt szemléltetné, a Thames House-ból kilépve Gabriel azt tapasztalta, hogy a földalatti Jubilee vonalát az esti csúcsforgalom közepén lezárták egy gyanús csomag miatt. Gyalog ment vissza a Mason's Yardba, és miközben Isherwood kukucskált a válla fölött, felvitt egy réteg lakkot a frissen restaurált Tizianóra. Másnap délelőtt utasította Nadiát, hogy helyezzen letétbe kétszázmillió dollárt a TransArabian Bankban. Ezután taxiba szállt, és kiment a Heathrow-ra.

35. ZÜRICH

Kevés ország játszott nagyobb szerepet Gabriel életében, mint a Svájci Államszövetség. Négy hivatalos nyelve közül hármat folyékonyan beszélt, hegyeit és völgyeit pedig úgy ismerte, mint felesége testének domborzatát. Svájcban már ölt, embereket rabolt el, és feltárt néhányat az ország legvisszataszítóbb titkai közül. Egy évvel korábban a Diablerets gleccsereinél egy kávézóban ünnepélyes esküvel fogadta meg magának, hogy a lábát be nem teszi többé az országba. Furcsa, hogy a tervek sosem az elképzelések szerint alakulnak.

A bérelt Audiban ülve végigsuhant a Bahnhofstrasse komor banképületei és kirakatai előtt, majd rákanyarodott a Zürichi-tó nyugati partján futó forgalmas útra. A titkos ház a városközponttól három kilométerre délre állt. Modern szerkezetű épület, Gabriel kényelemérzete szempontjából túl sok ablakkal, és az előtte kinyúló stégen már fehér réteget hagyott a nemrég hullott hó. Amikor belépett, női hangot hallott: valaki olaszul énekelt. Elmosolyodott. Chiara mindig énekelt magában, ha egyedül volt.

Táskáját az előszobában hagyta, és a hang alapján tájékozódva belépett a nappaliba, amelyet rögtönzött irányító központtá alakítottak. Chiara egy számítógép képernyőjét nézte, és közben

narancsot hámozott. Amikor Gabriel megcsókolta, Chiara ajka meleg volt, mintha lázas lenne. Sokáig csókolta a meleg ajkat.

- Chiara Allon vagyok - mondta Chiara, s végigsimított a szürke szőrszálakon férje arcán. - És Ön kicsoda?

- Már én magam sem tudom pontosan.

- Azt mondják, az öregedés emlékezetzavarokkal járhat - mondta Chiara, miközben tovább csókolgatta. - Kipróbálhatnád a halolajat. Úgy hallottam, segít.

- Inkább abból a narancsból kérnék egy falatot.

- Azt meghiszem. Régen ettél.

- Nagyon régen.

Chiara gerezdekre szedte a gyümölcsöt, és egyet Gabriel szájába tett.

- Hol van a csapat többi tagja?

- A TransArabian Bank egyik alkalmazottját figyelik, akinek történetesen a globális dzsihadista mozgalommal is kapcsolatai vannak.

- Tehát egyedül vagy?

- Már nem.

Gabriel kigombolta Chiara blúzáat. A nő mellbimbója azonnal megkeményedett az érintésétől. Adott a férjének egy újabb darabot a narancsból.

- Talán nem a számítógép előtt kellene - mondta. - Sosem tudni, ki figyel.

- Mennyi időnk van?

- Amennyi csak kell.

Chiara kézen fogta, és felvezette az emeletre.

- Lassan - mondta, miközben Gabriel lefektette az ágyra. - Lassan.

A szobában félhomály volt, amikor Gabriel kimerülten elhúzódott Chiara testétől. Sokáig feküdtek csendben, közel egymáshoz, de testük nem ért össze. Kintről egy elhaladó hajó hangja hallatszott, majd kisvártatva a stéghez csapódó hullámok nesze. Chiara fél könyökére támaszkodott, és ujját végighúzta Gabriel orrán.

- Mennyi ideig hagyod meg?

- Mivel szükségem van rá a légzéshez, szeretném megtartani, amíg csak lehet.
- A szakálladra gondoltam, kedvesem.
- Nagyon nem szeretem, de valami azt súgja, szükség lesz rá, amíg ez az akció be nem fejeződik.
- Talán meghagyhatnád utána is. Szerintem úgy nézel így ki... - Nem folytatta.
- Ki ne mondd, Chiara.
- Arra gondoltam, hogy előkelően.
- Ez pont olyan, mint egy nőt elegánsnak tartani.
- Az miért baj?
- Rájössz, amikor neked fogják mondani, hogy elegáns vagy.
- Nincs abban semmi rossz.
- Sosem kerül rá sor, Chiara. Szép vagy, és az is maradsz mindig. És ha megtartom ezt a szakállt az akcióhoz, az emberek azt fogják hinni, hogy a lányom vagy.
- Ez butaság.
- Biológiailag azonban lehetséges.
- Micsoda?
- Hogy a lányom lehetnél.
- Erre még sosem gondoltam.
- Ne is gondolj! - mondta Gabriel.

Chiara felnevetett, és nem szólt többet.

- Mire gondolsz most? - kérdezte Gabriel.

- Mi történt volna, ha nem veszed észre a férfit, ahogy robbanószerrel a kabátja alatt sétál a Wellington Streeten? Épp leülhettünk volna ebédelni, amikor a robbanás történt.

Tragédia lett volna, természetesen, de az életünk normálisan folytatódott volna, mint mindenki másé.

- Számunkra talán ez a normális, Chiara.
- Normális párok nem szeretkeznek titkos házakban.

- Történetesen mindig is élveztem veled a testi szerelmet titkos házakban.
- Egy ilyen házban szerettem beléd.
- Melyikben?
- Rómában - felelte Chiara. -A Via Venetó-i kis lakásban, ahová elvittelek, miután a Polizia di Stato megpróbált megölni abban a borzalmas panzióban az állomás mellett.
- Az Abruzziban - mondta Gabriel. - Micsoda lyuk volt.
- De a titkos lakás aranyos volt.
- Alig ismertél.
- Valójában egész jól ismertelek.
- Gombás fettuccinit főztél nekem.
- Csak olyanoknak főzök gombás fettuccinit, akiket szeretek.
- Most főzöl nekem?
- Először még egy kevés munkát el kell végezned.

Chiara megnyomott egy kapcsolót az ágy fölött. Egy

pici halogénlámpa világított lézerszerűen Gabriel szemébe.

- Muszáj ezt? - kérdezte hunyorogva.

- Ül fel!

Chiara elvett egy dossziét az éjjeliszekrényről, és odaadta a férfinak. Gabriel felnyitotta a borítót, és először pillantotta meg Samír Abbász arcát. Szögletes vonások, szemüveg, pici szakáll, elgondolkodó, barna szem és már igencsak magas homlok. Amikor a kép készült, éppen Zürich egyik lakónegyedének utcáján ment. Szürke öltöny volt rajta, a svájci bankárok egyenruhája, ezüst nyakkendőtüvel. Aktatáskája drágának tűnt, akárcsak a cipője. Nagykabátját nem gombolta be, és kesztyű sem volt rajta. Mobiltelefonjába beszélt. Szájtartásából ítélve Gabriel úgy vélte, németül.

- Itt van a férfi, aki segíteni fog neked egy terroristacsoport megvásárlásában - mondta Chiara. - Samír Abbász, 1967-ben született Ammánban, a London School of Economicsra járt, és 1998 óta áll a TransArabian Bank alkalmazásában.

- Hol lakik?

- Hottingenben, az egyetem mellett. Hajó az idő, gyalog megy be a munkahelyére, nehogy elhízzon.

Rossz időben villamossal megy a Römerhoftól a pénzügyi negyedbe.

- Melyikkel?

- Természetesen a nyolcassal. Mi másra szállhatna?

Chiara elmosolyodott. Akárcsak Gabrielnek, neki is

lexikonszerű ismeretei voltak az európai városok közlekedési rendszereiről.

- Hol van a lakása?

- Carmenstrasse négy. Kis, háború utáni épület, stukkódíszes homlokzattal. Hat lakás van benne.

- Feleség?

- Nézd meg a következő képet!

Az egy nőt ábrázolt ugyanabban az utcában. Öltözéke nyugati volt, leszámítva a gyermekies arcát keretező hidzsábot. Bal kezét négyévesforma kisfiú fogta. Jobb kezét egy kislány, aki nyolc-kilencévesnek látszott.

- A neve Johara, ami arabul ékszers jelent. Részmunkaidőben tanít egy muszlim közösségi házban a város nyugati részén. A nagyobb gyereke is ott tanul. A fiú óvodába jár.

Mindkét gyerek folyékonyan beszéli a svájci németet, de Johara számára sokkal könnyebb, ha arabul beszélhet.

- Samír jár mecsetbe?

- A lakásában imádkozik. A gyerekek apjuk nagy bánatára szeretik az amerikai rajzfilmeket. Zenét azonban nem szabad hallgatniuk. A zene szigorúan tilos.

- A nő tud Samír játékonysági munkájáról?

- Mivel ugyanazt a számítógépet használják, nem nehéz megtippelni.

- Hol van a gép?

- A nappaliban. Ahogy megérkeztünk, másnap már manipuláltuk. Határozottan tisztességes hang- és képanyagot kapunk belőle. Olvassuk az e-mail üzeneteit, és figyeljük, mit néz az interneten. Samír barátok élvezik a dzsihádistá pornót.

- Mi a helyzet a mobiltelefonjával?

- Az már nem volt olyan egyszerű, de azt is megszereztük. - Chiara rámutatott Samír fényképére. - A kabátja jobb zsebében tartja. A villamoson jutottunk hozzá, amikor dolgozni ment.

- Jutottunk?

- Jákov terelte el a figyelmét egy zökkenőnél. Ocied nyúlt be a zsebébe, és Mordeháj végezte a

technikai dolgokat. Amíg Samír olvasta az újságot, ő manipulálta a készüléket. Az egész vagy két percig tartott.

- Miért nem szólt erről nekem senki?
- Nem akartunk zavarni.
- Van még valami, amit elmulasztottatok közölni velem?
- Egyetlen dolog - mondta Chiara.
- Mi az?
- Figyelnek minket.
- A svájciak?
- Nem, nem a svájciak.
- Akkor kik?
- Hármat találgathatsz. Az első kettő nem számít.

Gabriel felvette a telefonját, és betűket kezdett nyomkodni rajta.

36. ZÜRICH-TÓ

Adrián Carternak jó negyvennyolc órájába került, hogy eljusson Zürichbe. Gabriellel késő délután találkozott a Rapperswilbe tartó komp elején. Sárgásbarna esőkabátot viselt, és a Neue Zürcher Zeitung volt a hóna alatt. Az újság lapjai a hótól átnedvesedtek.

- Meglep, hogy nem az Ügynökség azonosítóját viseled.
- Megtettem az elővigyázatossági intézkedéseket.
- Hogy utaztál?
- Turistaosztályon - mondta Carter méltatlankodva.
- Tájékoztattad a svájciakat, hogy jössz?
- Most egész biztos tréfálsz.
- Hol vettél ki szobát?
- Nem maradok.

Gabriel hátrapillantott Zürich panorámájának irányába, de a városból alig látszott valami az

alacsonyán függő felhők és a hulló hó miatt. A tájból teljesen hiányoztak a színek: szürke város szürke tó partján - Gabriel hangulatával tökéletes összhangban.

- Mikor akartad elmondani nekem, Adrián?

- Elmondani, mit?

Gabriel átadott Carternak egy jelöletlen, levélméretű borítékot. Nyolc különböző CIA-ügynök titokban készített fényképe volt benne.

- Mennyi időbe telt, hogy kiszúrjátok őket? - kérdezte Carter, rosszkedvűen végignézte a felvételeket.

- Tényleg azt akarod, hogy válaszoljak erre a kérdésre?

- Azt hiszem, nem. - Carter összehajtotta a borítékot. -A legjobb ügynökeim most éppen másutt teljesítenek szolgálatot. Azokat kellett használnom, akik maradtak. Páran csak most jöttek a Farmról, ahogyan nálunk mondják.

A Farm a CIA kiképzőközpontja a virginiai Camp Pearyben.

- Gyakornokokat küldtél, hogy figyeljenek minket? Ha nem lennék ilyen dühös, sértésnek venném.

- Próbáld ne magadra vonatkoztatni!

- Ez a kis mutatványod darabokra zúzhatott volna minket. A svájciak nem buták, Adrián. Voltaképpen egész jók. Figyelnek. Hallgatóznak is. És nagyon megharagszanak, ha ügynökök úgy folytatnak munkát a területükön, hogy nem írják alá a vendégkönyvet a bejelentkezésnél. Már tapasztalt ügynökök is bajba kerültek itt, a mieinket is beleszámítva. És mit tesz erre Langley? Nyolc tapasztalatlan kölyköt küld, akik a külföldön töltött első évük óta nem jártak Európában. Tudod, hogy egyikük pár napja szó szerint nekiment Jákovnak, amikor Zürich utcaterképét nézegette? Érdeemes megjegyezni, Adrián.

- Mondasz valamit.

- És ez még nem minden - mondta Gabriel. - Azt akarom, hogy menjenek el innen. Még ma.

- Azt hiszem, ez nem lehetséges.

- Miért?

- Mert a felsőbb hatóságok nagyon élénken érdeklődnek az akciód iránt. És a felsőbb hatóságok úgy döntöttek, hogy egy amerikait is be kell venni.

- Mondd meg a felsőbb hatóságoknak, hogy már van egy amerikai ügynökünk. A neve Sarah Bancroft.

- A terrorelhárító központ egyetlen elemzője nem számít.

- Ez az egyetlen elemző a megfigyelésünkre ideküldött nyolc tökfilkó bármelyikét lepipálja.

Carter a tavat nézte, de nem szólt semmit.

- Mivel van gond, Adrián?

- Nem mivel, hanem kivel. - Carter visszaadta a borítékot Gabrielnek. - Mibe fog nekem kerülni, hogy elégeds ezeket az átkozott képeket?

- Beszélj.

37. ZÜRICH-TÓ

A felső fedélzeten volt egy kis kávézó. Carter törökös kávé ivott. Gabriel teát rendelt. Az asztalon ott volt még előttük egy rágós tojásos szendvics és egy zacskó állott burgonyaszírom. Carter eltette a számlát a költségek igazolásához.

- Kértelek, hogy tartsd titokban a lány nevét - mondta Gabriel.

- Megpróbáltam.

- És mi történt?

- Valaki tájékoztatta a Fehér Házat. Berendeltek az Ovális Irodába egy meglehetősen alapos vallatásra. McKenna és az elnök együtt dolgozott meg, és leckét kaptam tőlük: rossz zsaru, rossz zsaru. Stressz kiváltása, alvásmegvonás, étel és ital megtagadása... most már tilos, hogy ezeket a technikákat alkalmazzuk az ellenségnél. Elég annyit mondani, hogy az elnök már ismeri a nevem. Annak a muszlim nőnek a nevét is tudja, akinek hiteles dzsihádisták igazolásai vannak, és akivel összefeküdtél; akciós hasonlatot használva természetesen.

- És?

- Nem nagyon örül neki.

- Valóban?

- Fél, hogy az amerikai-szaúdi kapcsolatok súlyosan megsérülnek, ha az akció repülőgépe esetleg katasztrófát szenved. Ennek eredményeként már nem engedi, hogy Langley egyszerű utas legyen benne.

- Azt akarja, hogy te vezesd a gépet?

- Nemcsak azt - mondta Carter. - Azt akarja, hogy mi végezzük a gép karbantartását, üzemanyaggal való feltöltését, a fedélzeti konyha ellátását, és a poggyászt is mi rakjuk be a csomagterbe.

- Teljes ellenőrzés? Erre gondolsz?

- Pont erre.

- Ennek nincs értelme, Adrián.

- Melyik résznek?

- Őszintén szólva, egyiknek sincs. Ha mi vezetjük a műsort, az elnök mindent letagadhat a szaúdiak előtt, ha valami rosszul alakul. De ha Langley kezében van a kormány, a felelősség alóli mentesülés minden reménye kiszáll a Fehér Ház ablakán. Olyan, mintha saját arcával próbálna felfogni egy ököllel mért ütést.

- Tudod, Gabriel, sosem vizsgáltam a dolgokat ilyen szempontból. - Carter felvette az utolsó darab krumplit.

- Megengeded?

- Jó étvágyat.

Carter bekapta a burgonyaszirmot, és egy hosszú pillanatig dörzsölgette a sót az ujjairól.

- Jogodban áll, hogy dühös legyél - mondta végül.

- A helyedben én is dühös lennék.

- Miért?

- Mert egy olcsó történettel jöttem abban a hiszemben, hogy be tudom adni neked, de ennél többet érdemelsz. Az igazság az, hogy az elnök és hű, bár kicsit buta csatlósa, James A. McKenna nem azért aggódik, hogy az al-Bakarival végzendő akció megghiúsul. Inkább attól félnek, sikerülni fog.

- Próbálkozz újra, Adrián. Nehéz napjaim voltak.

- Úgy tűnik, az elnök fülig szerelmes.

- Ki a szerencsés lány?

- Nadia - felelte Carter halkán, az összegyűrt papírszalvétája mögül. - El van ragadtatva tőle. Tetszik neki a lány története. Tetszik neki a bátorsága. És ami ennél is fontosabb, tetszik neki a nő köré épített terved. Pont ilyesmit keres. Tiszta. Ügyes. Előremutató. Hosszú távra szóló. Ráadásul tökéletesen egybevág azzal a képpel, amit az elnök a világról kialakított magában. Az iszlám és a Nyugat együttműködése a szélsőségesek legyőzése érdekében. Az ész győzelme a nyers erőszak fölött. Azt akarja, hogy Rasíd hálózatát szálakra szedjék, csomóval összekössék még a következő választások előtt, és nem akar osztozni az elismerésben.

- Tehát egyedül akarja intézni? Partnerek nélkül?

- Nem teljesen - mondta Carter. - Azt akarja, hogy vonjuk be a franciákat, a briteket, a németeket és a spanyolokat, mivel őket támadták meg.

- Mi a helyzet a fa tetején ülő madárral?

- Most egy magán biztonsági cégnél dolgozik. Egész sikeresen, ahogy hallom.

- Jó tudni - mondta Gabriel. - Ez nem reklámszöveg, Adrián. Szent hitvallás. Segít, hogy az akciókat ne fúrják meg. Ütőkártyákat tart kézben.

- Aggodalmaid figyelmes meghallgatásra találtak.

- És nem törődnek velük.

Carter nem szólt semmit.

- Mi lesz akkor velem és a csapatom többi tagjával?

- A csapated tagjai feltűnés nélkül visszavonulnak a terepről, és az Ügynökség emberei lépnek a helyükbe. Te pedig tanácsadóként maradsz, amíg a műsor teljes gőzzel be nem indul.

- És utána?

- Kiszállsz a produkcióból.

- Valamit el kell mondanom, Adrián. A műsor már megkezdődött, és tart. A show sztárja holnap délután lép fel először Zürichben.

- El kell halasztanunk, amíg az új rendezőgárda fel nem áll.

Gabriel látta, hogy Rapperswil fényei halványan világítanak a parton.

- Valamit elfelejtesz - mondta egy pillanattal később.

- A show sztárja ünnepest híresség. Követeléseik vannak. És nem hajlandó bárkivel együttműködni.

- Azt akarod mondani, hogy neked fog dolgozni, aki megölte az apját, és nem nekünk?

- Pont azt.

- Erről én magam is szeretnék megbizonyosodni.

- Megteheted. Ha beszélni akarsz Nadiával, az irodájában elérhető, a boulevard Haussmannon, Párizs kilencedik kerületében.

- Igazából arra számítottunk, hogy az ügy átadásában együttműködhetsz velünk.

- A remény nem elfogadható stratégia, ha életek forognak kockán. - Gabriel fogta a pillanatfelvételeket tartalmazó borítékot. - Mellesleg ha tanácsot kéne adnom Nadiának, azt javasolnám neki, maradjon olyan távol tőled és a Farmról most jött ügynökeidről, amennyire csak lehet.

- Mindketten felnőttek vagyunk. Együtt vészeltük át a háborúkat. Életeket mentettünk meg. Elvégeztünk

olyan piszkos munkákat, amelyeneket senki más nem akart vagy nem mert.

De ebben a pillanatban pokolian neheztelek rád.

- Örülök, hogy nem vagyok egyedül.

- Tényleg azt hiszed, ezt akarom tenni? Ő az elnök, Gabriel. Vagy követem az utasításait, vagy lemondok. És eszem ágában sincs lemondani.

- Akkor mondd meg az elnöknek, hogy csakis a legjobbakat kívánom neki - felelte Gabriel. - Ugyanakkor emlékeztethetnéd, hogy Nadia csak az első lépés a Rasíd hálózatának szétzúzása felé vezető úton. Hosszú távon az akció nem lesz tiszta, ügyes vagy előremutató. Csak remélni tudom, hogy az elnök nem lesz csalódott, amikor néhány nehéz döntést meg kell hoznia.

A komp megrázkódott, amikor hozzáütődött a mólóhoz. Gabriel hirtelen felállt. Carter összeszedte az üres poharakat, csomagolópapírokat, és keze fejével lesöpörte az asztalról a morzsákat.

- Tudnom kell a szándékaidat.

- Szándékomban áll visszatérni az irányító központba, és elmondani a csapatomnak, hogy hazamegyünk.

- Ez végleges?

- Sosem fenyegetőzőm.

- Akkor tegyél meg nekem egy szívességet!

- Mit?

- Vezess óvatosan!

Pár másodperccel egymás után hagyták el a kompot, és végigmentek a keskeny mólón a terminál melletti kis parkolóhoz. Carter beszállt egy Mercedes hátsó ülésére, és a német határ felé indult; Gabriel az Audija kormányára mögé ült, és átrobogott a Seedamm hídon, a tó szemközti partja felé. Carter tanácsa ellenére nagyon gyorsan hajtott. Ennek következtében már éppen megérkezett a titkos házhoz, amikor Carter visszahívta, hogy vázolja az akcióval kapcsolatos egyezmény körvonalait. A fő pontok egyszerűek és egyértelműek voltak, Gabriel és csapata addig tarthatja meg az irányítást a terepen, amíg az akció ki nem terjed Szaúd-Arábia szent földjére. Akkor, mondta Carter, további egyezkedésre nincs lehetőség. Az elnök nem engedné, hogy az izraeli titkosszolgálat bármi turpisságot cselekedjen Mekka vagy Medina földjén. Szaúd-Arábia a vízválasztó. Ott megváltoznak a játékszabályok. Ha az akció átlépi a szaúdi határt, mondta Carter, több tétet már nem lehet tenni. Gabriel bontotta a kapcsolatot, és csak üldögélt magában a sötétben, azon tanakodva, mit tegyen. Utána bement a titkos házba, és tájékoztatta csapatát, hogy lejárt a számukra kiszabott idő.

38. PÁRIZS

Nadia al-Bakari avenue Foch-i palotájának több szintje közül választhatott magának kényelmes átmeneti szállást. A szinten volt egy iroda, egy nappali, a háló és egy pici képcsarnok tizenkét kedvenc festményével. A lakásban több helyen is ott lógtak apja fényképei. A férfi egyiken sem mosolygott, hanem inkább a dzsuhajmani, a beduinokra jellemző

„dühös arckifejezést” mutatta. Az egyedüli kivétel egy be nem állított felvétel volt, amelyet Nadia az Alexandra fedélzetén készített róla életének utolsó napján. Apja arckifejezése enyhén búskomor volt, mintha érezné, milyen sors vár rá aznap este Cannes régi kikötőnegyedében.

Az ezüstkeretes fénykép Nadia éjjeliszekrényén állt, Mellette egy Thomas Tompion óra, amelyet egy árverésen vettek két és fél millió dollárért, és amelyet Nadia a huszonötödik születésnapjára kapott. Mostanában már több percet sietett, és ezt Nadia az alkalomhoz kísértetiesen illőnek tartotta. Már azóta nézegette az óra méltóságteljes formáját, hogy éjjel háromkor felébredt. Koffeint kívánt, és gyötrő fejfájás első jeleit érezte. Ennek ellenére mozdulatlanul feküdt tovább a hatalmas ágyban. Kiképzése utolsó részében Gabriel emlékeztette, tartózkodjon napi életritmusának bármilyen megváltoztatásától; ezt az életritmust családjának és személyzetének több tucat tagja betéve tudta. Minden áldott nap pontosan hétkor kelt, egy pillanattal sem előbb vagy később. A tálcát a reggelivel irodájának szekrényére kellett tenni. Hacsak másként nem kérte, egy termosz kávé volt rajta, egy kancsó forralt tej, egy pohár frissen facsart narancslé és két szelet francia kenyér, vajjal és eperdzsemmel megkenve. Újságjai ágya jobb oldalán várták - felül a Wall Street Journal, alatta pedig az International Herald Tribüné, a Financial Journal és a Le Monde -, mellettük a bőrkötésű napi programmal. A televíziót a BBC adására kellett állítani a hangot levéve, és a távkapcsolónak is könnyen elérhető helyen kellett lennie.

Fél hét volt. Mivel semmi másra nem tudott gondolni, csak a fejében lüktető fájdalomra, lecsukta a szemét, és kis szendergést erőltetett magára, amelyet harminc perccel később a régóta náluk dolgozó házvezetőnő, Esmeralda kopogása zavart meg. Nadia addig maradt az ágyban, amíg Esmeralda ki nem ment. Utána köntöst vett, és apja tekintetétől kísérvé mezítláb átment az irodába.

Ott frissen főzött kávé illata fogadta. Töltött magának egy csészébe, tejet és három kanál cukrot tett bele, majd leült az asztalhoz. A televízió képernyőjén egy iszlámábádi merénylet felvételei látszottak; az al-Káida autóba rejtett újabb pokolgépe több mint száz embert ölt meg, szinte kivétel nélkül muszlimot. Nadia a hangot nem kapcsolta be, és felnyitotta a program bőrkötésű borítójának fedelét. Meglepően üdvös javaslat: két óra szabad idő, majd el kell indulnia, hogy Zürichbe repüljön. Ott a Dolder Grand Hotel egyik konferenciatermében legközelebbi segítői társaságában találkozik egy zugi optikai cég vezetőivel - a cég jelentős mértékben az AAB Holdings tulajdonában van. Rögtön ezután egy második találkozóra megy, de már segítők nélkül. A téma a „privát” szóval volt megjelölve, és ez szinte minden esetben Nadia személyes pénzügyeire utalt.

Becsukta a börmappát, és a következő órában szokása szerint az újságokat olvasta kávé és pirítós mellett. Nyolc után nem sokkal bekapcsolta a számítógépet, hogy megnézze az ázsiai piacok helyzetéről szóló jelentést, majd perceként váltogatta a különböző kábeles hírsatornákat. Az utolsó az al-Dzsazíra volt, amely az iszlámábádi vérontás után egy izraeli katonai akcióról számolt be a Gázai övezetben, melynek során a Hamász két fő terrorszervezőjét megölték. A török miniszterelnök az akciót „emberiség elleni bűnnek” nyilvánítva az ENSZ-hez fordult, hogy Izraelt gazdasági szankciókkal sújtsák, ám a felhívást később elutasította egy fontos szaúdi vallási vezető. „A

diplomácia ideje lejárt - mondta az al-Dzsazíra riporterének. - Elérkezett az idő, hogy az összes muszlim csatlakozzon a cionista betolakodók elleni fegyveres harchoz. És az Úr büntesse meg mindazokat, akik össze mernek játszani az iszlám ellenségeivel."

Nadia kikapcsolta a televíziót, visszament a hálósobába, és tréningruhát húzott. Sosem törődött igazán a testmozgással, és amióta harmincéves lett, még kevesebbet foglalkozott vele. Minden reggel kötelességszerűen megdolgoztatta azonban a szívét, és megmozgatta végtagjait, mert ez elvárható egy modern üzletasszonytól, aki a nyugati világban él.

Mivel még mindig volt egy kis fejfájása, kurtábbra vette a már egyébként is rövid napi programot. Egy kis nyugodt gyakorlatot végzett a járógép futószalagján, majd percekig keresztül nyújtózkodott a jógázáshoz kikészített gumiszőnyegen. Ezután mozdulatlanul feküdt a hátán, bokái összeszorítva, keze pedig kétoldalt kitérve. A pozitúra, mint mindig, a súlytalanság érzetét keltette. Aznap reggel azonban a jövőt is nagyon tisztán megmutatta. Nadia másodpercekig keresztül feküdt változatlan helyzetben, és azon töprengett, elutazzon-e Zürichbe. Csak egy telefonhívásba kerül, gondolta. Egy telefonhívás, és lekerül a válláról a teher. A hívásra azonban nem tudta rászánni magát. Úgy vélte, nem véletlenül tartózkodik éppen ott és akkor.

Úgy gondolta, ugyanez vonatkozik arra az emberre is, aki apját megölte, és nem akart csalódást okozni neki.

Nadia felállt, és pici szédülést érezve visszatért a hálósobájába. Megfürdött, beparfümözte testét, majd belépett az öltözőszobába, és kiválasztotta a viselni kívánt ruhát - a kedvelt világos színek helyett most a szürke és a fekete komorabb árnyalatai mellett döntött. Frizuráját szertartásosan készítette el. Amikor harminc perccel később Rafik al-Kamál mellett becsusszant a limuzin hátsó ülésére, arckifejezése már a beduin dzsuhajman volt. Az átalakulás szinte tökéletes. Gazdag szaúdi nő, aki apja halálát akarja megtorolni.

Az autó kihajtott a palota kapuján, és rákanyarodott az útra. Amikor a Bois de Boulogne park mellett haladt, Nadia észrevette a Max néven ismert férfit, aki pár lépéssel egy nő

mögött ment. A nő akár Sarah is lehetne. Éppen akkor egy motorkerékpár tűnt fel kis időre az ablaka mellett, vékony, sisakos alakkal nyergében. A látvány hirtelen fájdalmas emléket ébresztett Nadiában. Bizonyára semmi jelentősége nincs, mondta magában, amikor a motor elkanyarodott egy mellékutcába. Csak a fellépés előtti idegesség. Pusztán a képzelete űz tréfát vele.

Az al-Szaúd család parancsára Nadiának nemcsak apja régi biztonsági személyzetét kellett megtartania. A vállalat alapvető szerkezete is lényegében ugyanaz maradt, akárcsak a jelentős feladatokat ellátó személyzet. A napi műveleteket továbbra is Dáúd Hamza, a Stanfordon végzett libanoni irányította. A pénzügyeket változatlanul Manfréd Wehrli, a halálosan nyugodt svájci pénzügyes kezelte. Az Abdul & Abdul néven ismert jogi csoport pedig ügyesen manőverezett a zátonyok között. Mire Nadia megérkezett, húsz egyéb segítő, kiszolgáló, tótumfaktum és kísérő társaságában már mind összegyűltek a Le Bourget repülőtér VIP-várótermében. Pontban tízkor beszálltak az AAB Boeing Business Jet repülőgépébe, és 10:15-kor már úton voltak Zürich felé. Az egyórás út során számokat soroltak a tárgyalóasztal körül, és amikor megérkeztek a Kloten reptérre, beszálltak az ott várakozó Mercedesekbe.

Figyelemre méltó sebességgel jutottak fel a Zürichberg erdős lejtőin a Dolder Grand Hotel elegáns bejáratához, ahol a személyzet egy alpesi nevű konferenciaterembe kísérte őket, ahonnan olyan kilátás nyílt a tóra, hogy megérte a hajmeresztő bérleti díjat. A svájci optikai cég delegációja már megérkezett, és tagjai buzgón falatoztak a bőségesen terített svédasztalnál. Az AAB emberei helyet foglaltak, és előszedték a számítógépeket a táskákból. Az AAB személyzete Zizi rendelkezése értelmében sosem evett üzleti találkozók során.

A találkozót kétórásra tervezték. Harminc perccel tovább tartott, és a végén Nadia ígéretet tett, hogy újabb húszmillió frankot fektet be a svájci cégbe, minek segítségével korszerűsíthetik az üzemeket és a termékeket is. Néhány hálálkodó megjegyzés után a svájci delegáció távozott. Az elegáns előtérben elmentek egy sovány, a negyvenes éveik elején járó, apró szakállt viselő arab férfi mellett, aki aktatászkáját az ölében tartva üldögélt. Öt perccel később telefonon szólították a konferenciaterembe, ahonnan a svájciak épp akkor mentek ki.

Egy hiteles dzsihádistá igazolásokkal rendelkező, nagyon szép nő várt rá, aki egyedül volt bent.

- Isten áldása legyen magán - mondta arabul.

- Önön is - felelt Samír Abbász ugyanazon a nyelven. - Remélem, jól alakult a svájciakkal folytatott megbeszélés.

- E világi ügyek - mondta Nadia kis legyintéssel.

- Isten nagyon kegyes önhöz - mondta Abbász. - Összeállítottam néhány javaslatot, hogy szerintem miképp lenne érdemes befektetni a pénzét.

- Nem befektetési tanácsokat szeretnék magától, Abbász úr. Ezen a téren magam is jól boldogulok.

- Akkor hogyan lehetek a szolgálatára, al-Bakari kisasszony?

- Kezdheti azzal, hogy helyet foglal. És kapcsolja ki a telefonját! Manapság az ember sosem lehet elég óvatos, ha elektronikus eszközökről van szó. Sosem tudni, ki hallgatózik.

- Tökéletesen megértem Önt.

Nadia is megeresztett egy mosolyt.

- Ebben biztos vagyok.

39. ZÜRICH

A tárgyalóasztal két oldalán ültek, egymással szemben. Az asztalon palackokban svájci ásványvíz volt egyedüli italként, de egyikőjük sem nyúlt hozzá. Előttük feküdt még két okostelefon sötét kijelzővel, és a SIM-kártyák sem voltak bennük. Samír Abbász elfordította a tekintetét Nadia fátyol nélküli arcáról, és úgy tűnt, a feje feletti csillárt tanulmányozza. A lámpák és kristályok között volt egy miniatűr, kis hatótávolságú rádióadó, amelyet még aznap reggel helyezett el Mordeháj és Oded. Most ennek jeleit figyelték egy negyedik emeleti helyiségben, melynek minden költségét a CIA

Nemzetbiztonsági Szolgálat fedezte. Mikrohullámú kapcsolat révén Gabriel a titkos házban hallgatta az adást a tó másik oldalán. Ajka enyhén mozgott, mintha csak Nadia szájába kívánná adni a következő mondatot.

- Azzal szeretném kezdeni, hogy elnézést kérek - mondta Nadia

Abbász egy pillanatra meglepettnek tűnt.

- Éppen most helyezett letétbe kétszázmillió dollárt a pénzügyintézetnél, ahol dolgozom, al-Bakari kisasszony. El nem tudom képzelni, miért kellene bocsánatot kérnie.

- Azért, mert nem sokkal apám halála után megkért adakozzam az egyik muszlim jótékonyági szervezetnek, amellyel kapcsolatban áll. Elküldtem önt... meglehetősen nyersen, ha jól emlékszem.

- Hiba volt részemről, hogy annyira zaklatott lelkiállapotában közeledtem önhöz.

- Tudom, hogy szívében a legjobb szándék vezérelte. A zakát nagyon fontos hitünk számára. Apám is úgy vélte, hogy a jótékonykodás az iszlám öt pillére közül a legfontosabb.

- Édesapja igazán nagylelkű volt. Mindig számíthattam rá, amikor segítségre volt szükségünk.

- Ő is mindig nagyon elismerően beszélt önről, Abbász úr.

- És önről is, al-Bakari kisasszony. Őszintén szerette magát. El sem tudom képzelni a veszteség fájdalmát. Merítsen megnyugvást a tudatból, hogy apja most Istennel van a Paradicsomban.

- Insallah - mondta Nadia szomorkásán -, de attól tartok egy nyugodt napom sem volt a gyilkosság óta. És fájdalmamat csak fokozza, hogy gyilkosaik nem nyerték el a bűnért járó büntetésüket.

- Joga van a haraghoz. Mint mindannyiunknak. Apja meggyilkolása az összes muszlim megsértése volt.

- De mit lehet tenni az ilyen haraggal?

- Az én tanácsomat kéri, al-Bakari kisasszony?

- Lelki téren - felelte Nadia. - Tudom, önnek nagyon erős a hite.

- Mint az apjának volt.

- Mint apámnak volt - ismételte meg csendesen Nadia.

Abbász kis időre a nő szemébe nézett, csak utána fordította el ismét a tekintetét.

- A Korán több, mint Allah szavainak gyűjteménye - mondta. - Jogi dokumentum is, amely életünk minden területét irányítja. És egész világosan kiderül belőle, mit kell tenni gyilkosság esetén. Túlélő legközelebbi rokonként három lehetősége van. Pusztán szíve jósága miatt megbocsáthat a bűnös

félnek. Pénzt fogadhat el kárpótlásként. Vagy ugyanazt teheti a gyilkossal, mint amit ő tett az áldozatával, de ilyenkor a bűnös félen kívül senki mást nem szabad megölni.

- Az apámat megölők profi bérgyilkosok voltak. Mások küldték őket.

- Akkor a gyilkosokat felbérelők felelősek az apja haláláért.

- És ha szívemben képtelen vagyok megbocsátani?

- Akkor Allah törvényei értelmében jogában áll megölni őket. Bárki más megölése nélkül - tette hozzá sietve.

- Nehéz javaslat, ugye, Abbász úr?

A bankár nem felelt, ehelyett először nézett közvetlenül Nadia arcába, fittyet hányva a muszlim illemszabályok törvényeinek.

- Valami baj van? - kérdezte Nadia.

- Tudom, ki ölte meg az apját, al-Bakari kisasszony. És azt is tudom, miért ölték meg.

- Akkor azt is tudja, hogy nem büntethetem meg őket az iszlám törvényei alapján.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- Legalábbis segítség nélkül.

Abbász felvette Nadia kikapcsolt telefonját, és csendben vizsgálgatta.

- Semmiért sem kell idegeskednie - mondta a nő nyugodtan.

- Miért lennék ideges? Nagyon sokat érő számlákat kezelek a TransArabian Banknál. Szabad időmben legitim jótékonyági szervezetek pénzügyi alapjaival foglalkozom, hogy világszerte segítsek a muszlimok szenvedésének enyhítésében.

- Éppen ezért fordultam önhöz.

- Felajánlást kíván tenni?

- Jelentőset.

- Kinek?

- Olyan emberek számára, akik megadhatják nekem az igazságtételt, amelyet még nem kaptam meg.

Abbász visszatette Nadia telefonját az asztalra, de nem szólt semmit. Nadia egy kényelmetlenül hosszú pillanatig állta tekintetét.

- Nyugaton élünk, ön is és én is, de a sivatag gyermekei vagyunk. Az én családom a Nedzsdről származik, a magáé Hidzsázból. Kevés szóval is sokat tudunk mondani egymásnak.

- Apám csak a szemével beszélt hozzám - jegyezte meg Abbász csendesen.

- Az enyém is - mondta Nadia.

Abbász levette a kupakot az ásványvizes palackról, és olyan lassan töltött belőle egy pohárba, mintha azon kívül nem lenne már víz a földön.

- A jótékonyági szervezetek, amelyekkel kapcsolatban állok, teljesen legitimek - mondta végül. - A pénzt utak, iskolák, kórházak és hasonlók építésére használják. Időnként egy kevés Pakisztán északnyugati, törzsi vidékén köt ki, egy ott élő csoport kezében. Tudom, hogy ez a csoport nagyon hálás lenne minden támogatásért. Ön is tudja, hogy nemrégiben elvesztették első számú segítőjüket.

- Nem érdekel a Pakisztán törzsi vidékén lévő csoport - mondta Nadia. - Már nem hatékonyak. Eljárt felettük az idő.

- Ezt Párizs, Koppenhága, London és Madrid lakóinak mondja!

- Tudomásom szerint a pakisztáni törzsek között lévő csoportnak semmi köze nem volt ezekhez a robbantásokhoz.

Abbász hirtelen felpillantott.

- Ki mondott önnek ilyesmit?

- A biztonsági embereim egyike, aki szoros kapcsolatban áll a Szaudi Titkosszolgálati Osztállyal.

Nadia meglepődött, milyen könnyen jönnek ajkára a hazugság szavai. Abbász visszacsavarta a kupakot a palackra, és úgy tűnt, alaposan elgondolkodik a kapott válaszon.

- Szóbeszédet lehet hallani egy jemeni hitszónokról - mondta végül. - Akinek amerikai útlevele van, és a nyelvet is úgy beszéli, mint egy bennszülött amerikai. Azt is hallani, hogy kiterjeszti működését. Jótékonyági akciókról van szó természetesen - tette hozzá Abbász.

- Tudja, hogyan lehet kapcsolatba lépni ezzel a szervezettel?

- Ha komolyan segíteni akar, bemutatathatom önt nekik.

- Minél előbb, annál jobb - felelte Nadia.

- Nem olyan emberek, akik utasításokat fogadnak el másoktól, al-Bakari kisasszony. Főleg nőktől nem.

- Én nem akármilyen nő vagyok. Abdul-Azíz al-Bakari volt az apám, és már nagyon régóta várok.

- Akárcsak ők... tulajdonképpen már évszázadok óta. Nagyon türelmesek. Önnek is annak kell lennie.

A találkozó ugyanolyan rendben ért véget, ahogy eltervezték és lefolytatták. Abbász visszatért a hivatalába, Nadia a repülőgéphez, Oded és Mordeháj pedig a tó nyugati partján lévő titkos házba. Gabriel nem vesződött vele, hogy nyugtázza érkezésüket. A nappaliban hajolt a számítógép fölé, fülén fejhallgató, arcán rezignált nyugalom. A szünet ikonjára kattintott, a visszatekerésre, majd a lejátszásra.

- Nem olyan emberek, akik utasításokat fogadnak el másoktól, al-Bakari kisasszony. Főleg nőktől nem.

- Én nem akármilyen nő vagyok. Abdul-Azíz al-Bakari volt az apám, és már nagyon régóta várok.

- Akárcsak ők... tulajdonképpen már évszázadok óta. Nagyon türelmesek. Önnek is annak kell lennie.

- Egy kérésem van, Abbász úr. Annak alapján, hogy mi történt apámmal, mindenképpen tudnom kell, hogy kivel találkozom, és hogy biztonságban leszek.

- Nem kell aggódnia, al-Bakari kisasszony. Akire gondolok, semmilyen veszélyt nem jelent az ön biztonságára.

- Kiről van szó?

- A neve Marván bin Tajjib. A Mekka Egyetem teológiai tanszékének dékánja, és nagyon istenfélő.

Gabriel a szünet ikonjára kattintott, a visszatekerésre, majd a lejátszásra.

- A neve Marván bin Tajjib. A Mekka Egyetem teológiai tanszékének dékánja, és nagyon istenfélő.

Gabriel megnyomta a leállítási gombját. Ezután nem túl nagy lelkesedéssel továbbította a nevet Adrián Carternek Langleybe. Carter válasza öt perc múlva érkezett meg.

Helyfoglalás a reggeli járatra, vissza Washingtonba. Turistaosztályon természetesen. Carter bosszúja.

40. LANGLEY, VIRGINIA

- Remek munka volt - mondta Carter. - Nagyszerű teljesítmény. Művészi. Igazán.

A liftek előtt állt, a hetedik emeleti igazgatói lakosztálynál, és az irodája homályában folytonosan nyíló művirágok látványának valódiságával mosolygott. Résztétet kifejező mosoly, gondolta Gabriel, mint amilyen a vezetők a felmondást közlik valakivel. A képből már csak az aranyóra hiányzik, a méltányos összegű végkielégítés, valamint az ilyenkor szokásos vacsora két személyre a Mortonban.

- Gyere! - mondta Carter, és megveregette Gabriel vállát, amit eddig sosem tett. - Valamit mutatni akarok.

Leereszkedtek az épület föld alatti részébe, majd közel mérföldnyire tűnő utat tettek meg a fehér-

szürke folyosókon. Végállomásuk egy megfigyelőpont volt, amelynek ablaka egy nagy, a Wall Street-i tőzsde hangulatát idéző barlangszerű helyiségre nyílt. Mind a négy falon reklámplakát méretű videokivetítők villogtak. Alattuk kétszáz számítógép képernyője világított meg kétszáz arcot. Hogy pontosan mit csinálnak, Gabriel nem tudta. Az igazat megvallva már abban sem volt biztos, hogy egyáltalán Langleyben van-e még, Virginia államban.

- Úgy döntöttünk, ideje mindenkit egy helyen összegyűjteni - magyarázta Carter.

- Mindenkit? - kérdezte Gabriel.

- A te akciód - jegyezte meg Carter.

- Mindezt egyetlen akció miatt?

- Amerikaiak vagyunk - mondta Carter egy csepp mentegetőzéssel a hangjában. - Szeretünk nagyban gondolkodni.

- Postai irányítószám is tartozik hozzá?

- Történetesen még neve sincs. A tiszteletedre csak úgy hívjuk, hogy Rasídisztán. Elviszlek az ötcentes tárlatvezetésre.

- Az adott körülmények között úgy érzem, hogy legalább tízcentest érdemelnék.

- Most vitatkozzunk bagatell részleteken?

- Csak ha muszáj.

Carter levezette Gabrielt egy keskeny csigalépcsőn a műveleti központ szintjére. Az állott levegőben frissen lerakott padlóborítás és túlmelegedett elektromos vezetékek szagát lehetett érezni. Egy fekete hajú, tüskés frizurájú, fiatal nő sietett el mellettük szó nélkül, és leült a helyiség közepén lévő munkaasztalok egyikéhez. Gabriel felnézett az egyik videokivetítőre, és több híres washingtoni szakértőt pillantott meg, akik egy televíziós stúdió lámpáinak fényében beszélgettek éppen. A képhez hang nem tartozott.

- Terrortámadást terveznek?

- Ilyenről nem tudok.

- Akkor miért figyeljük őket? - kérdezte Gabriel a csodálkozás és kétségbeesés elegyével nézve szét a helyiségben. - Ki ez a sok ember?

Arckifejezéséből ítélve még Carter, az akció névleges vezetője is fontolgatta egy pillanatig a választ.

- Legtöbben az Ügynökségtől jöttek - mondta végül - de vannak páran az NSA-tól, az FBI-tól, az igazságügy-minisztériumtól és a kincstártól is, több tucat zöld jelvényessel együtt.

- Ok egyfajta veszélyeztetett faj?

- Pont ellenkezőleg - felelte Carter. - Akiken zöld azonosítót látsz, azok mind magánvállalkozók. Magam sem tudom pontosan, hogy ezekben a napokban hányan dolgoznak Langleyben. Egy dolgot viszont biztosan tudok. Legtöbbjük jóval többet keres, mint én.

- Mit csinálnak?

- Páran közülük korábbi terrorelhárítók, akik megháromszorozták a fizetésüket a magáncégeknel végzett munkával. Sok esetben ugyanazokat a feladatokat látják el, és ugyanolyan belépési engedélyük van. De az Ügynökség helyett most már az XYZ Biztonsági Szolgálat vagy valami hasonló magáncég fizeti őket.

- És a többiek?

- Adatbányászok - mondta Carter -, és a tegnapi zürichi találkozó eredményeként elérték az aranytartalmú téleért. - Az egyik munkaasztal felé mutatott. - Az a csoport Samír Abbással, a TransArabian Banknál dolgozó barátunkkal foglalkozik. Ízekre szedik, ellenőriznek minden e-mail üzenetet, telefonhívást és pénzügyi tranzakciót. Még a szeptember 11. előtti adatokból is sikerült párat megszerezniük. Véleményünk szerint már egyedül Samír megérte az akcióhoz való csatlakozás árát. Meglepő, hogy az évek során egyszer sem figyeltünk fel rá.

Ő az igazi figura. Akárcsak a barátja a Mekka Egyetemen.

A tüskés, fekete frizurájú lány átadott Carternek egy mappát. Ezután Carter hangsúlyozott konferenciaterembe vezette Gabrielt. Egyetlen ablaka volt, amely a műveleti központra nézett.

- Itt van az embered - mondta Carter, átadva Gabriel-nek egy 20x25 centiméteres fényképet. - A megtestesült szaúdi dilemma.

Gabriel ránézett a képre, amelyről Marván bin Tajjib tekintett rá mosolytalan arccal. A szaúdi hitszónok a szalafista muszlimok kusza szakállát viselte, és arckifejezése olyan férfié volt, akit nem érdekel, hogy éppen fényképezik-e. Piros-fehér fejkendője úgy lógott le fejéről, hogy alatta látni lehetett a koponyát fedő tokija sapkát. A legtöbb szaúdi férfival ellentétben fejfedőjén nem viselte az agai néven ismert, kör alakú, fekete pántot. Ez a jámborság egyfajta megnyilvánulása volt, azt üzenve a világnak, hogy egyáltalán nem törődik a megjelenésével.

- Mennyit tudtok róla? - kérdezte Gabriel.

- A vahnábita hátszágából származik, ami Rijádtól északra fekszik. Van a szülővárosában egy sárkunyhó, ahol állítólag maga Vahnáb is lakott egyszer. A városban élő férfiak mindig is az igaz hit védelmezőinek tartották magukat, akik a tökéletesek között a legtökéletesebbek. Még most sem látnak szívesen idegeneket. Ha valaki mégis odamegy, a helyi lakosok eltakarják arcukat, és a másik irányba indulnak.

- Bin Tajjibnak vannak kapcsolatai az al-Káidával?

- Jelentéktelen szálak - mondta Carter -, de tagadhatatlanok. Kulcsfigura volt a királyságon a nagymecset 1979-es elfoglalása után végigsöprő, éledő muszlim mozgalomban.

Doktori disszertációjában arról írt, hogy a szekularizáció a Nyugat merénylete az iszlám és végső soron Szaúd-Arábia lerombolására. Kötelező olvasmánnyá vált a Szaúd-ház néhány radikális tagja számára, beleértve régi barátunkat, Nábil herceget, a szaúdi belügyminisztert is, aki a mai napig nem hajlandó elismerni, hogy a szeptember 11-i repülőgép-eltérítők közül tizenkilencen a honfitársai voltak. Nábilra olyan nagy benyomást tett az írás, hogy személyesen javasolta bin Tajjibot a Mekкаи Egyetem befolyásos posztjára.

Gabriel visszaadta a fényképet Carternek, aki megvetően nézegette, majd visszatette a mappába.

- Nem ez az első eset, hogy bin Tajjib neve kapcsolatba kerül Rasíd hálózatával - mondta. - Radikális múltja ellenére bin Tajjib tanácsadóként szolgál Szaúd-Arábia sokat magasztalt, terroristáknak kidolgozott rehabilitációs programjában. Legalább huszonöt szaúdi tért vissza a csatákra a program elvégzése után. Négyről úgy hiszik, Jemenben van Rasídnál.

- Bármilyen kapcsolat?

- Mit gondolsz, ki volt az utolsó ember, akit Rasíd társaságában láttak azon az estén, amikor átállt a másik oldalra?

- Bin Tajjib?

Carter bólintott.

- Bin Tajjib sejk hívta meg Rasídot, hogy tartson beszédet a Mekкаи Egyetemen. És bin Tajjib kísérte őt szökése éjszakáján.

- Említették ezt valaha a rijádi barátaitoknak?

- Próbáltuk.

- És?

- Semmire nem mentünk vele - ismerte be Carter. - Tudod jól, hogy a Szaúd-ház és a vallási vezetők közötti kapcsolat finoman szólva komplikált. Az al-Szaúd család nem uralkodhat az ulema, az iszlám tudósainak támogatása nélkül. És ha kérésünkre fellépnének egy olyan befolyásos teológus ellen, mint amilyen bin Tajjib...

- A dzsihádisták rossz néven vehetnék.

Carter bólintott, és újra a mappában kezdett keresgélni, majd előhúzott két papírlapot - a Nemzetbiztonsági Ügynökség által elfogott üzenetek átiratát.

- A TransArabian Banknál dolgozó barátunk két érdekes hívást kezdeményezett az irodájából ma délelőtt; az egyiket Rijádba és egy másikat Dzsiddába. Az elsőben megemlíti, hogy Nadia al-

Bakarival folytat üzleti tevékenységet. A másodikban azt mondja, hogy egy ismerőse szeretne egyházi ügyeket megbeszélni bin Tajjib sejjkel. Külön-külön a két hívás teljesen ártalmatlannak tűnik. De a kettőt együtt vizsgálva...

- Egyértelműen bizonyítják, hogy Nadia al-Bakari, a hiteles dzsihádisták igazolásokkal rendelkező nő szeretne pár bizalmas szót váltani vele.

- Egyházi ügyekben természetesen. - Carter visszatette a szövegeket a mappába. - Kérdés - mondta, behajtva a borítót -, hogy hagyjuk-e.

- Miért ne hagynánk?

- Mert sértené a szaúdi kormánnyal és biztonsági szolgálatával fennálló minden érvényes megállapodásunkat. A hadisz egyértelműen kimondja, hogy Arábiában nem lehet két vallás. És az al-Szaúd-ház is világossá tette, hogy két titkosszolgálatot sem tűrnek meg.

- Mikor ismeritek fel, hogy inkább jelentenek problémát, mint megoldást?

- Amikor már nem lesz szükségünk az olajukra autóink és gazdaságunk működtetéséhez - mondta Carter. - Szeptember 11-e óta több száz szaúdi állampolgárt tartóztattunk le és öltünk meg, de nem Szaúd-Arábiában. Az országba nem léphetnek be a hozzánk hasonló hitetlenek. Ha Nadia elmegy, hogy találkozzék bin Tajjibbal, egyedül kell utaznia, fedezet nélkül.

- Elvihetjük a hegyet Mohamedhez?

- Ha azt kérdezed, bin Tajjib elhagyhatja-e Szaúd-Arábiát, hogy Nadiával találkozzon, a válasz nem. Túl sok tilalmi listán szerepel, hogy ezt tehesse. Egyetlen épeszű európai ország sem engedné be. Ha bin Tajjib ráharap a csalira, nem tehetünk mást, egyedül kell felküldenünk Nadiát a hegyre. És ha a szaúdi rájön, hogy a nő a mi oldalunkon áll, fejek fognak hullani.

- Erre talán gondolhattál volna, mielőtt egy egész kormányügynökséget hozol létre, hogy az üggyel foglalkozzon - mondta Gabriel kimutatva az ablak mögötti műveleti központra. -

De ez most a te problémád, Adrián. A legújabb együttműködési megállapodásunk feltételei értelmében ennél a pontnál adom át a kulcsokat, és vonulok csendben a háttérbe.

- Arra gondoltam, talán elfogadnál pár módosítást - mondta Carter óvatosan.

- Hallgatlak.

- Mielőtt a világ legnagyobb terrorellenes szervezetének vezetője lettem, én magam is beszerveztem kémeket, és tartottam velük a kapcsolatot. És ha egy kém valamit gyűlöl, az a változás. Te találtad meg Nadiát. Te szervezted be. Logikusnak tűnik, hogy továbbra is te tartsd vele a kapcsolatot.

- Azt akarod, hogy én legyek a tartótisztje?

- Erre gondoltam.

- Természetesen a te felügyeleted alatt.
- A Fehér Ház hajthatatlan abban a tekintetben, hogy az Ügynökség tartsa kézben az akció irányítását. Attól tartok, meg van kötve a kezem.
- Nem rád vall, hogy a felsőbb hatóságok mögé bújsz, Adrián.

Carter nem válaszolt. Úgy tűnt, Gabriel komolyan fontolgatja a kérést, ám lélekben már határozott. A hangszigetelő üveg irányába fordította a fejét, és megkérdezte:

- Jut ott hely nekem?

Carter elmosolyodott.

- Már rendeltem egy azonosító jelvényt, hogy kísérő nélkül bejöhess az épületbe - mondta. - Zöldet, természetesen.
- A zöld az ellenségünk színe.
- Nem az iszlám az ellenség, Gabriel.
- Hja, igen. El is felejtettem.

Carter felállt, és a műveleti központ távolabbi sarkába kísérte Gabrielt, egy kis, szürke helyiséghez. Íróasztal, szék, egy belső vonalas telefon, számítógép, iratmegsemmisítő és zárható fémrekesz volt benne, valamint egy kávésbögre, oldalán a CIA emblémájával. A fekete hajú, túskefrizurás lány mappák csomóját vitte be neki, majd szó nélkül kiment. Amikor Gabriel kinyitotta az első dossziét, felnézett, és azt látta, hogy a megfigyelőpontról Carter gyönyörködik a Rasídisztán látványában. Úgy látszott, elégedett magával. Meg is volt rá az oka. Az akció már az övé. Gabriel egyszerűen a magánvállalkozók egyike, ember egy szürke fülkében, zöld jelvénnel a gallérján.

41. RIJÁD, SZAÚD-ARÁBIA

Az AAB Holdings tulajdonában és kezelésében lévő Boeing Business Jet pontosan 5:18-kor ért a Szaúd-Arábiai Királyság légterébe. Brit pilótája a szokásoknak megfelelően azonnal tájékoztatta erről az utasokat és a személyzetet, hogy a repülőgépen tartózkodó minden nő megkezdhesse a muszlim szokásoknak megfelelő átöltözést.

Tíz nő azonnal megfogadta a tanácsot. A tizenegyedik, Nadia al-Bakari a helyén maradt, és egy nagy köteg papírral foglalkozott, amíg fel nem tűntek Rijád fényei, mint a sivatagban szétszórt borostyándarabok. Egy évszázaddal korábban a szaúdi főváros alig volt több agyagfallal körülvett sivatagi erődítménynél, és a nyugati világ szinte nem is ismerte; egyszerű pont volt a térképen valahol a Szaravat hegység és a Perzsa-öböl között. Az olaj Rijádot modern metropolisszá változtatta, benne palotákkal, felhőkarcolókkal és bevásárlóközpontokkal. Az olajgazdagság díszes kellékei sok tekintetben mégis délibábként hatottak. Az al-Szaúd család tagjai ugyan milliárdokat költöttek, hogy megpróbálják modernizálni álmos, sivatagi birodalmukat, ám ennél is több milliárdot szórtak el jachtjaikra, prostituáltjaikra és marbellai nyaralóikra. És ami ennél is rosszabb, alig tettek valamit,

hogy felkészítsék az országot azokra az időkre, amikor az utolsó olajkút is kiszárad. Tízmillió külföldi munkás robotolt az olajmezőkön és a palotákban, de több százezer fiatal szaúdi nem talált magának munkát. Az olajon kívül az ország legjelentősebb exportcikkei a datolya meg a Korán voltak. És a szakállas fanatikuskok, gondolta Nadia komoran, ahogy figyelte, hogyan erősödnek Rijád fényei. Ha muszlim szélsőségesekről volt szó, Szaúd-Arábia piacvezetőnek számított.

Nadia elfordította tekintetét az ablaktól, és szétnézett a repülőgép belsejében. Az első utasteret a csoportos gyülekezésekre szolgáló terem, a medzslisz mintájára rendezték be, kényelmes fotelokkal az oldalfalak mellett és vastag keleti szőnyegekkel a padlón. Az üléseket az AAB csak férfiakból álló vezetői foglalták el - Dáud Hamza, az Abdul & Abdul jogászcsapat tagjai és természetesen Rafik al-Kamál. Ő egyértelmű rosszállással nézett Nadiára, mintha szavak nélkül próbálná emlékeztetni, hogy eljött az átöltözés ideje. Hamarosan leszállnak a láthatatlan nők földjén, ami azt jelenti, hogy Rafik több lesz, mint Nadia egyszerű testőre. Férfi gardedámja lesz, és a törvény értelmében kötelező lesz őt mindenhová elkísérnie. Pár percen belül Nadia al-Bakarinak, a világ egyik leggazdagabb nőjének annyi joga lesz csak, mint egy tevének. Még annál is kevesebb, gondolta ő szomorúan, mivel még a teve is mutathatja arcát nyilvános helyen.

Szó nélkül felállt, és hátrament a repülőgép végében berendezett elegáns magánbirodalmába. A ruhásszekrényt kinyitva meglátta az akasztóról petyhüdten lógó szaúdi egyenruháját: egyszerű, fehér száub, hímzett fekete ah áj a és az arcot eltakaró fekete riikáb. Legalább egyszer, gondolta, milyen jó lenne szellős, fehér ruhában járni saját országának utcáin, nem pedig egy óriási, fekete selyemhernyógubóba préselten. Ez természetesen nem lehetséges; még az al-Bakari család mérhetetlen gazdagsága sem jelent védelmet a fanatikus vallási rendőrség, a niutava ellen. Ráadásul aligha megfelelő a pillanat Szaúd-Arábia társadalmi és vallási normáinak tesztelésére. Azért tér vissza szülőföldjére, hogy magánbeszélgetést folytasson Marván bin Tajjib sejjkel, a Mekkai Egyetem teológiai tanszékének dékánjával. A nagy tiszteletnek örvendő egyháztudós bizonyára különösnek tartaná, ha a találkozó estéjén Nadiát letartóztatnák a szakállas rendőrök, mert nem viseli a megfelelő öltözetet.

Vonakodva levetette világos színű Oscar de la Renta nadrágkosztümjét, és szertartásos lassúsággal feketébe öltözött. Amikor a nikáb már eltakarta Istentől kapott arcát, megállt a tükör előtt, és megszemlélte magát. Csak a szeme látszott és egy kis kísértő hús a bokájánál. Létezésének minden más, szemmel látható bizonyítéka eltűnt. Amikor visszatért a gép elején lévő kabinba, férfi kollégái szinte pillantásra sem méltatták. Egyedül a libanoni születésű Dáud Hamza vett tudomást a jelenlétéről. A többiek, akik mind szaúdiak voltak, feltűnően másfele néztek. Visszatért a betegség, gondolta, a Szaúd-Arábia nevű betegség. Nem számít, hogy Nadia a munkaadójuk. Allah nőnek teremtette, és a Próféta földjére érkezve el kell foglalnia megfelelő helyét.

Amikor leszálltak a Hálid király repülőtéren, épp az esti ima ideje volt. Mivel tilos férfiakkal együtt imádkoznia, Na diának nem maradt más lehetősége, ki kellett várnia, míg befejezik az iszlám legfontosabb pillérét jelentő feladatot. Ezután több, leplekbe csavart nő kíséretében, esetlenül megindult az utaslépcső felé, ügyelve rá, hogy el ne essen az ah áj a szegélyében. Hűvös szél söpört végig a kifutópályán, a Nedzsd porának sűrű, barna felhőjét kergetve. Nadia a szélben keresve támaszt követte férfi kollégáit a központi terminál felé. Ott elváltak egymástól, mivel a repülőtér épületében is, mint Szaúd-Arábia minden közterén, érvényesültek a nemek szerinti elkülönítés

szabályai. Az AAB-csomagcímkek ellenére poggyászaikat alaposan átnézték, nincs-e bennük pornográf anyag, alkohol vagy a dekadens Nyugat bármi más terméke.

Amikor a másik oldalon kijött az épületből, Rafik al-Kamállal együtt beszállt egy ott várakozó Mercedes limuzin hátsó ülésére, hogy megkezdjék a Rijádba vezető, harmincöt kilométeres utat. A homokviharban mindössze pár méterre lehetett látni. Időnként felbukkant egy szembejövő autó lámpája, mint egy kis hajó jelzőfénye, de úgy tűnt, az út nagy részén teljesen egyedül vannak.

Nadia erős kísértést érzett, hogy levegye nikábját, de tudta, hogy nem teheti. A mutava állandóan figyel, nem utaznak-e fátyol nélküli nők az autókban - különösen gazdag, nyugati életmódot folytatók, akik Európából térnek haza.

Tizenöt perc elteltével Rijád kontúrjai is feltűntek a fekete-barna homályban. Elhaladtak az Ibn Szaúd Egyetem mellett, és több forgalmi csomóponton átkelve feljutottak a Fahd király útra, Rijád virágzó pénzügyi negyedének főútjára. Közvetlenül előttük magasodott az ezüstszínű Kingdom Center torony, mint egy félretett, modern irattáska, amely arra vár, hogy szórakozott tulajdonosa érte jöjjön. Árnyékában a csillogó, új Mekka bevásárlóközpont újra kinyitott az esti ima után, és izgatott vásárlók hada rohanta meg. Gumibotot forgató rendőrök jártak a tömegben párosával, helytelen viselkedést vagy kapcsolatokat keresve. Nadia Renára gondolt, és amióta behívták a seraincourt-i házba, most először érzett igazi félelmet.

Ez egy pillanattal később csökkent, amikor az autó kifordult a Músza ibn Nuszair utcába, és beért az al-Sumajszi negyedbe, ahol az al-Szaúd hercegek és a szaúdi elit egyéb tagjai laknak fallal körülr zárt palotákban. Az al-Bakari-birtok a kerület nyugati szélén volt, egy olyan utcában, ahol folyton rendőrök és fegyveres csapatok cirkálnak. A Kelet és Nyugat díszes ötvözeteként a palotát másfél hektárnyi területen csillogó vizű uszodák, szökőkutak, gyepek és pálmaligetek vették körül. Magas, fehér falait úgy tervezték, hogy még a legelszántabb ellenség se juthasson át rajtuk, de semmit sem értek a por ellen, amely az előkertben kavargott, amikor a limuzin áthaladt a biztonsági kapun.

A nyitott előcsarnokban vigyázzállásban várakozott az állandó személyzet tíz tagja, mind ázsiaiak. A Mercedes hátsó üléséről kiszállva Nadiának kedve lett volna melegen üdvözölni őket. Ehelyett azonban a távoli szaúdi örökösnő szerepét alakítva szó nélkül elment mellettük, és a kanyargó fölépcsőn megindult felfelé. Mire elérte az első lépcsőfordulót, a nikábot már letépte arcáról. Ezután szobája magányában levetette a többi ruhadarabot is, és meztelenül állt a teljes alakos tükör előtt, amíg csak szédülni nem kezdett. Amikor a szédülés elmúlt, kimosta hajából a Nedzsd porát, majd összezárt bokával és széttárt karral lefeküdt a padlóra; várta, hogy magával ragadja a súlytalanság ismerős érzése. Már szinte vége van, gondolta.

Pár hónap vagy csak pár hét. És akkor befejeződik.

Langleyben még csak délelőtt fél tizenkettő múlt, de a Rasídisztánban mintha örök éjszaka volna. Adrián Carter az irányítóasztalnál ült, egyik kezében a szolgálati telefon, a másikban egyetlen fehér papír. A telefon James McKenna irodájában szólt a Fehér Házban. A papíron a CIA rijádi irodájából érkezett üzenet volt. Az állt benne, hogy NAB - az Ügynökség nem kifejezetten titkos kódja Nadia al-Bakari számára - rendben hazaért, és úgy tűnik, senki sem figyel; se dzsihadisták, se szaúdiak, se a két véglet között bárki. Carter arcán egyértelmű megkönnyebbüléssel olvasta az üzenetet, majd átadta

az asztal másik oldalán ülő Gabrielnak, akinek arca viszont kifejezéstelen maradt. Semmit nem mondtak egymásnak.

Nem is kellett. Aggodalmuk közös volt. Ügynökük van ellenséges területen, s egyiküknek sem lesz egy pillanat nyugta sem, amíg az ügynök a repülőgépen kifelé nem tart a szaúdi légtérből.

Washingtoni idő szerint délben Carter visszatért hetedik emeleti irodájába, miközben Gabriel az N utcai házba indult, hogy végre aludjon egy keveset. Éjfélkor ébredt fel, és egykor már ismét a Rasidisztánban volt, zöld jelvényével gallérján, Adrián Carter pedig feszülten ült mellette. Rijádból a következő üzenet tizenöt perccel később érkezett. Az állt benne, hogy NAB

elindult a falakkal körülvett al-Sumajsziban álló rezidenciáról, és úton van az al-Olaja utcai irodái felé. Ott délután egyig maradt, amikor is elvitték a Four Seasons Hotelbe, hogy szaúdi befektetőkkel ebédeljen, akik történetesen mind férfiak voltak. A szállodát elhagyva autója egyenesen rákanyarodott a Fahd király útra - ami különös, mert irodája pont az ellenkező

irányban található. Utoljára tíz perccel később látták, ahogy észak felé halad a 65-ös főúton. A CIA meg sem próbálta követni. NAB már kizárólag magában bízhatott.

42. NEDZSD, SZAÚD-ARÁBIA

Délre a szél elült, és estefelé már ismét minden csendes volt a Nedzsdén. A nyugalom csak ideiglenes volt, mint a zord fennsíkon általában, mivel a távoli, nyugati térségben fekete viharfelhők gyülekeztek a Szaravat hegység fölött, mint egy hidzsázi rohamegység tagjai. Csak két hete kezdett esni az eső, de a sivatagi talajon máris megjelentek az első

bátortalan fücsomók és vadvirágok. Pár héten belül a terület olyan zöld lesz, mint egy berkshire-i rét. Azután újra befűtenek a kemencében, és egy csepp eső sem fog hullani az égből -

egészen a következő télig, amikor, ha Allah is úgy akarja, a viharok újra megérkeznek a Szaravat lejtőiről.

A Nedzsd lakói számára az eső a nyugatról érkező kevés áldásos dolog egyike volt. Szinte minden mást, beleértve az úgynevezett hidzsázi honfitársaikat is, megvetéssel és lekicsinylően fogadtak. Hitük tette őket a külső behatások ellenségévé, az a hit, amelyet három évszázaddal korábban oltott beléjük egy Muhammad Abdel-Vahháb nevű egyszerű

reformprédiikátor. 1744-ben szövetségre lépett az al-Szaúd nevű nedzsd-i törzsszel, megteremtve ezzel a politikai és vallási hatalom olyan egységét, amely végül a modern Szaúd-Arábia megalakulásához vezetett. A szövetség nem volt igazán harmonikus, és az al-Szaúd törzs tagjai időről időre kötelességüknek érezték, hogy a Nedzsd szakállas fanatikusait a helyükre tegyék, nemritkán a hitetlenek segítségével. 1930-ban az al-Szaúd brit géppuskákkal mészárolta le az Ihván harcosait Szabilla városában. És szeptember 11. után az al-Szaúd a gyűlölt amerikaiakkal fogott össze, hogy visszaverjék az Ihván jelenkori változatát, amelyet al-Káida néven ismernek. Mindezek ellenére Vahháb követői és a Szaúd-ház közti házasság fennmaradt. Egymástól függtek, már csak pusztán létük miatt is. A Nedzsd barátságtalan tájain sokkal többet nem lehetett kívánni.

Az éghajlat szélsőségei ellenére a 65-ös főút friss aszfaltrétege sima és fekete volt, akárcsak az alatta található nyersolaj. Északnyugati irányban egy ősi karavánút vonalán haladt, összekötve Rijádot Háil oázisvárosával. Pár kilométerre Háiltól délre, Bureida városánál Nadia utasította a vezetőt, kanyarodjon rá egy keskenyebb, kétsávos útra, amely nyugati irányban futott a sivatagban. Rafik al-Kamál addigra szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát. Nadia semmit nem mondott neki a nedzsi utazás terveiről egészen addig, amíg el nem indultak a Four Seasons Szállodából, és magyarázata még akkor is meglehetősen homályos volt. Azt mondta, Marván bin Tajjib, az ulema egyik fontos tagjának családi táborában fog vacsorázni. A vacsora után, amely természetesen két csoportban lesz, nemek szerint elkülönítve, magánbeszélgetést folytat a sejjel, hogy a zakáttal kapcsolatos kérdéseket tárgyaljanak meg. Nem szükséges gardedámot vinnie a találkozóra, hiszen a hitszónok jó és tanult ember, akit rendkívüli jámborságáról ismernek. A biztonságot illetően sem kell aggódni. Al-Kamál elfogadta az utasítást, ám szemmel láthatóan kedve ellenére.

Pár perccel múlt öt, és a fény lassan elfogyott a végtelen égboltról. Datolya-, citrom- és narancsfák ligetein mentek keresztül, és csak egyszer lassítottak le, hogy átengedjenek egy öreg pásztort, aki kecskéit terelte át az úton. Úgy tűnt, al-Kamál aggodalma minden kilométer megtételével csökken. Mivel ezen a tájon született, felhívta a figyelmet néhány fontos nevezetességre, amikor elsuhantak mellettük. Uneizában, a vallási tisztaságáról ismert városban pedig arra kérte Nadiát, tegyenek egy kis kitérőt, hogy láthassa az egyszerű házat, ahol gyermekként apja négy feleségének egyikével élt együtt.

- Nem is tudtam, hogy innen származik - mondta Nadia.

- Akárcsak bin Tajjib sejk - felelte a férfi, és bólintott. - Ismertem, amikor még kisfiú volt. Ugyanabba az iskolába jártunk, és ugyanabban a mecsetben imádkoztunk. Marván már akkor lázítónak számított. Bajba került, mert kövel dobta be egy videokereskedés ablakát. Úgy gondolta, nem méltó az iszlámhoz.

- És maga?

- Én nem bántam az üzletet. Uneizában nem sok mást lehetett tenni, csak filmeket nézni és a mecsetbe járni.

- Úgy tudom, a sejk azóta mérsékeltebb nézeteket vall.

- Uneiza lakói nem ismerik a „mérsékelt” szó jelentését - mondta al-Kamál. - Ha Marván bármiben megváltozott, csak a nagyközönség kedvéért tehette. Marván ízig-vérig iszlámhívő. És csak nagyon kis szüksége van az al-Szaúd családra, annak ellenére, hogy busás fizetést kap tőlük. Az ön helyében óvatos lennék a társaságában.

- Ezt majd észben tartom.

- Talán nekem is el kellene mennem önnel a találkozóra.

- Magam is boldogulok, Rafik.

Al-Kamál elhallgatott, amikor Uneizát elhagyva megint a sivatagban folytatták útjukat. Közvetlenül előttük, kövek és sziklák tengerén túl kopár, meredek sziklafal emelkedett, melynek széleit több millió éven át csiszolta és faragta a szél és a homok. A sejk tábora a kiemelkedéstől északra, egy mély vádi szélén állt. Nadia érezte, hogy kődarabok verődnek az autó aljának, amikor az aszfalt nélküli, hepehupás csapáson haladtak.

- Bárcsak megmondta volna, hová megyünk - jegyezte meg al-Kamál az üléskarfába kapaszkodva. - Jöhettünk volna az egyik Range Roverrel.

- Nem gondoltam, hogy ennyire rossz lesz az út.

- Sivatagi tábor. Mit gondolt, hogyan jutunk oda?

Nadia akarata ellenére elnevette magát.

- Remélem, apám nem látja.

- Én viszont azt remélem, hogy igen. - Al-Kamál egy hosszú pillanatig nézett rá szótlanul. - Sosem hagytam magára az apját, Nadia, még akkor sem, amikor nagyon kényes üzleti ügyeket tárgyalt meg olyan emberekkel, mint bin Tajjib sejk. Az életét is rám bízta. Sajnos nem védhettem meg azon az éjszakán Cannes-ban, de boldogan a golyók elé álltam volna. És ugyanezt tenném önért. Érti, mire gondolok?

- Azt hiszem, igen, Rafik.

- Helyes - mondta a férfi. - Ha Isten is úgy akarja, a mai találkozó sikeres lesz. Legközelebb azonban előbb nekem szóljon, hogy meg tudjam tenni a megfelelő intézkedéseket.

Úgy sokkal jobb. Nincsenek meglepetések.

- Zizi-szabályok?

- Zizi-szabályok - felelte Rafik egy bólintással. - A Zizi-szabályok olyanok, mint a Próféta tanításai, béke legyen vele. Pontosan kövesd az előírásokat, Isten pedig hosszú és boldog életet ad neked. Ha viszont figyelmen kívül hagyod őket... - Megvonta széles vállát. - Akkor történnek a bajok.

Autók csoportjához értek, amelyeket találomra állítottak le a vádi szélén: Mercedések, Toyoták és néhány ütött-kopott furgon. A parkolóhely mellett, a bent világító fény ragyogásában két nagy sátor állt. Tucatnyi kisebb sátor is volt még a sivatagban szétszórva; mindegyikhez tartozott generátor és műholdvevő antenna. Nadia elmosolyodott a nikábja.

alatt. A szaúdiak szeretnek minden télen visszatérni a sivatagba, hogy újra kapcsolatba kerüljenek beduin múltjukkal, ám a régmúlt iránti rajongásuk csak eddig tart.

- A sejk nyilvánvalóan nagy lábon él.

- Látnia kellene a mekkai villáját - mondta al-Kamál. - Ezt mind a kormány vette meg és fizette ki. Az

al-Szaúd család szempontjából a pénz jó helyre kerül. Gondoskodnak az ulemáról, az ulema pedig róluk.

- Miért ezt a helyet választotta? - kérdezte Nadia körülnézve.

- Szaúd-Arábia még nem is létezett, amikor a sejk klánjának tagjai telente ide hajtották ki állataikat. A bin Tajjibok már évszázadok óta itt sátoroznak.

- Most azt fogja mondani, hogy gyerekként ide is eljött.

Al-Kamál ritka mosolyai egyikét villantotta fel.

- Eljöttem.

A biztonsági ember intett a sofőrnek, hogy a kocsit a többi autótól távolabb állítsa le. Rafik, miután Nadiát kísérette a hátsó ülésről, megállt, hogy megsejmeljen egy Toyota Camryt. A vékony porréteget leszámítva úgy nézett ki, mintha most rakták volna ki Bahrein kikötőjében.

- Álmai autója? - kérdezte Nadia enyhe gúnnyal.

- Ezt a modellt kapják meg a terroristák rehabilitációs programját elvégzők. Autót adnak nekik, előleget házra és egy kedves menyasszonyt... Ezekkel próbálják a normális élethez kötni őket, hogy ne a dzsihád világát keressék. Megveszik az ulema hűségét, és megveszik a dzsihád híveinek hűségét. Sivatagi módszer. Az al-Szaúd módszere.

Al-Kamál utasította a sofőrt, maradjon az autónál, majd a két nagy sátor irányába vezette Nadiát. Pár másodpercen belül megjelent egy fiatal férfi, hogy üdvözlje őket. Bokáig érő

szaubot viselt a szalafisták módján, és takiját, amelyhez nem tartozott más kiegészítő. Szakállja hosszú, de ritkás volt, tekintete pedig, szaúdi férfi létére, szokatlanul lágy. Miután hagyományos módon, a béke jelével üdvözölte őket, Ali néven mutatkozott be, és azt mondta, tálib, vagyis diák, és bin Tajjib sejk tanítványa. Harmincéves körülnek látszott.

- Épp most kezdődik a vacsora. Szívesen látjuk a testőrét is, ha elfogadja a meghívást. A nők helye ott van - tette hozzá a bal oldali sátorra mutatva. - Ma este a sejk családjának több tagja is eljött. Biztos vagyok benne, hogy jól fogja érezni magát.

Nadia még futólag elkapta al-Kamál tekintetét, majd a sátor felé indult. Két, leplekbe burkolózott nő jött ki, melegen üdvözölték helyi arab nyelven, majd behúzták a sátorba. Bent még húsz, hozzá hasonló nő tartózkodott. Vastag keleti szőnyegekben ültek, előttük púpozott tálakon birkahús, csirke, padlizsán, rizs és lepénykenyér. Néhányukon nikáb volt, mint Nadián, de legtöbbjük tetőtől talpig leplekbe burkolta magát. A zárt sátorban élénk beszélgetésük úgy hangzott, mint a kabócák hangja. Pár másodpercre abbahagyták, amíg Nadiát az őt fogadó egyik nő bemutatva. Úgy tűnt, csak Nadiát várták, hogy elkezdjenek enni, mert az egyik hangosan felkiáltott:

- Al-hamdu lillah! Istennek legyen hála! - Ezután úgy estek neki a tálaknak, mintha napok óta nem ettek volna, és aztán megint nagyon sokáig nem látnának ételt.

Nadia még mindig állva egy pillanatig a leplekbe csavart, alaktalan formákat nézegette, majd helyet foglalt két huszonéves nő között. Az egyik neve Adara volt, a másiké Száfija.

Adara Bureidából származott, és a sejk unokahúga volt. Bátyja Irakba ment, hogy harcoljon az amerikaiak ellen, és nyomtalanul eltűnt. Száfijáról kiderült, hogy Ali, a tálib felesége.

- Arról a muszlim nőről neveztek el, aki megölt egy zsidó kémeket még a Próféta idejében - mondta büszkén, és gyorsan hozzátette a kötelező „béke legyen vele” szavakat. Rafik al-Kamálnak igaza volt a Toyota Camryval kapcsolatban; Ali a terrorista-rehabilitációs program elvégzésekor kapta. Száfiját is akkor adták neki tiszteletre méltó hozománnyal együtt. Első

gyermeküket négy hónap múlva várták. - Insallah, fiú lesz - mondta.

- Ha Isten úgy akarja - ismételte meg Nadia a gondolataihoz egyáltalán nem illő nyugalommal.

Nadia szedett magának egy kevés csirkét, rizst, és végignézett a többi nőn. Páran levették a nikábot, de legtöbben eltakart arccal próbáltak enni, köztük Adara és Száfija is. Nadia is így tett, és közben a körülötte folyó társalgás hangjaira figyelt. A szokásos banális témák: családi pletykák, a rijádi legújabb bevásárlóközpont, a gyerekek sikerei. Csakis a fiúké természetesen, mivel a lány utódok az új élet teremtésének kudarcát jelentették. Egész életüket így élik le, külön helyiségekbe zárva, külön sátrakban, a hozzájuk hasonló nőkkel együtt.

Színházba nem járnak, mivel egyetlen színház sincs az egész országban. Diszkóba sem mennek, mert a zene is, a tánc is szigorúan bűn, haram. Semmi mást nem olvasnak, csak a Koránt - amelyet a férfiaktól elkülönülve tanulmányoznak -, és alaposan cenzúrázott magazinokat olyan ruhák reklámjaival, amelyeket nyilvános helyen nem viselhetnek. Időnként testi örömeikben részesítik egymást, ez Szaúd-Arábia piszkos kis titka, de életük legnagyobb részét gyötrő, nyomasztó unalomban töltik. És amikor mindennek vége, a vahhábita hagyományok szerint temetik el őket, jelöletlen sírba, a Nedzsd sivár homokdűnéi közé.

Mindezek ellenére Nadia önkéntelenül is furcsa megnyugvást érzett népének és hitének meleg ölelésében. Ez az egy, amit a nyugatiak sosem értenek meg az iszlámmal kapcsolatban: mindent átfog és felölel. Reggel imára hívással ébreszt, és libájaként takarja be az embert a nap többi részében. Benne van minden szóban, gondolatban és mindabban, amit egy hithű muszlim tesz. És most itt is jelen van, a leplekbe csavart nők között, a Nedzsd szívében.

Akkor érezte meg a bűn első, borzalmas nyilallását. Homokvihar hirtelenségével tört rá, figyelmeztetés nélkül. Az izraeliekkel és amerikaiakkal sorsközösséget vállalva egyértelműen megtagadta muszlim hitét. Eretnek, hitehagyott, és a hitehagyott büntetése halál. Olyan halál, amelyet a körülötte lévő, leplekbe bugyolált és unatkozó nők kétségkívül megbocsátának. Nem tehetnek mást; ha védelmére mernének kelni, nekik is osztozniuk kellene sorsában.

A büntület gyorsan elszállt, és félelem váltotta fel. Renára, útmutatójára és jelzőtüzére gondolt, hogy megacélozza magát. És arra is, mennyire az alkalomhoz illő, hogy árulására itt kerül sor, a Nedzsd szent földjén, eltakart arcú nők megnyugtató ölelésében. És ha bármi kétsége van a választott utat illetően, már késő. A sátor nyílásán át ugyanis meglátta Alit, a szakállas tálibot, ahogy rövid,

szalafista szaubjában közeledik a sivatagon át. Ideje, hogy váltson pár szót a sejjkel. Azután pedig, ha Allah úgy akarja, jönnek az esők, és akkor vége.

43. NEDZSD, SZAÚD-ARÁBIA

Követte a tálibot a sivatagba, a vádi mentén. Igazi gyalogút nem volt, csak egy csapás, letaposott föld egy régi teveösvény helyén, amely még jóval azelőtt alakult ki a sivatag talaján, hogy a Nedzsd lakói közül bárki hallott volna egy Vahháb nevű hitszónokról vagy akár egy Mohamed nevű mekkai kereskedőről. A tálib nem vitt fáklyát, mert nem volt rá szükség.

Útjukat a széles égbolton ragyogó fehér csillagok fénye világította meg és a keskeny holdsarló, amely úgy lebegett egy távoli sziklatorony felett, mintha a világ legmagasabb minaretjén lenne a jelkép. Nadia egyik kezében magas sarkú cipőjét vitte, a másikkal pedig a fekete abája szélét emelte fel. A levegő csípősen hideg volt, de lába alatt a talajt melegnek érezte. A férfi szaubja. szinte foszforeszkált a sápadt holdfényben. A Koránból mondott magában halk idézeteket, de Nadiához egy szót sem szólt.

Egy olyan sátorhoz értek, amelyhez nem tartozott parabolaantenna vagy generátor. Két férfi guggolt a bejáratánál; fiatal, szakállas arcukat kis tűz gyenge fénye világította meg. A tálib a béke jelével üdvözölte őket, majd elhúzta a sátor bejáratí lapját, és intett Nadiának, hogy lépjen be. Marván bin Tajjib sejk, a Mekkai Egyetem teológiai tanszékének dékánja keresztbe tett lábbal ült egy közönséges keleti szőnyegen, és gázlámpa fényénél olvasta a Koránt. A könyvet összecsukva előbb egy hosszú pillanatig kis, kerek szemüvegén át nézte Nadiát, és csak utána kérte, hogy foglaljon helyet. A nő lassan ereszkedett le a szőnyegre, ügyelve, hogy testéből semmi ne látsszék, és kötelességtudóan a Korán mellett helyezkedett el.

- Jól áll önnek az arckendő - mondta bin Tajjib elismerően -, de leveheti, ha úgy gondolja.

- Inkább magamon hagynám.

- Sosem gondoltam volna, hogy ennyire vallásos. Felszabadult nőként szerzett magának hírnevet.

A sejk a megjegyzést nyilvánvalóan nem bóknak szánta. Ellenőrizni akarja, de Nadia nem is várt mást. Akárcsak Gabriel. Egyedül rólunk ne szóljon, mondta korábban.

Ragaszkodjon az igazsághoz, amikor csak lehet! Kizárólag akkor hazudjon, ha mást már nem lehet tenni. A Cég szabályzata. A profi kém szabályzata.

- Mi alól felszabadult? - kérdezte Nadia, szándékosan provokálva a dékánt.

- A muszlim életmód, a saría törvénye alól - mondta a sejk. - Úgy hallom, Nyugaton sosem viseli a lepleket.

- Nem lenne praktikus.

- Amennyire tudom, nőink közül egyre többen magukon tartják a lepleket, ha utaznak. Azt is hallani, hogy sok szaúdi nő elkendőzött arccal iszik teát a Harrodsban.

- Ők nem vezetnek nagy befektetési cégeket. És legtöbbjük nem csupán teát iszik, amikor Nyugaton jár.

- Ahogy hallom, ön is közéjük tartozik.

Ragaskodjon az igazsághoz, amikor csak lehet...

- Be kell vallanom, szeretem a bort.

- Ez is haram - mondta a sejk megrovó hangon.

- Apámat hibáztassa érte! Engedte, hogy igyam, amikor Nyugaton voltam.

- Elnéző volt önnel?

- Nem - felelte Nadia, és megrázta a fejét. - Nem volt elnéző. Iszonyúan elkényeztetett, de nagy hitet is adott nekem.

- Hitet, miben?

- Hitet Allahban és az ő Mohamed prófétájában, béke legyen vele.

- Ha jól emlékszem, apja Vahháb leszármazottjának tekintette magát.

- Az al-Asejk családdal ellentétben mi nem vagyunk közvetlen leszármazottak. Egy távoli ághoz tartozunk.

- Akár közeli, akár távoli, magában is az ő vére folyik.

- Azt mondják.

- Ön azonban úgy döntött, hogy nem megy férjhez, és nem szül gyerekeket. Ez is praktikus szempont?

Nadia elbizonytalanodott.

Kizárólag akkor hazudjon, ha mást már nem lehet tenni...

- Nem sokkal apám meggyilkolása után lettem nagykorú - mondta. - A fájdalom miatt még csak gondolni sem tudok a házasságra.

- És ez a fájdalom most hozzánk vezette.

- Nem a fájdalom - mondta Nadia. - A düh.

- Itt, a Nedzsden a kettőt néha nehéz különválasztani. - A sejk most először mosolygott jóindulatúan. - Tudnia kell viszont, hogy nincs egyedül. Szaúdiak százai vannak hasonló helyzetben... jó muszlimok, akik szeretteit megölték az amerikaiak, vagy napjainkig a guantánamói börtön celláiban senyvednek. És sokan jöttek a testvérekhez, keresve a bosszú lehetőségét.

- Egyikük sem nézte végig, ahogy apját hidegvérrel megölik.
- Úgy gondolja, ettől maga más lesz?
- Nem - mondta Nadia. - Azt gondolom, a pénztől leszek más.
- Milyen furcsa - jegyezte meg a sejk. - Már öt év telt el apja mártírhalála óta, nem?

Nadia bólintott.

- Ez hosszú idő, al-Bakari kisasszony.
- A Nedzsden csak egy szempillantásnyi.
- Előbb vártuk. Még Samír testvérünket is elküldtük, hogy vegye fel önnel a kapcsolatot. Ön azonban elutasította a kérést.
- Abban az időben nem tudtam segítséget adni.
- Miért?
- Mert figyeltek. -Kik?
- Mindenki - válaszolta Nadia -, az al-Szaúd családot is beleértve.
- Figyelmeztették, hogy semmit ne tegyen apja halálának megtorlása érdekében?
- A leghatározottabban.
- Azt mondták, anyagi következményei lesznek?
- Nem bocsátkoztak részletekbe azt leszámítva, hogy nagyon súlyosak lesznek majd a következmények.
- Ön pedig hitt nekik?
- Miért ne hittem volna?
- Mert hazudnak. - Bin Tajjib hagyta, hogy szavai a levegőben lógjanak egy kis ideig. - Honnan tudhatnám, hogy maga nem kém, akit az al-Szaúd küldött, hogy csapdába csaljanak?
- Honnan tudhatnám, hogy ön nem kém, bin Tajjib sejk? Végére is, ön szerepel az al-Szaúd fizetési listáján.
- Akárcsak ön, al-Bakari kisasszony. Legalábbis ezt mondják.

Nadia lesújtóan végignézett a sejken. Csak elképzelni tudta, milyen látványt nyújthat - egy éjfélete

szempár néz ki a fekete níkáb)ból. A sok ruhadarabnak talán mégis van valami előnye.

- Próbálja a mi szempontunkból vizsgálni a helyzetet, al-Bakari kisasszony - folytatta bin Tajjib. - Az apja mártírhalála óta eltelt öt évben semmit nem mondott róla nyilvánosan. Úgy tűnik, a lehető legkevesebb időt tölti Szaúd-Arábiában. Dohányzik, alkoholt iszik, nem visel arckendőt... leszámítva természetesen azt az esetet, amikor engem próbál meggyőzni vallásosságáról... és dollármilliókat dob ki a hitetlenek műkincseire.

A sejk még nyilvánvalóan nem végzett az ellenőrző kérdésekkel. Nadiának eszébe jutottak Gabriel utolsó szavai a Château Treville-ben. Maga Zizi lánya. Erre mindig emlékeztesse őket!

- Talán igaza van, bin Tajjib sejk. Esetleg burkát vehettem volna, és a televízióban jelenthettem volna be, hogy meg kívánom torolni apám halálát. Bizonyára ez lett volna célszerű.

A sejk békülékenyen rámosolygott.

- Már hallottam a csípős nyelvéről - mondta.

- Apám nyelvét örököltem. És amikor utoljára hallottam a hangját, éppen elvérzett a karomban.

- És most bosszúra szomjazik.

- Igazságot akarok... Isten igazságát.

- És mi van az al-Szaúd családdal?

- Úgy tűnik, már nem vagyok érdekes számukra.

- Nem meglepő - mondta bin Tajjib. - Még a Szaúd-ház tagjai sem biztosak benne, hogy túlélik-e az arab világon végigsöprő vihart. Barátokra van szükségük, akárhol találják is meg őket, még akkor is, ha ezek a barátok a szalafisták rövid száubját és bozontos szakállát viselik.

Nadia nem tudta elhinni, amit hall. Ha a sejk igazat mond, Szaúd-Arábia urai megújították a fausti alkut, az ördöggel való szövetséget, amely a szeptember 11-i támadáshoz és az utána következő számtalan egyéb halálhoz vezetett. Az al-Szaúd-háznak nincs választási lehetősége, gondolta. Olyanok, mint a tigrist a fülénél fogva tartó ember. Ha tovább markolják az állat fülét, egy darabig még életben maradhatnak. De ha elengedik, a tigris azonnal felfalja őket.

- Tudnak erről az amerikaiak? - kérdezte.

- Az amerikaiak és a Szaúd-ház közötti, úgynevezett különleges kapcsolat már a múlté - mondta bin Tajjib. - Mint tudja, al-Bakari kisasszony, Szaúd-Arábia új szövetségeket köt, és új vevőket keres az olajra. A kínaiak nem foglalkoznak olyan dolgokkal, mint az emberi jogok és a demokrácia. Időben fizetik a számláikat, és nem ütik olyasmibe az orrukat, ami nem tartozik rájuk.

- Mint például a dzsihád? - kérdezte Nadia.

A sejk bólintott.

- Mohamed próféta, béke legyen vele, azt tanította, hogy az iszlámnak öt pillére van. Szerintünk van egy hatodik is. A dzsihád nem lehetőség, hanem kötelezettség. Az al-Szaúd-ház ezt megérti. Hajlandók újra szemet hunyni, feltéve, hogy a testvérek nem okoznak bajt a királyságon belül. Ez volt bin Laden legnagyobb tévedése.

- Bin Laden meghalt - mondta Nadia -, akárcsak a csoportja. Engem az érdekel, aki bombákat tud robbantani Európa városaiban.

- Akkor a jemenire kíváncsi.

- Ismeri?

- Találkoztunk már.

- Van lehetősége, hogy beszéljen vele?

- Ez veszélyes kérdés. És ha beszélhetnék is vele, egész biztosan nem hoznék szóba egy gazdag szaúdi nőt, aki bosszúra szomjazik. Hinnie kell abban, amit tesz.

- Abdul-Azíz al-Bakari lánya vagyok és Muhammad

Abdel-Vahháb leszármazottja. Kétségtelenül hiszek abban, amit teszek. És bosszúnál sokkal többet akarok.

- Mire vágyik?

Nadia picit habozott. A következők már nem a saját szavai voltak. Olyan ember adta őket a szájába, aki megölte az apját.

- Csak Abdul-Azíz al-Bakari munkáját szeretném folytatni - mondta komor hangon. - A jemeni kezébe adom a pénzt, hogy belátása szerint használja fel. És talán, ha Isten is úgy akarja, egy nap bombák robbanhatnak Washington és Tel-Aviv utcáin.

- Úgy gondolom, nagyon hálás lesz érte - mondta a sejk óvatosan. - Biztos vagyok azonban benne, hogy erre semmilyen garanciát nem tud adni.

- Nem garanciát akarok. Csak ígéretet, hogy a pénzt bölcsen és körültekintően használja.

- Egyszeri fizetésre gondol?

- Nem, bin Tajjib sejk, hosszú távú kapcsolatot javaslok. O megtámadja őket, én pedig fizetek érte.

- Mennyi pénzt hajlandó a rendelkezésére bocsátani?

- Amennyire szüksége van.

A sejk elmosolyodott.

- Al-hamdu lillah.

Nadia még egy órán keresztül maradt a sejk sátrában. Utána a tálib lépteit követve visszament az autójához. A Rijádba tartó úton szakadt az eső, és még másnap délelőtt is esett, amikor a kíséretével felszállt a repülőgépre, hogy visszatérjenek Európába. Mihelyt kiérték a szaúdi légtérből, ledobta magáról a nikábot meg az abáját, és egy világos színű Chanel kosztümöt vett fel. Utána pedig telefonált Thomas Fowlernak a Párizstól északra lévő birtokára, hogy a szaúd-arábiai megbeszélései a vártnál is jobban sikerültek. Fowler azonnal továbbította az üzenetet egy kevésbé ismert befektetési céghez Virginia északi részén, az pedig onnan automatikusan Gabriel asztalára került a Rasídisztánban. A következő hetet Gabriel azzal töltötte, hogy behatóan tanulmányozta egy bizonyos Samír Abbásznak, a zürichi TransArabian Bank alkalmazottjának pénzügyi és jogi manővereit. Ekkor pedig, azt követően, hogy Carter társaságában elfogyasztott egy szerény ebédet a McLean egy tengeri ételeket kínáló éttermében, visszatért Londonba. Carter a rendelkezésére bocsátotta az Ügynökség Gulfstream repülőgépét. Bilincsek nélkül. Injekciós tűk nélkül. És neheztelés nélkül.

44. ST.JAMES'S, LONDON

Gabriel londoni visszatérésének másnapján a tiszteletre méltó Christie's aukciósház a régi velencei mesterek közelgő árverésére új tétel t, egy meglepetést jelentett be: Madonna és a gyermek Mária Magdolnával olajfestmény, 110 x 92 centiméter, amelyet korábban a velencei művész, Palm a Vecchio munkájának tartottak, ám már a nagy Tiziano művének vélik.

Délre a Christie's telefonjai megállás nélkül csörögtek, és a nap végére nem kevesebb, mint negyven jelentős múzeum és gyűjtő szállt ringbe. Aznap este a Green's étterem bárjában is izgatott volt a hangulat, bár Julian Isherwood érzékelhetően hiányzott a jelenlévők közül.

- Láttam, ahogy taxiba száll a Duke Streeten - motyogta Jeremy Crabbe a ginje mellett. - Kifejezetten gyatrán nézett ki szegény fickó. Azt mondta, nyugodt estét szeretne, egyedül akar lenni a köhögésével.

Ritka jelenség, hogy olyan művésztől bukkan elő váratlanul festmény, mint amilyen Tiziano, és ha megtörténik is, rendszerint valami jó történet tartozik hozzá. Kétségtelenül így volt a Madonna és a gyermek Mária Magdolnával esetében is, de az már kizárólag a történet előadójától függött, hogy tragédia, komédia vagy erkölcsi tanmese kerekedik-e ki belőle. A Christie's kiadott egy rövidített változatot a festmény hivatalos történetének igazolása kedvéért, de a nyugat-londoni aprócska negyed, St. James's lakói azonnal elutasították mint feltupírozott zagyvaságot. Végül megjelent a történet nem hivatalos változata is, amely nagy vonalakban a következőképp nézett ki.

Úgy tűnt, egy azonosítatlan norfolki nemes, akinek előkelő címe és apadó vagyona volt, még előző augusztusban kényszeredetten úgy döntött, hogy megváltik műgyűjteményének egy részétől. Ez a nemes felvette a kapcsolatot egy úgyszintén azonosítatlan londoni műkereskedővel, hogy hajlandó-e elfogadni a feladatra szóló megbízást. Ez a londoni műkereskedő

akkoriban elég elfoglalt volt - ténylegesen a Costa del Sol homokján napozott -, és csak szeptember vége felé tudott elmenni a nemes birtokára. A kereskedő a gyűjtemény t finoman szólva is

meglehetősen közepszerűnek tartotta, de azért beleegyezett, hogy több festményt elvisz a nemestől, közöttük egy nagyon piszkos képet, amelyről úgy vélték, hogy Palma Vecchio műhelyének egy tehetségtelen piktora készítette. Az ügylet során gazdát cserélt pénz összegét sosem hozták nyilvánosságra. Azt mondják, nagyon kicsi volt.

A kereskedő tisztázatlan okok folytán előbb hagyta a raktárában porosodni a képeket, majd a fent említett Palma Vecchio gyors tisztítására adott megbízást. A restaurátor személyét sosem fedték fel, bár mindenki egyetértett abban, hogy meglepően rövid idő alatt igencsak kitett magáért. A festmény tényleg olyan jó állapotban volt, hogy még Olivér Dimbleby, az ismert Bury Street-i kereskedő tekintetét is magára vonta. Olivér egy csereügylet révén megszerezte - a benne szereplő többi festményről sosem beszéltek -, és azonnal kiakasztotta a galériájában, ahol csak előzetes bejelentéssel lehetett megtekinteni.

A kép azonban nem maradt ott sokáig. Valójában mindössze negyvennyolc órával később megvásárolta egy Onyx Innovative Capital nevű befektetési kft., amelyet a svájci Luzernben jegyeztek be. Olivér nem közvetlenül az OIC-vel kötött üzletet, hanem egy barátságos alakkal, akinek neve Samír Abbász, és a TransArabian Banknál dolgozik. Miután a Dorchester Hotelben egy tea mellett tisztázták az apró részleteket, Abbász átnyújtott Olivernek egy huszonkétezer fontról szóló csekket. Olivér gyorsan elhelyezte a pénzt a Lloyds Banknál vezetett számláján, szentesítve így az adásvételt, és megkezdte az exportengedély megszerzéséhez szükséges kusza ügyek intézését.

A történet ezen a ponton vett tragikus fordulatot, legalábbis Olivér szempontjából. Ugyanis egy január végi barátságtalan délutánon Olivér galériájába beállított egy több réteg ruhát viselő gyűrött figura, aki egyetlen váratlan kérdéssel kiborította a közmondásos bilit. Olivér sosem fedte fel az illető kilétét, csak annyit árult el róla, hogy az itáliai reneszánsz művészet, különösképpen a velencei iskola szakértője. Ami a férfi kérdését illeti, Olivér hajlandó volt elismételni szóról szóra. Tulajdonképpen egy jó pohár Sancerre bor áráért el is játszotta az egész jelenetet. Olivér imádott történeteket mesélni magáról, különösen akkor, ha nem túl hízelgő történetekről volt szó; mint általában mindig.

- Olivér, öregfiú, van érdeklődés arra a Tizianóra?

- Nem Tiziano, kedves barátom.

- Biztos vagy benne?

- Teljes mértékben.

- Akkor hát ki a festő?

- Palma.

- Valóban? Pálmától meglepően jó. A tanítványai vagy maga a művész?

- Tanítvány, kedves barátom. Tanítvány.

Akkor történt, hogy a gyűrött figura bizonytalanul előrehajolt, hogy alaposabban a szemébe nézzen -

az előrehajlást Olivér minden este fergeteges nevetés kíséretében adta elő a Green'sben.

- Elkelt, ugye? - kérdezte a gyűrött alak a fülcimpáját húzkodva.
- Egy hete - mondta Olivér.
- Mint Palma?
- Tanítvány, kedves barátom. Tanítvány.
- Mennyiért?
- Micsoda kérdés!
- A helyedben találnék valamilyen módot, hogy visszacsináljam.
- Ugyan miért?
- Nézd meg a rajztechnikát! Nézd meg az ecsetkezelést! Épp most engedté ki a kezedből egy Tizianót. Szégyen rád nézve, Olivér. Hajtsd le a fejed! Valld be bűneid!

Olivér egyiket sem tette, de percekben belül már telefonon beszélt egy régi barátjával a British Museumnál, aki többet tud Tizianóról, mint a világ művészettörténészeinek legtöbbje.

A barát óriási felhőszakadásban sietett át St. James'sbe, és úgy állt meg a vászon előtt, mint egy hajótörés egyetlen túlélője.

- Olivér! Hogy tehetted?
- Annyira egyértelmű?
- A hírneveket tenném rá.
- Neked legalább van. Ha az eset kiderül, az enyémből semmi nem marad.
- Egy dolgot tehetsz.
- Mit?
- Hívd fel Mr. Abbászt! Mondd meg neki, hogy a csekket nem fogadták el.

Nem szabad azt gondolni, hogy ez a gondolat nem ötlött fel Olivér piszkos fantáziájában. Voltaképpen a következő negyvennyolc óra nagy részében valami morálisan és legalisan elfogadható kibúvót keresett, hogy az üzletet miképp lehetne meg nem történtté tenni. Mivel ilyet nem talált - legalábbis amitől éjszakánként aludni tudna -, felhívta Mr. Abbászt, és tájékoztatta, hogy az Onyx Innovative Capital tulajdonképpen egy éppen megtalált Tiziano büszke tulajdonosa. Olivér felajánlotta, hogy piacra viszi a képet: azt remélte, a bukásból legalább valami tisztességes jutalékot kihasít magának,

de Abbász már másnap visszahívta, hogy az OIC tervei teljesen mások.

- Megpróbált lazán lerázni - mondta Olivér szomorkásán. „Öröm önnel az üzlet, Mr. Dimbleby. Legközelebb együtt ebédelünk, ha Zürichbe jön, Mr. Dimbleby. És egy apróság, Mr.

Dimbleby: a Christie's emberei egy óra múlva ott lesznek."

Ők profi emberrablók váratlanságával jelentek meg, és átvitték a képet a King Streetre, ahol a világ minden részéről érkezett Tiziano-szakértők csapata vizsgálta meg. Mindegyik ugyanarra a következtetésre jutott, és csodálatos módon egyikőjük sem szegte meg a szigorú titoktartási egyezményt, amit díjazásukért cserébe a Christie's aláíratott velük. Még az általában fecsegő Olivernek is sikerült csendben maradnia, amíg a Christie's nyilvánosságra nem hozta az árat. Olivernek azonban meg is volt minden oka, hogy ne szóljon semmit.

Olivér volt az ügyefogyott, aki hagyott egy Tizianót kicsúszni a keze közül.

Úgy tűnt azonban, hogy még Olivér is talál valami örömet a bejelentést követő kavargásban. És miért is ne? Egész addig a tél borzalmas volt, a kormány megszorító intézkedéseivel, hóviharakkal és robbantásos merényletekkel. Olivér csak örült, hogy kicsit vidítani tudja a kedélyeket, még akkor is, ha italokért cserébe az ügyefogyottat kell alakítania a Green'sben. Ráadásul nagyon jól tudta a szerepet. Már sokszor alakította nagy sikerrel.

Az aukció napján megtartott búcsúelőadásán a tömegnek csak állóhely jutott. Az előadás végén háromszor tapsolták vissza, majd csatlakozott a Christie's nagy műsorára induló csoporthoz. A vezetőség figyelmes volt, és helyet foglaltak neki a második sorban, közvetlenül az árverési emelvény előtt. Bal oldali szomszédja barátja és vetélytársa, Roddy Hutchinson volt, Roddytól balra pedig Julian Isherwood ült. Az Olivértől jobbra lévő hely szabad volt. Egy pillanattal később nem más, mint Nicholas Lovegrove, a dúsgazdagok művészeti tanácsadója foglalta el. Lovegrove épp akkor érkezett New Yorkból. Magánrepülőgéppel természetesen. Lovegrove már nem utazott menetrend szerinti járatokon.

- Miért ez a megnyúlt ábrázat, Olivér?

- Egy elmulasztott lehetőség miatt.

- Sajnálom, ami a Tizianóval történt.

- Egyszer fent, egyszer lent. Hogy megy a bolt, Nicky?

- Nem panaszkodhatom.

- Nem is tudtam, hogy már régi mesterekkel is foglalkozol.

- Valójában a hideg kiráz tőlük. Nézz körül! Mintha valami nyavalyás templomban lennénk... mindenütt angyalok, szentek, mártírhálál és keresztre feszítés.

- Tehát mi járatban vagy?

- Egy ügyfelem új területre próbál behatolni.
- Neve is van az ügyfélnek?
- Az ügyfél névtelen kíván maradni... nagyon névtelen.
- Ismerem az érzést. Az ügyfeled egy Tiziano megszerzésével próbál új területre behatolni?
- Hamarosan megtudod, Ollie.
- Remélem, az ügyfelednek teli van az erszénye.
- Csak teli erszényű ügyfeleknek dolgozom.
- Az a szóbeszéd járja, hogy valami nagy durranás lesz.
- Csak a műsor előtti reklám.
- Biztos vagyok benne, hogy igazad van, Nicky. Neked mindig igazad van.

Lovegrove ezt az állítást nem vitatta. Ehelyett előhúzott egy mobiltelefont a blézere mellényzsebéből, és átfutotta a számok listáját. Olivér nem tagadta meg magát, és Lovegrove hívása után titokban rápillantott a kijelzőre. Hát nem érdekes? - gondolta. Nem igazán érdekes?

45. ST.JAMES'S, LONDON

A festmény az esemény felénél jelent meg a helyiségben, mint amikor egy csinos lány a hagyományos késéssel érkezik egy partira. A parti egész addig meglehetősen unalmas volt, és a csinos lány nagyban javította a terem hangulatát. Olivér Dimbleby kicsit peckesebben ült összezsukható székén. Julian Isherwood nyakkendője csomóját babrálta, és rákacsintott az egyik nőre, aki a telefonasztalnál ült.

- A huszonhetes tétel, a Tiziano - jelentette be Simon Mendenhall, a Christie's jóképű aukcióvezetője. Simon volt az egyetlen napbarnított férfi egész Londonban. A barnaság már kezdett foltokat hagyni méretre készült inge gallérján.
- Kezdjük kétmilliónál?

Terry O'Connor, az utolsó ír iparmágnás, akinek valami pénze is volt, megtette az ajánlatot. Harminc másodpercen belül a teremben már hat és fél millió fontra nőtt az ár. Olivér Dimbleby jobbra dőlt, és suttogva megjegyezte:

- Még mindig a műsor előtti reklámnak gondolod, Nicky?
- Ez még csak az első menet - suttogta Lovegrove -, és úgy hallom, a hátsó sorokban készül valami.
- A helyedben ellenőrizném az előrejelzést, Nicky.

A licitálás hétnél megrekedt. Olivér az orrát vakarva hét és félre emelte a tétet.

- Csirkefogó - motyogta Lovegrove.

- Ha neked jólesik, Nicky.

Olivér tétje újra felkavarta a kedélyeket. Terry O'Connor az úthengertechnikával több ajánlatot tett egymás után, de a többi ajánlattevő nem volt hajlandó visszakozni. Az ír végül tizenkettőnél leengedte a tárcsáját, és Isherwood ekkor lépett be a pástra véletlenül, mivel Mendenhall egy diszkrét köhögést tizenkét és fél millió fontos ajánlatnak gondolt. Nem számított; pár másodperccel később a közönséget egy telefonos licitáló döbbsentette meg, aki tizenötmilliót kínált. Lovegrove elővette a telefonját, és számokat nyomkodott rajta.

- Hol állunk? - kérdezte Mr. Hamdáli.

Lovegrove beszámolt neki az addigiakról. A kapcsolat megteremtéséhez szükséges idő alatt a telefonon tett ajánlatnál már magasabb érkezett. A helyiség hátsó részéből ajánlotta Terry O'Connor tizenhatal.

- Mr. O'Connor ökölvívónak képzelem magát, nem?

- Váltságdíj bajnok az egyetemen.

- Húzzunk be neki egy jobbegyenest, jó?

- Milyen erőset?

- Elég erőset, hogy tudja, komolyan gondoljuk.

Lovegrove elkapta Mendenhall tekintetét, és két ujjat

felemelt.

- Húszmillióra van ajánlat a teremben. Húszmillió először, húszmillió másodszor. Lisa a telefonnál nem emeli. A teremben tartja Mr. Lovegrove, húszmillió fonttal. Emeli valaki húsz és fél millióra?

Emelték. Julian Isherwood volt az illető. Terry O'Connor azonnal feltornászta huszonegyre. A telefonos licitáló huszonkettőt kínált. Egy másik huszonnégyei csatlakozott, akit hamarosan egy harmadik követett huszonötrel. Mendenhall úgy pörgött és forgott, mint egy flamenco-táncos. A licitálás élethalálharc jelleget öltött, és pont ezt akarta. Lovegrove füléhez emelte a telefont, és azt mondta:

- Valami itt nekem gyanús.

- Tegyen új ajánlatot, Mr. Lovegrove.

- De...

- Kérem, tegyen új ajánlatot.

Lovegrove engedelmeskedett.

- Az ajánlat most huszonhatmillió a teremben, és Mr. Lovegrove tartja. Ad valaki huszonhetet?

Lisa felemelte a kezét a telefonasztalnál.

- Huszonnyolcra kaptam telefonos ajánlatot. Most már huszonkilenc a terem végéből. Már harminc. Már harmincegy, és Mr. O'Connor tartja a teremben. Már harminckettő.

Harminchárom. Nem, harminchárom és felet nem fogadok el, mert harmincnégyet várok. És úgy tűnik, meg is kapom Mr. Isherwoodtól. Megkapom? Igen. A teremben ajánl Mr.

Isherwood harmincnégymilliót.

- Emelje a tétet! - mondta Hamdáli.

- Nem javasolnám.

- Emelje a tétet, Mr. Lovegrove, különben olyan tanácsadót keres az ügyfelem, aki megteszi.

Lovegrove harmincötöt mutatott. A telefonos licitálók ezt pár másodpercen belül negyven fölé emelték.

- Tegyen új ajánlatot, Mr. Lovegrove.

- Én inkább...

- Tegyen új ajánlatot!

Mendenhall nyugtázta Lovegrove negyvenkétmillió fontos ajánlatát.

- Most negyvenhárom Lisától a telefonnál. Most negyvennégy Samanthától. És negyvenöt Cynthiától.

Ekkor állt be a kis nyugalom, amit Lovegrove várt.

Teddy O'Connorra pillantott, és látta, hogy elszállt belőle a küzdelem heve. Megkérdezte Hamdálit:

- Az ügyfele mennyire akarja ezt a képet?

- Eléggé, hogy negyvenhatot ajánljon.

Lovegrove megtette.

- Az ajánlat most negyvenhat, és a teremben tartja Mr. Lovegrove - mondta Mendenhall. - Ad valaki negyvenhetet?

A telefonasztalnál Cynthia úgy kezdett el integetni, mintha egy mentőhelikopternek adna jelzéseket.

- Negyvenhétmillió font a telefonos Cynthiától.

Az ajánlatot nem követte újabb telefonos licit.

- Lezárjuk? - kérdezte Lovegrove.

- Igen - felelte Hamdáli.

- Mennyivel?

- Az ügyfelem szereti a kerek számokat.

Lovegrove felvonta szemöldökét, és öt ujját a magasba tartotta.

- Az ajánlat ötvenmillió font - mondta Mendenhall. - Ötvenmillió először. Ötvenmillió másodszor. A telefonos Cynthia sem emeli. Ötvenmillió a teremben a Tizianóért. Senki többet?

Utolsó lehetőség. Harmadszor.

Mendenhall kalapácsa lecsapott, a tömeg elragadtatott sóhaja hallatszott a teremben, és Mr. Hamdálival volt még egy utolsó, izgatott beszélgetés, de ezt Lovegrove már nem egészen hallotta, mert Olivér Dimbleby kiáltott valamit a fülébe, amit szintén nem teljesen hallott. Ott voltak még az őszintétlen kézfogások a vesztesekkel, a kötelező, bátortalan kérdések a sajtó részéről a vevő személyét illetően, és ott volt még a hosszú séta fel a lépcsőn a Christie's hivatalos irodáiba, ahol egy temetés méltóságának hangulatában a végső

papírmunkákat is elintézték. Már majdnem tíz óra volt, amikor Lovegrove az utolsó dokumentumot is aláírta. Kilépett a Christie's elegáns kapuján, és a King Streeten kóborló Oliverbe, meg a fiúkba botlott. A Nobu étterem felé mentek, hogy egyenek egy csípős tonhalas tekercset, és egy pillantást vessenek a legújabb orosz tehetségre is.

- Tarts velünk, Nicky - kiáltotta Olivér. - Örvendezz angol testvéreid társaságában! Túl sok időt töltöttél Amerikában. Nem vagy már mókás.

Lovegrove érzett is hozzá kedvet, de tudta, hogy az ilyen kiruccanás nagy valószínűséggel rosszul végződik, ezért a várakozó taxikhoz kíserte őket, és gyalog indult vissza a szállodájába. Ahogy a Duke Streeten ment, meglátott egy férfit, aki a Mason's Yardból jött ki, és beszállt egy ott várakozó autóba. A férfi átlagos magasságú és testalkatú volt; az autó Jaguar, egyértelműen a brit hatóságok tulajdonában. Mint ahogy a hátsó ülésen várakozó, jóképű, ezüsthajú férfi is nyilvánvalóan a brit hatóságok alkalmazottja. Még csak rá sem pillantottak Lovegrove-ra, amikor elment mellettük, de neki mégis az a kényelmetlen érzése támadt, hogy róla tréfálkoznak.

Hasonlóan rossz érzései voltak az aukcióval kapcsolatban is, amelyben éppen most játszott főszerepet. Valakit lépre csaltak az este; ebben Lovegrove biztos volt. És attól tartott, hogy az ügyfelét. Ez azonban nem neki jelent veszteséget. Épp most keresett több millió fontot pusztán azzal,

hogy néhányszor felemelte az ujját. Nem rossz módja a pénzkeresetnek, gondolta, és magában mosolygott. Talán mégis el kellett volna fogadnia Olivér meghívását az aukció utáni banzájra. Nem, gondolt bele, amikor bekanyarodott a Piccadilly sarkán, valószínűleg jobb volt udvariasan elhárítani. Az ügy rosszul végződne. Ha Olivér is benne van, rendszerint erre kell számítani.

46. LANGLEY, VIRGINIA

Három munkanappal később a King Street-i tiszteletre méltó Christie's aukciósház letétbe helyezte az ötvenmillió fontos összeget - levonva a megbízói díjakat, adókat és számos tranzakciós költséget - a TransArabian Bank zürichi fiókjában. A Christie's londoni idő szerint délután 2:18-kor kapott visszaigazolást az átutalásról, akárcsak a Rasídisztán néven ismert föld alatti operációs központban összegyűlt kétszáz férfi és nő. A teremben olyan hangos ujjongás tört ki, hogy nemcsak az amerikai titkosszolgálat összes helyiségében, de magában a Fehér Házban is lehetett hallani. Az ünneplés azonban nem tartott sokáig, mert sok volt még a tennivaló. Sokhetes kemény munka és aggodalom után Gabriel akciója végre gyümölcsöt hozott. Most a szüret következik. A szüret után pedig, ha isten is úgy akarja, a lakoma.

A pénz egy napig pihent Zürichben, majd folytatta útját a TransArabian dubaji központjába. De nem a teljes összeg. A meghatalmazással rendelkező Samír Abbász utasítására kétmillió fontot átutaltak a zürichi Talstrasse egy kis magánbankjába. Emellett Abbász nagy adományokra adott engedélyt számos muszlim csoport és jótékonyági szervezet számára -

olyanok voltak köztük, mint a Muszlim Igazságügyi Alap, a Szabad Palesztina Kezdeményezés, az Iszlám Tanulmányok Oktatóközpontja, a Nyugat-európai Iszlám Társaság, az Iszlám Világszövetség, vagy Gabriel kedvence, a Zsidó-Muszlim Megbékélés Intézménye. Abbász saját magának is kiutalt egy busás konzultációs díjat, amelyet furcsa módon készpénzben vett fel. A pénz egy részét mecsetje imámjának adta, hogy tegyen vele, amit jónak lát. A többit zürichi lakásának kamrájában rejtette el; ezt a tevékenységet manipulált számítógépének kamerája rögzítette, és élőben vetítette ki a Rasídisztán óriási képernyőin.

Mivel a TransArabian és a globális dzsihád közti kapcsolatot régóta gyanították, a bank főkönyveit már jól ismerte Langley és a Nemzetbiztonsági Ügynökség, akárcsak a kincstárnál a terrorcselekmények támogatását vizsgáló specialisták csoportja és az FBI. Ennek eredményeként Gabriel és a rasídisztáni csapat szinte valós időben kísérhette figyelemmel a pénz mozgását, ahogy egységek, csoportok és álcázószervezetek során megy végig - ezeket a fedőcégeket sietve alapították nem túl kíváncsi jogi intézményeknél napokkal azután, hogy Nadia bin Tajjib sejjkel találkozott a Nedzsden. A sebesség, ahogy a pénz számláról számlára vándorolt, igazolta, hogy Rasíd hálózata méretét és viszonylagos fiatalságát meghazudtoló fejlettségi szintet ért el. Azt is mutatta - Langley nem kis ijedelmére -, hogy a hálózat már jócskán túllépett a Közel-Kelet és Nyugat-Európa határain.

Rasíd globális céljainak bizonyítékai egyértelműek voltak. Ott volt a háromszázezer dollár, amely hirtelen jelent meg a paraguayi Ciudad del Este teherfuvarozó cég számláján. És az ötszázezer dollár, amelyet egy caracasi építőipari vállalatnak fizettek. És a nyolcszázezer dollár, amelyet egy montreali székhelyű internetes tanácsadó cég kapott - ez a cég egy algériai tulajdonában volt, akit korábban az Iszlám Magreb al-Káidájával kapcsoltak össze. A legtöbb, egy összegben fizetett pénzt - kétmillió dollárt - a QTC Logistics kapta, az a szállítmányozási és vámügyeket intéző cég, amelynek székhelye

a jogi szempontból meglehetősen foghíjas Sardzsában, az Emírségekben volt. A raszidisztáni csapat a pénz átutalása után órákon belül már figyelte a QTC telefonjait, és három évre visszamenőleg tanulmányozta feljegyzéseit. Ugyanez állt a montreali internetes cégre is, bár az algériai tényleges megfigyelését már a kanadai titkosszolgálatra bízta. Gabriel határozottan ellenezte, hogy a kanadaiakat is bevonják a vizsgálatokba, de alulmaradt Adrián Carter és új, fehér házi szövetségese, James A.

McKenna ellenében. Ez volt a kisebb-nagyobb csatározások egyike, amelyet Gabriel elvesztett, miközben az akció egyre inkább kicsúszott a kezéből.

Ahogy a titkosszolgálati jelentések áramlottak a műveleti központba, a személyzet olyan naprakész információs anyagot állított össze a hálózatról, amely mellett a Dina és Gabriel csapata által az első támadások után létrehozott állomány eltörpült. McKenna időnként beállított, és csodálta a munkát, akárcsak a titkosszolgálati és nemzetbiztonsági munkába bevont kongresszusi bizottságok tagjai. És február végének egy havas délutánján Gabriel magát az elnököt vette észre a felső megfigyelőponton; a CIA igazgatója és Adrián Carter állt mellette büszkén. Az elnök szemmel láthatóan elégedett volt a látottakkal. Tiszta. Ügyes. Előremutató. Az iszlám és a Nyugat együttműködése a szélsőségesek erőinek legyőzése érdekében. Az ész győzelme a nyers erőszak fölött.

Az akciót Gabriel gondolta ki, Gabriel alkotta meg, ám mindeddig semmi biztos támpontot nem adott a hálózat működtetőinek vagy vezetőjének hollétét illetően, Ezért is lepődött meg, amikor várható letartóztatásokról szóló híreszteléseket hallott. Másnap kérdőre vonta Adrián Cartert a központ hangszigetelt konferenciatermében. Carter előbb egy pillanatig egy mappa tartalmát rendezgette, majd megerősítette, hogy a híresztelések igazak. Gabriel a gallérján lévő zöld jelvényt kopogtatta, és megkérdezte:

- Vélemény kifejtésére is feljogosít?

- Attól tartok, igen.

- Hibát követsz el, Adrián.

- Nem az első lenne.

- Csapatommal nagyon sok időt és munkát fektettünk be abba, hogy az akció működjön. És most az egészet atomjaira zúzod pár veszélyes egyén kivonásával.

- Attól félek, összetévesztesz valakivel - mondta Carter közömbösen.

- Kivel?

- Aki kötelező érvényű rendeletekkel irányíthat. A CIA műveletekért felelős igazgatóhelyettese vagyok. Feletteseim vannak ebben az épületben. Ambiciózus partnereim vannak más ügynökségeknél, akiknek mások az érdekeik. Itt van a nemzeti titkosszolgálat igazgatója, több kongresszusi bizottság és James McKenna. És nem utolsósorban itt van még az elnök is.

- Kémek vagyunk, Adrián, nem végzünk letartóztatásokat. Életeket mentünk. Olyan türelmesnek kell lenned, mint amilyenek az ellenségeid. Ha továbbra is hagyod áramlani a pénzt, éveken keresztül egy lépéssel előttük járhatsz. Figyelheted őket. Hallgathatod őket. Hagyod, hogy értékes időt és energiát pazaroljanak olyan támadások kitervelésére, amelyek sosem jönnek létre. És csak a legvégső esetben végzel letartóztatásokat... kizárólag akkor, ha robbantást akadályozhatsz meg vele, vagy azt, hogy egy repülőgép ránk essen az égből.

- A Fehér Ház ezzel nem ért egyet - mondta Carter.

- Tehát politikai ügy?

- Inkább nem vizsgálhatnám a háttérben álló okokat.

- Mi van Málikkal?

- Málík szóbeszéd. Málík egyfajta sejtés Dina részéről.

Gabriel szkeptikusan méregette Cartert.

- Ezt te sem hiszed, Adrián. Végére is te mondtad, hogy az európai robbantásokat olyan valaki tervelte ki, aki Bagdadban kezdte.

- És nem is tagadom. De az akció célja sosem egyetlen ember megtalálására irányult. Egy terrorhálózat szétfűzésére jött létre. Munkádnak hála, szerintünk már elég bizonyítékunk van rá, hogy legalább hatvan veszélyes embert kapjunk el tucatnyi országban. Mikor fordult utoljára elő, hogy valaki letartóztatott hatvan rosszfiút? Óriási siker. A te sikered.

- Reméljük, hogy a megfelelő hatvan emberről van szó. Egyébként nem akadályozhatjuk meg a következő támadást, hanem még ösztökélhetjük is Rasídot és Málíkot, hogy nagyobb ütemben szervezkedjenek.

Carter széthajtogatott egy gemkapcsot, az utolsót egész Langleyben, de nem szólt semmit.

- Belegondoltál már, mit jelent majd ez Nadia biztonságára nézve?

- Lehet, hogy Rasíd a letartóztatások időpontját gyanúsnak tartja - ismerte be Carter. - Ezért készülünk a nő megvédeni jó helyre célzott, kiszivárogtatott sajtóhírekkel.

- Milyen hírekkel?

- Melyek szerint a letartóztatások alapja a többévnnyi megfigyelés, amely akkor kezdődött, amikor Rasíd még Amerikában volt. Úgy gondoljuk, ez viszályt vált ki legközelebbi emberei körében, és megbénítja a hálózatot.

- Tényleg így gondoljuk?

- Ezt reméljük - felelte Carter, de hangjában semmi irónia nem volt.

- Miért nem beszéltétek meg velem? - kérdezte Gabriel.

Carter felemelte a már teljesen egyenes gemkapcsot.

- Szerintem most éppen ezt tesszük.

A beszélgetés több napra az utolsó volt köztük. Carter a hetedik emeleten maradt, Gabriel pedig ideje nagy részében csapatának visszavonását ellenőrizte. Február végére az Ügynökségé lett Nadia al-Bakari és Samír Abbász tényleges és elektronikus megfigyelésének teljes felelőssége. Gabriel eredeti akciójából nem maradt más, mint két üresen álló, titkos ház: egy Párizstól északra, egy kis faluban, egy pedig a Zürichi-tó partján. Ari Samron úgy döntött, hogy tartaléknak megtartja a Château Treville-t, de elrendelte a zürichi ház bezárását. A papírmunkákat maga Chiara intézte, majd Washingtonba repült Gabrielhez. A Cég egyik lakásába költöztek a Tunlaw Roadon, az orosz követséggel szemben. Carter két megfigyelőt állított rájuk, pusztán a biztonság kedvéért.

Mivel Chiara Washingtonban volt, Gabriel igencsak rövidre fogta a Rasídisztánban töltött idejét. Pontosan megérkezett Langleybe, hogy ott legyen a reggeli vezetőségi ülésen, utána pár órán át az elemzők és adatbányászok válla fölött kukucskált, majd visszatért Georgetownba, hogy Chiarával ebédeljen. Ezután pedig, ha napos volt az idő, vásárolni mentek a barátságos utcákba, és a jövőjükéről beszélgettek. Időnként úgy tűnt, hogy a Covent Garden-i robbantásnál félbeszakadt társalgásukat folytatják. Chiara még az Isherwood galériájában végzendő munka témáját is előhozta.

- Gondold át! - mondta, amikor Gabriel nem támogatta az elképzelést. - Nem kérek mást, kedvesem, csak hogy gondold át.

Abban a pillanatban azonban Gabriel kizárólag Nadia biztonságára tudott gondolni. Carter jóváhagyásával áttekintette az Ügynökség Nadia tartós védelmére kidolgozott terveit, és még az amerikai sajtó számára kiszivárogtatni készült anyag megfogalmazásába is besegített. Fáradhatatlan kampányt folytatott ugyanakkor a Rasídisztánból, megakadályozandó a letartóztatásokat, s az őt meghallgatni hajlandók mindegyikének elmondta, hogy az Ügynökség a politikai nyomásnak engedve óriási baklövést követ el. Carter többé nem ment el azokra a találkozókra, amelyeken Gabriel is részt vett. Nem volt értelme. A Fehér Ház utasította Cartert, hogy sújtson le. O most folytonos kapcsolatban állt a barátaival meg a szövetségeseivel egy tucatnyi országban, és összehangolta az akciót, amely Afganisztán eleste óta várhatóan a legnagyobb fogás lesz dzsihádisták és harcosokból.

Március végének egy pénteki délelőttjén Gabriel félrevonta, és közölte, távozni készül Washingtonból, hogy visszatérjen Angliába. Carter javasolta Gabrielnek, maradjon még egy darabig. Ha nem, akkor lemarad a nagy mutatóványról.

- Mikor kezdődik - kérdezte Gabriel felhős ábrázattal.

Carter az órájára pillantott, és elmosolyodott.

A dominók sora órákon belül dőlni kezdett. Olyan gyorsan és olyan nagy területen, hogy a sajtó alig tudott lépést tartani a kibontakozó eseményekkel.

Az első letartóztatásra az Egyesült Államokban került sor, ahol az FBI taktikai egysége, a SWAT egyidejű rajtaütések sorozatát hajtotta végre négy városban.

Newarkban az egyiptomiak egyik sejtje tervezte, hogy kisiklat egy New Yorkba tartó vonatot. Minneapolisban a szómáliaiak egyik csoportja vegyi támadásokat tervezett több belvárosi irodaépület ellen. A pakisztániak denveri csoportja pedig már nagyon közel járt olyan merényletek megvalósításához, amelyeket zsúfolt sportlétesítményekben készültek elkövetni. A legijesztőbb viszont mégis a virginiai Falls Church volt, ahol egy hat tagból álló sejt a törvényhozás épületének látogatóközpontja ellen tervezett merénylet kitervelésének végső szakaszánál tartott. Az egyik gyanúsított számítógépén az FBI az előkészületekhez készített felvételeket talált turistákról és iskolás gyerekekről, akik a képeken sorban állnak, hogy bejussanak. Egy másik gyanúsított éppen akkor bérelt ki egy mindentől távol lévő raktárépületet, hogy megkezdjék a peroxidalapú robbanószerkelet elkészítését. A pénz a montreali algériaitól érkezett, akit ugyanakkor tartóztattak le nyolc más kanadai lakossal együtt.

Európában a fogás még ennél is nagyobb volt. Párizsban a terroristák az Eiffel-torony és az Orsay Múzeum ellen terveztek támadást. Londonban a Millenniumi Óriáskerék és a Parliament Square volt a célpontjuk. Berlinben pedig a mumbaihoz hasonló támadást terveztek a Brandenburgi kapunál lévő holokauszt-emlékhely látogatói ellen. Az első

támadásoknak áldozatul eső Koppenhága és Madrid további sejtekről adott hírt. Akárcsak Stockholm, Malmö, Oslo és Róma. Egész Európában bankszámlákat fagyasztottak be, és üzleti vállalkozásokat szüntettek meg. És ezt mind Nadia pénzének lehetett köszönni.

Miniszterelnökök, államelnökök és kancellárok álltak egymás után a sajtó nyilvánossága elé, hogy katasztrófák elhárítását jelentsék be. Az amerikai elnök volt az utolsó. Határozott volt, a fenyegetést a szeptember 11. utáni legsúlyosabbnak minősítette, és arra engedett következtetni, hogy újabb letartóztatások várhatók. Amikor arról kérdezték, hogyan találták meg a sejteket, terrorellenes tanácsadójára, James McKennára hárította a választ, aki azonban nem volt hajlandó megadni. Inkább azt bizonygatta nagy vehemenciával, hogy az eredményt az előző kormány idején alkalmazott taktikák igénybevétele nélkül sikerült elérni.

- A fenyegetettség nőtt - jelentette ki McKenna -, de mi is erősebbek lettünk.

Másnap reggel a New York Times és a Washington Post hosszú cikkben számolt be a több ügynökségre kiterjedő titkosszolgálati és rendészeti munka sikeréről, amely már közel egy évtizede érlelődött. Emellett mindkét újságban vezércikk dicsőítette az elnök „huszonegyedik századi gondolatait, melyek a globális terrorizmus elleni harc jegyében születtek”, és aznap este a kábeles csatornák beszélgetős műsoraiban az ellenzéki párt tagjai már kifejezetten levertnek látszottak. Az elnök nemcsak egy veszélyes terrorhálózatot számolt fel, jelentette ki egy elismert stratégia. Éppen most biztosította hivatalban maradását újabb négy évre. A 2012-es verseny eldőlt. Ideje 2016-ra készülni.

47. PALISADES, WASHINGTON

Még ugyanazon az estén a CIA igazgatója összehívta a személyzetet a Buborékba, Langley

futurisztikus előadótermébe, hogy lelkesítő beszédet tartson. Ellis Coyle úgy döntött, hogy nem megy el. Az ilyen események, tudta jól, annyira egyformák, mint a Norah-val töltött éjszakái. A szokásos ömlengés a visszaszerzett büszkeségről és az egyre jobb Ügynökségről, egy olyan Ügynökségről, amely végre megtalálta helyét a Szovjetunió nélküli világban. Coyle már hét előző igazgatótól hallotta ugyanezt a beszédet, de mindegyikük gyengébb és rosszabbul működő állapotban adta át a CIA-t, mint ahogy átvette. Igazán tehetséges dolgozók híján, az amerikai titkosszolgálat átszervezésétől legyengítve az Ügynökség csak füstölő rom. Még Coyle, a profi alakoskodó sem tudott beülni a Buborékba azt színlelve, hogy hatvan gyanús terrorista letartóztatása egy fényesebb jövő képét vetíti előre - hiszen pontosan tudta, hogyan érték el a nagy áttörést.

A Canal Roadon négy autó csúszott egymásba. Ennek következtében Coyle a hazafelé vezető úton végig tudta hallgatni az Atlasz vállalat vont című regényt. Amikor megérkezett Palisadesbe, azt látta, hogy Roger Blankman házán fitzgeraldi hangulatot idéző lámpák égnek, és több tucat luxusautó áll a keskeny utcában.

- Újabb partit tart - mondta Norah, miközben Coyle közömbös csókját fogadta. - Valami adománygyűjtés.

- Feltételezem, hogy ezért nem hívott meg minket.

- Ne légy kicsinyes, Ellis. Nem illik hozzád.

Poharába ujjnyi merlot-t töltött, és Lucy is bement

a konyhába, szájában a pórázával. Coyle kötelességtudóan felcsatolta a kutya nyakörvére, és elindultak a Battery Kemble Park felé. A fatábla alján egy pontosan negyvenöt fokos szögben balra mutató, krétával rajzolt nyíl volt. Azt jelentette, hogy Coyle-ra csomag vár a hármashelyen. Coyle cipője orrával letörölte a jelzést, és bement a parkba.

A fák között sötét volt, de Coyle-nak nem volt szüksége zseblámpára; úgy ismerte az ösvényt, mint ahogy a vak ismeri a lakása körüli utcákat. A Mac Arthur sugárúttól csak pár lépésen át volt sima, utána meredeken emelkedni kezdett a hegyoldalban. A parkban álló hegy tetején volt egy tisztás, ahol valamikor százfontos ágyúk álltak. Jobbra fahíd ívelt át egy kis patakon. A hármashely rögtön a híd mögött volt, egy kidőlt tölgyfa alatt. Nehezen lehetett megközelíteni, különösen egy középkorú, krónikus hátfájdalmaktól szenvedő férfinak, de Lucynak nem. Az állat mindegyik rejtekhelyet ismerte a kimondott szám hangzása alapján, és pár másodpercen belül ki tudta őket üríteni. Ráadásul, hacsak az Iroda nem fedez fel valami módot a kutyákkal való társalgásra, sosem szólítható fel vallomástételre. Lucy a tökéletes ügynök, gondolta Coyle: ügyes, hatékony, félelmet nem ismerő, és teljes mértékben lojális.

Coyle megállt egy pillanatra, nem hall-e lépteiket vagy emberi hangokat. Mivel semmi ilyet nem hallott, utasítást adott Lucynek a hármashely kiürítésére. A kutya a fák közé iramodott, fekete bundája szinte láthatatlanná tette, és egy csobbanással eltűnt a patakmederben. Egy pillanattal később már a parton kapaszkodott felfelé, szájában bottal, amit engedelmesen Coyle lábához ejtett.

A bot vagy harminc centi hosszú és öt centi átmérőjű lehetett. Coyle megfogta mindkét végét, és

erősen megcsavarta. Könnyen szétnyílt, s láthatóvá vált egy rejtett rekesz. A rekeszben kis papírlap. Coyle kivette, összerakta a botot, és odaadta Lucynek, hogy vigye vissza a rejtekhelyre. Coyle partnere minden valószínűség szerint még a hajnal beállta előtt érte jön. Nem ő volt a legokosabb titkosszolgálati tiszt, akivel Coyle életében találkozott, de kitartó, alapos munkát végzett, és Coyle-nak sosem kellett várni a pénzére. Ez aligha meglepő. A szervezet, ahol a tiszt dolgozott, sok fenyegetéssel nézett szembe belföldön és külföldön is, de a pénzhiány sosem tartozott ezek közé.

Coyle mobiltelefonjának fényénél elolvasta az üzenetet, majd a papírdarabot betette egy reklámszatyorba. Ugyanezt a szatyrot használta öt perccel később Lucy esti produktumának összegyűjtésére. Szorosan bekötve ingaként lengett meleg tartalmával, ahogy Coyle hazafelé ballagott az ösvényen. Már nem tart sokáig, gondolta. Még néhány titok, még néhány kirándulás a parkba Lucyvel az oldalán. Azon tűnődött, lesz-e benne bátorság, hogy odébbálljon. Ezután Norah csúf szemüvegére gondolt, szomszédja hatalmas házára és a Winston Churchillről szóló könyvre, amelynek felolvasott szövegét a csúcsforgalomban hallgatta. Coyle mindig is csodálta Churchill határozottságát. Végül neki is határozottnak kell majd lennie.

A folyón túl, Langleyben a parti a hét nagy részében folytatódott. A kemény munkát ünnepelték. A technika nagyszerűségét. Azt ünnepelték, hogy végül túljártak az ellenség eszén.

De főleg Adrián Cartert ünnepelték. Az akció, mondták, egész biztos Carter egyik legsikeresebb műveleteként marad meg az emlékezetben. A fekete pontok kitörölve; a bűnök megbocsátva. Nem számít, hogy Rasíd és Málík még mindig rejtőzködik valahol. Most már hálózat nélküli terroristák, és mindez Carter érdeme.

A Rasídisztánban továbbra is folyt munka, ám a sietve végrehajtott áthelyezések révén a sorok megritkultak. Ami szigorúan titkos adatokat gyűjtő vállalkozásként indult, most már főként rendőrök és ügyészek dolga lett. A csapat már nem kísérte figyelemmel a pénz áramlását a terrorhálózat csatornáin. Ehelyett heves jogi vitákat folytattak az igazságügyi osztály ügyvédekkel, hogy milyen bizonyítékokat lehet a nagyközönség elé tárni, és minek kell örökre rejtve maradnia. Egyik ügyvéd sem fáradt, hogy kikérje Gabriel Allonnak, az izraeli titkosszolgálat legendás, de önfejű ügynökének véleményét, mivel egyikük sem tudta, hogy ott van.

Ahogy az akció lecsengőben volt, Gabriel ideje és energiája nagy részét arra fordította, hogy kiszálljon belőle. A Saul király úti központ kérésére több, távozás előtti összefoglalót adott, és tárgyalásokat folytatott egy állandó rendszerről a titkosszolgálati eredmények megosztására, bár pontosan tudta, hogy az amerikaiak sosem fogják betartani a szabályokat. Az egyezményt nagy ünnepléssel írták alá az igazgató irodájában, ahol csak kevesen voltak a ceremónián, és utána Gabriel a személyzeti osztályra ment, hogy visszaadja zöld azonosítóját.

Az egyébként öt percet igénylő feladat most több mint egy órába telt, mivel számtalan írásos ígéretet kellett aláírnia, melyek közül egyiket sem állt szándékában betartani. Amikor a személyzetisek tintaéhségét végre sikerült kielégíteni, egy egyenruhás őr lekísérte

Gabrielt az előcsarnokba. Ő pár percig ott maradt, és figyelte, hogyan helyeznek el egy új csillagot a CIA emlékfalán, majd kilépett a mindig túl rövid ideig tartó washingtoni tavasz első zivatarába.

Mire Georgetownba ért, az eső elállt, és újra fényesen sütött a nap. Az Amerikai Egyetem mellett, egy ismerős étterem kerthelyiségében ebédelt Chiarával, majd gyalog visszamentek a Tunlaw Roadra, hogy összecsomagoljanak a hazautazáshoz. Az épülethez érve egy páncélozott Escalade terepjárót pillantottak meg; az autó a bejáratnál állt enyhén füstölgő kipufogóval. Egy kéz intett belőle. Adrián Carter keze.

- Van valami probléma? - kérdezte Gabriel.
- Szerintem ez kizárólag attól függ, hogy honnan nézzük.
- A lényegre térnél, Adrián? El kell érünk egy repülőgépet.
- Történetesen már vettem magamnak a bátorságot, és töröltem a helyfoglalásokat.
- Milyen előrelátó vagy.
- Szálljatok be!

III. Rab-el-Háli sivatag

48. *THE PLAINS, VIRGINIA*

A ház a terület legmagasabb pontján állt, tölgyek és szilfák árnyékában. Patinás vörösréz teteje volt és szép, kétszintes terasza, amely zöld rétre nézett. A szomszédok azt hitték, tulajdonosa egy Hewitt nevű gazdag washingtoni lobbizó. Ilyen nevű washingtoni lobbizó azonban nem létezett, legalábbis olyan nem, akit össze lehetett volna kapcsolni a Plainstől három kilométerre keletre, a 601-es út mentén, húsz holdon elterülő szép birtokkal. A nevet taláломra választották ki a CIA számítógépei, mivel a farm egy fedőcég közbeiktatásával az Ügynökség tulajdonában és kezelésében volt. Ugyancsak az Ügynökségé volt a John Deere traktor, a Ford furgon, a Bush Hog fűkasza és a két pej ló is. Az egyik neve Colba, a másiké pedig Helms. Az Ügynökség észjárása szerint, mint a CIA összes alkalmazottjának, évente nekik is át kell esniük egy poligráfós vizsgálaton, hogy meg lehessen bizonyosodni, munkaadójuk iránti elkötelezettségük mit sem változott, akármilyen elkötelezettségről legyen is szó.

Másnap délután mindkét ló az alsó legelő friss fűvét legelte, amikor az Escalade Gabriellel és Chiarával felkapaszkodott a hosszú, kavicsos bekötőúton. A CIA biztonsági embere beengedte őket a házba, majd pedig, miután megszabadították őket kabátjuktól és mobiljuktól, a nagyterembe irányították őket. Belépve azt látták, hogy Uzi Navot tekinget vágyakozó pillantásokkal a svédasztal felé, Ari Samron pedig kávé próbál előcsalogatni egy pumpás termoszból. A nem égő kandalló mellett hosszú angol vidéki hétvégéhez öltözötten Graham Seymour ült. Mellette Adrián Carter hallgatta komor arccal, mit súg a fülébe James McKenna.

A teremben összegyűlt férfiak egyfajta titkos szövetséget alkottak. A szeptember 11-i támadások óta számos közös akcióban vettek részt, melyek nagy részéről az emberek mit sem tudtak. Harcoltak egymásért, öltek egymásért, és néhány esetben vért is hullattak egymásért. Az esetleges nézeteltérések ellenére kapcsolatuk legyőzte az idő és politikai feletteseik pillanatnyi szeszélyeinek korlátait.

Küldetésüket világos pontok alapján értelmezték - az ellenség szóhasználatával élve, ők voltak a civilizált világban a „Súra”. Elvégezték azokat a kellemetlen feladatokat, amelyekre más nem vállalkozott, és a következményekkel csak utólag foglalkoztak, különösen akkor, amikor életek forogtak kockán. James McKenna nem volt tagja a tanácsnak, és nem is lesz soha. Ő politikai állatfaj, tehát a definíció szerint a probléma része. Jelenléte komplikációkra engedett következtetni, főleg úgy, ha egész este Carter fülébe akar sutogni.

McKenna láthatóan akkor érezte magát igazán jól, ha szögletes asztalnál ülhet, ezért javaslatára átmentek az ebédlőbe. Nyilvánvaló volt, hogy Carter miért nem kedveli; McKenna testesített meg mindent, ami Carterből hiányzott. Fiatal volt. Kisportolt. Jól nézett ki az emelvényen. Hihetetlenül magabiztos is volt, függetlenül attól, hogy magabiztosságát alátámasztják-e tények vagy sem. McKenna kezéhez nem tapadt vér, múltjában nem voltak szakmai hibák. Sosem került szembe ellenséggel fegyveresen, és vallatóteremben sem faggatott senkit.

Még csak nem is beszélte ellenségei nyelvét, egyiket sem. Információs anyagok tucatjait olvasta azonban róluk, és számos találkozáson nagy átéléssel beszélt az ellenségről. A terrorizmus elleni harc szakirodalmához elsődlegesen a Foreign Affairs magazinban megjelent cikkével járult hozzá; ebben azt fejtegette, hogy az Egyesült Államok át tud vészelné egy újabb terrortámadást, és megerősödve kerül ki belőle. Az írás felkeltette egy karizmatikus szenátor figyelmét, és amikor ez a szenátor elnök lett, az országa biztonsága iránti felelősség jelentős részét egy olyan politikai szimpatizáns kezébe tette, aki korábban egy hetet töltött Langleyben, ahol kávéfőző az igazgatónak.

Az ebédlőben is volt egy kényelmetlen pillanat, ki üljön az asztalfőn; Carter vagy McKenna. A szövetség íratlan szabályai szerint a találkozó elnöke a vendéglátó ország képviselője, de semmit nem tudtak arról, mi a teendő egy politikai betolakodó esetén. Végül McKenna átengedte az asztalfőt Carternek, és Graham Seymour mellett foglalt helyet, akit kevésbé tartott magára nézve fenyegetőnek, mint az izraeli négyest. Carter a későbbi rágyújtáshoz kitette pipáját és dohányzacskóját az asztalra, majd felnyitotta laptopja fedelét. A merevlemezen ott volt a Nemzetbiztonsági Ügynökség, az NSA által elfogott anyag másolata. Egy telefonbeszélgetés, mely az előző nap közép-európai idő szerint 10:36-kor zajlott a TransArabian Bank zürichi központja és az AAB Holdings párizsi irodája között. Az egyik beszélgetőpartner Samír Abbász volt, az a banki alkalmazott, aki kényelmetlenül szoros kapcsolatokat tart fenn gyanús muszlim jótékonyági szervezetekkel, a másik pedig új ügyfele, Nadia al-Bakari. Két percig és tizenkét másodpercig beszélgettek arab nyelven. Carter szétosztotta az NSA fordításának példányait. Utána megnyitotta a hangállományt a számítógépen, és rákattintott a lejátszás ikonjára.

Az elsőként megszólaló hang Nádia titkáráé volt, aki megkérte Abbászt, tartsa a vonalat, amíg átirányítja a hívást. Nadia pontosan hat másodperc múlva vette fel a telefont. A békét kívánó, kötelező mohamedán üdvözlés után Abbász elmondta, hogy éppen akkor beszélt a „jemeni egyik társával”. Úgy tűnt, a jemeni vállalkozása jelentős anyagi nehézségek sorával került szembe, és nagy szüksége van újabb pénzügyi támogatásra. A társ személyesen kívánja Nadia segítségét kérni, és hajlandó megbeszélni a terveket, köztük számos függőben lévő amerikai ügyletet is. A társ, aki Abbász szerint „rendkívül közeli kapcsolatot” tart fenn a jemenivel, Dubajt javasolta a találkozó színhelyéül. Nyilvánvalóan gyakori látogató a mesésen gazdag emirátusban, és még szerény apartmanja is van a Dzsumejra-parton. Mondani sem kell, hogy a jemeni társa jól tudja, al-Bakari kisasszony számára

milyen fontos a biztonság, ezért olyan helyen fog találkozni vele, amely egyszerre kényelmes és biztonságos.

- Hol?
- A Burdzs al-Arab Szállodában.
- Mikor?
- Csütörtökhöz egy hétre.
- Aznap Isztambulban lesz egy üzleti találkozáóm.
- A társ programja nagyon feszített. Belátható időn belül ez az egyetlen nap és esély, hogy önnel találkozzon.
- Mikorra kéri a választ?
- Attól tartok, most azonnal.
- Hány órákor szeretne találkozni velem?
- Este kilenckor.
- A testőreim semmi változtatást nem fognak engedni.
- A társ biztosított, hogy semmi ilyen nem lesz.
- Akkor mondja meg neki, kérem, hogy a jövő hét csütörtökén este kilenckor a Burdzs al-Arabban leszek. És azt is mondja meg neki, hogy ne késsen. Sosem fektetek be pénzt olyanok vállalkozásába, akik késnek a találkozóról.
- Biztosíthatom, hogy nem fog késni.
- Lesz még más is a találkozón ?
- Csak én-feltéve természetesen, hogy nem akar egyedül menni.
- Történetesen szeretném, ha eljönne.
- Megtiszteltetés lesz számomra, ha ön mellett lehetek. Az előtérben fogok várni. Önnél megvan a mobilszámom.
- Találkozunk jövő csütörtökön, insallah.
- Insallah, al-Bakari kisasszony.

Carter a szünet jelére kattintott.

- A következő felvétel egy olyan hívás, amit Samír fogadott a lakásában hat órával korábban. Éppen mélyen aludt, és nem volt nagyon boldog, amikor megszólalt a telefon.

Hangulata rögtön megváltozott azonban, amikor meghallotta a hívó hangját. A férfi nem mutatkozott be. Dzsiddából telefonált, Szaúd-Arábiából, egy olyan mobiltelefonról, amit még nem használtak, és valószínűleg nem is fognak többé. Egy része törlődött, és a háttérzaj is elég nagy. Meg lehet hallgatni.

Carter rákattintott a lejátszásra.

- Mondja meg neki, hogy pénzre van szükségünk. Mondja meg neki, hogy készek vagyunk megbeszélni a további terveket. Tegye egyértelművé, hogy nagyon fontos embert küldünk.

Szünet.

- Akkor most ki a jemeni közeli társa, aki Nadiával találkozni szeretne? - kérdezte Carter szónokiasan. - Úgy tűnik, mintha a hívás megadná a választ. Kis munkát igényelt, mivel a hangminőség rossz, de az NSA képes volt manipulálni a felvételt, és elvégezték a hang elemzését. Minden meglévő adatbázison átfuttatták, közöttük azoknak a rádió adó-vevőn és mobiltelefonon folytatott beszélgetéseknek a felvételein is, amelyeket Irakban készítettek a legnagyobb zavargások idején. Egy órája megtalálták a hangot. Van bárkinek ötlete, kiről beszélhetett Samír Abbász?

- Hajlamos lennék azt mondani, hogy Málík al-Zubairról - jegyezte meg Gabriel -, de ez nem lehetséges. Tudod jól, Adrián, hogy Málík csak szóbeszéd. Málík csak egyfajta sejtés Dina részéről.

- Nem, nem az - ismerte be Carter. - Dinának igaza van. Málíkról van szó. Két napja Dzsiddában volt. Jövő csütörtökön pedig esetleg ő lehet ott a dubaji Burdzs al-Arab Szállodában, hogy pár szót váltson új támogatójával, Nadia al-Bakarival. Kérdés: most mit tegyünk?

Carter a hamutartó széléhez ütögette pipáját. A Súra ülése megkezdődött.

49. THE PLAINS, VIRGINIA

Amerikai akcióról volt szó, ami azt jelentette, a döntés az amerikaiakra hárul. McKennának nyilvánvalóan nem állt szándékában elsőnek kifejtetni a véleményét, nehogy hirtelen bizonytalanná váljon a talpa alatt a talaj, ezért ügyesen Carternak passzolta át a lehetőséget, aki viszont saját jellegzetes módján nem tért rögtön a tárgyra, előbb egy kis kitérőt tett. A CIA Chapman nevű, előretolt állásába Afganisztán keleti részén, ahol 2009 decemberében megjelent a CIA egyik segítője, Humam Halíl Abu-Mulal al-Balavi, hogy jelentést tegyen tartótisztjeinek. A dzsihádistá mozgalommal kapcsolatban álló jordániai orvos, dr. Balavi már nagyon fontos információkat adott a CIA-nak, melyek segítségével al-Káida-fegyvereseket vehettek célba Pakisztánban. Igazi feladata azonban az volt, hogy bejusson a CIA-ba és a jordániai titkosszolgálatba - ez a küldetés végzetes következményekkel járt, amikor a kabátja alá rejtett bombát felrobbantva a CIA hét tisztjét ölte meg. Ez volt az egyik legsúlyosabb támadás az Ügynökség történetében, Carter hosszú igazgatói karrierje alatt pedig egyértelműen a legsúlyosabb. Azt bizonyította, hogy az al-Káida időt és energiát nem kímélve próbál visszavágni az őt üldöző titkosszolgálatoknak. Azt is szemléltette, hogy ha a kémek nem tartják be a mesterség alapvető szabályait, az ügynökök holtan végezhetik pályafutásukat.

- Arra gondolsz, hogy Nadia al-Bakari esetleg az al-Káidával áll szövetségben? - kérdezte McKenna.

- Semmi ilyesmire nem gondolok. Inkább az a véleményem, hogy ha majd megírják a terrorizmus elleni globális harc történetét, abban Nadia az egyik legértékesebb segítőként fog szerepelni, aki valaha a Nyugat oldalán állt. Ezért nem szeretném őt elveszíteni, csak mert mohák lettünk, és olyan helyre küldjük, ahová nem kellene.

- Málík nem Dél-Vazirisztánba hívja - mondta McKenna. - A világ egyik leghíresebb szállodájában akar vele találkozni.

- Történetesen - jegyezte meg Carter - azt sem tudjuk, hogy Málík al-Zubairról van-e szó, vagy Senki al-Senkiről. De ez már nem tartozik ide.

- Mi az, ami ide tartozik?

- Ellenkezik az alapvető szabályokkal. Emlékszel rájuk, ugye, Jim? Az első azt mondja ki, hogy a lehető legtöbb környezeti tényezőt ellenőrzés alatt kell tartanunk. Mi választjuk ki az időt. Mi választjuk ki a helyet. Mi döntünk a bútorokról. Mi rendeljük meg az italokat. És ha lehet, mi is szolgáljuk fel őket. Az pedig teljesen egyértelmű, hogy olyasvalakit, mint Nadia al-Bakari, a Malikhoz hasonlók közelébe sem engedünk.

- Időnként azonban kijátsszuk a kapott lapokat - vágott vissza McKenna. - Nem ezt mondtad az elnöknek, miután elvesztettük azt a hét CIA-tisztet?

Gabriel a düh ritka villanását vette észre Carter szemében, de ő, amikor újra megszólalt, olyan nyugodt és visszafogott volt, mint mindig.

- Apám epizkopális lelkész volt, Jim. Én nem kártyázom.

- Akkor mit javasolsz?

- Ez az akció eddig jobban alakult, mint bármelyikünk remélte - mondta Carter. - Talán nem kellene értelmetlen passzot kockáztatni a mérkőzés utolsó ne gyedében.

Samron bosszúsnak tűnt. A sporttal kapcsolatos kifejezések használatát méltatlannak tartotta olyan fontos ügyek esetében, mint a kémkedés. Samron véleményt szerint a titkosszolgálati ügynökök nem indítanak bizonytalan támadást a negyedik negyedben, nem passzolnak, vagy tartják a labdát. Csak siker vagy kudarc létezik - és a kudarc ára egy olyan környezetben, mint a Közel-Kelet, rendszerint vér.

- Befejezzük mára? - kérdezte Samron. - Ezt javasolod, Adrián?

- Miért ne? Az elnök megszerezte a győzelmet, akárcsak az Ügynökség. És ami még fontosabb, mindenki él, hogy folytatni tudja a harcot.

Carter kétszer összedörzsölte tenyerét, és még hozzátette:

- Halasz.

McKenna értetlen képet vágott. Gabriel megmagyarázta a kifejezést.

- A halasz arabul azt jelenti: „befejezve”. Adrián azonban jól tudja, hogy ez a háború sosem fejeződik be. Örökké tart. És attól fél, hogy sokkal véresebb lesz, ha hagyja, hogy egy olyan ügyes szervező, mint amilyen Málík, kicsússzon a kezéből.

- Tőlem jobban senki nem szeretné póznán látni Málík fejét - értett egyet az állítással Carter. - Megérdemli az Irakban okozott ramazuriért, és ha eltűnik a föld színéről, a világ mindenkinek biztonságosabb lesz. Az öngyilkos merénylőkből tizenkettő egy tucat. De a szervezők, a terror igazi szervezői már nagyon nehezen pótolhatók. Iktassuk ki a Málíkhhoz hasonló szervezőket, és nem marad más, mint egy rakás dzsihádistá imitátor, akik azzal próbálkoznak, hogyan lehet összeállítani a peroxidos robbanószereket anyjuk pincéjében.

- Akkor miért ne engednénk el Nadiát a találkozóra? - kérdezte McKenna. - Miért ne hallgathatná meg, hogy mit mond Málík a további terveiről?

- Mert itt motoszkál bennem valami bizonytalan érzés.

- De ők megbíznak benne. Miért ne tennék? Zizi lánya. Magának Vahhábnak a leszármazottja, az ég szerelmére.

- Egyetérték, hogy valamikor bíztak benne - válaszolta Carter -, de kétséges, bíznak-e benne most is, hogy a hálózatukat felgöngyölítettük.

- Megijedsz az árnyéktól - mondta McKenna. - De úgy gondolom, erre számítani lehetett. Végére is már nagyon régóta foglalkozol az üggyel. Tíz éve olvasod az e-mail üzeneteiket, és hallgatod a telefonbeszélgetéseiket, titkos értelmet keresve. Néha azonban nincs ilyen. Időnként egy esküvő tényleg esküvőt jelent. És néha egy szállodában tartott találkozó nem más, mint találkozás egy szállodában. Mellesleg ha egy olyan erősen őrzött üzletasszonyt, mint Nadia al-Bakari, nem tudunk biztonságosan bevinni a Burdzs al-Arabba, és onnan kihozni, talán más szakmát kellene választanunk.

Carter egy pillanatig nem szólt semmit.

- Van valami esély, hogy szakszerűek legyünk, Jim?

- Szerintem eddig is azok voltunk.

- Feltételezhetem, hogy a Fehér Ház nevében beszélsz?

- Nem - felelte McKenna. - Azt kell feltételezned, hogy az elnök nevében beszélek.

- Ha már ennyire ráhangolódtál az elnök gondolkodására, talán elárulhatnád, mit akar.

- Azt akarja, amit minden elnök. Egy második elnöki ciklust. Különben újra az ápoltak fogják vezetni a pszichiátriai intézetet, és semmissé teszik az eredményeinket, amiket a terrorizmus elleni harcban

elértünk.

- Szélsőségekre gondolsz - javította ki Carter. - De mi történjen a dubaji találkozóval?

- Az elnök is, én is azt akarjuk, hogy a nő ott legyen... természetesen úgy, hogy a jó fiúk kukucskálnak a válla fölött. Meg kell hallgatni, mit mond az az alak. Fényképre van szükség róla. Ujjlenyomatra. Hangfelvétellel. El kell dönten, hogy tényleg Málík-e, vagy csak csapatának egy nehézsúlyú tagja.

- És mit mondunk a barátainknak az Emirátusok biztonsági szolgálatánál?

- Az Emirátusokban élő barátaink nem kifejezetten megbízható szövetségesnek bizonyultak már számos területen, a terrorizmustól kezdve a pénzmosásig és az illegális fegyverkereskedelelig. Mellesleg tapasztalatom szerint sosem tudjuk igazán, éppen kivel beszélünk az Emirátusokban. Lehet a dzsihádisták elkötelezett ellenzője, de éppúgy lehet korábbi cinkosuk is.

- Akkor semmit ne szóljunk? - kérdezte Carter.

- Semmit - felelte McKenna.

- És ha megállapítjuk, hogy Málíkról van szó?

- Akkor az elnök azt szeretné, ha kivonnák a forgalomból.

- Ez mit jelent?

- Használd a fantáziád, Adrián.

- Szeptember 11. után is használtam, Jim, és nyilvánosan azt mondtad, hogy a börtönben lenne a helyem. Tehát, ha nem bánod, pontosan szeretném tudni, mire kér az elnök.

Samron válaszolt, nem McKenna.

- Nem téged kér, hogy megtegyél bármit, Adrián.

Samron ránézett McKennára, és megkérdezte:

- Jól mondom?

- Azt mondták, legyek óvatos veled kapcsolatban.

- Nekem is ugyanezt mondták.

McKennát ez látható elégedettséggel töltötte el.

- Az elnök nem hajlandó titkos amerikai akcióra felhatalmazást adni egy barátinak mondott arab országban a mostani, bizonytalan időkben - mondta. - Attól tart hogy nehéz helyzetbe hozhatná az ország vezetőit, kitéve őket a Közel-Keleten végigsöprő változások szelének.

- De ha izraeliek végeznek ámokfutást Duhajban, az már teljesen más.

- Amit mondtál, tökéletesen egybevág a tényekkel.

- Mik a tények?

- Málík kezén nagyon sok izraeli vér szárad, ami azt jelenti, minden okotok megvan rá, hogy holtan lássátok.

- Remek alakítás, Mr. McKenna - mondta Samron. - De mit kapunk cserébe?

- Egy nemzedék óta a legfontosabb és legnagyobb elnök háláját.

- Pénzt? - kérdezte Samron.

McKenna elmosolyodott, és azt mondta:

- Pénzt.

50. THE PLAINS, VIRGINIA

Az események sorában ennél a pontnál James McKenna, az elnök nemzetbiztonsági és terrorellenes különleges munkatársa mindenki megkönnyebbülésére úgy döntött, hogy távozik. Carter a nappaliban hívta össze titkos társait, és megkérdezte, emlékszik-e valamelyikük, hol rejtőzött Hálid Sejk Mohamed, a szeptember 11-i támadás egyik fő kitervelője, elfogásának éjszakáján. Természetesen mindnyájan emlékeztek, de a választ Chiara adta meg.

- Ravalpindi egyik házában, nem messze a pakisztáni hadsereg központjától.

- Pont azt választotta - mondta Carter a fejét csóválva. - És arra is emlékeztek, hogyan fogtuk el?

- Beküldtetek egy informátort, hogy derítse ki, tényleg ő-e az. Miután szemügyre vette a célpontot, az informátor kiment a mosdóba, és küldött nektek egy üzenetet.

- És pár órával később a történelem legborzasztóbb terrortámadásának kitervelője kezén bilincs volt, és megdöbbenően hasonlított arra a fickóra, aki a feleségem Volvóját bütyköli. Nagyon kemény kritikát kaptam mindazért, amit HSM-mel tettünk, és ahová zártuk, de a látvány, ahogy elvezették, megérte. És nem kellett hozzá más, mint egy mobiltelefonos fickó. Ilyen egyszerű.

- Ha ilyesmiben egyeznénk meg - mondta Gabriel -, biztosíthatlak, Nadia nem fog kiszaladni a vécére, hogy üzenetet küldjön.

- Ha ilyesmiben egyeztek meg?

Carter Samron és Navot felé bólintott, akik egymás mellett ültek a kanapén keresztbe tett karral, és arcukon ugyanannak a kifürkészhetetlen kifejezésnek a maszkjával.

- Nagyon ügyesen titkolják a gondolataikat - szólalt meg Carter -, de én pontosan meg tudom mondani, mi jár a tekervényes agyukban. Mindenáron Málikut akarják... talán még az elnöknel és McKennánál is jobban. És nem mondanának le semmiképpen az esélyről, hogy elcsípjék. Ezért most tegyük félre a mai előadásból az okoskodást, és lássunk hozzá a tervezéshez!

Gabriel a felettesére nézett, hogy útmutatást kapjon. Navot azt a pontot dörzsölgette az orrán, ahol divatos szemüvege nyomot hagyott rajta. Samron még nem válaszolt. Gabriel mögött Chiarát nézte, mintha lehetőséget kínálna neki, hogy közbeszóljon. A nő nem élt vele.

- Megjegyzendő - mondta Gabriel -, hogy nem akárkinek az elfogására megyünk Dubajba. Ha Málík az, élve nem távozik onnan.

- Állítom, nem hallottam, hogy McKenna bármit mondott volna bármilyen letartóztatásról.

- Tehát szabad kezet kaptunk.

- Azt - mondta Carter. - Hellfire rakétaként viselkedjete, de felesleges károk és ártatlanok halála nélkül.

- A Hellfire rakétáknak nincs szükségük útlevele, szállodai szobára és repülőjegyre. Az sem jelent nekik gondot, ha egy arab országba kell behatolniuk. Nekünk viszont igen. -

Gabriel kis időre elhallgatott. ~ Tisztában vagy vele, hogy Dubaj arab ország, ugye, Adrián?

- Mintha már olvastam volna valami ilyesmit.

Gabriel habozott. Most képességek és akciótervek érzékeny területére kell behatolniuk. A titkosszolgálati ügynökségek féltékenyen őrzik ezeket a titkokat, és csak kényszer hatása alatt fedik fel őket a szövetségeseik előtt. A Cég szempontjából egyenesen szentségtörésnek számít. Gabriel egy bólintással Uzi Navotra hárította a feladatot, aki ismét feltette a szemüvegét, és egy hosszú pillanatig Carterra meredt, de nem szólt semmit.

- Bonyolult világban élünk, Adrián - mondta végül -, ezért időnként okos dolog egyszerűsíteni a dolgokat. A mi szempontunkból az országokat két csoportba lehet osztani: olyanokra, ahol büntetlenül dolgozhatunk, és olyanokra, ahol nem. Az első csoportban varrnak a kiindulási országok.

- Mint az Egyesült Államok - ismerte el Carter mosolyogva.

- És az Egyesült Királyság - tette hozzá Navot az MI5 igazgatóhelyettese felé pillantva. - Minden erőfeszítések ellenére úgy járkalunk ki-be, ahogy arra szükség van, és szinte azt tesszük, amit akarunk. Ha bajba kerülünk, titkos házak és búvóhelyek hálózatát vehetjük igénybe, amelyet a mellettem ülő ember teremtett meg. Nagyobb tragédia esetén, isten ne adja, ügynökeink a követségeken kereshetnek menedéket, vagy egy olyan barátságos titkosrendőrtől kérhetnek segítséget, mint amilyen Graham.

Samron gyilkos pillantással nézett Navotra. Navot úgy folytatta, mintha nem venné észre.

- A második csoport a megcélzott országoké. Ezek ellenséges területek. Nincsenek követségek. Nincsenek titkos házak. A titkosrendőrök nem barátságosak. Valójában ha a kezüket ránk tehetnék, megkínoznának, lelőnének, televíziós kamerák előtt felakasztanának, vagy hosszú időre bebörtönöznének minket.

- Mire van szükségetek? - kérdezte Carter.

- Útlevelekre - felelte Gabriel, átvéve Navottól a szót. - Olyanokra, amelyekkel előzetesen megszerzett vízum nélkül mehetünk be Dubajba.

- Milyen ország útleveleire?

- Amerikaira, britre, kanadaira, ausztrálra.

- A kanadai és az ausztrál minnek? - kérdezte Graham Seymour.

- Mert nagy csapatra lesz szükségünk, és földrajzilag szét kell terítenem a tagjait.

- Miért nem használjátok saját, hamis útleveleiteket?

Most Samron válaszolt.

- Mert az elkészítésükhöz sok idő, energia meg tervezés kell. És ezeket nem akarjuk olyan akcióra pazarolni, amit az amerikai nyereség érdekében hajtunk végre.

Carter önkéntelenül is elmosolyodott a James McKennára irányuló, lekicsinylő megjegyzésen.

- Megkapjátok az összes szükséges útlevelet - mondta.

- Hitelkártyákkal együtt - tette hozzá Gabriel. - Nem olyanokkal, amelyek előre kifizetett tételekhez tartoznak. Igazi hitelkártyákat akarok igazi bankoktól.

Gabriel bólintott, akárcsak Graham Seymour.

- Mi mást még? - kérdezte Carter.

- Dubaj földrajzi elhelyezkedése nehézséget jelent nekünk - folytatta Navot. - A mi esetünkben csak egy módon lehet be- és kijutni.

- A repülőtéren - mondta Carter. - De nem függhetünk a menetrend szerinti járatoktól. Saját repülőgépre van szükségünk amerikai bejegyzéssel, tiszta papírokkal.

- Szerzek nektek egy G5-öst.

- A Gulfstream nem elég nagy.

- Milyet akartok?

Gabriel megmondta. Carter a mennyezetet nézte, mintha azt számolná, a kérés milyen hatással lesz cége költségvetésére.

- Arra számítok, hogy amerikai személyzetet is kérsz hozzá.
- Igen - mondta Gabriel. - Fegyverekre is szükségünk lesz.
- Típus és fajta?

Gabriel felsorolta. Carter bólintott.

- A követségen keresztül viszem be őket. Mindent megbeszéltünk?
- Mindent, a show főszereplőjének kivételével.
- A lehallgatott beszélgetés alapján úgy érzem, gond nélkül meg tudod győzni, hogy vállalja.
- Örülök, hogy ezt érzed - mondta Gabriel -, mert megérdemli, hogy tudja, az amerikai kormány szívvel- lélekkel mögötte áll.

Gabriel elhallgatott, majd hozzátette:

- Mint ahogy mi is.
- Ígértem neked útlevelet, pénzt, fegyvert és egy Boeing Business Jet repülőgépet amerikai személyzettel. Az amerikai támogatás milyen egyéb formáját kívánod még?
- Szeretnék váltani pár szót a főnököddel.
- Az igazgatóval?

Gabriel a fejét rázta. Carter a lehallgatás ellen biztosított telefonhoz lépett, és tárcsázott.

Délelőtt tíz órára járt az idő, amikor az Escalade a Tizenötödik utcai kapun behajtott a Fehér Ház kertjébe. A titkosszolgálat egyik, egyenruhát viselő tagja futólag ellenőrizte Carter engedélyét, majd utasította a sofőrt, menjen előrébb, hogy a kocsit még gyorsan megszágláshassa Oscar, a németjuhász, amely Gabriel utolsó látogatásakor egy darabot megpróbált kiharapni a lábából. Az állat semmi kivetnivalót nem talált Carter szolgálati járművén, leszámítva a jobb első kereket, amit lepisilt, és csak utána ment vissza óljába.

Az ellenőrzés után a terepjáró vasbeton és üveg labirintusában ért ki a keleti szárny melletti parkolóba. Carter és Chiara a járműben maradt, miközben Gabriel egyedül indult el az épület felé az enyhe emelkedőn. A diplomata-bejáróban magas, jó megjelenésű, sötét öltönyt és nyitott galléros inget viselő férfi állt. Az üdvözlés barátságos, de visszafogott volt - gyors kézfogás, majd egy finom karmozdulat, amely sétát ajánlott a világ legjobban őrzött, kilenc hektárnyi parkjában. Gabriel kurtán bólintott, és amikor az Egyesült Államok elnöke jobbra fordult, az öreg magnóliafa felé, amely még mindig őrizte egy repülőgéppel való találkozás nyomait, követte.

Carter figyelmesen nézte a két férfit, akik végigmentek az úton - az egyik friss, kimért mozdulatokkal, a másik pedig méltóságteljes, laza testtartással. Amikor az Ovális Iroda felé vezető gyalogúthoz értek, hirtelen megtorpantak, és egyszerre fordultak szembe egymással. Carter még ilyen messziről, a homályban is látta,, hogy a beszélgetés nem igazán kellemes.

A vitás kérdést szemlátomást megoldva ismét elindultak a golfpálya meg az elnök kisgyerekei számára készített játszótér mellett, és utána már nem lehetett látni őket. Cartert a benne lakozó tartótiszt arra készítette, hogy mobiltelefonjával mérje az időt egészen addig., amíg Gabriel és az elnök újra elő nem bukkan. Az elnök keze már a nadrágja zsebében volt, és csípőből kicsit előrehajolt, mintha ellenszélben menne. Úgy tűnt, főleg Gabriel beszél. Ujjával a levegőt döfködté, mintha valami különösen fontos pontra akarna rámutatni.

A déli gyepen tett kört befejezve a két férfi visszaért a diplomata-bejáróhoz, ahol még egy utolsó eszmecsere folytattak. A végén Gabriel eltökéltnek tűnt, akárcsak az elnök. Gabriel vállára tette kezét, majd egy utolsó fejbólintást követően bement a Fehér Házba. Gabriel még ottmaradt egy pillanatig teljesen egyedül. Utána megfordult, s visszaindult az úton az Escalade irányába. Carter semmit nem szólt, amíg át nem verekedték magukat a biztonsági labirintuson, és vissza nem értek a Tizenötödik utcába.

- Milyen volt?
- Határozottan ismeri a neved - mondta Gabriel. - És nagyon jó véleménnyel van rólad.
- Talán mondhatna valamit a terrorizmus elleni harc cárjának.
- Erre próbálom rávenni.
- Van még valami, amit tudnom kell.
- A beszélgetés magánjellegű volt, Adrián, és az is marad.

Carter elmosolyodott.

- Ügyes.

51. A LONDONI CITY

A Rogers & Cressey befektetési cég a Szent Pál-székesegyháztól nem messze, a Cannon Street egy üvegből és acélból készített épületszörnyének kilencedik emeletén működött.

Londoni pénzügyi körökben az R&C jól megérdemelt hírnévre tett szert ravaszsága és fortélyossága révén. Ezért nem is volt meglepő, hogy a Thomas Fowler Associates felvásárlása olyan titokban zajlott, hogy az már szinte az államtitokkal határos. Volt egy rövid sajtóközlemény, amely senki figyelmét nem keltette fel, és egy furcsán életlen fotó az R&C unalmas weboldalán. A fényképet olyan ember állította be, aki nagy tapasztalatokkal rendelkezik a vizuális művészet terén, és olyan fényképész készítette, aki munkájának legnagyobb részét megfigyelésekhez használt furgonokban és lesötétített ablakok mögött végzi.

Ahogy számítani lehetett rá, Thomas Fowler tizenkét fős csapata felettébb gyorsan látott neki a munkának. Kedd reggel költöztek be egy irodákból álló saroklakosztályba, és aznap estére az R&C család tagjaként már javában dolgoztak első ügyletükön. Összetett ügy volt sok, változó elemmel, kockázattal és egymásnak ellentmondó érdekek garmadájával. Teljesen lecsupaszítva azonban Dubaj egy üres, tengerparti telke szerepelt benne, meg egy Nadia al-Bakari nevű milliárdos befektető.

Fowler és csapata jól ismerte Miss al-Bakarit, mivel már több esetben találkoztak vele egy Párizstól északra lévő kastélyban. Szerdán váltottak e-mail üzeneteket az örökösnökkel, és csütörtök délelőtt a nő magánrepülőgépe már le is szállt a London melletti Stansted repülőtéren. A helyi szállítást az R&C biztosította az MI5 titkos segítségével. A két páncélozott Bentley költsége kicsit megdöbbenetett a Thames House könyvelőit, mivel a szervezetnél fontos szempont a takarékoság, akárcsak öfelsége szűkös anyagi keretű kormányának minden más intézményénél. Minden aggodalom eloszlott azonban, amikor Graham Seymour átküldte a számlát Langleybe, hogy azonnal fizessék ki. Langleyben ugyan motyogtak valamit a közös áldozatvállalásról és a különleges kapcsolatokról, de a számlát utána kifizették a szemmel láthatóan feneketlen zsebekből, és soha többé nem hozták elő a témát.

A Cannon Streeten nem szokatlan egy Bentley limuzin látványa, de azért páran megfordultak, amikor Nadia al-Bakari kiszállt az egyikből a körülötte álló, sötét öltönyös biztonsági emberek társaságában. Bekísérték az R&C minősíthetetlen épületének előcsarnokába, ahol egy fiatal férfi várt rá, akinek arca akár egy plébánosé is lehetett volna. Ha bemutatkozott is, a nevet senki nem értette. Valójában Nigel Whitcombe volt, az MI5 fiatal tisztje, aki Gabriel mellett kezdte a munkát egy Ivan Harkov nevű orosz fegyverkereskedő elleni akcióban.

Whitcombe Nadiát és testőreit a lifthez kísérte, megnyomott egy gombot, és felsuhantak a kilencedik emeletre. A hallban az R&C legfontosabb partnerei álltak, köztük a csapat legújabb tagja, Thomas Fowler, akit bizonyos körökben Joszi Gavis néven ismertek. A Savile Row-i Anthony Sinclair által készített, szürke csíkos öltönyt viselt, amelyhez busás profitot ígérő mosoly is tartozott. Úgy üdvözölte Nadiát, mintha régi barátja volna; ezután pedig Whitcombe-mal a nyomukban bevezette az R&C pompás konferenciatermébe. Whitcombe megkérte a testőröket, foglaljanak helyet a folyosón, amit ők ellenkezés nélkül meg is tettek. Utána követte Joszit meg Nadiát a konferenciaterembe, és megnyugtató kattanással zárta be az ajtót.

A függönyöket szorosán összehúzták, a világítás diszkrét volt. Világos árnyalatú mahagóniasztal körül ültek Gabriel csapatának tagjai, akiknek viszont az észjárásuk volt világos.

Még Gabriel is az alkalomhoz illően öltözött. Az asztalfőn ült az ablaknál, mellette az egyik oldalon Adrián Carter és Graham Seymour, a másikon pedig Ari Samron és Uzi Navot. Samron figyelmesen nézte, hogyan foglal helyet Nadia óvatosan Sarah mellett, aki sötét parókában és szemüvegben szinte felismerhetetlen volt.

Joszi még mindig Thomas Fowler szerepét alakítva élénken, de hamis nevekkal bemutatta a jelenlévőket. Pusztán formáságból; a helyiség hangszigetelt volt, és elektronikus eszközök számára áthatolhatatlan. Ennek eredményeként Gabriel mindenféle rossz előérzet nélkül játszhatta le az NSA által rögzített egyik beszélgetést. Öt nappal korábban vették fel, közép-európai idő szerint 10:36-kor. Az elsőként megszólaló fél Samír Abbász volt, a TransArabian Bank munkatársa.

- A társ programja nagyon feszített. Belátható időn belül ez az egyetlen nap és esély, hogy önnel találkozzon.

- Mikorra kéri a választ?

- Attól tartok, most azonnal.

- Hány órákor szeretne találkozni velem?

- Este kilenckor.

- A testőreim semmi változtatást nem fognak engedni

- A társ biztosított, hogy semmi ilyen nem lesz.

- Akkor mondja meg neki, kérem, hogy a jövő hét csütörtökén este kilenckor a Burdzs al-Arabban leszek. És azt is mondja meg neki, hogy ne késsen. Sosem fektetek be pénzt olyanok vállalkozásába, akik késnek a találkozóról.

Gabriel megnyomta a leállítási gombját a távkapcsolón, és Nadiára nézett.

- Azzal szeretném kezdeni a találkozót, hogy köszönetet mondok önnek. Mivel igent mondott Samírnak, nagyon értékes időt kapunk a következő lépés átgondolásához. Mindnyájan csodáljuk önt, Nadia. Amatőr léteére káprázatosan kezelte a helyzetet.

- Már régóta két különböző világban élek egyszerre, Mr. Allon. Nem vagyok amatőr.

Végigpillantott az asztal körül ülőkön, és tekintete Samronon állapodott meg.

- Úgy látom, nőtt a létszámuk a legutóbbi találkozásunk óta.

- Attól tartok, ez csak az utazó társulat.

- Mások is vannak még?

- Rengetegen - mondta Gabriel. - És közülük sokan most egyetlen kérdésen rágódnak.

- Micsodán?

- Elengedjük-e önt Dubajba, vagy visszahívjuk Samírt, és tájékoztassuk, hogy túl elfoglalt, és nem tud elutazni.

- Miért mondanánk ezt?

- Rögtön válaszolok a kérdésre - mondta Gabriel. - Előtte azonban szeretném, ha egy másik felvételt is meghallgatna.

Felvette a távkapcsolót, és megnyomta a lejátszás gombját.

52. A LONDONI CITY

- Hogy hívják?
- Azt nem mondom meg.
- Miért ?
- Mert nincs jelentősége. És ha tudná, később csak veszélybe kerülhetne miatta.
- Önök tényleg mindenre gondolnak.
- Megpróbáljuk, de még mi is követünk el hibákat.

A nő azt kérte, hogy újra hallgathassa meg a felvételt. Gabriel megnyomta a lejátszás gombját.

- A hangja alapján jordániainak tűnik - mondta Nadia, miközben feszülten figyelt.
- Valóban jordániai. - Gabriel leállította a szöveget. - És egyike a legbrutálisabb terroristáknak, akivel bármelyikünk valaha találkozott. Egy ideje gyanítjuk, hogy kapcsolatban áll Rasíd hálózatával. Most már biztosak vagyunk benne.
- Milyen alapon?
- Ahogy ön is tudja, jordániai.
- A hangjából?

Gabriel bólintott.

- Sajnos túlságosan jól ismerjük. Hallottuk, amikor sahídot utasított tel-avivi és jeruzsálemi kávézók és buszok felrobbantására. És az amerikai barátaink hallották a szunnita háromszög rádióiban, amikor az iraki káosz megteremtésében segített. De már régóta nem hallottunk róla... olyan régen, hogy közösségünk pár tagja már kezdte azzal áltatni magát, hogy meghalt. Bánatunkra ez a telefonbeszélgetés ékesen bizonyítja, hogy igenis él.

Úgy tűnt, Nadia egy időre kifogyott a kérdésekből. Carterra és Grahamre nézett, majd komor arckifejezést öltött.

- Látom, a partnereit is elhozta.
- Úgy gondoltuk, ideje megismerkedniük.
- Ők kik?
- Az előkelő, ezüstös hajú úriember Graham. Ő brit.

- Nyilvánvalóan. - Nadia tekintete Carterra vándorolt. - És ő?

- Adrián.

- Amerikai?

- Attól tartok.

A nő pillantása végigsöpört Gabrielen, majd újra Samronon állapodott meg.

- Őt hol találta?

- Az idők legmélyebb kútjában.

- Neve is van?

- Azt szereti, ha Herr Hellernek szólítják.

- Herr Heller mivel foglalkozik?

- Leginkább titkok ellopásával. Időnként újszerű megoldásokat talál ki terroristák csoportjainak semlegesítésére. Herr Heller érdeme, hogy ön most itt van. Az ő ötlete volt, hogy magát kérjük meg, hatoljon be Rasíd hálózatába.

- Szerinte részt kellene vennem a jövő heti dubaji találkozón?

- Nehezen tud ellenállni a kísértésnek. Kétségei vannak azonban a meghívás valódiságát illetően. És sosem engedné magát olyan helyre, ahol nem tudja garantálni a biztonságát.

- Már sokszor laktam a Burdzs al-Arabban. Sosem tartottam különösen veszélyes helynek. Hacsak nincs tele britekkel - tette hozzá Nadia, Graham Seymourra pillantva. -

Honfitársai hajlandóak túlságosan is elengedni magukat, amikor Dubajban vannak.

- Én is így hallottam.

Nadia újra Gabrielre nézett, és azt mondta:

- Olvastam az újságban, hogy múlt héten a terroristák komoly veszteségeket szenvedtek. Az amerikai elnök nagyon elégedettnek tűnik.

- Nem ok nélkül.

- Feltételezem, a pénzemnek is van valami köze hozzá.

- A maga pénze játszotta benne a főszerepet.

- Tehát komoly csapást mértek Rasíd hálózatára.

Gabriel lassan bólintott.

- De nem az utolsó csapást?
- Ebben az ügyben semmi sem az utolsó, Nadia.
- Van elég információjuk Rasíd megtalálásához?
- Pillanatnyilag még nincs.
- Mi a helyzet azzal az emberrel, akinek a nevét nem árulják el?

Gabriel megrázta a fejét.

- Nem tudjuk, milyen nevet használ, milyen útlevele van, de még azt sem, hogy néz ki.
- Azt viszont már tudják, hogy jövő csütörtök este találkozni akar velem Dubajban. - Nadia cigarettát vett elő a kezításkájából, és rágyújtott. - Számomra a lehetőség egyértelmű, Mr.

Allon. Miután szétzúzta a hálózatot, most már a fejet is le kell vágnia. Különben egy-két év múlva ugyanitt lesznek, azon tanakodva, hogyan lehet szétzúzni az új hálózatot.

Gabriel Samronra nézett, de nem szólt semmit. Samron végül szinte észrevehetetlen bólintással továbblépésre ösztökölte.

- Hazugságokból élünk - mondta Gabriel, újra Nadiára nézve -, de szeretjük megtartani adott szavunkat, ígéretet tettünk önnek, és nem akarjuk megszegni.
- Milyen ígéret volt?
- Arra kértük, segítsen nekünk azzal, hogy pénzt juttat egy terroristahálózatba. De semmit nem beszéltünk arról, és nem kértük meg, hogy szemtől szemben azonosítson egy gyilkost.
- A helyzet megváltozott.
- A kötelezettségvállalásunk azonban nem.

A nő vékony füstcsíkot fújt a mennyezet felé, és elmosolyodott.

- Csodálatra méltó a biztonságom iránti aggodalmuk, de teljesen indokolatlan. Tudhatják, hogy én vagyok a világ egyik legjobban őrzött polgára. Dubaj területén végig biztonsági őrök nagy csapata lesz körülöttem. Minden helyiséget átkutatnak, mielőtt bemennék, és mindenkit megmótoznak, aki a környezetembe kerül. Tökéletes személy vagyok egy ilyen küldetéshez, mert semmi nem árthat nekem.

Gabriel újra Samron felé tekintett. Samron ismét bólintással válaszolt.

- Nemcsak a testi épsége miatt aggódunk - mondta Gabriel. - Figyelembe kell venni érzelmi és

elkiállapotát is. Vannak segítők, akiknek semmi gondot nem jelent, hogy feladjanak valakit saját közösségükből pénzért, haragból, mások tiszteletéért vagy tucatnyi egyéb okból. És vannak olyanok, akiknek az ilyesmi éveken keresztül megmaradó traumát okoz.

- A dzsihádisták terroristákat nem tartom közösségem vagy vallásom tagjainak, mint ahogy bizonyára ők sem tekintenek engem maguk közé valónak. Mellesleg nem használták már a pénzem, hogy azonosítsanak és letartóztassanak több mint hatvan terroristagyánús egyént?

Kis időre elhallgatott, majd hozzátette:

- Bocsásson meg, Mr. Allon, de olyan érzésem van, ön a kákán is csomót keres.

Gabriel előrehajolt, így csökkentve a maga és ügynöke közti távolságot. Minden félreértést, kétséget vagy pontatlan értelmezést ki akart zárni.

- Tudja, mi történik ezzel az emberrel, ha az általunk keresettnek bizonyul?

- Nem hinném, hogy ilyesmit kellene kérdezniük.

- Együtt tud élni ilyen emlékekkel?

- Már most azt teszem. - Sikerült elmosolyodnia. - Egyébként, mint jól tudja, Mr. Allon, semmi sem tart örökké.

Gabriel hátradőlt székén, és egy darabig a kezét vizsgálgatta. Ezúttal nem nézett Samronra, hogy útmutatást kérjen. A döntést neki kellett meghoznia, egyedül.

- Időre van szükség, hogy felkészíthessük.

Nadia elővett egy bőrmappát a kezításkájából, és megnézte a naptárát.

- Holnap Moszkvában leszek, egy nappal később Prágában, a következőn pedig Stockholmban.

- Mi a helyzet a hétvégével?

- Úgy terveztem, Casablancába megyek egy kis napfürdőre.

- Arra kérnénk, halassza el az utazást.

- Még meggondolom - mondta Nadia makacsul. - A mai délután viszont éppen szabad.

Gabriel átvett Uzi Navottól egy dossziét. Málík al-Zubair utolsó ismert fényképe volt benne több, számítógépen készített fantomképpel együtt. Gabriel kiterítette őket az asztalra.

- Erről az emberről van szó, aki a jövő csütörtökön - esetleg találkozhat önnel a dubaji Burdzs al-Arab Szállodában - mondta a régi fényképre mutatva. Keze továbbvándorolt a fantomképekre. - Ezen tíz kilóval kövérebb. Itt szakáll van. Itt nincs szakáll. Ezen bajuszos. A homlokát kidörzsölte az

imaszőnyeg. A szőnyeg nyoma nélkül. Szemüveggel. Rövid hajjal.

Hosszú hajjal. Itt a haja ősz. Ezen egyáltalán nincs haja...

53. A LONDONI CITY

A londoni Financial Journal fénye jelentősen megkopott, mióta az orosz oligarcha, Viktor Orlov tulajdonába került, másnap azonban mégis nagy szenzációt váltott ki a Cityben egy írással, mely szerint a haszonleső Rogers & Cressey egy jelentős beruházás darabjait rakja össze Dubajban. A történet további figyelmet kapott a CNBC riporterének, Zoe Reednek azzal a bejelentésével, hogy a vállalkozást részben az AAB Holdings, a szaúdi befektetési cég támogatja, mely a nyilvánosságot kerülő örökösnő, Nadia al-Bakari irányítása alatt áll. Az AAB

párizsi szóvivője, Yvette Dubois az állításokat a szakkönyvekben tanított módon tagadta is meg nem is, ám aznap este Londonban sokáig égtek a lámpák az R&C Cannon Street-i irodáiban. A céget régóta figyelők nem lepődtek meg. Az R&C, mondták, a legeredményesebb munkát mindig sötétben végzi.

Ha hozzáférhetnének az R&C hangszigetelt konferenciatermeiben és lehallgatásbiztos telefonvonalain elhangzottakhoz, olyan beszélgetéseket hallhattak volna, amilyenekre az üzleti világban még soha nem került sor. A használt kifejezésekben utalást lehetett találni az 1972-es müncheni olimpián elkövetett mészárlásra és az azt követő bosszú titkos akciójára is. A világ azóta sokat változott, ám a gyilkosságok sorozatában rejlő elvek ugyanazok maradtak. Alef, bét, ajin, kof: a héber ábécé négy betűje. Négy szabály, amely olyan időtlen és tartós, mint az őket megalkotó ember.

Az R&C irodáinak némelyikében úgy ismerték mint Herr Heller. Ahogy azonban a Gabriel és csapata számára lefoglalt helyiségekbe lépett, már az Ari, az Öreg vagy a héberül főnököt jelentő Memuneh néven beszéltek róla. Egy papír szerint, amelyet Uzi Navot írt alá, Samron játszotta az akció névleges irányítójának szerepét, ám ő gyakorlati okokból a tervezés, valamint a végrehajtás felelősségét Gabrielre és ügyes helyettesére, Eli Lavonra hárította. Samron részéről ez nem volt túl nagy engedmény. Gabrielben és Lavonban is megvolt Samron módszeressége, mint ahogy megvoltak bennük az ő alapvető ösztönei és legnagyobb félelmei is. Ha őket hallgatják, az olyan, mintha a Memuneh szavaira figyelnének. És ha azt nézik, ahogy ők aprólékosan megtervezik egy Málík kaliberű szörny elpusztítását, az olyan, mintha Samront látnák fénykorában.

Több ok miatt is az egyik legnehezebb akció lesz ez, amelyet Gabriel és csapata valaha végrehajtott. Az ellenséges környezet csak egy akadály. Nem tudták biztosan, hogy a cél megjelenik-e, és ha igen, lesz-e lehetőségük úgy megölni, hogy nem kell felfedniük magukat. Carterhez hasonlóan Gabriel sem szerette a szerencsejátékot. Épp ezért már a tervezés első napján meghúzott egy vonalat, amelyet nem szabad átlépni. Az öngyilkos merényleteket meghagyják ellenségeiknek. Ha a prédát nem lehet leteríteni a vadászok kockáztatása nélkül, egyszerűen megjelölik, és várnak a kedvező alkalomra. És semmilyen körülmények között nem próbálnak lövést leadni senkire, hacsak nem biztosak minden kétséget kizáróan abban, hogy a megcélzott férfi valóban Málík al-Zubair.

Éjjel-nappal dolgoztak, hogy annyi bizonytalan elemet zárjanak ki, amennyit csak lehet. A Háztartás, a Cég biztonságos elszállásolásért felelős részlege három apartmanról gondoskodott Dubajban, a Szállítás pedig fél tucat autót és motorkerékpárt helyezett el a városállam különböző pontjain. A Saul király útról egy viszonylag elfogadható menekülési lehetőséget is megteremtettek. Ez volt a Neptune, a libériai bejegyzésű teherhajó, amely valójában úszó radarállomás és lehallgatóközpont volt, és az AMAN, Izrael katonai hírszerzése működtette. Fedélzetén a Szajeret Matkal kommandósainak egy

csoportja tartózkodott; őket gyorsan be lehet vetni tengeri úton. Ez egy vagyonba került, és Navot egyértelművé tette, hogy az egységet csak végső esetben szabad igénybe venni. Az amerikaiak vagy a britek nem is szerezhettek tudomást a létezéséről, mivel a Neptune idejének java részében a Perzsa-öbölben figyeli az angol-amerikai rádiójelek forgalmát.

A sietős készülődés utolsó napjaiban a csapat azonban mégis leginkább segítők, Nadia al-Bakari biztonsága miatt aggódott. Gabriel ismét jelzőpontokat helyezett a tervben.

Az idő, amelyet Nadia Dubaj területén tölt, rövid lesz, és pontosan megtervezik. Mindig két biztonsági gyűrű veszi őt körül - az egyiket saját testőrei jelentik, a másodikat a Cég adja. A Burdzs al-Arabban megejtett találkozó után azonnal visszatér a repülőtérre, és felszáll a repülőjére. Annál a pontnál a Cég titkos biztonsági gyűrűje elolvad, és Nadia ismét kizárólag saját biztonsági egységének figyelmét élvez.

A vele töltött felkészülés ideje rövid volt, és erre számítottak is. Miután beleegyezett a marokkói út törlésébe, szombaton visszatért Londonba, hogy részt vegyen, Fowlerék mayfairi házában egy meghitt vacsorán, ahol azonban senki nem evett semmit. Vasárnap Milánóban volt egy fontos divatbemutató, de hétfőn már sikerült visszamennie a Cannon Streetre, a végső eligazításra. Ennek végén kapott egy Prada kiegészítőt, egy Chanel kosztümöt és egy Harry Winston karórát. A kiegészítőben egy jól elrejtett adó öt kilométeres körben tudott sugározni. A Chanel kosztümbe varrtak be egy kis adót, két miniatűr GPS jeladóval együtt. Egy harmadik helymeghatározó a Harry Winston karórában rejtőzött. Az órát Nadia apja adta Sarah-nak öt évvel korábban ösztönzésként, hogy nála dolgozzon. Egy ékszerész, akit a Személyazonosság részlege alkalmazott, eltüntette az eredetileg bevésett szöveget, és a Sikeres jövőt, Thomas szavakkal cserélte fel. Nadia szeme csillogott, amikor olvasta. Kifelé menet úgy ölelte meg Gabrielt, hogy Samron szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

- Van valami, amit szeretnél elmondani erről a lányról? - kérdezte Gabrielt, amikor az ablakból figyelték, hogy Nadia beszáll az autójába.

- Az egyik legfigyelemreméltóbb nő, akivel valaha találkoztam. És ha valami bántódása esik, sosem fogom megbocsátani magamnak.

- Most mondj el valamit, amit nem tudok - folytatta Samron.

- Tudja, ki ölte meg az apját. És megbocsát neki.

A csapat tagjai abból a feltevésből indultak ki, hogy ellenségeik figyelik, barátaik pedig hallgatják őket, tehát ennek megfelelően viselkedtek. Az idő nagy részében a Rogers & Cressey Cannon Street-i irodáiban barikádozták el magukat, és minden külső tevékenységet a brit személyzet emberei végeztek, akiknek nem volt közvetlen kapcsolatuk az akcióval.

Samron főleg a Cég Bayswater Road-i lakásában tartózkodott, amelyet az MI5 ismert. Gabriel naponta egyszer benézett hozzá, hogy sétáljon vele egy kicsit a Kensington Gardens ösvényein. Az utolsó londoni napon a britek követték őket. Akárcsak az amerikaiak.

- Mindig jobban szerettem közönség nélkül gyilkolni - mondta Samron, rosszkedvűen pillantva a Long Water partján őket követőkre. - Meglep, hogy barátod, az elnök nem ragaszkodott ENSZ-határozathoz.
- Sikerült lebeszélnem róla.
- Miről beszéltél vele?
- Adrián Carterről - felelte Gabriel. - Mondtam az elnöknek, hogy csak akkor tudunk Málikkal foglalkozni, ha az igazságügy-minisztérium ejti a vizsgálatot, amelyet Adrián terrorellenes fellépésével kapcsolatban indítottak.
- Beleegyezett?
- Kicsit burkoltan, de egyértelműen - felelte Gabriel. - A második követelésemet is elfogadta.
- Az mi volt?
- Hogy rúgja ki James McKennát, mielőtt mind meghalunk miatta.
- Mindig is úgy gondoltuk, hogy az elnök és McKenna elválaszthatatlan egymástól.
- Washingtonban két ember sosem elválaszthatatlan.

Samron kezdett fáradni. Az olasz kertekhez mentek, és egy szökőkútnál leültek egy padra. Samron nem túl jól leplezte bosszúságát. A szökőkutakat unalmasnak tartotta, mint az emberi passzió minden más formáját.

- Tudnod kell, hogy erőfeszítéseid már eddig is nagyon értékes politikai tőkét kovácsoltak nekünk az amerikaiaknál - mondta. - Tegnap este a külügyminiszter csendben elfogadta a palesztinokkal való béketárgyalások újrakezdésével kapcsolatban támasztott minden feltételünket. Arra is utalt, hogy az elnök talán hajlandó lesz ellátogatni Jeruzsálembe a közeljövőben. Feltételezzük, hogy a látogatásra még a következő választás előtt sor kerül.
- Ne becsüld őt alá!
- Sosem tettem - mondta Samron - de nem vagyok benne biztos, hogy irigylem-e. A nagy arab ébredés az ő hivatali idejében történik, és intézkedései segítenek meghatározni, hogy a Közel-Kelet a Nadia al-Bakarihoz hasonló felé vagy a Rasíd al-Huszeini-féle dzsihádisták irányába billenjen. - Samron kis szünetet tartott. - Be kell vallanom, én magam sem tudom, mire számítsunk. Csak azzal vagyok tisztában, hogy egy Málik-féle alak megölése elősegíti a haladás és a józanodás folyamatát.
- Arra gondolsz, hogy a Közel-Kelet jövője az én akcióm eredményétől függ?
- Ez túlzó feltételezés lenne részemről - mondta Samron. - És mindig mindenáron kerülni igyekeztem a túlzó feltételezéseket.
- Kivéve, ha a céljaid megkívánják.

Samron nagyon picit elmosolyodott, és rágyújtott egy török cigarettára.

- Gondolkodtál már azon, hogy ki fogja végrehajtani a Málakra kiszabott büntetést?

- Ezt a döntést minden valószínűség szerint maga Málík fogja meghozni.

- Az akcióval kapcsolatban sok közül ez az egyik dolog, ami nem érdekel. - Samron egy pillanatra csendben szívta cigarettáját. - Tudom, mindig is előnyben részesítetted a lőfegyverrel való befejezést, de ebben az esetben a tű sokkal jobb megoldás. A hangos ölés csak megnehezíti a menekülést neked és a csapatodnak. Szúrd meg egy jó adag szuxametónium-kloriddal. Csak egy tűszúrást érez. Utána légzési zavarai lesznek, amikor a bénulás beáll. Perceken belül meghal. Ti pedig éppen egy magángépre szálltok fel a repülőtéren.

- A szuxametónium egy dologban közös a pisztolygolyóval - mondta Gabriel. - Akkor is a testben marad, amikor az áldozat már rég meghalt. A dubaji halottkémek meg fogják találni, a rendőrség pedig pontosan összerakja a történeteket.

- Ezt az árat meg kell fizetni a modern szállodákban folytatott akciókért. Légy óvatos, és mindenképpen próbáld takarni az arcod a kamerák elől. Ha a fényképed újra megjelenik az újságokban, nehéz lesz visszatérned a mindennapi életbe. - Samron egy pillanatra csendben nézte Gabrielt. - Hiszen azt szeretnéd, nem?

Gabriel nem válaszolt. Samron a földre ejtette cigarettáját, és a sarkával eltaposta.

- Nem hibáztathatsz, amiért megpróbáltam - mondta Samron.

- Csalódtam volna, ha nem teszed.

- Ezúttal viszont reménykedtem, hogy a válaszd esetleg más lesz.

- Miért?

- Mert a feleségedet is elengeded Dubajba.

- Nem tehettem mást. Ragaszkodott hozzá.

- Megkéred az Egyesült Államok elnökét, hogy rúgja ki az egyik legközelebbi segítőtársát, de ultimátumot fogadsz el a feleségedtől?

Samron a fejét csóválva folytatta:

- Talán őt kellett volna kiszemelnem a Cég következő főnökének.

- Bella Navotot válaszd helyetteséül!

- Bellát? - Samron elmosolyodott. - Az arab világ reszketne.

Tíz perccel később a Lancaster Gate-nél váltak el egymástól. Samron visszament a Cég titkos lakásába, Gabriel pedig a Heathrow-ra indult. Mire odaért, már Roland Devereaux volt, aki korábban Grenoble-ban élt, de most már a kanadai Québecben lakik. Útlevele egy túlságosan sokat utazó emberé, és viselkedése is ezt tükrözi. Átjutott a jegyellenőrzésen és a vámvizsgálaton, majd az MI5 titkos kíséretével továbbment a British Airways várótermébe. Ott egy nyugodt helyet keresett magának, távol a repülőutak során italozóktól, és a televízióban a híreket nézte. Az aktuális terrorfenyegetettségről szóló és pontatlan tényekre alapozott vitát elunva kinyitotta jegyzetfüzetét, és emlékezetből lerajzolta egy éjfékete hajú, szép, fiatal nő arcát.

Fedetlen arcú nő portréja, gondolta Gabriel. Egy kém arcképe.

A vázlatot darabokra tépte, mielőtt megkezdődött a beszállás, és a beszállókapuhoz menet a darabokat három különböző szemetesbe dobta. Elhelyezkedett az ülésen, és még egyszer ellenőrizte e-mail üzeneteit. Többet is kapott; mindegyik hamis volt, egy kivételével. Ez egy névtelen nőtől jött, és arról szólt, hogy a nő mindig is szerette. A készüléket kikapcsolva a rá nem jellemző ijedelem szokatlan nyilallását érezte. Utána lehunyta a szemét, és gondolatban még egyszer sorra vette az akció pontjait.

54. DUBAJ

A Dzsumejra Pálmának, a világ legnagyobb mesterséges szigetének levelei laposan nyújtóztak a Perzsa-öböl vizén, enyhén megsüllyedve az eladatlan luxusvillák súlya alatt. A sziget csúcsán emelkedő, éktelenül nagy, rózsaszín szállodában esőcseppek hullottak a terjedelmes előcsarnok márványpadlójára. Az eső Dubajban szinte minden máshoz hasonlóan mesterséges volt. Ez esetben azonban nem így akarták; a mennyezeten újra szivárgott valami. A javítás helyett a vezetőség inkább egy kis sárga tábla kihelyezése mellett döntött, ami az egyre fogyatkozó számú törzsvendéget figyelmeztette, hogy mindenki nézzon a lába elé.

A parton kicsit távolabb, a pénzügyi negyedben a városállamot sújtó balszerencse további jeleit lehetett látni. Az építkezések darui, amelyek korábban Dubaj gazdasági csodáját jelképezték, mozdulatlanul vesztegeltek a félig befejezett irodaházak és lakáscélokra szolgáló toronyépületek között. A fényűző bevásárlóközpontok szinte kongtak az ürességtől, és szóbeszédeket lehetett hallani Európából érkezett munkanélküliekről, akik a sivatag homokdűnéi között alszanak. Sokan inkább elmenekültek az Emírátusokból, mint hogy szembenézzenek az adósok hírhedt börtönének kilátásaival. A becslések szerint háromezer elhagyott autó vesztegelt a repülőtér parkolójában. Néhány szélvédőjén tulajdonosaik sebtében odafirkantott üzenetben mentegetőztek hitelezőiknek. Dubajban egy használt autónak szinte semmi értéke nem volt. Közlekedési dugókról, melyek korábban jelentős problémát okoztak, hallani sem lehetett.

Az uralkodó továbbra is számtalan plakátról tekintett le birodalmára, ám ezekben a napokban arckifejezése picit szomorúnak tűnt. Tervét, hogy egy álmos halászkikötőt a világ kereskedelmének, pénzügyeinek és idegenforgalmának egyik központjává tegyen, az adósság hegye hiúsította meg. A dubaji álom fenntart- hatatlannak bizonyult. Sőt mit több, megvalósítása az élővilág katasztrófáját is előidézte. Dubaj lakosai vették ki leginkább részüket a világ szén-dioxid-kibocsátásából. Több vizet használtak, mint bárki más a földgolyón, úgy, hogy az összes vizet energiaigényes sótalánító telepekről nyerték, és hihetetlen mennyiségű áramot fogyasztottak el otthonaik és irodáik légkondicionálására, valamint uszodáikhoz és a mesterséges sípályákhoz. Egyedül a külföldi munkások voltak meg légkondicionáló nélkül. Robotoltak a kegyetlen hőségben - időnként napi tizenhat órán át -, és nyomorúságos, legyekről hemzsegő barakkokban laktak, ahol még ventilátor sem volt, hogy hűtse őket. Életkörülményeik olyan borzalmasak voltak, hogy évente több százan menekültek az öngyilkosságba, de ezt az uralkodó és üzlettársai tagadták.

Dubaj nyolcvanezer szerencsés polgára számára az élet már nem is lehetett volna jobb. A kormány fizette egészségügyi ellátásukat, lakásukat, gyerekeik oktatását, és egész életre szóló munkahelyet garantált - feltéve persze, hogy nem kritizálják az uralkodót. Nagyszüleik még tevetejen és datolyán tengődtek; most vendégmunkások hada működtette gazdaságukat, és gondoskodott minden igényükről meg szeszélyükről. A férfiak tradicionális fehér kandurában és gutrában, parancsoló módon járkáltak a város utcáin. Kevés bevándorló beszélt egyáltalán az Emírségek polgáraival. Ha megtették, a szóváltás akkor is csak ritkán volt kellemes.

A külföldiek közösségén belül is volt egy szigorú hierarchia. A britek és a többi jómódú bevándorló Szatva és Dzsumejra negyedeiben különültek el, míg a fejlődő világ proletárjai a Dubaj-öböl másik oldalán, a Deira néven ismert régi negyedben laktak. Ennek utcáin és terein bolyongani olyan volt,

mint bejáráni számos országot - itt India egy része, arrébb egy pakisztáni falu, amott pedig Teherán vagy Moszkva egy darabja. Mindegyik közösség hozott valamit otthonról. Oroszországból a bűn és nők jöttek; mindkettőből volt bőven az Odessában, a Gold Szúk bazártól nem messze álló diszkóbárban. Gabriel egyedül üldögélt egy elfeketedett padon a helyiség végében, könyökénél egy pohár vodka. A szomszéd asztalnál egy vörös arcú brit ölelgetett egy alultáplált orosz jövevényt. Egyik lány sem törődött Gabriellel. Olyan embernek tűnt, akit kizárólag a látvány érdekel.

Ez azonban nem volt igaz a magas, szőke oroszra, aki pár perccel éjfél után állított be lendületesen az Odessába. Odalépett a bárhoz, hogy megveregessen néhány formásabb hátsót, majd továbbment Gabriel asztalához. Az egyik lány megpróbált azonnal csatlakozni hozzájuk, ám a langaléta orosz hosszúkás, keskeny kezével elhessegette. Amikor a pincérlány végre előkerült, magának és barátjának vodkát rendelt.

- Igyál valamit - mondta Mihail. - Egyébként senki nem fogja azt gondolni, hogy tényleg orosz vagy.

- Nem akarok orosz lenni.

- Én sem. Ezért is költöztem Izraelbe.

- Követtek a szállodától?

Mihail a fejét rázta.

Gabriel a pad párnái közé öntötte italát, és azt mondta:

- Gyerünk innen!

Mihail kizárólag oroszul beszélt, miközben a földnyelv melletti bérház felé mentek. A Perzsa-öböl stílusában épült, négyemeletes tömbház volt ez, földszintjén garázsokkal. A lépcsőházban csicseriborsó és kömény szagát lehetett érezni, akárcsak a legfelső szinten lévő lakásban. A konyhában kétlapos gázkályha, a nappaliban pedig kihúzható kanapé.

Mindent sivatagi homok fedett.

- A szomszédok bangladesiek - mondta Mihail. - Legalább tizenketten vannak. Egymást váltva alszanak. Valakinek tudatni kellene a világgal, hogyan bánnak itt valójában ezekkel az emberekkel.

- Ez a valaki inkább ne te legyél, Mihail.

- Én? Egyszerű, vállalkozó szellemű fiatalember vagyok Moszkvából, aki az arany városában próbál megtollasodni.

- Úgy tűnik, rosszkor jöttél.

- Szavamra - jegyezte meg Mihail. - Pár éve itt még dúskáltak a pénzben. Az orosz maffia az itteni ingatlanpiacot használta pénzmosás céljaira. Lakásokat és villákat vettek, amiket egy hét után eladtak. Ma pedig még az Odessa lányainak is nehezen megy.

- Biztos vagyok benne, hogy boldogulnak valahogy.

Mihail kivett egy bőröndöt az egyetlen szekrényből,

és kinyitotta a zárat. Nyolc pisztoly volt benne: négy Beretta és négy Glock. Mindegyikhez tartozott hangtompító.

- A Beretták kilencesek - mondta Mihail. - A Glockok negyvenötösök. Megállítják az embert. Nagy lyukat ütnek, és nagy zajt csapnak, még hangtompítóval is. Ez a fegyver viszont teljesen hangtalan.

Előhúzott egy cipzáras piperetáskát. Injekciós tűk voltak benne, és több fiola INZULIN címkével. Gabriel kivett két tűt meg két üveget, és a kabátja zsebébe tette őket.

- És a pisztoly? - kérdezte Mihail.

- A Burdzs al-Arabban rossz szemmel néznék.

Mihail átadott egy Berettát és egy tartalék tárat. Gabriel a nadrágja övébe csúsztotta, és megkérdezte:

- A Szállítás milyen autókat szerzett?

- BMW és Toyota Land Cruiser típusok, a sivatag új hajói. Ha úgy gondoljuk, hogy a jemeni társa valóban Málik, nem lesz nehéz követnünk a szállodától. Ez nem Kairó vagy Gáza.

Az utak egyenesek és szélesek. Ha egy másik emirátus felé indul, követhetjük. De ha Szaúd-Arábia irányába menekül, el kell térítenünk, mielőtt a határhoz ér. Ez már zűrös lehet.

- Amennyiben lehetséges, szeretném elkerülni a sivatagi lövöldözést.

- Én is. De ki tudja? Ha kis szerencsénk van, úgy dönt, hogy a dzsumejrai lakásában tölti az éjszakát. Egy kis altatót adunk neki, utána pedig... - Mihail nem folytatta. - Milyen az élet a Burdzsban?

- Mint amilyen a világ egyetlen hétcsillagos szállodájában elvárható.

- Remélem, élvezed - jegyezte meg Mihail bánatosan.

- Ha hallgattál volna rám, most Amerikában élnél Sarah-val.

- És mit csinálnék?

Gabriel rövid ideig nem válaszolt.

- Még nem késő, Mihail - mondta végül. - Valami miatt továbbra is szerelmes beléd. Ezt még egy hozzád hasonló bolond is láthatná.

- Egyszerűen nem jön össze nekünk.

- Miért? - Gabriel szétnézett a koszos kis lakásban. - Mert így szeretnél élni?

- Te beszélsz? - Mihail bezárta a bőröndöt, és visszatette a szekrénybe. - Megkért, hogy mondj valamit?

- Megölne, ha megtudná.

- Mit mondott neked?

- Hogy elég csúnyán viselkedtél.

Gabriel kis szünetet tartott, majd folytatta:

- Pedig megfogadtad, hogy nem teszed.

- Nem bántam vele rosszul, Gabriel. Én csak...

- Megjártad a poklok mélyét Svájcban.

Mihail nem felelt.

- Tegyel meg magadnak valamit, ha ezt befejezzük - mondta Gabriel. - Találj valami ürügyet, hogy Amerikába utazhass. Legyel vele! Ha a világon bárki megértheti, min mentél keresztül, az Sarah Bancroft. Ne veszítsd őt el! Nagyszerű teremtés.

Mihail szomorúan elmosolyodott, ahogy a fiatalok mosolyognak a habókos öregeken.

- Menj vissza a szállodádba! - mondta. - Próbálj aludni! Az ampullákat pedig olyan helyre tedd, ahol a szobalányok nem találják meg. Rengeteg orvosságot adnak el a feketepiacon. Nem szeretnék egy tragikus balesetet.

- Egyéb tanács?

- Taxival menj vissza a Burdzsba! Itt még nálunk is rosszabbul vezetnek. Csak a szegények és az öngyilkosságot fontolgatók járnak gyalog Dubajban.

Mihail tanácsa ellenére Gabriel gyalog indult el Deira zsúfolt mellékutcaiban a Dubaj-öböl partjára. A központi bazártól nem messze volt az abra, a csónakkikötő. A velencei traghetto megfelelője, egy kis komp vitte át az utasokat az egyik partról a másikra. Az átkelés során Gabriel beszédbe elegyedett egy fáradtnak tűnő emberrel, aki Pakisztán határ menti régiójából jött. A tálibok és az al-Káida elől menekült Dubajba, és azt remélte, elég pénzt fog keresni, hogy elküldhesse feleségének és négy gyerekének. Mindeneddig csak segédmunkát talált, és magát is csak nehezen tudja eltartani, a hatfős családról nem is beszélve.

Amikor leszálltak a kompról, Gabriel ötszáz dirhemet csúsztatott a férfi buggyos nadrágjának zsebébe. Utána megállt egy éjjel-nappali üzletnél, hogy megvegye a Khaleej Timest, Dubaj angol nyelvű újságját. A címlapon szerepelt Nadia al-Bakari, az AAB Holdings elnök asszonyának látogatása. Gabriel a hónap alá csapta az újságot, egy rövid szakaszon még gyalog ment, majd leintett

egy arra haladó taxit. Mihailnak igaza van, gondolta, miközben helyet foglalt a hátsó ülés biztonságában. Dubajban csak a szegények és az öngyilkosságot fontolgatók járnak gyalog.

55. DUBAJ, REPÜLŐTÉR

Ő királyi fensége, a pénzügyminiszter a napsütötte kifutópálya szélén állt, és pompásan nézett ki arannyal és kristályokkal szegélyezett köntösében. Tőle jobbra tíz, ugyanúgy öltözött államtitkár állt, azoktól jobbra pedig újságírók unott hada lézengett. A politikusok és újságírók a Perzsa-öböl szunnita arab királyságának hagyományos szertartására vártak: valaki megérkezik a repülőtérre. Egy olyan világban, ahol a független sajtónak nincs hagyománya, a repülőtéri megérkezések és távozások jelentik az újságírói munka csúcsát. Figyelni, ahogy a méltóságok megérkeznek. Figyelni, ahogy a méltóságok a kölcsönös tisztelet jegyében tartott gyümölcsöző tárgyalások lefolytatása után elrepülnek. Az ilyen eseményeken az igazság csak ritkán kerül szóba, és a lehetetlenné tett sajtó meg se meri említeni. A mai ceremónia mérföldkő lesz, mivel pár percen belül még a hercegeket is becsapják.

Az első repülőgép nem sokkal déli tizenkettő után jelent meg ezüstfehér villanásként Szaúd-Arábia Rab-el-Háli sivatagának rózsaszínes porfelhője fölött. Egyik utasa egy angol iparmágnás, Thomas Fowler, aki valójában egyáltalán nem volt angol, és igazság szerint egy penny sem volt a nevén. Kiszálláskor az utaslépcsőn felesége ment mellette, aki igazából nem is volt a felesége, és három női munkatárs, akik sokkal többet tudtak a muszlim terrorizmusról, mint az üzletről és a pénzügyekről. Egyikőjük a CIA-nál dolgozott, a másik kettő pedig Izrael titkosszolgálatának alkalmazásában állt. A csoportot védő testőrök úgyszintén az izraeli titkosszolgálatnak dolgoztak, bár útlevelük szerint Ausztrália és Új-Zéland polgárai voltak.

Az angol iparmágnás kezét kinyújtva közeledett a miniszterhez, mintha fel akarná nyársalni. A miniszter csak lassan húzta elő sajátját a köntöséből, akárcsak tíz államtitkára. A kötelező üdvözlés végén az angolt az újságírókhoz kísérték, hogy mondjon pár szót. Ő papír nélkül beszélt, szenvedélyesen és szakértő módon. Dubaj recessziója véget ért, jelentette ki.

Már csak idő kérdése, hogy folytatni lehessen a szép jövő felé vezető utat. Az arab világ percről percre változik. És kizárólag Dubaj - egy fejlődő, toleráns és stabil Dubaj - mutathatja a fejlődés irányát.

A beszéd utolsó része nem váltotta ki a várt reakciót az újságírókból, mivel nagyrészt elnyomta egy érkező második repülőgép hangja - egy Boeing Business Jeté, amelyre a rijádi és párizsi székhelyű AAB Holdings emblémáját festették. Az első ajtón hamarosan kiszállók mellett eltörpült az angol iparmágnás társulata. Először az Abdul & Abciul jogi csoport jött.

Utánuk Herr Wehrli, a svájci pénzügyminiszter. Őt követte Dáud Hamza, majd Hamza lánya, Rahima, aki csak a társaság kedvéért utazott. Rahima mögött pár biztonsági ember tűnt fel, mögöttük pedig Manszúr, az AAB sokat dolgozó, utazásokat szervező csoportjának vezetője, és Haszan, az információs és kommunikációs egység feje.

Pár másodperccel ezután végül Nadia al-Bakari lépett ki az ajtón, nyomában Rafik al-Kamállal, a biztonsági főnökével. Fekete, díszítés nélküli ruháját viselt, amely estélyi ruhaként omlott le válláról,

és fekete selyemkendőt, amely teljes arcát és igéző hajának jó részét szabadon hagyta. Most a miniszter lépett előrébb. Úgy gondolta, az üdvözlés teljesen magánjellegű, de tévedett. Nadia manipulált telefonja felvette, és a divatos Prada kezításkában elrejtett adó segítségével a Burdzs al-Arab Szálloda negyvenkettedik emeletére továbbította, ahol Gabriel és Eli Lavon ült feszült tartásban a számítógép előtt.

Az üdvözlési ceremónia után a miniszter megvetően az újságírók felé intett, ám a közismerten visszahúzódó örökös nő nem élt a lehetőséggel, és egyenesen a limuzinja felé indult. Ekkor azonban a miniszter azt javasolta, hogy inkább az ő autójában utazzon. Ezt Nadia röviden megbeszélte Rafik al-Kamállal, majd beszállt a miniszter hivatali autójának hátsó ülésére - a pillanatot harminc perccel később az egész országban láthatták a dubaji tévé adását nézők. Gabriel kódolt e-mail üzenetet küldött Adrián Carternek a Rasídisztánba, melyben tájékoztatta, hogy NAB biztonságosan leszállt. Most azonban nincs egyedül. NAB mellett ott van a pénzügyminiszter. És NAB áll a déli hírek középpontjában.

A kérdéses ingatlanon nem sok néznivaló volt - pár hektárnyi barátságtalan, sós homok a Dzsumejra Pálma közelében. Pár éve egy olasz vállalat végezte az első kapavágásokat egy szokványos üdülőterületen, de a munkát kénytelen volt abbahagyni, mivel pénzügyi forrásai úgy szivárogtak el, mint a sivatag homokjára öntött víz. Az AAB Holdings és brit partnere, a Rogers & Cressey, a rámenős befektetési cég a projektet fel akarja támasztani, ám terveik már egyáltalán nem szokványosak. Az égbe nyúló szálloda még a Burdzs al-Arabnál is előkelőbb lesz, a fitneszközpontokat és a tenispályákat a világon a legjobbak között fogják emlegetni, az uszodák pedig mind környezetvédelmi, mind építészeti szempontból csodának fognak számítani. Az éttermekben a legkiválóbb séfek dolgoznak majd, a fodrászszalonokban pedig nemzetközileg elismert hajszobrászok. A lakások ára hárommillió dollárnak megfelelő összegnél fog kezdődni. A bevásárlóudvar mellett a Mail of the Emirates kínálata határozottan szegényes lesz.

A bizonytalan dubaji gazdaságra gyakorolt hatás óriásinak ígérkezik. Az AAB saját számítása szerint a befektetés több mint százmillió dollárt pumpál a dubaji gazdaságba évente.

Rövid időn belül a globális pénzügyi közösség is egyértelmű jelzést kap, hogy az emirátus újra nyitott az üzleti lehetőségek előtt. Éppen ezért lehetett látni, hogy a miniszter Nadia minden egyes szavába belekapaszkodik, miközben a nő bejárja a helyszínt; kezében papírokkal, fején az építkezéseken használt védősisakkal. A kialakított képet gondosan megtervezte. A muszlim világ többé nem nyomhatja el lakosságának több mint felét pusztán azért, mert nők. Az arabok csak akkor nyerhetik vissza korábbi dicsőségüket, ha a nőket is egyenlő

partnernek tekintik.

A helyszínt elhagyva a delegáció a miniszter díszes irodái felé indult, hogy megbeszéljék az erőfeszítéseket, melyeket Dubaj tesz az ügy sikeres lezárása érdekében. A találkozó végén Nadiát autóval a palotába vitték, hogy rövid magánbeszélgetést folytasson az uralkodóval, ezt követően pedig programjának a beszámolók szerint személyes elemére tért rá.

Ennek része a teázás a Dubaji Nők Üzleti Fórumán, látogatás egy muszlim lányiskolában, valamint a külföldi munkások szónápurai telepének megtekintése. A borzalmas körülmények láttán Nadia

könnyekig meghatódott, és hosszú hallgatását megtörve arra kérte a kormányt meg az üzleti világ vezetőit, hogy határozzanak meg minimális követelményeket a bevándorolt munkások bérét és a velük való bánásmódot illetően. Húszmillió dollárt is adott saját pénzéből, hogy új tábort építhessenek Szónápurban, benne légkondicionált lakóépületekkel, folyóvízzel és a legfontosabb rekreációs létesítményekkel. Sem a dubaji tévé, sem a Khaleej Times nem merte közölni a megjegyzéseket. A miniszter figyelmeztette őket, ne tegyék.

Este hatra járt az idő, amikor Nadia elhagyta a tábort, és visszaindult Dubaj városába. Sötét lett, mire autókonzója elérte a Dzsumejra-parti részt; a Burdzs al-Arab híres, vitorlás hajót formázó körvonalai bíborvörös fényben ragyogtak. Az ügyvezető igazgató és legfontosabb vezetői a bejáratnál vártak, amikor Nadia kiszállt autója hátsó üléséről, abájája szegélyén Szónápur piszkával. A napi utazástól és a hajnalban Párizsban kezdődött megbeszélésektől fáradtan futólag üdvözölte őket, majd rögtön szokásos, negyvenkettedik emeleti lakosztályába ment. Az ajtó előtt már ott állt biztonsági egységének két tagja. Rafik al-Kamál előbb még gyorsan ellenőrizte a szobákat, és Nadia csak azután mehetett be.

- A nap utolsó megbeszélése kilenctől tart majd körülbelül tízig - mondta a nappaliban lévő pamlagra dobva Prada kezításkáját. - Mondják meg Manszúrnak, hogy tizenegyre kérjen felszállási engedélyt. És Rahimát is kérjék meg, legyen pontos, legalább életében egyszer, ha nem akar az Air Francé járatával visszarepülni Párizsba.

- Talán azt kellene mondanom neki, hogy legkésőbb tizenegy harmincra legyen a repülőtéren.

- Nagy a kísértés - felelte Nadia -, de nem hiszem, hogy az apjának tetszene az ötlet.

Úgy tűnt, Al-Kamálnak nehezebbre esik távozni.

- Valami baj van? - kérdezte Nadia.

A férfi habozott.

- Ma a táborban...

- Mi volt, Rafik?

- Soha senki az ujját nem mozdítja azokért a szerencsétlen nyomorultakért. Ideje, hogy valaki szót emeljen értük. Örülök, hogy ön volt az.

Kis időre elhallgatott, majd hozzátette:

- És büszke vagyok, hogy ön mellett lehettem.

Nadia elmosolyodott.

- Kilenckor - mondta. - Ne késsen!

- Zizi szabályai - felelte a férfi.

Nadia bólintott.

- Zizi szabályai.

Nadia, amikor magára maradt, kibújt az abájából és a fejkendőből, majd a Chanel kosztümöt vette fel. Hajából egy keveset eltakart a ruhához illő kendővel, és felcsatolta a Harry Winston karórát. Ezután megnézte magát a tükörben. Ragaszkodjon az igazsághoz, amikor csak lehet! Kizárólag akkor hazudjon, ha mást már nem lehet tenni. A tükörből az igazság nézett vissza rá. A hazugság a szomszéd helyiségben volt. Picit kinyitotta a szomszéd lakosztályba nyíló ajtót, és kétszer kopogott. Az ajtó azonnal szélesre tárult, és mögötte feltűnt egy nő, aki akár Sarah Bancroft is lehetett. Ujját az ajkához érintette, és csendben behúzta Nadiát.

56. BURDZS AL-ARAB SZÁLLODA, DUBAJ

A lakosztályt Thomas Fowler néven bérelték ki. Ezért volt tele virágokkal, ezért voltak a fogadására odakészített arab édességek, és ezért várakozott egy üveg bontatlan Dom Perignon egy vödör jégben. A sok ajándék gazdája a túldíszített nappali szobában járt fel-alá, átgondolva annak a föld- és beruházási ügyletnek a részleteit, amelyet esze ágában sem volt megvalósítani. Személyzetének egyik tagja rendszeres időközönként kérdést tett fel, vagy pár biztató szám adatot sorolt - mindezt az uralkodó rejtett mikrofonjai kedvéért. A személyzet egyetlen tagja sem foglalkozott Nadia megjelenésével, és azt sem tartották furcsának, hogy Sarah azonnal a fürdőszobába vezeti.

A tisztálkodás céljára szolgáló helyiségben átlátszatlan, ezüstös anyagból készített, sátorszerű alkotmány volt. Sarah előbb elvette Nadia telefonját, csak utána húzta szét a bejárat nyílást. Gabriel már bent ült. Intett Nadiának, foglaljon helyet az üres széken.

- Sátor egy fürdőszobában - jegyezte meg Nadia mosolyogva. - Kibújt önből a beduin.

- Nemcsak önök jöttek a sivatagból.

Nadia szétnézett a helyiségben, és határozottan elcsodálkozott.

- Mi ez?

- Mi úgy hívjuk: hüppe. Segítségével szabadon beszélhetünk olyan helyiségekben, amelyekről tudjuk, hogy poloskák vannak benne.

- Megkaphatom, amikor végzünk?

Gabriel elmosolyodott.

- Attól tartok, nem.

A nő megérintette az anyagot. Fémes tapintású.

- A hüppét nem zsidó esküvőkön használják?

- A hüppében mondjuk ki a fogadalmakat, amelyek nagyon fontosak nekünk.
- Tehát ez most az esküvőnk? - kérdezte a nő, még mindig a sátor anyagát simogatva.
- Az enyém már megvolt. Mellesleg egy Párizs melletti kastélyban tettem önnek fogadalmat.

A nő az ölébe engedte kezét.

- A mai nap forgatókönyve mestermű volt-mondta. - Remélem, megfeleltem az elvárásoknak.
- Remek volt, Nadia, de a szónápurí improvizáció meglehetősen sokba került.
- Húszmillió dollár egy új táborra? Ez a legkevesebb, amit tehettem értük.
- Felhívjam a CIA-t, hogy vállalják át a költséget?
- Ez az én hozzájárulásom.

Gabriel Nadia Chanel kosztümjét vizsgálgatta.

- Nagyon jól áll.
- Jobb, mint amit méret után készítették.
- Szakmánk szerint szabók vagyunk, nagyon jói képzett szabók. Ez a kosztüm mindent tud, de nem képes besétálni egy találkozóra, hogy beszéljen egy szörnnyel, akinek kezéhez rengeteg vér tapad. Ezért van szükségünk önre.

Kis szünetet tartott, majd folytatta:

- Ez az utolsó lehetőség, Nadia.
- A visszakozásra?
- Nem annak tartanánk. És egyikünk sem gondolna kevesebbet önről.
- Nem szegem meg az ígéreteimet, Mr. Allon... többé nem. Mellesleg mindketten tudjuk, hogy már nem lehetne meggondolni. - Ránézett a Harry Winston órára. - Történetesen bármelyik percben hívhat a bankárom. Ha esetleg van még valami tanácsa...
- Ne feledje, ki is valójában, Nadia. Zizi al-Bakari lányaként Vahháb egyik kései utóda. Senki nem mondhatja meg önnek, hová menjen, vagy mit csináljon. És soha senki nem változtathatja meg a tervet. Ha megpróbálják megváltoztatni, mondja meg nekik, hogy a találkozó véget ért. Utána pedig felhívja Manszúrt, és utasítja, kérjen korábbra felszállási engedélyt. Minden világos?

Nadia bólintott.

- Feltételezem, hogy a találkozó egy lakosztályban lesz, nem a szálloda nyilvános részén. Alapvetően

fontos, hogy Samír megmondja a szobaszámot, mielőtt távoznak az előcsarnokból. Ragaszkodjon hozzá! És ha megpróbálja halkan elmotyogni, ismétlje meg hangosan, hogy mi is halljuk. Megértette?

A nő újra bólintott.

- Megpróbálunk valakit felküldeni magukkal a lifttel, de egy másik emeleten kell kiszállnia. Utána már nem tudunk maga után nyúlni, és Rafík lesz az egyedüli védelme. Semmilyen körülmények közepette nem léphet be a helyiségbe nélküle. Ez újabb kötelező szabály. Ha megpróbálják erre kérni, azonnal távozzon! Ha minden simán alakul, menjen be, és kezdje meg a találkozót! Ez nem baráti összejövétel vagy politikai beszélgetés... hanem üzleti tranzakció. Meghallgatja, amit a férfi mondani szándékozik, elmondja, amit hallani akar, majd elindul a repülőtérre. A repülőgépe a mentőcsónak. És a tizenegy órás felszállási engedély az indok, hogy mién sietteti a dolgokat. Tízkor már...

- Az ajtón kívül leszek - mondta Nadia.

Gabriel bólintott.

- Ne feledje a telefonnal kapcsolatos teendőket! Öszinte szándéka jelzéséként ajánlja fel, hogy kikapcsolja. Kérje meg őket, hogy ők is kapcsolják ki a készüléküket, és vegyék ki a SIM-kártyákat. Ha nem hajlandók rá, vagy azt mondják, sürgősség, ne próbáljon felesleges követeléseket támasztani! Nem fontos.

- Hol vannak a poloskák?

- Milyen poloskák?

- Ne színészkedjünk, Mr. Allon.

A férfi megérintette a Prada táska oldalát, és a Chanel kosztüm felé bólintott.

- Elképzelhető, hogy arra kérik, hagyja egy másik helyiségben a táskáját. Ha ezt teszik, szó nélkül egyezzen bele! Semmiképpen sem találhatják meg, mit rejtettünk el benne.

- És ha arra kérnek, hogy vegyem le a ruhámat?

- Ők a hit harcosai. Ilyet kérni nem mernének.

- Meglepődne, ha tudná. - Nadia lenézett a ruhakivágására.

- Ne foglalkozzon a mikrofonokkal! Nem fogja látni őket. Egy kamerát is elrejtettünk volna a kosztümben, de a biztonsága érdekében inkább nem tettük.

- Tehát nem látják, ami a helyiségben történik?

- Amikor kikapcsolja a telefont, vakok leszünk. Ami azt jelenti, hogy egyedül maga fogja tudni, hogy néz ki az illető. Ha biztonságos... de csak akkor, ha biztonságos. .. hívjon fel a találkozó után, és mondjon valamit a kinézetéről! Pár részletet. Utána szakítsa meg a hívást, és induljon a repülőtérre!

Követni fogjuk, amíg tudjuk.

- És utána?

- Hazamegy Párizsba, és elfelejti, hogy valaha is léteztünk.

- Nem hiszem, hogy képes lennék rá.

- Nem olyan nehéz, mint gondolja. - Megfogta a nő kezét. - Megtiszteltetés önnel dolgozni, Nadia. Ne tekintse sértésnek, de remélem, hogy a mai este után soha többé nem látjuk egymást.

- Ilyet én nem fogok kívánni. - Nadia ránézett az órájára, amelyet még apja adott Sarah-nak, és azt látta, három perccel múlt kilenc.

- Késik - mondta. - Az arab betegség.

- Szándékosan előbbre állítottuk, hogy ezzel is ösztökéljük magát.

- Akkor mennyi most az idő? - kérdezte, de mielőtt Gabriel válaszolhatott volna, a telefon megszólalt. Pontosan kilenc óra volt. Az indulás ideje.

57. *LANGLEY, VIRGINIA*

Meglepő, de Ari Samron hosszú és eseménydús pályája során szinte semmi időt nem töltött Langleyben, és erre nagyon büszke is volt. Így előre megjósolhatóan elborzadt, amikor megtudta, Uzi Navot beleegyezett, hogy irányító posztját Langleyben, a csillogó Rasídisztán operációs központjában rendezzék be. Samron részéről a gyengeség jele volt, hogy elfogadta az amerikai meghívást, kardinális bűn a kémkedés világában, de Navot gyakorlatiasabb szempontok alapján kezelte az ügyet. Az amerikaiak nem ellenségek - legalábbis ma éjszaka -, és olyan technikai eszközökkel rendelkeznek, amelyeket ostobaság lenne elutasítani pusztán szakmai büszkeségből.

Hogy valamennyire Samron kedvére tegyenek, a Rasídisztánból kiküldték a nem alapvetően fontos és nem beavatott személyeket, így csak a harcedzett és mindenre elszánt törzsgárda maradt ott. Dubaji idő szerint este kilenckor legtöbbjük izgatottan téblábolt a helyiség közepén lévő fülke körül, ahol Samron, Navot és Adrián Carter figyelte a Burdzs al-Arabban lévő csapat üzenetét. Az állt benne, hogy Nadia al-Bakari az előcsarnok felé tart biztonsági főnöke, Rafik al-Kamál társaságában. A három mesterkém tudta, hogy a hírt már idejétmúlttá tették a helyszínen zajló események, mivel azt hallgatták, hogy Nadia és al-Kamál miképp vág át a Burdzs magas, háromszáz méteres haliján. A hang forrása Nadia manipulált telefonja volt, mely az úgyszintén manipulált Prada kezításkában lapult.

Helyi idő szerint 9:04-kor az eszköz elcsípett egy rövid beszélgetést, amelyet Nadia és bankára, Samír Abbász folytatott. Mivel gyors, köznapi arab nyelven folyt, Carter nem értette.

Navot és Samron viszont igen.

- Nos? - kérdezte Carter.

- Felmegy az emeletre, hogy találkozzon valakivel - mondta Navot. - Még nem tudni, hogy az illető Málík al-Zubair-e vagy Senki al-Senki.

- Értetted a szobaszámot?

Navot bólintott.

- Elküldjük Gabrielnek?

- Nem lesz rá szükség.

- Hallotta?

- Kristálytisztán.

A liftajtó hang nélkül nyílt ki. Nadia hagyta, hogy Abbász és al-Kamál lépjen ki először a folyosóra, aztán szorosan követte őket. Különös módon semmilyen félelmet nem érzett, csak elszántságot. Az érzés furcsán emlékeztetett arra az elszántságra, amelyet az első fontos üzleti találkozón tapasztalt, miután megszilárdította az AAB Holdings feletti ellenőrzését.

Apja csapatának több tagja remélte, hogy valami hibát fog elkövetni - páran ténylegesen összeesküvést szöttek ellene -, ám Nadiának sikerült meglepnie mindnyájukat. Amikor üzleti ügyekre került sor, apjával egyenrangúnak bizonyult. Most újra egyenrangúnak kell lennie vele egy olyan területen, amely sosem szerepelt a Forbes és a Wall Street Journal lapjain.

Mindössze néhány perc, emlékeztette magát. Addig fog csak tartani. Pár perc a világ egyik legbiztonságosabb szállodájában, és a szörny, akinek a kezéhez ezrek vére tapad, elnyeri megérdemelt büntetését.

Abbász megállt az 1437-es szobánál, és ugyanolyan halkan kopogott, mint Esmeralda szokott reggelente Nadia ajtaján, Párizsban. Teljesen váratlanul az éjjeliszekrényén álló Thomas Tompion óra jutott a nő eszébe és a sok, ezüstkeretes fénykép, melyeken apja mosolytalan arccal látható. Amíg az ajtónyitásra várt, elhatározta, hogy mégiscsak megjavíttatja az órát. Azt is megfogadta, hogy megszabadul a fényképektől. A mai éjszaka után, gondolta, már nem lesz szükség színlelésre. A földi idő véges, és nem áll szándékában utolsó napjait egy gyilkos dzsuhajmana alatt tölteni.

Amikor Abbász másodszor is kopogott, az ajtó félig kinyílt, és egy széles vállú férfi vált láthatóvá fehér kandúréiban és gutrában. Aranykeretes, színezett lencsés szemüveget viselt, és gondosan nyírt szakállában ezüstös foltok látszottak az álla körül. Homloka közepén jól kivehető volt a zebiba, az imaszőnyeg nyoma, amely mintha nemrégiben picit begyulladt volna.

Egyik fantomképre sem hasonlított, amelyet Londonban mutattak Nadiának.

A köntöst viselő alak pár centivel szélesebbre tárta az ajtót, és szemével jelezte Nadiának, hogy lépjen be. Rafík al-Kamálnak megengedte, hogy ő is csatlakozzon, de Abbászt visszaküldte az előcsarnokba. A köntös viselője felső-egyiptomi kiejtéssel beszélt. Mögötte még két férfi állt tradicionális fehér köntösben. Ők is aranykeretes szemüveget viseltek, nyírott szakállukban pedig

ezüstös foltok voltak. Amikor az ajtó becsukódott, az egyiptomi füléhez emelte kezét, és halkán azt mondta:

- Kérem a telefonját.

Nadia elővette a telefont a kezitáskájából, és átadta.

Az egyiptomi azonnal egyik klónja kezébe nyomta, aki olyan gyorsan helyezte üzembe, hogy sejteni lehetett, jó műszaki ismeretekkel rendelkezik.

- Most pedig az önét - mondta Nadia tisztán csengő hangon. A két másik férfi felé biccentett, és még hozzátette: - Az övéket is.

A széles vállú egyiptomi nyilvánvalóan nem szokott hozzá, hogy egy nő nem alázatos módon beszél vele. Két kollégája felé pillantott, s bólintva utasította őket, hogy kapcsolják ki a készüléküket.

- Minden megvan? - kérdezte Nadia.

- A testőre telefonját - felelte a férfi. - És az ön táskáját.

- Mi van a táskámmal?

- Sokkal jobban éreznénk magunkat, ha itt hagyná az ajtó mellett. Biztosíthatom, nem kell aggódnia az értéktárgyai miatt.

Nadia olyan mozdulattal csúsztotta le válláról a táskát, ami azt jelezte, hogy türelme a végéhez közeledik.

- Nem az egész éjszaka a miénk, testvérek. Ha újabb adományt szeretnének kérni tőlem, javaslom, vágjunk bele.

- Bocsásson meg, al-Bakari kisasszony, de ellenségeinknek tömérdek műszaki trükkjük van. Egy nő az ön pozíciójában biztosan tudja, mi történhet, ha figyelmetlenek vagyunk.

Nadia al-Kamálra nézett, aki válaszul átadta telefonját.

- Hallottam, azt kívánja, hogy a testőre is jelen lehessen a találkozón - mondta az egyiptomi.

- Nem kívánom - mondta Nadia. - Ragaszkodom hozzá.

- Megbízik ebben az emberben? - kérdezte a férfi al-Kamálra nézve.

- Az életemet is rábíznom.

- Akkor jó - felelte az egyiptomi. - Erre tessék!

Nadia követte a három férfit a lakosztály nappalijába, ahol a tompított fényben két újabb férfi ült az

Emirátusok öltözetében. Egyikőjük a pamlagról nézte az al-Dzsazíra közvetítését a legújabb pakisztáni robbantásról. A másik a Zájid sejk út felhőkarcolóinak látványát csodálta. Lassan megfordult, mint szobor a talapzatán, és aranykeretes, színezett lencséjű

szemüvegén át Nadiát vizsgálgatta elgondolkodva. Nem szólalt meg, Nadia sem. Abban a pillanatban történetesen abban sem volt biztos, képes lenne-e beszélni.

- Valami baj van, al-Bakari kisasszony? - kérdezte a férfi az arab nyelv jordániai dialektusában.

- Semmi, csak ön nagyon hasonlít valakire, aki apámnak dolgozott - válaszolt Nadia habozás nélkül.

Házigazdája egy hosszú pillanatig nem szólt semmit. Végül a képernyőre pillantott, és megjegyezte:

- Épp lekéste magát az esti hírekben. Kifejezetten zsúfolt napja volt. Fogadja elismerésem, al-Bakari kisasszony. Apja is ugyanígy járt volna el. Hallottam, hogy mindig nagyon ügyesen vegyítette a legitim üzleteket a zakáttal.

- Engem is jól kitanított.

- Valóban létre akarja hozni?

- Az üdülőterületet? - Bizonytalanul vállat vont. - Duhajnak most egy új szállodára van legkevésbé szüksége.

- Különösen olyanra nincs szükség, ahol alkoholt szolgálnak fel, és részeg külföldiek flangálnak a parton félmeztelenül.

Nadia nem válaszolt, csak ránézett a helyiségben lévő férfiakra.

- Mindössze elővigyázatossági intézkedés a részemről, al-Bakari kisasszony. A falaknak nemcsak fülük, de szemük is van.

- Meglepően hatásos - mondta a férfi arcába nézve. - Még nem árulta el a nevét.

- Szólítson csak Darvis úrnak.

- Az időm korlátozott, Darvis úr.

- Egy óra, a kollégáim szerint.

- Valójában ötven perc - mondta Nadia az órájára pillantva.

- Vállalkozásunk jelentős akadályokba ütközött.

- Én is ezt olvastam.

- Újabb anyagi támogatásra van szükségünk a továbblépéshez.

- Több millió fontot adtam már önöknek.
- Attól tartok, a pénz nagy részét blokkolták vagy lefoglalták. Ha újjá akarjuk építeni a szervezetünket, különösen Nyugaton, tőkeinjekcióra lesz szükségünk.
- Miért kellene díjaznom a tehetetlenségüket?
- Biztosíthatom, al-Bakari kisasszony, tanultunk a hibáinkból.
- Milyen változtatásokra készülnek?
- Nagyobb biztonság plusz egy agresszív terv, hogy a harcot közvetlenül ellenfeleink között folytathassuk.
- Terjeszkedés? - kérdezte Nadia.
- Ha nem fejlődik az ember, al-Bakari kisasszony, akkor meghal.
- Hallgatom, Darvis úr.

Mivel a készülékét teljesen kikapcsolták, kezításkája pedig a fogadóterem padlóján feküdt, az 1437-es szobában folyó beszélgetés közvetítésének feladatát Nadia vette magára, a szó szoros értelmében, ugyanis a ruhájában elrejtett elektronikus eszközök továbbították a hanganyagot. A szegélybe varrt adó hatótávolsága nagyon kicsi volt ugyan, de bőven elegendő, hogy a jeleket tisztán foghassák ugyanannak az épületnek a negyvenkettedik emeletén. Ott, egy duplán bezárt és bútorokkal elbarikádózott ajtó mögött Gabriel és Eli Lavon várt, hogy a számítógép megadja annak az embernek az igazi nevét, aki Darvis úrként mutatkozott be.

A hangazonosító szoftver a találkozó első másodperceit nem tartotta elegendőnek az összehasonlítások elvégzéséhez. A helyzet azonban változott, amikor Darvis úr a pénzről kezdett beszélni. A szoftver ezután gyorsan összehasonlította a hangját a korábban elfogott hanganyagokkal. Gabriel készült a számítógéptől várható következtetésre. Sőt határozottan biztos volt benne. A gyilkos már aláírta nevét; nem a hangjával, hanem négy számmal. A találkozó színhelyéül szolgáló szoba számával. Gabrielnek nem kellett összeadást, szorzást vagy osztást végeznie, vagy bármilyen módon átrendezni őket. Elég volt a huszonnégy órás ciklusban kifejezett időt áttenni a tizenkét órásba: a 14:37-ből délután 2:37 lett, az a pillanat, amikor Faríd Hán felrobbantotta magát a Covent Gardenben.

Öt perccel azután, hogy Nadia belépett a lakosztályba, a számítógép is közölte a döntését. Gabriel ajkához emelte adóvevőjét, és utasította csapatát, készüljenek az ítélet végrehajtásához. Málíkról van szó, mondta. És most már Isten irgalmazzon mindegyiküknek.

58. Burdzs al-Arab Szálloda, Dubaj

A hórihorgas orosz harminc másodperccel később jelent meg a recepciónál. Finom csontú, sápadt arca volt, tekintete pedig mint a gleccserek jege. Amerikai útlevele szerint Anthony Colvinnak hívták, és ez a név szerepelt American Express kártyáján is. Ujjával dobolt a pulton, amíg a csinos Fülöp-

szigetekre recepciós lány a szobafoglalását kereste. A férfi úgy szorította a füléhez a mobilját, mintha az élete függne tőle.

- Sikertelen megtalálnom - mondta szinte dalolva a recepciós lány. - Egyszobás lakosztály a huszonkilencedik emeleten, három éjszakára. Ez az, Mr. Colvin?

- Ha nem okoz problémát - mondta a férfi leengedve a telefont -, a tizennegyedik emeleten szeretnék valamit.

- A huszonkilencediket előnyösebbnek tartják.

- A feleségemmel a tizennegyedik emeleten laktunk a nász- utunk során. Szeretnénk ugyanoda kerülni. A kedves emlékek miatt - tette hozzá. - Biztosan megérti.

Az alkalmazott nem értette. A Fülöp-szigeteki lány tizenkét órás műszakban dolgozott, és a Deira negyedben lakott nyolc másik lánnyal együtt egy egyszobás lakásban. Szerelmi élete abból állt, hogy részeges tapogató kezét kellett eltolnia magától, és el kellett utasítania az erőszakos férfiakat, akik úgy gondolták, Dubaj virágzó éjszakai életében folytat kiegészítő

tevékenységet. Megnyomott néhány billentyűt a számítógépen, és úgy tett, mintha mosolyogna.

- Történetesen - mondta - vannak szabad szobáink a tizennegyedik emeleten. Emlékszik, melyikben laktak a nászútjuk során?

- Azt hiszem, az 1437-esben.

A lány elszontyolodottnak tűnt.

- Az a szoba éppen foglalt, Mr. Colvin. Viszont üres a mellette lévő lakosztály és a folyosó másik oldalán lévő is.

- Akkor a szemben levőt veszem ki.

- Egy kicsit többbe kerül.

- Nem gond - mondta az orosz.

- Szeretném látni a felesége útlevelét is.

- Ő csak holnap csatlakozik hozzám.

- Majd szóljon, hogy jelentkezzen be, amikor megjön.

- Ez lesz az első - felelte a férfi.

- Kér segítséget a csomagjához?

- Köszönöm, de magam is elboldogulok.

A lány adott neki két elektronikus szobakulcsot, és a megfelelő liftre mutatott. Ahogy ígérték, a szoba közvetlenül az 1437-essel szemben volt. Amikor belépett, azonnal bekapcsolta a „Ne zavarjanak!” jelzést, és duplán bezárta az ajtót. Ezután kinyitotta a bőröndjét. Néhány, csicseriborsó és kömény szagától bűzlő ruhadarab volt benne. Tartozott még hozzájuk egy 9

milliméteres Beretta, egy 0.45-ös Glock, két injekciós tű, két ampulla szuxametónium-klorid, egy laptop, valamint egy titkos felvételek készítésére alkalmas, nagy felbontású kamera. A kamera érzékelőjét az ajtó aljára erősítette, és összekapcsolta a számítógéppel. A látószög beállítása után megtöltötte az injekciós tűket szuxametónium-kloriddal, a pisztolyokba pedig töltényeket rakott. Ezt követően leült a számítógép elé, és várt.

A következő negyvenöt percben olyan képet kapott a Burdzs al-Arab életéről, amit nem látni az internetes oldalakon vagy a fényes papírra nyomott ismertetőkön. Agyonhajszolt szobapincérek. Fáradt szobalányok. Egy etióp dada egy hisztis kisgyerek kezét fogja. Egy ausztrál üzletember kart karba öltve sétál egy ukrán prostituálttal. Végül pontban tízkor megpillantott egy szép arab nőt, aki testőre kíséretében kilépett az 1437-es szobából. Amikor a nő és a testőr elment, széles vállú férfi hajolt ki az ajtón, és mindkét irányban szétnézett a folyosón. Fehér kandúr a és gutra. Színes lencséjű, aranykeretes szemüveg. Gondosan nyírt szakáll, ezüstös foltokkal az áll körül. Az orosz felvette a Glockot, az embert megállító fegyvert, és nyugodt mozdulatokkal csőre töltötte.

59. Burdzs al-Arab Szálloda, Dubaj

Nadia al-Bakari távozott a Burdzs al-Arabból, ám ennek részleteit nem Gabriel és csapata intézte, hanem Manszúr, az AAB utazásokat szervező csoportjának vezetője. Neki semmit nem kellett összeszednie, mert erről maga Manszúr gondoskodott. Számlákat sem kellett fizetnie, mert azokat már elküldték az AAB párizsi központjába. Nadiának nem volt más dolga, mint kísétálni a Burdzs kocsibejárójához, ahol a főkapunál már ott várakozott az autója. Beszállt a hátsó ülésre, és arra kérte a sofőrt meg Rafik al-Kamált, hogy egy darabig teljesen magában lehessen az első és hátsó üléseket elválasztó üvegfal mögött. Amikor magára maradt, készülékének memóriájából hívott egy számot Gabriel jelentkezett azonnal, arab nyelven.

- Mondja el, hogy néz ki.

- Fehér kandurci. Fehér gutra. Színezett lencséjű, aranykeretes szemüveg. Gondosan nyírt szakáll, egy kis szürkével.

- Jól csinálta, Nadia. Menjen a repülőtérre! Térjen haza!

- Várjon! - kiáltott fel a nő. - Van még valami, amit el kell mondanom.

Bár Nadia nem tudta, Gabriel az előcsarnokban ült, és úgy nézett ki, mint aki dolgozni, nem pedig üdülni jött Dubajba, ami történetesen meg is felelt az igazságnak. Egy laptop volt előtte az asztalon. Fülén felcsatolható mobiltelefon, amely rádióként is funkcionált. Ezzel értesítette nagy területen szétszórt csapatát, hogy az akcióban éppen most jelentkezett az első

nehézség.

Nadia a készülékével kopogott az ablakon, és jelezte, hogy indulhatnak. Pár másodperccel később, amikor a Burdzsot a szárazföldről elválasztó töltésen haladtak, Rafik al-Kamál megkérdezte.

- Van valami, amiről tudnom kellene?

- Erre a találkozóra sosem került sor.

- Milyen találkozóra? - kérdezte a testőr.

Nadia megeresztett egy mosolyt.

- Mondja meg Manszúrnak, hogy úton vagyunk a repülőtérre. Mondja meg neki, hogy próbálja előbbre hozni a felszállási engedély időpontját, ha lehet. Szeretnék minél előbb visszajutni Párizsba.

Al-Kamál elővette telefonját, és tárcsázott.

- Lehet, hogy Allah valóban az ő oldalán áll - mondta Adrián Carter. Hitetlenkedve meredt Gabriel legújabb dubaji üzenetére. Az állt benne, hogy Málík al-Zubair, a terror mestere éppen indulni készül a Burdzs al-Arab- ból, négy hasonmásától közrefogva.

- Attól tartok, hogy Istennek ehhez vajmi kevés köze van - mondta Navot. - Málík már évek óta kíséri figyelemmel a világ legjobb titkosszolgálatainak észjárását. Tudja, mik a játékszabályok.

Navot Samronra nézett, aki öreg öngyújtóját forgatta idegesen az ujjai között.

Két fordulat jobbra, kettő balra...

- Négy járművünk van a szálloda mellett - mondta Navot. - Akciós szabályaink értelmében ez egy autó követéséhez elég... legfeljebb kettőéhez. Ha öt egyformán öltözött ember száll be öt különböző autóba... - Nem folytatta. - Elkezdhetünk gondolkodni, hogyan hozzuk ki őket, főnök.

- Nagyon sok munkánkba került, hogy Dubaj földjére vigyünk egy csapatot ma éjszakára, Uzi. A legkevesebb, amit tehetünk értük, hogy elég időt hagyunk nekik Málík arcába nézni.

Rápillantott a Rasídisztán egyik falán parázsló fénynyel világító órák sorára, és megkérdezte:

- Mi van Nadia repülőgépével?

- Üzemanyaggal feltöltve, és felszállásra kész. Személyzetének többi tagja éppen most száll be.

- És hol van a show sztárja ebben a pillanatban?

- Északkeletre tart a Zájid sejk úton, óránként hetvenöt kilométeres sebességgel.

- Láthatom?

Carter felvett egy telefont. Pár másodperccel később hunyorgó piros fény jelent meg a fali monitorok egyikén, Dubaj utcáinak térképén északkeleti irányba mozogva. Samron izgatottan forgatta az öngyújtóját, miközben a jel kitartó haladását figyelte.

Két fordulat jobbra, kettő balra...

Az első Rangé Rover Nadia távozása után két perccel jelent meg a Burdzs al-Arab kocsibejárójánál. Hamarosan egy második is megérkezett, mögötte pedig egy Mercedes GL és egy pár GMC Denali. Gabriel bekapcsolta titkos rádióját, de Mihail jelentkezett előbb.

- Most hagyják el a szobát - mondta.

Gabrielnek kérdeznie sem kellett, hányan. A válasz a kocsibejárón látszott. Öt luxusterepjáró öt ember számára. Gabrielnek el kellett döntenie, az öt közül melyik Máliké, mielőtt bármelyikük kilép a szállodából. Erre csak egy mód van. Kiadta az utasítást.

- Öten vannak, én pedig egyedül - válaszolta Mihail.

- Minél tovább beszélsz, annál nagyobb az esély, hogy elveszítjük őket.

Mihail minden további nélkül befejezte a beszélgetést. Gabriel lepillantott a számítógépére, hogy ellenőrizze Nadia tartózkodási helyét.

Félúton volt a repülőtér felé.

Mihail gondosan bezárta a szobát, és kilépett a folyosóra. A Glockot a hangtompítóval a nadrágja derekába dugta. A megtöltött injekcióstű kabátja külső zsebében lapult. Jobbra nézett, és azt látta, öt, fehér kandurát és gutrát viselő férfi fordul be a sarkon a liftajtóhoz. Pár másodpercig szokványos léptekkel ment, de a tempót felgyorsította, amikor meghallotta a lift érkezését jelző hangot. Mire elérte a liftajtót, az öt férfi már beszállt, és a csillogó, aranyszínű ajtók is záródtak. Még benyomakodott, valamit mormolt mentegetőzésképpen, és megállt a lift elején, miközben az ajtó bezáródott. Az ajtó üvegében öt egyforma férfit látott. Öt egyforma, szürkével pettyezett szakáll. Öt egyforma, aranykeretes szemüveg. Öt egyforma nyom a homlokon, amit az imaszőnyeg hagyott, és nemrég egy kicsit begyulladt. Egy különbség volt köztük. Négy férfi egyenesen Mihailt nézte. Az ötödik, úgy tűnt, a cipőjén vizsgál valamit. Málík...

Huszonkét emelettel feljebb Samír Abbász, a globális dzsihádmozgalom adománygyűjtője még valami munkát fejezett be a TransArabia Bank számára, amikor kopogást hallott az ajtón. Már várta; az egyiptomi azt mondta, küld valakit, amikor a Nadiával folytatott találkozó véget ér. Úgy látszik, nem egy, hanem két embert küldött. Az Emírségek lakóinak módjára öltöztek, de kiejtésük alapján jordániaiak. Abbász habozás nélkül beengedte őket.

- Jól ment a találkozó? - kérdezte.

- Nagyon jól - válaszolta az idősebb. - Al-Bakari kisasszony beleegyezett, hogy újabb felajánlást tegyen ügyünk támogatására. Néhány apróbb részletet kell megbeszelnünk önnel.

Abbász megfordult, hogy bevezesse őket a fotelekhez. Csak mikor megérezte nyakán a szorítóvasat, akkor döbbsen rá tévedésére. Mivel nem kapott levegőt, és egy hangot sem tudott kiáltani, kétségbeesetten markolta a bőrébe mélyedő vékony drótot. Az oxigénhiány gyorsan elfogyasztotta erejét, és csak színlelni tudta az ellenállást, amikor a két férfi arccal lefelé a padlóra nyomta. Abban a pillanatban Abbász érezte, hogy valami a nyakába mélyed, és rájött, hogy le akarják vágni a fejét. A hitetleneknek, a fogadalomszegőknek és a dzsiháid ellenségeinek ez a büntetésük. Samír Abbász egyik csoportba sem tartozott. Hívó volt, titokban Allah hadseregének katonája. Egy pillanattal később azonban általa nem értett okok miatt sahíd lesz belőle.

A sors könyörűlete folytán Abbász kezdte elveszíteni az eszméletét. A zürichi lakás kamrájában elrejtett pénzre gondolt, és remélte, Johara és a gyerekek egy nap megtalálják.

Ezután sikerűlt magát rávennie, hogy elernyedjen, és fogadja el Isten akaratát.

A kés párszor még hevesen lesűjtött. Abbász vakító fehér fényt látott, amit már a Paradicsom fényének velt. Ezután a fény kialudt, és többé nem látott semmit.

60. Burdzs al-Arab Szálloda, Dubaj

A lift kétszer állt meg a földszintig. Egy leburnult brit nő szállt be a tizenegyedik emeleten és egy kínai üzletember a hetedik. Az új beszállók miatt Mihailnak hátrébb kellett lépnie a fűlkében. Most már olyan közel állt Málíkhöz, hogy kávészagú leheletét is érezte. A Glock megnyugtatóan nyomódott Mihail gerincéhez, de gondolatait a kabátja zsebében rejtőző

injekciós tű foglalta le. Nagy volt a kísértés, hogy Málík combjába döfje. De inkább a kabin tetejét, a karóráját vagy a kijelzőn megjelenő számokat nézte - mindenhová nézett, csak a mellette álló gyilkos arcába nem. Amikor az ajtó végűl harmadszor is kinyílt, követte a brit nőt és a kínai üzletembert a bár felé.

- Balról a második - mondta telefonjába.

- Biztos vagy benne?

- Annyira, hogy már most lecsaphatok, ha akarod.

- Ne itt.

- Ne hagyjátok elmenni! Most intézzétek el, amíg esélyűnk van rá.

Gabriel befejezte a beszélgetést. Mihail bement a bárba, lassan tízig számolt, és kísétált.

Gabriel felvette a laptopját, és gyors franciasággal telefonbeszélgetést színlelt, amikor Málík és négy társa fehér köntösben keresztűllibegett az előcsarnokon. Kint udvariasan megcsókolták egymást, és látványosan kezét ráztak, majd külön-külön az ott várakozó terepjárók felé indultak. A megtévesztés utolsó eleme dacára Gabriel gond nélkül figyelni tudta Málíkot, aki beszállt az egyik Denali hátsó ülésére. Amikor az öt autó elment, két Toyota Land Cruiser foglalta el a helyűket. Mihailnak sikerűlt enyhén unott arccal elhaladnia a szállodai sofőr előtt, és beszállt az első jármű vezető melletti

ülésére. Gabriel a második autóba szállt.

- Kapcsold be a biztonsági övet! - mondta Chiara, miközben gázt adott. - Itt az emberek örült módon vezetnek.

A hír, hogy Málík a Cég megfigyelése alatt áll, dubaji idő szerint 10:12-kor ért a Rasídisztánba. A kis létszámú hivatalos személyzet rövid ujjongással fogadta, nem így a helyiség közepén lévő fülkében számítógépe fölé görnyedő három mesterkém. Samron különösképpen bosszúsnak tűnt, ahogy a Zájid sejk úton haladó, hunyorgó vörös fényt nézte.

- Olyan érzésem van, hogy jó ideje nem hallunk már semmit Samír Abbász barátunkról - mondta tekintetét még mindig a fali képernyőre szegezve.

- Fel lehetne hívni a mobiltelefonján egy olyan számról, amelyet ismer?

- Bármilyen konkrét javaslat? - kérdezte Carter.

- Legyen a feleségéé - mondta Samron. - Samírt családszeretőnek tartottam.

- Már múlt időben beszélsz róla.

- Tényleg? - kérdezte Samron szórakozottan.

Carter ránézett az egyik technikusra, és azt mondta:

- Legyen így!

Dubaj lakosai nem tartoznak a világ leggazdagabbjai közé, de a statisztikai adatok szerint a legrosszabb vezetők között ott vannak. Az Emirátusokban kétpercenként történik ütközés - másik autóval, tárggyal vagy gyalogossal -, naponta átlag három ember halálát okozva. A hétköznapi vezető szerint semmi rossz nincs abban, ha csúcsforgalomban több sávon vág át hirtelen, vagy százhatvan kilométeres sebességgel tapad rá az előtte haladó kocsira, és közben mobiltelefonján beszél. Ezért csak kevesen figyeltek fel a nagy sebességgel történő üldözésre, amely kevéssel este tíz után történt a Dzsebel - Ali kikötő felé vezető úton.

Az út mindkét irányban négysávos volt, középen füves résszel és jelzőtáblákkal, amelyeket a legtöbb helyi lakos nem vett figyelembe. Gabriel a kartámaszba kapaszkodott, miközben Chiara ügyesen kormányozta a nagy Land Cruisert a többi kocsis áradatában. Csütörtök este, a muszlim világban a hétvége kezdetén a forgalom az átlagosnál is nagyobb volt.

A hatalmas luxusterepjárók inkább számítottak megszokott látványnak, mint kivételnek. Legtöbbjüket szakállas, fehér kandúr át és gutrát viselő férfiak vezették.

Málík konvojának öt autója mintha fogócskát játszott volna az úton. Hirtelen kitérőket tettek, cikáztak, és a reflektort villogtatták a lassabban haladó járművekre, hogy húzódjanak félre - Dubaj kaotikus forgalmának szabályai szerint. Chiara és az üldöző csapat másik három vezetője mindent megtett, hogy ne szakadjanak le. Veszélyes vállalkozás volt. Az utakon uralkodó törvénytelenység ellenére az

Emirátusok rendőrsége nem kezeli barátságosan a külföldieket, akik balesetet szenvednek. Málík ezt természetesen tudta. Gabriel azon tűnődött, mi mást tudhat még Málík. Aggódni kezdett, hogy a jól kidolgozott biztonsági intézkedések nemcsak a szokásos elővigyázatosság céljait szolgálják, és Málík, mint általában, egy lépéssel ellenségei előtt jár.

Közeledtek a Dzsebel-Ali kikötőhöz. Elszáguldottak a ragyogó Ibn Battúta szórakoztatópark és bevásárlóközpont, majd egy sólepárló telep mellett: dubaji pillanatfelvétel. Gabriel szinte fel sem figyelt a látnivalókra. Az úton közvetlenül előttük zajló, gondosan megkomponált mutatványt nézte. A négysávos út mindegyik sávját elfoglalta egy-egy terepjáró, teljesen kizárva az előzés lehetőségét. Csökkentették a sebességüket, és a forgalom blokkolásának taktikáját alkalmazták. Az ötödik, a Málíkot szállító Denali erősen gyorsított.

- Meglóg, Chiara. Elébük kell kerülnöd.

- Hogyan?

- Találj rá módot!

Chiara erősen balra húzódott. Utána jobbra. Egy terepjáró mindig előtte volt, lezárva az utat.

- Törj át köztük!

- Gabriel!

- Törj át!

Chiara megpróbálta. Nem lehetett átjutni.

Dzsebel-Ali vámszabad területének végéhez közeledtek. Mögötte a sivatag húzódik, elválasztva Dubajt Abu-Dzabi emirátusától. Gabriel már nem látta Málík Denaliját; nem volt más, mint távoli csillag a piros helyzetjelző fények galaxisában. Közvetlenül előttük egy jelzőlámpa zöldről sárgára váltott. A négy terepjáró azonnal lassított, amire bizonyára még nem volt példa Dubajban, és megállt. Amikor a többi autó dudálni kezdett, Málík egyik hasonmása kiszállt, egy hosszú pillanatig Gabrielre bámult, majd mintha kés lenne, hüvelykujját végighúzta a torka előtt. Gabriel rádión gyorsan névsorolvasást tartott a csapatában, és megbizonyosodott, hogy mindannyian biztonságban vannak. Ezután Nadia telefonját hívta. Hiába.

61. DUBAJ

Az AAB Holdings tulajdonában és használatában lévő Boeing Business Jet aznap este 10:40-kor szállt fel Dubaj repülőtéréről. Minden jel azt mutatta, hogy Nadia al-Bakari, a vállalat elnök asszonya nincs az utasok között.

Készüléke este 10:14-kor fejezte be az adást, amikor autója a Dubaj-öblön átment, és utána már semmilyen jelet nem adott. Az adás megszakadása előtti pillanatokban barátságosan beszélgetett Rafik al-Kamállal. Az eszköz által közvetített utolsó hang egy tompa puffanás volt, ami bármi lehetett, haláltusától a telefon kijelzőjéig, amit Nadia gyakran ütögetett a mutatóujjával utazás közben. A kézitáskájában és ruhájában elrejtett adók a jelek megszűnése pillanatában jóval a Burdzs al-Arabban lévő vételi eszközök hatósugarán túl voltak, így semmi információt nem adhattak a történetekről.

Egyedül a GPS-jelzőfények világítottak tovább. Végül ezek haladása is megszűnt a Dubaj-Hatta út egy üres telkén, nem messze a pólóklub épületétől. Gabriel a Chanel kosztümöt este 10:53-kor találta meg, az órát pedig pár perccel később. Odavitte a Land Cruiserhez, és a lámpa fényében megvizsgálta őket. A kosztüm anyaga több helyen elszakadt, a nyakrészen pedig vérfoltok voltak. Az óra kristályát összetörték, de a hátlapon lévő szöveg teljesen olvasható maradt. Sikeres jövőt, Thomas.

Azt mondta Chiarának, hogy induljon vissza a szállodába, majd saját telefonján üzenetet küldött Langleybe. A válasz két perccel később érkezett meg. Gabriel magában átkozódott, miközben olvasta.

- Mi van benne?

- Azt akarják, hogy azonnal induljunk a repülőtérre.

- És mi lesz Nadiával?

- Nadia nem létezik - mondta Gabriel, s a kabátzsebébe süllyesztette telefonját. - Legalábbis Langley és Samron számára nem. Többé már nincs.

- Akkor hagyjuk itt? - kérdezte Chiara dühösen, az utat nézve. - Ezt akarják? Használjuk a pénzét, a nevét, utána pedig odadobjuk a farkasoknak? Tudod, mit tesznek majd vele?

- Meg fogják ölni - mondta Gabriel. - És még a tisztességes halál méltóságát sem kaphatja meg. Nem így intézik az ügyeiket.

- Esetleg már meg is halt - mondta Chiara. - Talán ezt próbálta értésünkre adni Málík barátja.

- Előfordulhat - értett egyet Gabriel - de nem tartom valószínűnek. Nem vették volna le a ruháját és az ékszereit, ha gyorsan akarnak végezni vele. Arra lehet következtetni, hogy vallatni akarják, és ez érthető is. Voltaképpen miatta vesztették el a hálózatukat.

Gabriel készüléke újra jelzett. Ismét Langleyből küldtek üzenetet, és visszaigazolást kértek, megkapta-e az utasítást az akció megszakítására. Gabriel nem törődött vele, és mogorván nézte a pénzügyi negyed fényeit.

- Tehetünk bármit érte? - kérdezte Chiara.
- Úgy gondolom, ez kizárólag Máliktól függ.
- Málik szörnyeteg. És biztos lehetsz benne, hogy tudja, itt vagy Dubajban.
- Még szörnyekkel is lehet alkudozni.
- De nem a dzsihádistákkal. Velük reménytelen.

Chiara kis ideig csendben ült a kormánynál, egyik keze a volánon, a másikkal pedig Nadia véres ruháját gyűrögette. - Tudom, ígéretet tettél neki - szólalt meg végül -, de nekem is.

- Hagyjam meghalni, Chiara?
- Isten ments!
- Mit akarsz, mit csináljak?
- Miért én hozzam meg ezt a döntést?
- Mert egyedül te vagy rá képes.

Chiara tovább markolászta Nadia kosztümjének anyagát, és arcán könnyek csorogtak. Gabriel megkérdezte, átvegye-e a vezetést. A nő mintha nem is hallotta volna.

Gabriel üzenete harminc másodperccel később jelent meg a Rasídisztán kijelzőin. Samron megrökönyödve nézte. Utána Langley drákóian szigorú, a dohányzást tiltó szabályai ellenére rágyújtott, és azt mondta:

- Talán ideje lenne pár madarat az égre és néhány bakancsot a terepre vinni.

Carter és Navot válaszképpen egyszerre nyúlt a telefonjáért. Pár percen belül a madarak felszálltak egy titkos bahreini bázisról, a bakancsokat pedig feltűnés nélkül vitték a Perzsa-öböl fekete vizén Dzsebel-Ali partja felé.

Mire Gabriel és Chiara visszaért a szállodába, a csapat többi tagja már a sietős, de alapos evakuációt végezte. Samron üzenete után láttak hozzá, az irányítást pedig Thomas Fowler, a Rogers & Cressey befektetéskezelő cég új partnere végezte. A szálloda vezetői úgy hitték, a gyors távozás Mr. Fowler egyik alkalmazottjának hirtelen rosszulléte miatt vált szükségessé. A dubaji repülőtér kiszolgálói is ugyanezt az információt kapták. Már javában végezték Mr. Fowler magángépének előkészítését az éjjel két órás induláshoz. A légénységgel közölték, hogy nem kell késésre számítani.

A helyzet sürgőssége ellenére a csapat teljes mértékben megtartotta az akciós fegyelmet a szállodában. A vélhetően mikrofonokat rejtő helyiségekben csak álneveket használva, főként üzleti kérdésekről és pénzügyekről beszéltek. Egyedül bánatos arckifejezésük árulta el a gyötrelmet, amelyet mindannyian éreztek, és csak a hüppe biztonságában mertek az igazságról beszélni. Az

uralkodó lehallgató készülékei elől védetten Gabriel rövid beszélgetést folytatott Samronnal és Navottal. Csapatának tagjaival is elbeszélgetett szemtől szemben.

A legtöbb párbeszéd üzleti jellegű volt; néhány inkább vita. Chiara lépett be hozzá utoljára. Miután kettesben maradtak, emlékeztette a férfit arra a délutánra, amikor a Zürichi-tónál lévő

titkos házban szeretkeztek, és a teste olyan meleg volt, mintha lázas lenne. Ezután még utoljára szájon csókolta, majd összeszedte a csomagjait, és kiment az előcsarnokba.

Samron mindig is úgy gondolta, a karriereket nem annyira az elért sikerek, hanem inkább az átvészelt bajok határozzák meg.

„Akármilyen buta futhat győzelmi kört - tette egyszer az emlékezetes megjegyzést egy előadáson -, de csak az igazán nagyszerű ügynök tudja megőrizni nyugodt arckifejezését és álcázását, amikor a szíve szakad meg." Ha ez tényleg így van, Samron a nagyszerűség remek példáját láthatta volna aznap éjszaka, amikor Gabriele! legendás csapata kivonult a Burdzs al-Arab Szállodából, és a repülőtér felé indult. Egyedül Chiara látszott zaklatottnak, mert tényleg majd a szíve szakadt meg, de azért is, mert ő vállalkozott a súlyosan beteg alkalmazott szerepének eljátszására. A vezetőség gyógyulást kívánt neki, miközben besegítették a szállodai limuzin hátsó ülésére. Mr. Fowler busás borraivalót adott az ajtónállóknak, majd ő is beszállt.

Ugyanazon az úton haladtak, mint amelyiken kicsit korábban Nadia, de gond nélkül megérkeztek a repülőtérre. Az útlevelek futó ellenőrzése után úgy döntöttek, hogy azonnal beszállnak a repülőgépbe, és nem töltenek időt a fényűzően berendezett VIP-váróteremben. Mivel egy felszállást töröltek, a vártnál is korábban indulhattak, és egy-harmincre már a Rabel-Háli fekete pusztasága fölött repültek.

A csapat két tagja hiányzott. Mihail éppen a Dzsebel-Alitól nyugatra fekvő, elhagyatott tengerpart felé haladt; Gabriel pedig Dubaj Deira néven ismert régi negyedébe. A Toyota Land Cruisert a földnyelv mellett állította le, majd gyalog ment a Gold Szúk melletti kopott kis bérházhoz, és felsietett a csicseriborsótól és köménytől bűzlő lépcsőházban. A lakásban leült a hámló festékű konyhaasztalhoz, és telefonjának kijelzőjét nézte. A várakozás ideje alatt gondolatban újra lejátszotta az akciót. Valahol valami kiszivárgott, vagy árulás történt. Meg fogja találni a felelőst. Utána pedig megöli.

Újabb húsz perc telt el, mire Mihail meghallotta fülhallgatójában a recsegő hangot. Egy-két szót mondott, többet nem. Ennek ellenére felismerte. Sokszor hallotta már korábban -

Gáza poklaiban, Dél-Libanon hegyei közt vagy Jerikó, Náblusz és Hebron sikátoraiban. Kétszer felvillantotta a reflektort, kis időre megvilágítva a krétafehér tengerpartot, és idegesen dobolt ujjaival a kormánykeréken, miközben egy teljesen fekete Zodiac gumicsónak kifutott a partra. Négy férfi ugrott ki belőle, mindegyiknél vízhatlan táska. Úgy néztek ki, mint az arabok.

Úgy mozogtak, mint az arabok. Valami illatszert használtak, hogy még a szaguk is olyan legyen, mint az araboké. Ám nem arabok voltak, hanem a Szajeret Matkal rohamegység tagjai. És egyikőjük, Joáv Savír, Mihail korábbi parancsnoka.

- Régen találkoztunk - mondta Joáv, amikor beszállt a vezető melletti ülésre. - Mi történt?

- Elvesztettünk egy nagyon fontos embert.
- Mi a fickó neve?
- Nőről van szó - mondta Mihail. - A neve Nadia.
- Ki fogta el?
- Málík.
- Milyen Málík?
- Az egyedüli Málík, aki számít.
- A francba!

A Sajbai hatalmas olajfűró létesítmény fényei zöld zsarátnokként izzottak a Rasídisztán fali képernyőin. A képet élőben közvetítette egy pilóta nélküli Predator repülőgép, amelyet most Langley személyzete irányított. Carter utasítására a gép kelet felé tartott a Szaúd-Arábia és az Emírátságok határán sorakozó oázisok fölött, majd a főutat követte vissza Dubaj városa felé, miközben éjjellátó és hőérzékelő kamerái az élet valami jelét keresték a sivatag talaján, ahol általában ilyen nincsen. Amikor a Predator a Dzsebel-Ali kikötő felé közeledett, kamerái kis időre egy Zodiac gumicsónakra irányultak, amely a nyílt tenger felé tartott, benne egyetlen emberrel. A Rasídisztánban senki nem figyelt rá különösebben, mert épp egy olyan beszélgetést hallgattak, melyet Gabriel telefonja közvetített. A számítógépek felismerték a hívó számát. A hangját úgyszintén. Málík al-Zubair volt. Az egyedüli Málík, aki számít.

62. Deira, Dubaj

- Meglep, hogy felvette. Talán mégis igaz, amit mondanak magáról.
- Micsodát, Málík?
- Hogy bátor. Hogy tartja a szavát. Én viszont továbbra is kételkedem. Még nem találkoztam zsidóval, aki ne lenne gyáva és hazug.
- Nem is tudtam, hogy Zarka zsidó népessége ilyen nagyszámú.
- Szerencsére nincsenek zsidók Zarkában, csak a zsidók áldozatai.
- Hol van ő most, Málík?
- Kicsoda?
- Nadia - felelte Gabriel. - Mit csinált vele?
- Miből gondolja, hogy nálunk van?

- Mert ezt a telefonszámot csak egy helyről szerezhette meg.
- Okos zsidó.
- Engedje el!
- Pillanatnyilag nincs abban a helyzetben, hogy követelésekkel álljon elő.
- Semmit nem követelek - mondta Gabriel nyugodtan. - Csak kérem, hogy engedje el.
- Emberbaráti gesztusként?
- Hívhatja, ahogy akarja. Csak tisztességesen járjon el!
- A szeme láttára ölte meg az apját, és engem kér, hogy tisztességesen járjak el?
- Mit akar, Málík?
- Azt követeljük, hogy engedjék szabadon az összes testvérünket, akiket az amerikaiak és szövetségeseik tartóztattak le a maga kis megtévesztési manővere után. Ráadásul azt is követeljük, hogy bocsássák el a Guantánamói-öbölben illegálisan fogva tartott testvéreinket.
- Nem palesztin fegyenceket? Csalódtam magában.
- Nem akarunk beavatkozni az önök és a Hamász között folyó tárgyalásokba.
- Valami realisabbat kérjen, Málík... valami olyasmit, amit teljesíteni is tudok.
- Soha nem tárgyalunk terroristákkal. Engedjék ki a testvéreinket, és mi is elengedjük a kémjét, további bántódások nélkül.
- Mit csináltak vele?
- Biztosíthatom, hogy semmit ahhoz a fájdalomhoz képest, amit testvéreink naponta elszenvednek Kairó, Ammán és Rijád kínzókamráiban.
- Nem olvasta az újságokat, Málík? Az arab világ nagy változáson megy keresztül. A Szaúd-ház alapjai inognak. Jordánia kis hásimita királya halálra rémült. Az arab világ civilizált lakói pár hónap alatt többet értek el, mint amit az al-Káida és a hasonszörűek többévnnyi értelmetlen mészárlással meg tudtak valósítani. Az idejük lejárt, Málík. Az arab világ már nem akarja magukat. Engedjék el a nőt!
- Félek, nem tehetem, Allon. - Hosszabb ideig csendben volt, mintha azon töprengene, hogyan juthat ki a zsákutcából, ahová beszorította magát. - Van viszont egy másik lehetőség.

Gabriel Málík utasításait hallgatta. Ugyanígy tett Samron, Navot és Adrián Carter is.

- Mi van akkor, ha nem fogadjuk el? - kérdezte Gabriel.

- Akkor a nő a hit megtagadásáért járó hagyományos büntetést kapja. De ne aggódjon! Az interneten megnézheti a halálát. A jemeni fel akarja használni a felvételt a toborzáshoz, hogy pótolni tudjuk a harcosokat, akiket miatta veszítettünk el.

- Bizonyítékra van szükségem, hogy még él.

- Attól tartok, meg kell bennem bíznia - mondta Málík. Ezután a vonal megszakadt.

Gabriel telefonja pár perc múlva megszólalt. Adrián Carter hívta.

- Még mindig az Emirátusokban van, ez biztos.

- Hol?

- A Nemzetbiztonsági Ügynökség még nem találta meg a háromszögelés módszerével, de úgy gondolják, hogy a nyugati sivatagban lehet, a Liva oázis mellett. Van egy madarunk a terület fölött, és két másik is arrafelé tart.

Gabriel kivett egy kis eszközt utazótáskája egyik belső rekeszéből. Akkora volt, mint egy átlagos méretű tabletta, egyik oldalán miniatűr kapcsolóval. Ezt megnyomta, és megkérdezte:

- Látjátok a jelet?

- Megvan - mondta Carter.

Gabriel lenyelte az eszközt.

- Még mindig látjátok?

- Megvan.

- A Halpiacon tíz perc múlva.

- Értettük.

Gabriel még mindig a megtévesztésül alakított személy ruháját viselte. Arra gondolt, valami mást vesz fel, ami jobban megfelel a sivatagban töltött éjszakához, de eszébe jutott, hogy nem lesz rá szükség. Erről fogvatartói gondoskodnak majd. Karóráját betette a táskájába a telefonjával, pénztárcájával, egy fegyverrel és pár sürgősségi aprósággal együtt. Már nem volt nála injekciós tű és szuxametónium-klorid, csak Advil és széntabletta. Elég Advilt tett el, hogy átmenetileg csökkenthesse a következő pár órában rá váró sérülések fájdalmát, és széntablettából is eleget, hogy hatásukra beleinek tartalma egy hónapra betonná keményedjen. Ezután a táskát bezárta a szekrénybe, és elindult a lépcsőn az utcára.

Gabrielnek még hat perce volt, hogy megtegye a rövid sétát a Halpiacig. Az a Dubaj-öböl mellett volt, akárcsak a földnyelv. A késői időpont ellenére fiatal férfiak sétálgattak az éjszakai levegőben a part mentén - pakisztániak, bangladesiek, Fülöp-szigetiek és négy arab, akik viszont egyáltalán nem

voltak arabok. Gabriel egy utcai lámpa alatt állt meg, hogy jól látható legyen, és pár másodperccel később egy Denali terepjáró fékezett közvetlenül előtte. A kormánynál Málík hasonmása ült. Egy másik a hátsó ülésen. Ott volt még Rafík al-Kamál.

Nadia al-Bakari korábbi biztonsági főnöke is.

Al-Kamál intett Gabrielnek, hogy szálljon be, és harminc másodperc múlva ugyancsak al-Kamál mérte rá a első ütést - könyökkel a bordáira, hogy kis híján megállt a szíve. Utána a padlóra nyomták, és addig püföltek, amíg csak erő maradt a karjukban. A szüretnek vége. gondolta Gabriel, miközben kezdte elveszíteni eszmeletét. Itt az ideje a lakmározásnak.

63. Rab-el-Háli sivatag, Szaúd-Arábia

A térképeken az ominózus név, a Rab-el-Háli szerepel, aminek szó szerinti jelentése „üres pusztaság”. A beduinoknak azonban más nevük van rá. Ők úgy hívják: a Homok. Egy akkora területen, mint Franciaország, Belgium és Hollandia együtt, Omántól és az Emirátusoktól nyújtózik Szaúd-Arábián keresztül, és még Jemen bizonyos részein is van belőle. A sosem szűnő szélben homokhegyek vándorolnak megállás nélkül a sivatag felszínén. Néhány helyen ezek a hegyek láncokat alkotva haladnak több száz kilométeren át. Nyáron a hőmérséklet könnyedén felmegy hatvan fok fölé nappal, hogy éjszaka körülbelül harmincnyolc-negyvenre hűljön. Szinte semmi eső nem esik, állat és növény alig van, emberekből pedig csak beduinok, valamint banditák és az al-Káida terroristái, akik szabadon járkálnak át a határokon. A Homokban az időnek nincs sok jelentősége. Még ma is úgy mérik, mennyi kell belőle ahhoz, hogy valaki elérjen a legközelebbi kútig.

A legtöbb szaúdihoz hasonlóan Nadia al-Bakari sem tette be a lábát az üres pusztaságba. A helyzet azonban elrablása után három órával már megváltozott, bár Nadia nem tudott róla. Általános érzéstelenítőt, ketamint kapott, ezért azt képzelte, hogy ifjúkora aranyozott szobáiban kóborol. Rövid időre még apja is megjelent; hagyományos beduinköntöst viselt, és arcán a dühös kifejezés, a dzsuhajman. Testén golyó ütötte lyukak. Ráparancsolt, hogy érintse meg a sebeit, majd leszidta, amiért azzal az emberrel szövetkezik, aki a sebeket ütötte.

Neki is büntetést kell kapnia, mondta, mint ahogy Renát is megbüntették, amiért szégyent hozott a családjára. Isten akarata. Semmit nem lehet tenni ellene.

Abban a pillanatban, amikor apja halálra ítélte, Nadiát olyan érzés fogta el, mintha lassan emelkedni kezdene a tudat magasabb szintjei felé. Az emelkedés lassú volt, mint amikor a bűvár jön fel nagy mélységből. Amikor végre kiért a felszínre, erővel kinyitotta a szemét, és nagy lélegzetet vett. Ezután felmérte, hol van. Oldalán feküdt, egy teveszagú pokrócon.

Csuklóját összekötözték, és vékony, fehér pamutruhát adtak rá. Szinte világított a holdfényben, akár csak a mellette örökődő férfi szalafista szaubja. A férfi tokiját viselt, amelyhez más fejék nem tartozott, és ívtáras géppisztoly volt nála. De a tekintete szokatlanul szelíd volt egy arab férfihoz képest. Akkor Nadia rájött, hogy látta már korábban is. O Ali, Marván bin Tajjib sejk tálibja.

- Hol vagyok? - kérdezte.

A férfi őszintén válaszolt. Nem túl jó jel.

- Hogy van Száfija?
- Jól - mondta a tálib, és a helyzet ellenére elmosolyodott.
- Mikorra várható a baba születése?
- Még három hónap - felelte a férfi.
- Insallah, fiú lesz.
- Az orvosok azt mondják, hogy lányt várhatunk.
- Nem tűnik nagyon csalódottnak.
- Nem vagyok az.
- Választottak már nevet?
- Hanánnak fogjuk hívni.

Arab nyelven ez „könyörület”. Talán mégis van remény.

A tálib a Koránból mormolt idézeteket. Nadia ráhengeredett a pokrócra, és felnézett a csillagokra. Olyan közelinek tündek, mintha karnyújtásnyi távolságra lennének. Csak a Korán mormolása hallatszott és valami távoli zümmögés. Egy pillanatig feltételezte, hogy ez is a szer hatása - vagy talán, gondolta, agyának rendellenes működése. Ezután lehunyta a szemét, megpróbálta kizárni a tálib hangját, és feszülten figyelt. Nem hallucináció, állapította meg. Valamilyen repülőgép. És közeledik.

Az Emirátusok Liva nevű oázisvárosát keskeny, egysávos út kapcsolja össze a Sajbai olajlétesítményekkel Szaúd-Arábiában, a határ másik oldalán. Nadia úgy jutott át a határon mint egyik fogvatartójának leplekbe burkolt, alvó felesége. Gabrielnek is hasonló megaláztatást kellett elszenvednie, de Nadiával ellentétben ő tökéletesen tisztában volt vele, mi történik.

A testét fedő leplek alatt egy dubaji munkás kék overallja volt rajta. Abu-Dzabi egyik sivatagi városkájában, al-Haznában adták rá egy raktárépületben, miután megszabadították saját ruháitól, amelyeket átkutattak, helymeghatározó jeladókat és lehallgató berendezéseket keresve. Másodszor is megverték, és az ütlegek legnagyobb részét Rafik al-Kamáltól kapta.

Gabriel feltételezte, hogy a szaúdi joggal haragszik rá. Gabriel voltaképpen megölte korábbi főnökét, utána pedig beszervezte ügynöknek a főnök lányát. Gabrielt meglepte, hogy al-Kamál is részt vesz Nadia elrablásában. Azon tűnődött, kit képvisel most itt a szaúdi. A terroristákat? Vagy az al-Szaúd családot?

Pillanatnyilag nem számít. Az a fontos, hogy Nadia életben maradjon. Egy utolsó hazugság kell még hozzá. Egy utolsó megtevesztés. A sajbai úton ötlötte ki a hazugságot amíg a kék munkásruha és egy nő

fekete fátyla volt rajta. És utána addig ismételte magában, amíg el nem hitte minden szavát.

Langley hatalmas plazmaképernyőin Gabriel mindössze egy pici hunyorgó zöld fény volt, amely keresztülmege a Rab-el-Háli sivatagon. Öt másik fénypont is villogott Liva oázisvárosánál. Mihail Abramov és a Szajeret Matkal kommandócsapat helyét mutatták.

- Ki van zárva, hogy átjussanak azon a határellenőrző ponton - mondta Carter.

- Ebben az esetben megkerülik - jegyezte meg Samron.

- Kerítés van végig a határon.

- Egy kerítés semmit nem jelent a Szajeret számára.

- Hogyan visznek át rajta egy Land Cruisert?

- Két Land Cruiseriik van - mondta Samron de attól tartok, egyik sem fog átjutni azon a kerítésen.

- Mire gondolsz?

- Várunk, amíg Gabriel mozgása meg nem szűnik.

- És akkor?

- Gyalogolni fognak.

- A Rab-el-Háliban? - kérdezte Carter hitetlenkedve.

- Erre kapták a kiképzést.

- Mi történik, ha belefutnak egy szaúdi járőrcsapatba?

- Akkor, attól tartok, kaddist kell mondanunk a járőrök lelki üdvéért - felelte Samron. - Mert ha Mihail Abramovval és Joáv Savírral találkoznak, nem maradnak életben.

Livában van egy éjjel-nappal nyitva tartó benzinkút, ahol a külföldi munkásokat és teherautó-sofőröket szolgálják ki. A pult mögött az indiai alkalmazott úgy nézett ki, mint aki már egy hónapja nem aludt. Joáv, az arab, aki viszont egyáltalán nem volt arab, egy kisebb hadseregnek elegendő élelmet és vizet vásárolt, valamint pár olcsó gutrát és szellős vászonruhát, melyeket a pakisztániak és bangladesiek viselnek előszeretettel. Azt mondta az indiainak, barátaival pár napot a homokdűnék között kíván eltölteni, hogy Isten és a természet közelségét élvezzék. Az éjszakai alkalmazott felhívta figyelmüket egy különösen lélekemelő természeti képződményre Livától északra, a szaúdi határ mentén.

- De legyenek óvatosak! - mondta. - A környéken hemzsegnak a csempészek és az al-Káida emberei. Nagyon veszélyes.

Joáv megköszönte az indiainak a figyelmeztetést. Utána alkudozás nélkül kifizette a számlát, és kiment a Land Cruiserekhez.

Az indiai javaslata szerint észak felé indultak, de ahogy kiérték a városból, hirtelen délnek vették az irányt. A dűnék rózsaszínűek voltak és magasak, mint a júdeai hegyek. Egy órán át mentek, folyton a kemény homokfelületen maradva, majd megálltak a szaúdi határ közelében. Mivel virradni kezdett, a Land Cruisereket álcahalóval takarták le, és felvették a Livában vásárolt ruhadarabokat. Joáv és a Szajeret többi tagja arabnak tűnt, de Mihail úgy nézett ki, mint egy nyugati felfedező, aki az elveszett várost keresi az arabiai sivatagban. Expedíciója harminc perccel később kezdődött, amikor a Gabriel Allont jelképező zöld fény végül megállapodott a csapattól hatvan kilométerre nyugatra. Táskáikba annyi fegyvert és vizet tettek, amennyit csak elbírtak. Ezután átmásztak a szaúdi határ kerítésén, és megkezdték a gyaloglást.

64. RAB-EL-HÁLI SIVATAG, SZAÚD-ARÁBIA

A sátrat egy hatalmas, lópatkó alakú dűne hasadékaiban állították fel. Beduin szokás szerint fekete kecskeszörből készült, és több, naptól kifakult furgon és dzsip állt körülötte. A bejáratnál pár méterre leplekbe burkolt nők, kezükön hennás tetoválásokkal; kardamommal illatosított kávékat főztek. Úgy tűnt, egyikőjük sem figyel fel a Denali terepjáró hátuljából előkecmergő megvert, kék overallos férfira, aki vacogott a reggeli levegő hidegében.

A dűne hasadékaiban még sötét volt, de pereménél már felderengett a fény, és a csillagok is halványodtak. Al-Kamál ösztökélésére Gabriel bizonytalanul a sátor felé indult. Feje lüktetett, de gondolatai tiszták maradtak. Egy hazugságra összpontosultak. Lassan fogja előadni, mintha mézzel ízesített tortát morzsolgatna. Ellenállhatatlanná teszi magát. Időt szerez Mihailnak és a Szajeret csapatának, hogy tájékozódhassanak a beleiben rejlő eszközökből sugárzott jel alapján. Kirekesztette gondolataiból a helymeghatározó jeladót. Nincs adó, emlékeztette magát. Csak Nadia al-Bakari létezik, a hiteles dzsihádisták igazolásokkal rendelkező nő, akit Gabriel zsarolással vett rá, hogy álljon mellé.

Málik a sátor nyílásában állt. Vakítóan fehér kanduráját szürke száubbal cserélte fel. Lába csupasz volt, de fejét piros kockás gutra fedte. Fenyegetően méregette Gabrielt, mintha azon tanakodna, hová vigye be az első ütést, majd félrehúzódott. Al-Kamál erre nagy erővel Gabriel lapockái közé csapott, amitől ő fejével előre berepült a sátorba.

Úgy látszott, érkezésének nem túl méltóságteljes módja rendkívüli örömet szerez a bent összegyűlteknél. Nyolc férfi ült félkörben, és gyűszű méretű poharakból kardamommal illatosított kávékat ittak. Páran a jemeni férfiak hagyományos, görbe dzsambia törét viselték, de egyikük egy laptop képernyőjére meredt. Arca ismerős volt Gabrielnél, akár csak a hangja, amikor végre megszólalt. Olyan emberé, akinek szájába Allah szép szavakat és ékesszóló nyelvet adott. Rasíd hangja volt.

A fent köröző, pilóta nélküli Predator hőkamerái a kecskeször beduin sátorban lévőket tizenegy, amőbaszerű fénypontként érzékelték. Tőlük távolabb számos más, emberi hőforrás is volt. Négy alak kuporgott egy kis tűz körül. A dűnék között biztonsági őrök alkottak kört. És volt még két alak, körülbelül egy kilométerre a sátortól délre - egyikőjük hanyatt feküdt a sivatagi talajon, a másik pedig keresztbe tett lábbal ült. Ahogy lassan világosodott, Samron megkérdezte Cartert, meg lehet-e nézni a

két alakot a közönséges objektívvel. Még öt perc telt el, mire elegendő volt a fény, de amikor a kép megjelent Langley kivetítőin, meglepően éles volt. Hollófekete hajú, fehér ruhás nőt ábrázolt, aki mellett szakállas férfi örködik, és mintha egy AK-47-es géppisztolyt tartana a kezében. Nem sokkal távolabb, egy nagy dűne másik oldalán hengeres lyukat ástak a sivatag talajába. A lyuk mellett kőhalom.

Amikor a Rasídisztán személyzete lehiggadt, Carter megjegyezte:

- Elképzelhetetlen, hogy Mihail és a Szajeret csapata idejében odaérjen. És ha sikerül is, észreveszik őket.
- Igen, Adrián - mondta Samron. - Ezt én is látom.
- Szeretném felhívni Nábil herceget a belügyminisztériumnál.
- Miért vesztegetnél erre időt?
- Talán tehet valamit, hogy megakadályozza a megölésüket.
- Talán - felelte Samron. - De az is lehet, hogy mindez Nábil műve.
- Gondolod, hogy Nábil adta ki a nőt Rasídnak és Málíknak?
- Nábil szemszögéből eretnek és másként gondolkodó. Hogy lehetne jobb módon megszabadulni tőle, mint átadni a szakállasoknak, hogy végezzék ki?

Carter magában átkozódott. Samron a sivatagi képet nézte.

- A Predatorokon fegyverek is vannak? - kérdezte.
- Hellfire rakéták - felelte Carter.
- Lőttetek már ki egyet is Szaúd-Arábiában?
- Még soha.
- Feltételezem, hogy elnöki jóváhagyásra lenne szükségetek hozzá.
- Jól gondolod .
- Akkor most hívd őt fel, Adrián.

65. Rab-el-Háli sivatag, Szaúd-Arábia

Rasíd úgy kezdte, mintha előadást tartana. Egyszerre volt költő, hitszónok és a dzsihád professzora. Figyelmeztetett, hogy Izrael hamarosan megindul a fáraó egyiptomi rezsimjének útján. Megjósolta, hogy az iszlám jogrendszere, a saría Európában is gyakorlat lesz, akár tetszik az európaiaknak, akár

nem. Kijelentette, hogy az amerikaiak évszázada végleg lezárult, al-hamdu lillah. Nem sok arab kifejezést használt, és ez volt az egyik. A beszéd többi részét kifogástalan angol nyelven mondta. Mintha csak Mohamed vallásának törvényei szerint vett volna nyelvórákat egy amerikai fiattól.

Nem Gabrielhez beszélt, hanem egy háromlábú állványon lévő digitális kamerához intézte szavait. Időnként a hatás kedvéért felemelte hosszú ujját, vagy a híres fogolyra mutatott, aki pár méterrel távolabb ült, és kicsit hunyorgott a két lámpa erős fényében. Gabriel csak elképzelni tudta, hogy a fent köröző Predator milyen képként érzékeli a hőforrásokat. Úgy érezte magát, mintha egy televíziós stúdió dzsihadista változatában ülne, ahol Rasíd alakítja a kérdező riporter szerepét. Málík, a terror mestere lassú léptekkel járkált a kamerák mögött. Ez kapcsolatuk igazi jellege, gondolta Gabriel. Rasíd a televíziós tehetség, Málík pedig a makacs producer, aki a zavaros részletekkel foglalkozik. Rasíd adja az ösztönzést. Málík embereket nyomorít meg és gyilkol, Allah nevében.

Miután Rasíd végre befejezte a nyitómonológót, a délelőtti műsor fő számára, az interjúra tért rá. Először Gabriel nevét kérdezte, és hogy hol lakik. Mikor Gabriel azt válaszolta, hogy Roland Devereaux, Québec, Kanada, Rasídon a hirtelen düh jelei mutatkoztak. Gyerekes nyűgösködés társult hozzá, amit Gabriel szórakoztatónak is tarthatott volna, ha nem görbe dzsambia törökkel állnak mellette férfiak. Rasíd elgondolásai félelmetesek voltak, ám ő maga furcsán veszélytelennek tűnt. Erre a feladatra ott volt Málík.

- Az igazi nevét kérem - szegezte neki a kérdést Rasíd. - Mondja meg a születéskor kapott nevét!

- Ismerik az igazi nevem.

- Akkor miért nem mondja meg? - kérdezte Rasíd. - Szégyelli?

- Nem - felelte Gabriel. - Csak nem használom túl gyakran.

- Mondja meg most!

Gabriel megmondta.

- Hol született?

- A Jizreel-völgyben, Izraelben.

- És a szülei?

- Németországban.

Rasíd ezt egyértelműen valami nagy történelmi bűn bizonyítékeként fogta fel.

- A szülei az úgynevezett holokauszt túlélői? - kérdezte.

- Nem az úgynevezett, hanem a tényleges holokauszt túlélői.

- Izrael állam titkosszolgálatának dolgozik?

- Időnként.
- Gyilkos?
- Kötelességből öltem már embereket.
- Katonának tartja magát?
- Igen.
- Sok palesztint megölt?
- Igen, sokat.
- Büszke rá?
- Nem - felelte Gabriel.
- Akkor miért csinálja?
- A magához hasonlók miatt.
- Az ügyünk igazságos.
- Az ügyük nevetséges.

Rasíd hirtelen idegesnek tűnt. Exkluzív interjúja nem a tervek szerint alakul. Szilárdabb talajt keresett hozzá.

- Hol volt 2006. augusztus 24-én este?
- Cannes-ban - válaszolta Gabriel habozás nélkül.
- Franciaországban?
- Igen, Franciaországban.
- És mit csinált ott?
- Egy akciót felügyeltem.
- Milyen akciót?
- Egy kiválasztott személy meggyilkolását.
- Ki volt a célpont?
- Abdul-Azíz al-Bakari.

- Ki rendelte meg a gyilkosságot?

- Nem tudom.

Rasíd nyilvánvalóan nem hitt neki, de úgy tűnt, nem akar értékes műsoridőt pazarolni régmúlt eseményekre.

- Részt vett a tényleges gyilkosságban? - kérdezte.

- Igen.

- Látta aznap este Nadia al-Bakarit?

- Igen.

- Mikor látta őt legközelebb?

- Decemberben.

- Hol?

- Egy kastélyban, Párizstól északra.

- Mi történt ezután?

Ezután, mondta Gabriel, egy gondosan kidolgozott akcióra került sor, hogy a világ egyik leggazdagabb nőjét zsarolással vegyék rá, álljon az izraeli és amerikai titkosszolgálatok szolgálatába. Egy informátor révén a CIA megtudta, hogy Rasíd kialakulóban lévő hálózata rendkívüli módon igényli az anyagi támogatást. Az Ügynökség pénzt akart adni a hálózatnak, hogy figyelje a pénz útját, amint az különböző üzleti sejteken és csatornákon halad keresztül. Mindössze egy probléma volt. A pénznek olyasvalakitől kellett érkeznie, akiben a terroristák megbíznak. A CIA az izraeli titkosszolgálathoz fordult, hogy van-e valamilyen ötletük. Volt. A megoldás neve Nadia al-Bakari. Az izraeli titkosszolgálat egyik megbízottja kitalált ürüggyel meglátogatta Miss al-Bakarit Párizsban, és egyértelművé tette, hogy az AAB Holdings napjai meg vannak számlálva, amennyiben a nő nem hajlandó az együttműködésre.

- Mi módon akartak ártani a vállalatnak? - kérdezte Rasíd.

- Információk ügyes kiszivároztatásával a médiánál dolgozó barátaink számára.

- Zsidó barátainknak természetesen.

- Hogyne, természetesen.

- A kiszivároztatott információk milyen jellegűek lettek volna?

- Hogy az AAB Holdings dzsihádistá vállalkozás, mint ahogy Nadia apja idejében is az volt.

- Folytassa!

Gabriel eleget tett a kérésnek. A kamera előtt zárkózottnak mutatkozott. Ez is hazugság volt, mint minden szó, amely elhagyta az ajkát. Lassan és nagyon alaposan fűzte őket össze mondatokká. Úgy tűnt, Rasíd minden szóba belekapaszkodik.

- Az előadott történet érdekes - mondta Rasíd -, de attól tartok, nem vág egybe a Miss al-Bakari által előadottal. O azt mondja, saját akaratából segített maguknak.

- Utasítottuk, hogy ezt mondja.

- Fenyegették?

- Folytonosan.

- Honnan volt pénz az akcióhoz?

- Nadia pénze volt.

- Kényszert alkalmaztak, hogy a saját pénzét használja?

- Így van.

- Miért nem használták a kormány pénzét?

- A költségvetés elég szoros.

- Nem találtak egy gazdag zsidót, hogy anyagilag támogassa a vállalkozást?

- Veszélyes lett volna.

Rasíd megvető arccal a kamerába nézett, majd Gabrielre.

- Miss al-Bakari tegnap Dubajba látogatott - mondta egy pillanattal később. - Mi volt a látogatás célja?

- Úgy gondolom, valami jelentős telek- és befektetési ügyletet akart megkötni.

- Az igazi célt kérdezem, Allon.

- Azért küldtük, hogy azonosítsa egy befolyásos aktivistát a hálózatukban.

- Akit le akartak tartóztatni?

- Nem - válaszolt Gabriel. - Meg akartuk ölni.

A hitszónok elmosolyodott. Interjúalánya éppen most tett egy fontos beismerést, aminek segítségével Rasíd ügye világszerte az újságok címlapjára kerülhet.

- Úgy vélem, ez az epizód is pont olyan, mint az úgynevezett terrorellenes küzdelmük. Nem tudnak legyőzni minket, Allon. És akárhányszor próbálkoznak, mindig erősebbek leszünk.

- Nem erősödnek - vágott vissza Gabriel. - Voltaképpen inkább haldokolnak. Az arab világ változik. Az idejük lejárt.

Rasíd mosolya elpárolgott. Olyan hangon szólalt meg, mint amikor egy szigorú tanár dühös a diákjára.

- Allon, egy magafajta nem lehet annyira naiv, hogy azt higgye, a nagy arab ébredés nyugati mintájú demokráciát terem majd a Közel-Keleten. Lehet, hogy a felfordulást a diákok és világi gondolkodásúak kezdték, de a testvéreké lesz az utolsó szó. Mi vagyunk a jövő. Sajnos ezt a jövőt már nem fogja látni. Mielőtt azonban távozik erről a világról, fel kell tennem egy utolsó kérdést. Hajlandó meghajolni az iszlám akarata előtt, és felvenni a muszlim hitet?

- Csak akkor, ha nem ölik meg Nadiát.

- Sajnos ez nem lehetséges. Az ő bűne a magáénál is súlyosabb.

- Akkor zsidó maradok.

- Legyen!

Rasíd felállt. Málík kikapcsolta a kamerát.

A Rab-el-Háli sivatag fényben fürdött, mire az első alakok kijöttek a sátorból. Tízen voltak összesen - öten fehérben, öten feketében. Gyorsan felszálltak a dzsipek és furgonok karavánjára, majd nagy sebességgel körbejárták a tábort, hogy összeszedjék a biztonsági embereket. Egy pillanat múlva már délkeleti irányban haladtak a Homok tengerén át Jemen felé.

- Mibe fogadunk, hogy azok közül a gazemberek közül az egyik Rasíd? - kérdezte Adrián Carter csüggedten.

- Ez is csak azt bizonyítja, hogy oda kellene lőnötök

- mondta Navot.

- A Fehér Ház nem ad rá engedélyt. Szaúdi földön nem. És úgy sem, hogy nem tudjuk pontosan, kik vannak ott.

- Terroristák és terroristák barátai - felelte Samron.

- Lőjete!

- Mi van akkor, ha egyikőjük Gabriel?

- Azt hiszem, ez lehetetlen - mondta Samron.

- Hogy lehetsz benne ennyire biztos? Samron szó nélkül az egyik kijelzőre mutatott.

- Biztos vagy benne, hogy ő az? - kérdezte Carter.

- Ezt a járást bárhol felismerem.

66. RAB-EL-HÁLI SIVATAG, SZAÚD-ARÁBIA

A tálib az óriási, hold alakú dűne lábánál ment. Egyik kezében a géppisztolyát vitte, a másikkal pedig Nadiát vezette, a nő csuklóján lévő kötelet fogva. Amikor megkerülték a dűnét, Nadia megpillantotta a sivatag talajába ásott lyukat. Mellette kövekből rakott piramis. A vakítóan tűző fényben a kövek olyan fehérek voltak, mint a napra kitett csontok. Nadia megpróbált bátran viselkedni; ahogy képzelete szerint Rena is bátor volta halála előtti utolsó pillanatokban. Utána azt érezte, hogy a sivatag forogni kezd vele, és összecsuklott.

- Nem lesz olyan rossz, mint amilyennek gondolja- mondta a tálib, miközben finoman talpra segítette.

- Az első néhány nagy fájdalmat okoz. Utána viszont, insallah, elveszti az eszméletét, és már semmit nem érez.

- Kérem - mondta Nadia -, valami lehetőséget kell találnia, hogy ettől megkíméljen.

- Ez Isten akarata - felelte a tálib. - Semmit nem lehet tenni.

- Ez nem Isten akarata, Ali. Ez gonosz emberek akarata.

- Jöjjön! - mondta a férfi. - Jönnie kell.

- Száfijával is ezt tenné?

- Jöjjön!

- Ezt csinálná vele, Ali?

- Ha megsértené Isten törvényét, nem tehetnék mást.

- És Hanán? Megkövezné a saját gyerekeit?

Erre a tálib nem felelt. Pár lépés után a Koránból mormolt részeket, de Nadia-hoz már nem szólt egy szót sem.

A tornyosuló dűne másik oldalán Gabriel mezítláb lépkedett a homokban, mellette Málík. Még négy férfi vette körbe őket. Hárman Malikkal voltak Dubajban; a negyedik Rafík al-Kamál volt. A testőr kapta a feladatot, hogy vigye a kést, amelyet majd Gabriel kivégzéséhez használnak, és a videokamerát, amellyel az egészet felveszik. Maliknál és a többieknél géppisztoly volt. Régi, szovjet fajta, AK-47-es típus, amelyet pár rijálért Jemen legeldugottabb falujában is lehel kapni. Gabriel, miközben csuklójával óvatosan a rátekert ezüstsínű

szalagot feszítette, azon tűnődött, mennyi esélye van, hogy megkaparintsa az egyik fegyvert. Nem túl sok, gondolta, de lövöldözésben meghalni kétségtelenül jobb, mint lefejezve. Ha már ezen a délelőttön meg kell halnia a Rab-el-Háliban, akkor inkább a saját feltételei szerint haljon meg. És ha teheti, Málík al-Zubairt is magával viszi.

A dűne árnyékából kilépve Gabriel először pillantotta meg Nadiát azóta, hogy a nő elment mellette a Burdzs al-Arab előcsarnokában. Halotti leplébe burkoltan úgy tűnt, szinte megbénítja a félelem. Ugyanígy nézett ki a ritkás szakállú, fiatal dzsihádist is, aki őrködött mellette. Málík odalépett, és ellökte onnan a fiút. Utána megragadta Nadia sötét haját, és Gabriel felé húzta a nőt.

- Nézze, mit tett! - kiáltotta túl Nadia sikoltását. - Ez történik, amikor arra veszik rá népünk tagjait, hogy tagadják meg a hitüket.

- Sosem tagadta meg a hitét, Málík. Engedje el!

- Maguknak dolgozott, ellenünk. Bűnhődni kell. És mivel maga is bűnös, maga fogja dobni az első követ.

- Nem fogom. - Gabriel vizsla tekintettel nézte az eget. Még egy utolsó megtévesztés. Még egy utolsó hazugság. - De maga sem, Málík.

Málík elmosolyodott. Őszintén.

- Ez nem Pakisztán vagy Jemen, Allon. Ez itt Szaúd- Arábia. És az amerikaiak sosem lőnének ki egyetlen Hellfire rakétát sem a nagy szövetséges, a Szaúd-ház területére.

Mellesleg senki sem tudja, hol tartózkodik. Teljesen egyedül van.

- Biztos ebben, Málík?

A férfin látszott, hogy nem. Még mindig Nadia haját tartva a kezében, arcát az ég felé fordította. Így tettek a többiek is al-Kamállal együtt. Ő körülbelül egy méterre lehetett Gabrieltől balra, kezében a késsel és a kamerával.

- Füleljen! - mondta Gabriel. - Hallja? Pont felettünk köröz. Felvételeket készít a kameráival. Engedje el a nőt, Málík. Különbözik mind egy nagy tűzgömbben halunk meg. Maguk a saját istenükhöz kerülnek; Nadia és én a miénkhez.

- Csak egy isten van, Allon. Allah az egyedüli.

- Remélem, igaza van, Málík, mert az istene elé fog kerülni. Mártír akar lenni? Vagy inkább másokra hagyná a mártírszerepet?

Málík félrelökte Nadiát, és hevesen Gabriel feje fele csapott a Kalasnyikovval. Gabriel könnyedén kitért az ütés elől, és félelmetes térdét hirtelen olyan erővel mélyesztette Málík lágyékhajlatába, hogy a férfi elterült a homokban. Ezután kinyújtott karral megpördült, keze akár egy fejsze. A fejsze lesújtott Rafík al-Kamál nyakára, és összezúzta a gégefőt. Gabriel Nadiára nézett, majd a hófehér

kövek halmára. Ezután őrült módjára lengette karját az ég felé, és kiáltozott:

- Lőjete! Lőjete! végre! Málík van itt, a fenébe is! Lőjete!

Adrián Carter befejezte a Fehér Házzal folytatott telefonbeszélgetést, és kezébe temette arcát. Uzi Navot pár másodperccel tovább nézte a képet, majd behunyta a szemét. Egyedül Samron nem fordította el a tekintetét. Voltaképpen az ő hibája. A legkevesebb, amit tehet, hogy végignézi a borzalmat.

Málík félig feltérdelt, és vakon a leejtett Kalasnyikov után tapogatózott. Gabriel pedig még mindig a könyörtelen éggel pörölt. Hallotta a fegyver felhúzószervezetének fémes kattanását, majd látta, ahogy felemelkedik a cső. Utána a szeme sarkából megpillantotta Nadia vakítóan téher halotti leplének szellemserű villanását, ahogy a nő feléje fut. Amikor a fegyver elé ért, két vérvörös virág nyílt ki hirtelen a mellkasán, noha arca furcsán békés volt, amikor rábukott Gabrielre. Málík elrántotta, és a géppisztolyt lefelé fordította, Gabriel arca felé, de mielőtt újra meghúzhatta volna a ravaszt, fél feje felrobbant egy vörös villanással. Még több puskaövés hallatszott, végül egyedül a fiatal dzsihádista maradt állva. Lenézett Gabrielre, arcával eltakarta a napot, majd gyászosan Nadiára pillantott.

- Isten akarata volt, hogy ma meghaljon - mondta -, de legalább nem szenvedett.

- Nem - felelte Gabriel -, nem szenvedett.

- Eltalálták? - kérdezte a fiú.

- Egy helyen - mondta Gabriel.

- Eljönnek magáért?

- Nemsokára.

- Kibírja, amíg megérkeznek?

- Azt hiszem.

- Magára kell hagynom. A feleségem hamarosan szülni fog.

- Fiút vagy lányt?

- Lányt.

- Választottak már nevet?

- Hanán.

- Legyen kedves hozzá! - mondta Gabriel. - Mindig tisztelettel bánjon vele!

A fiú arrébb lépett; a nap újra Gabriel arcába tűzött. Hallotta, ahogy egy motor beindul, majd

megpillantott egy porfelhőt, amely a homoktengerben haladt. Ezt követően csak a sivatag üres némasága volt. Még utoljára integetett az ég felé, hogy jelezze, életben maradt. Aztán lezárta Nadia szemét, és a nő teste mellett zokogott, miközben a test lassan megmerevedett.

IV Az ébredés

67. PÁRIZS - LANGLEY - RIJÁD

Több mint huszonnégy óra tel el, mire az AAB Holdings végre a világ tudomására hozta, hogy elnök asszonya és vezetője, Nadia al-Bakari eltűnt - feltételezhetően elrabolták. A vállalat tájékoztatása szerint eltűnése idején limuzinjával tartott Dubaj híres Burdzs al-Arab Szállodájából a repülőtérre. Két telefonbeszélgetést folytattak az autóból, mindkettőt a régóta a cégnél dolgozó biztonsági főnöke készülékéről. Az elsőben a férfi utasította az AAB utazásokat szervező csoportját, hogy hozzák tizenöt perccel előbbre a vállalati repülőgép indulását, 11:00-ról 10:45-re. Hét perc múlva újra telefonált, hogy Miss al-Bakari beteg, és visszatér a szállodába, hogy ott töltsen az éjszakát. Azt kívánja azonban, folytassa, hogy a személyzet többi tagja a tervezett módon térjen vissza Párizsba. Mondani sem kell, az Emirátusok hatóságai a második hívást felettébb gyanúsának tartották, de még nem tudták eldönteni, hogy a biztonsági főnök is része-e az összeesküvésnek, vagy csak egy újabb áldozat. A testőr is eltűnt, akárcsak az autó sofőrje.

Ahogy számítani lehetett rá, a hír rengéshullámokat indított útjára a már egyébként is ingatag globális pénzügyi piacokon. A részvények árai zuhanni kezdtek Európában, ahol az AAB nagy értékpapír-állománnyal rendelkezett, és a Wall Street forgalma is jelentősen

csökkent. A legnagyobb veszteség mégis Dubajt érte. Miután milliárdokat költöttek számolatlanul egy kép kialakítására, mely szerint ők jelentik a stabilitás oázisát egy viharos régióban, most az emirátus olyan helynek tűnt, ahol még az erősen őrzött milliárdosok sincsenek biztonságban. Az uralkodó rádióüzenetben jelentette ki, hogy városállama biztonságos és nyitott az üzleti vállalkozások számára, de a befektetők ebben már nem voltak ennyire biztosak. Könyörtelenül megszabadultak a dubaji székhelyű cégek és pénzügyi vállalkozások részvényeitől, minek hatására az arany város ismét a fizetéseképtelenség határára sodródott.

Amikor újabb huszonnégy óra eltelt, és Nadia sorsáról továbbra sem érkezett hír, a sajtónak nem volt más választása: vadul találgatni kezdte, mi történhetett. Az egyik elmélet szerint orosz bűnözők csoportja ölte meg, mert milliókat vesztek az AAB Holdingsba való befektetéssel. Egy másik azzal állt elő, hogy komoly érdekeket sértett Dubajban, amikor jobb bánásmódot követelt az emirátus bevándorló munkásai számára. Egy újabb azt bizonygatta, hogy az emberrablás pusztán csel, és Nadia al-Bakari, a világ egyik leggazdagabb nője egyszerűen elrejtőzött a világ szeme elől, hétköznapi ember számára elképzelhetetlen okok miatt.

Sajnos éppen ezt az utolsó elméletet kapták fel leginkább a sajtó egyes orgánumai, és hamarosan egymás után jelentek meg a hírek, hogy Nadiát káprázatos helyeken látták a világ több pontján. Az utolsó szerint a Balti-tenger egy távoli szigetén él Svédország leggazdagabb emberének fiával.

A hír pont azon a napon jelent meg, amikor Szaúd- Arábia királysága végül bejelentette, hogy a holttestet megtalálták a Rab-el-Háli sivatagban. A szaúdiak szerint számos férfi testét is megtalálták

még az övével együtt, köztük a biztonsági főnökét. Mind lövéstől halt meg, akárcsak Miss al-Bakari. A szaúdi hatóságoknak még nem volt gyanúsítottja.

A szaúdi rezsim korábbi nyilatkozatainak stílusában ez a beszámoló is csak a történetek egy részéről adott hírt. Nem szerepelt benne például, hogy a szaúdi titkosszolgálat már pontosan ismeri Miss al-Bakari meggyilkolásának körülményeit. Azt sem említették, hogy egy szaúdi katonai járőr a halál után pár órával már megtalálta a testét az esemény egyedüli túlélőjével együtt. Az illető súlyosan megsebesült, és pillanatnyilag a CIA és a Szaúd-ház heves, ám titkos háttértárgyalásokat folytat róla. A tárgyalások eddig nem vezettek eredményre.

Voltaképpen, legalábbis ami Szaúd-Arábia kormányát illeti, a kérdéses személy nem is létezik. Megígérték, hogy kutatást indítanak utána, de csak kevés reményt fűztek hozzá. Az üres pusztaság, jelentették ki, nem kezeli barátságosan a behatolókat, insallah, megtalálják majd a holttestet, de csak akkor, ha a beduinok nem előbb érnek oda.

A Gabriel testében lévő miniatűr GPS-jeladó azonban teljesen más információt közölt. Olyan emberről szólt, akit élve találtak meg a Rab-ei-Háliban, akit helikopterrel Rijádba vittek, aztán elhelyeztek a belügyminisztérium titkosrendőrsége, a Mabahisz egyik hatalmas fogolytáborában. Ottani tartózkodásának első hetében azonban úgy tűnt, mintha lassú utazásra vitték volna Rijádon át a sivatagba, a várostól keletre. Néhány feszült izgalomban töltött óra után a Rasídisztán személyzete már a legrosszabbra készült: hogy kivégezték, és a vahhábita hagyományok szerint temették el jelöletlen sírban. Végül az Ügynökség elemzői érezhető megköny- nvebbü léssel jelenthették ki, hogy az új helyszín Rijád központi szennyvíztisztító telepe. Ez azt jelenti, a jeladó végre kijutott Gabriel bélrendszeréből. Ugyanakkor azt is jelenti, hogy Gabriel kikerült a megfigyelőrendszerből, és Langley már sehogy nem érheti el.

A golyó Gabriel két bordáját törte el, és károsította a jobb tüdőlebenyt. A szaúdiak vártak, amíg kellő mértékben felépül, és csak utána kezdték meg a vallatást. Ezt egy magas, szögletes alkatú férfi végezte, akinek arca mint a sólyomé. Olajzöld egyenruhája keményített és vasalt volt, de csak kevés kitüntetés díszítette. Hálidnak nevezte magát. Angliában járt iskolába, és úgy beszélt, mint a BBC bármely hírolvasója.

Először Gabriel nevét kérdezte, és rövid magyarázatot kért, hogyan került a Rab-el-Háliba, egy szaúdi nő holtteste mellé. Gabriel úgy mutatkozott be mint Roland Devereaux Québecből. Azt állította, muszlim szélsőségesek rabolták el, míg üzleti úton volt Dubajban, akik eszméletlenre verték, és kivitték a sivatagba, hogy ott megöljék. A terroristák között azonban veszekedés tört ki, és ez lövöldözésbe torkollt. Nem tudja, miről folyt a vita, mivel nem beszél az arab nyelvet.

- Egyáltalán nem?

- Kávét tudok rendelni.

- Hogy szereti?

- Kevés cukorral.

- Mi volt a dubaji üzleti út célja?
- Egy szállítmányozási cégnek dolgozom.
- És a nő, aki a karjában halt meg?
- Sosem láttam azelőtt.
- Megtudta a nevét?

Gabriel a fejét rázta, majd megkérdezte, a követsége tudja-e, hol van.

- Melyik követség? - kérdezte a szaúdi.
- A kanadai természetesen.
- Hja, igen - mondta Hálid mosolyogva. - Hogy is gondolhattam volna másra?
- Felvették velük a kapcsolatot?
- Most intézzük.

A tiszt pár szót feljegyzett a füzetébe, majd kiment. Gabrielt megbilincseltek, és visszavitték a cellájába. Ezután napokig nem szólt hozzá senki.

Amikor Gabrielt legközelebb a vallatószobába vitték, az asztalon dossziék ominózus halma magasodott. Hálid, a sólyom dohányzott, bár az első találkozásjuk során tartózkodott tőle. Ezúttal nem tett fel kérdéseket. Inkább monológba fogott, valami olyasmibe, mint amit Gabriel Rasíd al-Huszeini lába előtt hallott. Ebben az esetben azonban a tárgy nem a szalafista iszlám vitathatatlan győzelme volt, hanem az izraeli titkosszolgálat egy Gabriel Allon nevű tisztjének hosszú és ellentmondásos pályafutása. Hálid elbeszélése meglepően pontos volt. Külön hangsúlyt kapott Gabriel szerepe Abdul- Azíz al-Bakari meggyilkolásában, és hogy azután Zizi lányát használta, hogy behatolhasson Rasíd al-Huszeini és Málík al-Zubair terrorhálózatába.

- Nadia halt meg a karjában a Rab-el-Háli sivatagban - mondta a szaúdi. - Málík is ott volt. Szeretnénk, ha elmondaná, hogyan történt mindez.
- Attól tartok, nem tudom, miről beszél.
- A videóra vett vallomása fent van az interneten, és szerepel a televíziós híradásokban is, Allon. Ha nem hajlandó együttműködni velünk, nem tehetünk mást, bíróság elé állítjuk, és nyilvánosan kivégezzük.
- Milyen rendes maguktól.
- Attól tartok, a szaúdi igazságügy malmai meglehetősen gyorsan örölnék.

- Az ön helyében megkérném őfőméltóságát, hogy gondolja át a nyilvános kivégzéssel kapcsolatos részt. Az olajmezőkbe kerülhet neki a dolog.

- Az olajmezők Szaúd-Arábia népe kezében vannak.

- Hja, igen - mondta Gabriel. - Hogy is gondolhattam volna másra?

A következő éjszakák során Gabriel cellája a kínvalla- tottak ordításától volt hangos. Mivel nem tudott aludni, valami fertőzést kapott, és több intravénás antibiotikum-injekcióra volt szüksége. Vékony testéről újabb kilók tűntek el. Annyira lesoványodott, hogy amikor a vallatás következő sorozata kezdődött, még a sólyom arcán is az aggodalom jelei látszottak.

- Talán egyezségre juthatnánk - javasolta.

- Milyen egyezségre?

- Válaszol a kérdéseimre, én pedig gondoskodom róla, hogy visszakerüljön a szeretteihez, és még a feje is a nyakán maradjon.

- Miért bíznék magában?

- Azért, kedves barátom, mert ebben a pillanatban rajtam kívül másra nem számíthat.

Van valami közhelyszerű igazság a vallatásokkal kapcsolatban. Előbb-utóbb mindenki beszél. Nemcsak a terroristák, de a profi hírszerző tisztek is. Sok függ azonban attól, hogyan beszélnek, és mit mondanak, mivel ezen múlik, hogy utána képesek lesznek-e kollégáik szemébe nézni. Gabriel ezzel tisztában volt. A sólyom is.

A következő hét során a kölcsönös megtévesztés tánclépéseit adták elő. Hálid sok, gondosan megfogalmazott kérdést tett fel, amelyekre Gabriel féligazságokkal vagy nyilvánvaló hazugságokkal válaszolt. Az akciók, amelyekről beszélt, nem léteztek. Mint ahogy a fizetett informátorok, titkos házak vagy a titkos kommunikáció módszerei sem; Gabrielnek bőven volt ideje a cellában, hogy kitalálja őket. Pár dologról azt állította, hogy nem tud róluk, másokról pedig nem volt hajlandó beszélni. Például amikor Hálid az európai titkos ügynökök nevét kérdezte, Gabriel semmit nem mondott. Akkor is megtagadta a választ, amikor a Rasíd és Málík elleni akcióban mellette dolgozó tisztek nevét kellett volna megadnia. Gabriel rendíthetatlensége nem dühítette a sólymot. Inkább úgy tűnt, tiszteli érte Gabrielt.

- Miért nem mond pár hamis nevet, amelyet átadhatok a feletteseimnek? - kérdezte Hálid.

- Mert a felettesei elég jól ismernek, és tudják, hogy sose árulnám el legközelebbi barátaimat - mondta Gabriel. - Nem hinnék el, hogy a nevek valódiak.

Egy másik közhelyszerű igazság is van a vallatásokkal kapcsolatban. Időnként többet fednek fel a kérdéseket feltevőről, mint a kérdésekre válaszolóról. Gabriel felismerte, hogy Hálid inkább igazi szakember, mint igazi hívő. Nem tett lehetetlenné minden egyezkedést. Lelkiismerete volt. Alkudozni lehetett vele. Lassan, fokozatosan egyfajta kötelék alakult ki közöttük. A hazugságok köteléke, mivel a

hírszerzés világában másfajta nem képzelhető el.

- A fiát azon az estén Bécsben ölték meg? - kérdezte Hálid váratlanul egy délután. Vagy talán már este volt; Gabriel csak halványan érzékelte az időt.

- A fiának ehhez semmi köze.

- A fiának igenis köze van hozzá - mondta Hálid határozottan. - A fia miatt követte a sahídot a Covent Gardenbe. Miatta egyezett bele, hogy Samron és az amerikaiak visszacsalogassák a csatatérre.

- Jók a forrásai - mondta Gabriel.

Hálid mosolyogva fogadta az elismerést.

- Egy dolgot viszont még mindig nem értek - mondta. - Hogyan sikerült meggyőznie Nadiát, hogy önöknek dolgozzon?

- Profi vagyok, mint maga.

- Miért nem kérték a mi segítségünket?

- Megadták volna?

- Természetesen nem.

A szaúdi átlapozta a füzetét, és kicsit komor arcot vágott hozzá, mintha azon töprengene, hol folytassa a kérdéseket. Gabriel, maga is szakavatott vallató lévén, tudta, hogy a műsor neki kedvez. Végül a szaúdi egyfajta elkésett gondolatként megkérdezte:

- Igaz, hogy a nő beteg volt?

A kérdés meglepte Gabrielt. Semmi okát nem látta, hogy ne mondjon igazat.

- Igen - felelte egy pillanattal később -, már nem sok ideje volt hátra.

- Időnként hallottunk efféle szóbeszédet - válaszolta a szaúdi -, de sosem voltunk biztosak benne.

- Mindenki előtt titokban tartotta, beleértve a saját személyzetét is. Még a legközelebbi barátai sem tudtak semmit.

- Ön viszont tudta?

- Az akció miatt avatott a bizalmába.

- És a betegség jellege? - kérdezte a szaúdi, úgy tartva ceruzáját a füzet fölött, mintha Nadia betegsége valami apró részlet lenne, amit még tisztázni kell a hivatalos jelentéshez.

- Az erek rendellenes fejlődése - válaszolta Gabriel nyugodtan. - Szabálytalan kapcsolat az agyi

vénák és az artériák között. Az orvosok azt mondták, nem kezelhető. Tudta, hogy csak idő kérdése, és vérzéses szélütést kap. Bármelyik pillanatban meghalhatott volna.

- Tehát öngyilkosságot követett el a sivatagban, és a magának szánt golyó elé lépett?
- Nem - mondta Gabriel. - Feláldozta magát.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- Mindnyájunkért.

Hálid újra lenézett a papírajaira.

- Sajnos mártír lett belőle az itteni, haladó gondolkodású nők szemében. Kérdéseket tesznek fel az emberbaráti ténykedésével kapcsolatban. Nyilvánvaló, hogy egyfajta reformer volt.

- Ezért ölették meg?

Hálid arca kifejezéstelen maradt.

- Miss al-Bakarit Rasíd és Málík ölte meg.

- Ez igaz - mondta Gabriel -, de valaki tájékoztatta őket, hogy nekünk dolgozik.

- Talán az akciójukhoz közel álló körökben volt hírforrásuk.

- Vagy talán maguknak volt - felelte Gabriel. - Rasíd és Malik esetleg csak bábu volt, kényelmes eszköz a Szaúd-házat fenyegető súlyos veszély elhárítására.

- Ez csak feltételezés.

- Lehet - mondta Gabriel -, de a történelem alátámasztja. Valahányszor az al-Szaúd tagjai fenyegetve érzik magukat, a szakállasokhoz fordulnak.

- A szakállasok, ahogy maga nevezi őket, nagyobb fenyegetést jelentenek nekünk, mint önöknek.

- Akkor miért támogatják őket még mindig? Tíz év telt el szeptember 11. óta. Tíz év - ismételte meg Gabriel - és Szaúd-Arábia még mindig egyfajta bankautomata a terroristák és a szunnita szélsőségesek csoportjai számára. Erre csak egy magyarázat lehetséges. Az ördöggel folytatott üzletelést felújították. A Szaúd-ház hajlandó szemet hunyni a muszlim terror fölött mindaddig, amíg a szent düh más irányt vesz, és nem az olajmezőket fenyegeti.

- Nem vagyunk annyira vakok, mint gondolja.

- Több tízmillió dollárt juttattam egy szunnita terroristacsoportnak egy olyan üzlet révén, amelyet szaúdi földön kötöttünk.

- Ezért van most itt.

- Ezek szerint bin Tajjib sejk is valahol ebben az épületben van őrizetben?

Hálid kényelmetlenül elmosolyodott, de nem szólt semmit. Feltett még néhány kérdést, egyik sem volt komoly, majd a kihallgatás véget ért. Utána szokatlan módon visszakisérte Gabrielt a cellájába. Mielőtt bezárta volna az ajtót, a folyosón álldogált egy darabig.

- Úgy hallottam, az amerikai elnök személyesen érdeklődött magával kapcsolatban - szólalt meg. - Ha meg kellene tippelnem, azt mondanám, már nem sokáig lesz nálunk.

- Mikor indulok?

- Éjfélkor.

- Mennyi most az idő?

A sólyom elmosolyodott.

- Öt perccel múlt.

Gabriel cellájában tiszta ruhák voltak az ágyra kiterítve. Hálid kis időre magára hagyta, hogy átöltözhessen. Utána több lépcsőfordulón felkísérte egy belső udvarba. Terepjáró várakozott járó motorral a holdfényben. Nagy, amerikai típus, mint ahogy a körülötte álló négy férfi is amerikai volt.

- Két dolgot betettem magának a zakó mellényzsebébe - mondta Hálid halkán, miközben átmentek az udvaron. - Az egyik a golyó, amelyik áthatolt Nadian és magát is eltalálta. A másik üzenet Adrián Carter számára. Tekintse kis búcsú ajándéknak, emlékeztetőül a nálunk töltött időre.

- Mi van benne?

- Információ, amelyet hasznosnak tarthatnak. Megköszönném, ha ezzel kapcsolatban nem említené a nevem.

- Használható?

- Az információ? Úgy gondolom, meg kell bíznia bennem.

- Attól tartok, ezt a szót nem ismerem.

- Semmit nem tanult Nadiától? - Hálid a terepjáró felé intett. -A maga helyében gyorsan beszállnék. Ófenségéről köztudott, hogy gyakran meggondolja magát.

Gabriel kezet szorított a szaúdival, mielőtt az amerikaiak gondjára bízta volna magát. Nagy sebességgel robogtak egy katonai légi támaszponton Rijádtól északra, ahol betuszkolták az ott várakozó Gulfstream repülőgépbe. Az Ügynökség orvosa várta; a repülőút nagy részében folyadékot pumpált Gabriel kórosan sovány testébe, és az oldalán lévő

sebbel foglalkozott. Végül megengedte Gabrielnek, hogy aludjon. Gabriel Nadia halálának álmától gyötörtén felriadt, amikor a repülőgép kis rázkódással földet ért a londoni repülőtéren.

Amikor a kabinajtó kinyílt, a kifutópályán Chiarát és Samront pillantotta meg. Olyan érzése támadt, hogy az egész világon egyedül ők néznek ki még nála is rosszabbul.

68. LIZARD-FÉLSZIGET, CORNWALL

Samron beköltözött az üres hálósobába. Világosan érezte, hogy tartós az ottléte. A Rab-el-Háli sivatag borzalma, mondta Chiarának, még egy utolsó küldetéssel bízta meg.

Kinevezte magát Gabriel személyes testőrének, orvosának és vigasztalójának. Kéretlen tanácsokat adott, és sztoikus nyugalommal viselte páciense depresszióját és érzelmi kilengéseit. Ritkán hagyta, hogy Gabriel eltűnjön a szeme elől. Követte a ház helyiségeiben, vele együtt gyalogolt az öböl homokos partján, és még akkor is vele volt, amikor vásárolni ment a faluba. Gabriel azt mondta a boltosoknak, Samron a milánói nagybátyja. Nyilvános helyen csak olaszul beszélt hozzá, amiből Samron egy szót sem értett.

Napokkal Gabriel Cornwallba való visszatérte után az idő esősre fordult, ami tökéletesen megfelelt a hangulatuknak. Chiara választékos ételeket készített, és megkönnyebbülten figyelte, hogy Gabriel visszaszed valamit a szaúdi börtönben elveszített súlyából. Érzelmi állapota viszont semmit nem javult. Keveset aludt, és úgy tűnt, képtelen a sivatagban történekről beszélni. Uzi Navot orvost küldött, hogy vizsgálja meg.

- Büntudat - mondta az orvos, miután egy órán át egyedül volt Gabriellel. - Hatalmas, mérhetetlen, könyörtelen büntudat. Azt ígérte a nőnek, hogy megvédi, és végül mégis magára hagyta. Nem szeret nőket cserbenhagyni.

- Mit tehetünk? - kérdezte Chiara.

- Időre és térre van szüksége - mondta az orvos. - És egy darabig ne kérdezzenek túl sokat tőle!

- Kétlem, hogy Ari ittléte sokat segít.

- Nehéz lenne őt kitenni - mondta az orvos. - Gabriel végül felépül, de az Öreget illetően már nem vagyok ennyire biztos. Maradjon, ameddig akar. Tudni fogja, mikor érkezik el a távozás ideje.

Gabriel nem tudott rendszert vinni a napokba. Mivel éjszaka képtelen volt aludni, nappal aludt, amikor a lelkiismerete hagyta. Kesergett magában, az esőt meg a tengert nézte, és az öbölben sétált. Időnként a verandán ült, és faszénnel rajzolgatott papírra. A vázlatok mind az akciót ábrázolták. Sok rajzon Nadia szerepelt. Chiara megijedt, titokban lefényképezte a rajzokat, és a képeket e-mailben elküldte az orvosnak, hogy elemezze őket.

- Ő maga a legjobb doktora - mondta az orvos biztatóan. - Hagyni kell, hogy a maga módján dolgozhassa fel a történeteket.

Nadia folyton velük volt. Meg sem kísérelték háttérbe szorítani, még ha megpróbálnák is, a közel-

keleti események miatt ez lehetetlen volna. Marokkótól az Emirátusokig elégedetlenség hullámai söpörtek végig az arab világon. Ezúttal úgy tűnt, még a régi szunnita monarchiák is sebezhetőek. Nadia brutális meggyilkolása felbátorította az arab nőket, és ezrével tódultak az úteákra. Nadia a mártírjuk és a védőszentjük volt. Az ő nevét kiáltozták, és az ő képét vitték transzparenszen. Üzenetének és hitének hátborzongató értelmezésével néhány nő azt hangoztatta, ő is pont ilyen mártírként kíván meghalni.

A régi rend felett örökösök megpróbálták Nadia hírnevét csorbítani, ezért izraeli kémnek és provokátornak bélyegezték. Mivel Gabriel vallomása szünet nélkül szerepeit az interneten és az arab világ hírcsatornáin, a Nadia elleni vádakat általánosan ejtették. Kultikus követőinek tábora igencsak megnőtt, amikor a CNBC-nél Zoe Reed fő műsoridőben sugárzott programjában végig azt elemezte, hogy Nadia halála milyen hatást gyakorol az arab ébredésre. Az adásban Zoe elmondta, hogy sokszor találkozott Nadiával, és ezek során a szaúdi örökös nő elismerte, hogy titokban több tízmillió dollárt juttatott reformokra nyitott szervezeteknek szerte az arab világban. A műsor Szaúd-Arábia titkosszolgálatának bűn részességét is felvetette a halállal kapcsolatban - a vád azonnali támadást váltott ki a Szaúd-ház részéről, valamint a szokásos fenyegetéseket, hogy leállítják a Nyugatra irányuló olajszállításokat.

Ezúttal senki nem figyelt ezekre különösebben. Mint a régió minden más rezsimjében, az al-Szaúd család tagjai is életükért remegtek.

Időközben június lett, és az amerikaiak egy akció utáni összefoglalót követeltek. Chiara szigorúan meghatározta, hogy a kérdezők mennyi időt tölthetnek a kihallgatott személlyel -

két órát délelőtt, két órát este, összesen három napig. A látogatók turistaszerepet alakítva egy borzalmas kis helstoni szállóban laktak, amelyet Gabriel személyesen választott ki. Az üléseket az ebédlő asztalánál tartották. Samron végig Gabriel mellett maradt mint védőügyvéd a bírósági tanúvallomásnál. Feljegyzés nem készült.

Chiara attól tartott, a kihallgatás már gyógyuló sebeket fog felszakítani. Ehelyett azonban pontosan a Gabriel által annyira igényelt terápiának bizonyult. A szakmai bírálat hűvös és érzelemmentes légkört adott a találkozóknak. A jelentést tevők olyan higgadtan tették fel kérdéseiket mint a kisebb kihágást vizsgáló közlekedési rendőrök, és Gabriel is hasonló módon válaszolt. Hangjába csak akkor vegyült érzelem, amikor arra kérték, hogy írja le Nadia halálának pillanatát. Amikor Samron a téma megváltoztatását kérte, a jelentést tevők a terroristák rehabili tációs programját nemrég elvégző fiatal szaúdi fényképét vették elő, és tették óvatosan az asztalra.

- Felismeri?

- Igen - mondta Gabriel. - Ő ölte meg Málíkot és a többieket.

- A neve Ali al-Maszri - mondta az egyik amerikai.

- Hol van most?

- Dzsiddában él feltűnés nélkül. Már nincs bin Tajjib sejk mellett, és úgy tűnik, örökre elhagyta a

dzsihádista mozgalmat. A felesége nemrég szült egy kislányt.

- Hanán - mondta Gabriel. - A gyermek neve Hanán.

Ez a beszélgetés volt az utolsó. Aznap este Chiara feloldotta a vacsora közbeni tévéné tilalmát, így láthatták, hogyan bomlik fel az arab világ rendszere. Szíria és Jordánia rezsimje ingott, és jelentések szerint a szaúdiak a Nemzeti Gárdát utasították, hogy lőjenek a tiltakozókra Rijadban és Dzsiddában, minek következtében többtucatnyian haltak meg. Nábil herceg, a befolyásos szaúdi belügyminiszter az iráni síita rezsimet és Nadia al-Bakari követőit okolta az elégedetlenségért. Megjegyzései nyomán és akarata ellenére Nadia tekintélye tovább nőtt a demonstrálók között.

Másnap reggel Nadia a művészeti világ számára is posztumusz hős lett, mivel a New York-i Modern Művészetek Múzeuma bejelentette, hogy ők kapták meg Nadia teljes gyűjteményét. A legalább ötmilliárd dollárt érő alkotásokért cserébe a múzeum elfogadta, hogy Nadia végrendelete alapján jelölhessék ki az első kurátort. Amikor az illető fellépett az emelvényre, hogy először találkozzék a New York-i sajtó képviselőivel a művészeti világ bennfentes tagjai hatalmas megkönnyebbüléssel sóhajtottak fel. Nem sokat tudtak ugyan Sarah Bancroftól, de legalább közülük való volt.

Sarah másnap telefonált Chiarának. Adrián Carter-től hallotta, hogy Gabriel gyógyulása nem az igazi, és volt egy ötlete, miképp segíthetne. Munkát ajánlott. Megbízást. Chiara rögtön elfogadta, és még csak meg sem kérdezte Gabrielt. Csak a méreteket és a határidőt kérdezte. Nagy méretről és szoros határidőről volt szó. Mindössze két hónapja lesz. Chiara nem aggódott, férje pár nap alatt restaurál egy Tizianót. Két hónap szinte már örökkévalóság. Gabriel másnap reggel fogott munkához, fehér vásznat feszített a maga készítette tartókeretre. Ezután megkérte Chiarát, üljön a dívány egyik végére, majd úgy igazgatta a nő kezét-lábát, hogy a testtartás megfeleljen az emlékezetében élő képnek. Végül papíron egy hétig tervezte a kompozíciót. Amikor az eredménnyel végre elégedett volt, festeni kezdett.

Június végén a napok hosszúak voltak. A portré értelmet is adott nekik. Gabriel délelőttönként órákon át dolgozott, délben kis szünetet tartott, hogy egyen, és rövid sétára induljon az öbölhöz, majd délután folytatta a munkát, amíg a nap le nem nyugodott a tenger fölött. Legnagyobb bánatára Samron folyton ott volt, és figyelte. Chiara is nézte, ám ő messziről. A nő

reményi teljesültek, és a munka jelentette a megváltást Gabrielnek. Vannak emberek, gondolta, akik pszichiáternél beszélnek ki magukból a bánatot, mások pedig kényszer: érznek, hogy könyvet írnak róla. Gabrielnek viszont mindig is a vászonra vitt olajfesték jelentette a legjobb gyógyító balzsamot, akár csak korábban anyja számára. A festőállvány előtt mindent a kezében tarthat. A hibás lépéseket pár ecsetvonással korrigálni lehetett, vagy egy fedőréteggel eltakarni. Senki nem sebesül meg. Nincsenek halottak. Senki nem akar bosszút. Csak szépség és igazság van, ahogy ő akarja.

Vázlat nélkül dolgozott, és olyan palettával, amelyen a Rab-el-Háli sivatagban látott színek voltak. A régi mesterek precizitását az impresszionisták szabadságával elegyítette, ezért stílusa egyszerre volt klasszikus és modern. A modell nyakára gyöngysort festett, kezére pedig gyémántokat és aranyat. Válla felett holdként világított egy óra számlapja. Csupasz lábánál orchideák heverték. Gabriel napokon át birkózott a háttér problémájával. Végül úgy döntött, hogy az alak caravaggiói sötétségből fog kiemelkedni. Vagy éppen beleolvad a sötétségbe?

Ezt az arab világ utcáin tomboló felkelések fogják eldönteni.

A munka feszített jellege dacára Gabriel kinézete látványosan javult. Hízott. Többet aludt. Sebei kevésbé fájtak. Egy idő után már elég erősnek érezte magát, hogy visszatérjen a sziklák csúcsaira. Mindennap egy kicsit messzebb ment, és Samron nem tehetett mást, távolról figyelte. Kedélye rosszabb lett, ahogy Gabriel fokozatosan kicsúszott az ellenőrzése alól.

Erezte, hogy ideje távozni; csak azt nem tudta, hogyan lásson neki. Chiara titokban valami szükséghelyzetet próbált kiötlölni, hogy Samron visszatérjen a Saul király útra. Mivel nem járt sikerrel, nem maradt más választása, Gilától kellett segítséget kérnie, ő azonban mintha kifejezetten élvezte volna Samron hosszas távollétét. Vónakodva azt mondta, hogy férje a kép elkészültéig Cornwallban maradhat. Akkor viszont haza kell mennie.

Ennek hatására Samron rossz előérzettel figyelte, hogy Nadia al-Bakari miképp kel lassan életre a vásznon. Ahogy a festmény a befejezéséhez közeledett, Gabriel a korábbiánál is keményebben dolgozott. Ugyanakkor azt is érezni lehetett, hogy nem szívesen fejezi be. Tőle szokatlan határozatlansággal számtalan kisebb kiigazítást végzett. Samron örült, hogy Gabriel szemlátomást nem tud megválni a képtől. Ahány napot késlekedik Gabriel a kép befejezésével, annyival többet maradhat vele.

Végül a kiigazítások is befejeződtek, és Gabriel kezdett megbékélni a munkájával. Nemcsak Nadiával - az egészszel. Samron látta, hogy a halál árnya miképp fakul fokozatosan Gabriel arcán. És augusztus végén, egy verőfényes délelőttön úgy lépett be Gabriel sebtében berendezett műtermébe, hogy Gabriel feltűnően hasonlított a tehetséges fiatalemberre, akit a jeruzsálemi Becalél Művészeti és Formatervezési Akadémiáról csábított el 1972 borzalmas őszén. Csak a haja változott meg. Akkor szinte teljesen fekete volt, mint Nadiáé. Most ezüstös csíkok húzódtak a halántékánál - hamufoltok a tűz hercegén.

A vászon előtt állt, kezét állán nyugtatta, fejét oldalra billentette. Nadia teste izzott a halogénlámpa erős, fehér fényében. Fedetlen arcú nő portréja. Egy mártíré. Egy kém arcúja.

Samron perceként figyelte Gabrielt egyetlen szó nélkül. Végül megkérdezte:

- Befejezted, fiam?

- Igen, Abba - felelte Gabriel egy pillanattal később. - Azt hiszem.

A szállítómunkások másnap délelőtt érkeztek meg. Mire Gabriel visszatért sétájáról, Samron már elment. Jobb lesz így, mondta Chiarának indulás előtt. Gabrielnek most egy érzékeny búcsúra van a legkevésbé szüksége.

69. New York City

Sarah Bancroft ötlete volt, hogy a Nadia al-Bakari-szárny megnyitóünnepségét szeptember 11-én tartsák. New York Terrorellenes Akciócsoportjának parancsnoka ugyan azt ja vasolta, hogy a közel-keleti za vargások miatt esetleg célszerűbb lenne egy kevésbé szimbolikus időpontot választani, de Sarah kitartott elhatározása mellett. Az eseményt szeptember 11-én este tartják. És ha az akciócsoport nem tudja biztosítani, Sarah ismer olyanokat, akik tudják.

A demonstrálók elég korán megérkeztek, és ezrével torlaszolták el a Nyugati. Harmincötödik utcát. Leginkább feministák és emberjogi aktivisták voltak, akik támogatták Nadia céljait a Közel-Kelet radikális megváltoztatására, de Brooklyn és New Jersey néhány haragos tekintetű dzsihádistája is megjelent, akik Nadiát eretneknek bélyegezték. Úgy tűnt, egyikük sem veszi észre Gabrielt és Chiarát, akik egy Escalade hátsó üléséről szálltak ki, majd besurrantak a múzeumba. Egy biztonsági őr felkísérte őket a MoMA egyik irodájába, ahol Sarah éppen estélyi ruhájának cipzárával vesződött. Mindenütt a MoMA gyűjteményének hivatalos monográfiái álltak halmokban. A borítót Gabriel Nadiáról készített portréja díszítette.

- Igencsak nehéz pillanatokat szereztél nekünk - mondta Sarah arcon csókolva a férfit. - Már majdnem új borítót kellett terveznünk.

- Egy kis problémám volt az utolsó részleteknél.

- Gabriel szétnézett a nagy irodában. - Nem rossz a Phillips Collection hajdani kurátorának. Remélem, a kollégáid soha semmit nem tudnak meg a kis alkotói szabadságról, amit a londoni Isherwood Fine Arts galériából való távozásod után vettél ki.

- Úgy gondolják, éveken át Európában folytattam tanulmányokat magánúton. A művészi múltamban lévő lyuk mintha csak fokozná a vonzerőmet.

- Valami azt súgja nekem, hogy a szerelmi életed nagymértékben javulni fog. - A nő ruhájára pillantott.

- Különösen a mai este után.

- Givenchv. Elképesztően sokba került.

- Szép - mondta Chiara, és segített Sarah-nak a cipzárral. - Mint ahogy te is az vagy.

- Furcsa, hogy mennyire másnak tűnik a világ, ha az ember nem Langley egyik sötét helyiségében ül a terroristák mozgását követve.

- Ne feledd, hogy még mindig ott vannak - mondta Gabriel. - Vagy hogy néhányan tudhatják a neved.

- Az a gyanúm, hogy én vagyok a világ legjobban figyelt múzeumi kurátora.

- Ki figyel?

- Az Ügynökség - felelte Sarah -, az akciócsoporthoz segítségével. Attól tartok, most éppen dühösekre számíthatok. Akárcsak Adrián. Valami lehetőséget akar találni, hogy a fizetési listán tarthasson.

- Hogy van?

- Sokkal jobban, mióta James McKenna elhagyta a Fehér Házat.

- A talpára esett?

- A szóbeszéd alapján a Béke Intézetébe megy.

- Ott egész biztos jól fogja érezni magát.

Gabriel fogott egy monográfiát, és a borítót vizsgálgatta.

- Szeretnéd látni az igazit, mielőtt itt lesz a tömeg?

Gabriel Chiarára nézett.

- Menj! - mondta a nő. - Én addig itt várok.

Sarah levezette a lépcsőn az al-Bakari-szárny bejáratához. A büfések szendvicseket raktak az asztalokra, és az első pezsgősüvegeket bontogatták. Gabriel odament Nadia portréjához, és elolvasta a mellette lévő életrajzi ismertetőt. A halálával kapcsolatos körülmények leírása közel sem volt pontos. Apját csak futólag említették.

- Még nem késő - mondta Sarah.

- Micsoda?

- Hogy dedikáld a festményt.

- Gondolkodtam rajta.

- És?

- Még nem állok készen az átlagember szerepére. Egyelőre.

- Talán még én sem. De egyszer... - Nem folytatta.

- Gyere! - mondta, és kivezette a férfit egy folyosón. - Látnod kell a többi, hogy el tudd hinni. Terrorista létére régi barátunknak, Zizinek remek ízlése volt.

Háborítatlanul járkáltak a képekkel teleaggatott helyiségekben, Sarah-n estélyi ruha, Gabrielen fekete nyakkendő. Máskor szerepet játszhattak volna Gabriel egyik akciójában, de most nem. Nadia segítségével Gabriel visszavitte Sarah-t abba a világba, ahol megtalálta.

- Több is van - mondta Sarah, és egy falra mutatott, amelyen Monet, Renoir, Degas és Sisley képei

lógtak.

- Sokkal több. A Nadiától kapott képeknek csak körülbelül negyedét tudjuk kiállítani. Már tárgyalásokat folytatunk, hogy a gyűjtemény egyes részeit kölcsönadjuk más múzeumoknak világszerte. Szerintem Nadia is örülne neki.

Beléptek egy terembe, amelyben Egon Schiele képei lógtak. Sarah odalépett egy portréhoz, amelyiken a fiatal férfi egy kicsit Mihailra emlékeztetett.

- Mondtam, hogy ne szólj neki - jelentette ki Gabrielre pillantva. - Nem kellett volna.

- Nem igazán tudom, miről beszélsz.

- Az egyik legügyesebb megtévesztő vagy, akivel valaha találkoztam, de sosem tudtál olyanoknak hazudni, akik fontosak neked. Különösen nőknek nem.

- Miért nem hívtad meg ma estére?

- És hogy mutatnám be? - kérdezte Sarah. - Ismerjék meg a barátomat, Mihail Abramovot! Mihail az izraeli titkosszolgálat egyik gyilkosa. Segített megölni a férfit, akinek a tulajdonában ezek a képek voltak. Több akcióban vettünk részt együtt. Jó móka volt. - Újra Gabrielre nézett. - Érted, mire gondolok?

- Ki lehet kerülni az ilyen helyzeteket, Sarah, de csak akkor, ha hajlandó vagy érte erőfeszítéseket tenni.

- Még mindig hajlandó vagyok.

- Tudja?

- Tudja. - Elfordult a vászontól, és megérintette Gabriel arcát. - Miért van bennem az a borzalmas érzés, hogy nem látlak többé?

- Küldj időnként egy képet, hogy megtisztíthassam.

- Nem tudnálak megfizetni.

Sarah az órájára nézett. Ezt viselte Nadia az elrabla- sakor. Még mindig három percet késett.

- Egyszer el kell próbálnom a beszédemet, mielőtt a vendégek megérkeznek - mondta. - Szeretnél néhány megjegyzést tenni ma este?

- Akkor már inkább visszamennék a rijádi cellámba.

- Még mindig nem tudom igazán, mit fogok mondani róla.

- Az igazságot mondd! - jegyezte meg Gabriel. - Csak ne mindent.

Amikor az óra hetet ütött, a művészeti világ képviselői minden furcsaságukkal és küiöncségükkel együtt tódulni kezdtek a Modern Művészetek Múzeuma Nadia al-Bakarí-

szárnyába. Gabriel és Chiara egy ideig még az állófogadáson maradt, majd felmentek egy teraszra az átrium fölé, hogy onnan hallgassák a beszédeket. Sarah tartotta az utolsót.

Valahogy sikerült az igazság és a kitaláció világa közti keskeny sávon maradnia. Beszéde részben dicshimnusz volt, részben cselekvésre való felszólítás. Nadia a műkincseknél többet adott a világnak, mondta. Az életét adta. Teste most egy jelöletlen sírban nyugszik a Nedzsd fennsíkon, ám ez a tárlat emléket állít neki. Miközben a művészeti világ hangos kiabálással helyeselt, Gabriel zakójának mellényzsebében rezgő jelzést adott a telefon. Ö egy csendes sarokba húzódott, hogy fogadja a hívást, majd visszatért Chiarához.

- Ki volt az? - kérdezte a felesége.

- Adrián.

- Mit akar?

- Azt szeretné, ha lemennénk Langleybe.

- Mikor?

- Most.

70. Langley, Virginia

Rasíd Carter nagy tévedése volt, és a pompás ötlet teljesen rossz vágányra futott. Gabriel a károk nagy részét helyrehozta. Hálid, a sólyom búcsúajándékával lehetőséget biztosított Carternek, hogy befejezze a javítást.

Az ajándék egy Juszeft nevé fiatal szaúdi volt. Langley és a Nemzetbiztonsági Ügynökség már hónapok óta figyelte a telefonját. Juszeft volt Rasíd egyik legmegbízhatóbb futára.

Rasíd kódolt üzeneteket adott Juszeftnek; Juszeft az üzeneteket továbbította a hittársaknak. Aznap este egy németországi férfitől várt telefonhívást. Juszeft úgy gondolta, hogy az illető egy új, hamburgi sejt vezetője. Hamburgban azonban nem volt új sejt. Carter és a rasídisztáni csapat találta ki.

- Annak a Daihatsunak a jobb első ülésén ül - mondta Carter a Rasídisztán operációs központjának egyik óriási kivetítőjére mutatva. - Pillanatnyilag egy eldugott kis úton haladnak a jemeni Raf ad-völgy ben. Úgy egy órája két embert felvettek. Szerintünk az egyik Rasíd. Tíz perc múlva a kitalált hamburgi sejt vezetője felhívja Juszeftet. Megkértük, tartsa szóval, amíg csak lehet. Ha szerencsénk van, Rasíd is mondani fog valamit a hívás során. Emlékeztek, Rasíd szeret beszélni. Annak idején megörjítette vele az Ügynökség tartótisztjeit. Sosem fogja be azt az átkozott száját.

- Ki dönti el, lőjünk-e? - kérdezte Gabriel.

- Az NSA-tól tájékoztatnak, ki tudnak-e szűrni más hangot is a háttérben, és azt tudják-e kétségtelenül azonosítani. Ha a számítógép azt mondja, hogy ott van, akkor lecsapunk rá.

De a legkisebb bizonytalanság esetén is várunk a lövéssel. Ne feledjétek, eszünk ágában sincs megölni Juszefet, mielőtt elvezetne minket a célig.

- Hallani akarom - mondta Gabriel.

- Azért vagy itt.

Gabriel feltett egy fejhallgatót. Lassan múlt a tíz perc. Ekkor a hamburgi ügynök jelentkezett. Két férfi arabul kezdett beszélgetni. Gondolatban Gabriel kirekesztette őket. Nem ők a fontosak. Ők csak az utat mutatják az emberhez, aki szép szavakat mond, és akinek ékesszóló nyelve van. Szólalj meg!, gondolta Gabriel. Mondj valami fontosai, és az se baj, ha az csak újabb hazugság.

Juszef és a nem létező hamburgi vezető még mindig beszélt, de a társalgás már egyértelműen a vége felé közeledett. Eddig nem volt más hang a háttérben, mint a terepjáró zötyögése a kátyús jemeni úton. Végül Gabriel meghallotta, amire várt. Futó megjegyzés volt, semmi több. Nem is foglalkozott vele, hogy megpróbálja lefordítani; kizárólag a hang csengésére és árnyalatára figyelt. Jól ismerte. Ez a hang ítélte halálra a Rab-el-Háli sivatagban.

Hajlandó meghajolni az iszlám akarata előtt, és felvenni a muszlint hitet?

Gabriel Adrián Carterhez fordult, aki az NSA-vel folytatott élénk te le f o nbeszé l ge té s t. Gabriel kísértést érzett, hogy megkérdezze, mire várnak, de tudta a választ. A számítógépekre, hogy megmondják nekik, amit már tudnak, vagyis hogy a háttérben megszólaló hang valóban Rasídé. A jemeni úton haladó terepjárót figyelte, és hallgatta, ahogy a két dzsihádista - az egyik igazi, a másik ügyes hamisítvány - befejezi a beszélgetést. Carter tőle szokatlan dühvel csapta le a telefont.

- Elnézést, hogy hiába fárasztottalak ide benneteket - mondta. - Talán legközelebb.

- Nem lesz legközelebb, Adrián.

- Miért?

- Mert itt befejezzük, most azonnal.

Carter habozott.

- Ha tűzparancsot adok a Predatomak - mondta - négyen meghalnak, köztük Juszef is.

- Négy terrorista - felelte Gabriel. - És az egyik közülük Rasíd al-Huszeini.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Carter utoljára.

- Lőj, Adrián.

Carter a Predator irányítótermével összekötő telefonért nyúlt, de Gabriel leállította.

- Mi a baj? - kérdezte Carter.

- Semmi - felelte Gabriel. - Várj még egy percet!

Az órát figyelte. Harminc másodperccel később bólintott, és azt mondta:

- Most.

Carter kiadta a parancsot, és a Daihatsu vakítóan fehér villanással eltűnt. A rasídisztáni csapat néhány tagja tapsolni kezdett, de Carter csak arcára tett kézzel ült, és semmit nem szólt.

- Már vagy százszor megtettem - mondta végül -, és mindig hányinger fog el tőle.

- Megérdemelte a halált... ha másért nem, Nadia miatt.

- Akkor miért van bennem ez az érzés?

- Mert a feladat végül sosem tiszta, ügyes vagy előremutató, még akkor sem, ha a lövést a világ másik végén lévő helyiségből adod le.

- Miért kérted, hogy várjak?

- Nézd meg a jemeni időt!

10:03 volt, az a perc, amikor a United Airlines 93-as járata a kiszemelt cél, a Parlament épülete helyett egy mezőre csapódott a pennsylvaniai Shanksville-ben. Carter semmi mást nem mondott. Jobb keze remegett.

Ezután már csak egy kérdést kellett tisztázni. Végül egyszerű üzleti tranzakció lett belőle: ötmillió dollár átutalása. Feiszal Katáni adta, Samron régi partnere a szaúdi titkosszolgálatnál. A helyzethez illően az ötmillió dollárt a Trans Arabian Bank zürichi fiókjában helyezték letétbe.

Figyelni kezdték a célt, és hetekig tanácskoztak, mit tegyenek. Tiberiasi tóparti trónjáról Samron úgy határozott, hogy egyedül a bibliai igazságszolgáltatás a megfelelő. De Uzi Navot növekvő befolyása jeleként az övénél erősebb döntést hozott. Gabriel majdnem az életét áldozta az amerikai pénz érdekében, és Navot ezt semmilyen körülmények között nem hajlandó elherdálni egy rossz tanács alapján végrehajtott titkos akcióval az amerikai fővárosban. Ráadásul, mondta, ha az amerikaiak megkapják egy áruló nevét, a Saul király út előrébb kerülhet a pénzügyi könyvekben.

Navot várt a következő hivatalos washingtoni látogatásáig, és csak akkor súgta meg a nevet Adrián Carternak. Cserébe csak egy kérése volt. Carter készségesen teljesítette. Ez a legkevesebb, mondta, amit megtehetnek.

Az Iroda átvette a megfigyelést, és megkezdtek ízekre szedni a telefonhívások listáját, a hitelkártyával történő fizetések nyilvántartását és a számítógépek merevlemezeinek tartalmát. Hamarosan a

kelléténél is több bizonyíték volt, hogy megtegyék a következő lépést. Repülőgépet küldtek Cornwallba. Krétajelet rajzoltak a MacArthur Boulevard egy barna fatáblájának aljára, és vártak.

A krétajel keresztet formázott. Ellis Coyle-t ez zavarba ejtette, mivel most találkozott vele először. Azt jelenti, hogy tartótisztje személyes találkozót akar. Kockázatos - a tartótiszt és a hírforrás közvetlen kapcsolatfelvétele rendkívül veszélyes -, ugyanakkor ritka lehetőség is.

Coyle cipője orrával letörölte a jelet, és Lucyvel a sarkában bement a parkba. A póráz még mindig a kutya nyakán volt. Coyle nem merte levenni. Spring Valley egy megkeseredett, idős hölgye nemrégiben összetűzésbe került vele, mert ő nem szedte fel Lucy piszkát. A lakóközösség szankcióiról szóló fenyegetéseket kapott, talán még a hatóságokat is bevonhatják.

Coyle nem akart ellentétbe kerülni a rendőrséggel, különösen úgy, hogy csak pár hét választja el a visszavonulástól. Megfogadta, hogy nem lázadozik többé, és titokban már terveket szőtt az idős hölgy gyűlöletes kis mopszlijának likvidálására.

Pár perccel múlt kilenc, és az ösvény végén lévő tisztás már sötétségben volt. Coyle a szabadtéri asztalok fele nézett, és egy magában üldögélő férfi sötét körvonalait pillantotta meg. Mielőtt odament volna hozzá, körbevezette Lucy a tisztás szélén, hogy megbizonyosodjon, nem figyelik-e. Mindössze pár méterre volt, amikor rájött, hogy a férfi nem a szaúdi titkosszolgálatnál dolgozó tartótisztje. Ezüstös halántéka volt, és zöld szeme szinte izzott a sötétben. Úgy nézett a kutyára, hogy Coyle remegni kezdett.

- Elnézést - mondta Coyle. - Összetévesztettem valakivel.

Megfordult, hogy távozzon. A férfi Coyle hátához intézte szavait.

- Mit gondolt, ki vagyok?

Coyle megfordult. A zöld szemű férfi a korábbi tartásban ült.

- Ki maga? - kérdezte Coyle.

- Engem adott el a szaúdi titkosszolgálatnak harminc ezüstért Nadia al-Bakarival együtt. Ha rajtam múlna, a pokolra küldeném a tetteért. De most szerencsés napja van, Ellis.

- Mit akar?

- Látni akarom az arcát, amikor megbilincselik.

Coyle rémülten lépett arrébb, és vadul tekingetett körbe. Az asztalnál ülő férfi picit elmosolyodott.

- Kíváncsi voltam, maga is olyan méltósággal viseli-e sorsát, ahogy Nadia elfogadta az övét. Azt hiszem, már megkaptam a választ.

Coyle elengedte Lucy pórázát, és futni kezdett, de az FBI-ügynökök egy pillanat alatt körbevették. Gabriel a parkban maradt, amíg Coyle-t el nem vezették, majd az ösvényen a MacArthur Boulevard

felé indult. Másnap délre ismét Cornwallban volt.

71. LIZARD-FÉLSZIGET, CORNWALL

Más emberként tért vissza Amerikából; mindenki láthatta. A sebek begyógyultak, a gyötrelmes időszak véget ért, és akármilyen megpróbáltatásokon ment is át, úgy tűnt, ezek végre elmúltak. Vera Hobbs valamelyik esős reggel a régi kőtemplomnál találkozott vele; ezután úgy nyilatkozott, a restaurálás befejeződött, és már be is lehet keretezni. De ki végezte a munkát?

- Az öbölben lakó ti tokzatos barátunk nem az a típus, aki másokra bízna magát - válaszolta Dottie Cox. - Ha meg kellene tippelnem, azt mondanám, feltette magát egy állványra, és saját magát restaurálta. Ezért sikerült ilyen jól.

Addigra újra ős dereka volt, és a napok rövidebbek lettek - néhány óra sápadt szürkesség a látszólag véget nem érő sötétségben. Látták a férfit reggelente, amikor vásárolni ment a faluba, és délutánonként is, ahogy magányosan sétál a szikláknál. Semmi nem utalt rá, hogy komoly munkát végez. Időnként megpillantották a verandán ülésben vázlatfüzettel, ám festőállványa üresen árválkodott a műteremben. Dottie attól tartott, a férfi céltalannak tartja az életét, ám Vera szerint máshol rejtőzött a magyarázat.

- Eletében most először boldog - mondta. - Nincs már másra szüksége, csak pár apró gyermekre az elragadó felesége mellé.

Furcsa módon most éppen a feleség tűnt nyugtalannak. Továbbra is rendkívül udvariasan viselkedett a falu utcáin, de nyilvánvaló volt, hogy borzong a közelgő tél kilátásától. Azzal foglalta el magát, hogy nagyszerű ételeket készített, melyek rozmaring, fokhagyma és paradicsom illatával töltötték meg a völgyet. Időnként, amikor az ablakok nyitva voltak, és az ember a megfelelő helyen állt, hallhatta, ahogy a nő szenvedélyes hangján olaszul énekel. A dallam mindig szomorkás volt. Duncan Reynolds Chiara állapotát bezártság miatti depressziónak definiálta, és javasolta, hogy a nők hívják meg a Godolphin Armsba, ahol az esti társaságban kizárólag hölgyek lesznek. Megpróbálták. Az ajánlatot elutasítás fogadta - természetesen udvarias elutasítás.

Ha a restaurátor tudott is felesége állapotáról, nem mutatta. Attól tartva, hogy a pár válságos helyzet elé néz, Dottie Cox elhatározta, vált néhány szót a férfival, amikor az legközelebb egyedül megy be a boltjába. Egy hét is eltelt, amíg lehetősége nyílt rá. Gabriel a szokásos időben, fél tizenegykor jelent meg, kivett egy műanyag kosarat az ajtó melletti tartóból, és olyan örömmel kezdte megpakolni, mint amikor egy katona ellátja magát a szükséges élelemmel. Dottie idegesen figyelte a pénztár mellől, magában elpróbálva, mit fog majd mondani, de amikor a restaurátor kezdte kirakni a tételeket a pultra, más nem jött ki a torkán, csak a szokásos „Szép napot!” üdvözlés.

Volt valami Dottie hangjában, aminek hatására a restaurátor gyanakvó pillantással méregette. Utána a padlón egymásra rakott újságokra nézett, és a homlokát ráncolta, mielőtt átadott egy gyűrött húszfontos bankjegyet.

- Várjon! - szólalt meg hirtelen, és felvett egy Timest.

- Ezt is megveszem.

Dottie betette az újságot az árukat tartalmazó papírzsákba, és figyelte, hogyan megy ki a restaurátor. Utána áthajolt a pulton, hogy megnézze a hírlapot. A címlapon szereplő írás a szíriai rezsim közelgő összeomlásával foglalkozott, ám rögtön alatta volt egy másik cikk arról, hogy a londoni National Gallery nemrégiben egy Tizi- ano-képet kapott ajándékba egy titkos adományozótól. Gunwalloe-ban senki nem sejtette, hogy a két írás között bármi összefüggés lehet. És nem is fogják.

A National Gallery meglehetősen homályos hivatalos nyilatkozatot közölt az adományról, de a brit titkosszolgálat folyosóin egy nem hivatalos változatot is hallani lehetett, amely nagy vonalakban a következő volt: úgy tűnik, Gabriel Allon, a legendás izraeli titkosszolgálati ügynök az MI5 tudtával és jóváhagyásával manipulálta a tiszteletre méltó Christie's aukciósház egyik árverését, hogy több millió fontot juttasson Rasíd al-Huszeini terrorhálózatába. Ennek eredményeként Tiziano nemrég megtalált festménye rövid időre a szaúdi örököső, Nadia al-Bakari gyűjteményébe került. Halála után viszont csendben visszavitték jogos tulajdonosának, Julian ísherwoodnak, a neves londoni műkinckereskedőnek. Érthető

okok miatt Isherwood először meg akarta tartani a festményt, ám meggondolta magát, amikor a fent említett Allon sokkal nemesebb megoldást javasolt. Ezután a műkinckereskedő

felvette a kapcsolatot egy régi barátjával a National Gallernél - a régi itáliai mesterek szakértőjével, aki tudtán kívül szerepet játszott a korábbi megtévesztő műveletben - minek révén egy brit közintézmény az utóbbi évek legjelentősebb adományához juthatott.

- Megjegyzendő, virágszálam, hogy még mindig nem kaptam egy árva centet sem a CIA-tól.

- Én sem, Julian.

- Nem fizetik meg a kis szolgálataidat, amiket folyton kapnak tőled?

- Úgy tűnik, hogy a szolgálataimat a közjó érdekében végzett munkának tartják.

- Gondolom, az is.

A parti ösvényen mentek. Isherwood kordnadrágot és gumicsizmát viselt. Bizonytalanul lépkedett. Gabriel, mint mindig, erős vágyat érzett, hogy támaszként felajánlja a karját.

- Meddig akarod még, hogy veled caplassak?

- Mindössze öt perce jövünk, Julian.

- Ami azt jelenti, hogy már jócskán nagyobb utat jártunk be, mint amit napjában kétszer megteszek a galéria és a Green's között.

- Hogy van Olivér?

- Csak mint mindig.

- Jól viseli magát?

- Természetesen nem - mondta Isherwood. - De egy árva szót sem szólt a kis csínyedben játszott szerepéről.

- A mi kis csínyünk, Julian. Te is benne voltál.

- De én már rögtön a legelejétől - felelte Isherwood. - Olivér számára ez az egész új és izgalmas dolog. Én mondom, megvannak a hibái, de a nagyzolás és hencegés máza alatt egy hazafi szíve dobog. Ne aggódj Olivér miatt! A titkod jó helyen van nála.

- És ha nem, akkor előveszi őt az MI5.

- Azt hiszem, azt szívesen megnézném. - Isherwood irama lankadni kezdett. - Azt hiszem, errefelé nincs kocsma. Pedig nem vetnék meg egy italt.

- Később is lesz rá idő. Testmozgásra van szükséged, Julian.

- Mi értelme?

- Jobban fogod érezni magad.

- Így is jól érzem magam, virágszálam.

- Azért szeretnéd, hogy vegyem át a galériát?

Isherwood megállt, és csípőre tette a kezét.

- Nem a jövő héten - mondta egy pillanattal később. - Nem is a jövő hónapban. Még a jövő évben sem. Talán egyszer.

- Add el, Julian. Vónulj nyugdíjba! Élvezd az életet!

- Kinek adnám el? Olivernek? Roddynak? Valami átkozott orosz oligarchának, aki bele akarja ártani magát a kultúrába? - Isherwood a fejét rázta. - Túl sokat fektettem már bele, nem hagyhatom, hogy idegen kezébe kerüljön. Azt akarom, hogy a családban maradjon. Mivel ilyen nekem nincsen, csak te maradsz.

Gabriel nem szólt semmit. Isherwood vonakodva ismét megindult.

- Sosem felejttem el a napot, amikor Samron először hozott be a galériámba. Annyira csendben voltál, hogy azon tűnődtem, egyáltalán tudsz-e beszélni. Halántékd szürke volt, mint az enyém. Samron ezt úgy jellemezte, hogy...

- A férfias munka jele.

Isherwood szomorkásán mosolygott.

- Amikor megláttalak ecsettel a kezeden, nehezteltem Samronra mindazért, amit tett. A Becalél

Akadémián kellett volna hagynia, hogy befejezd a tanulmányaidat. Korosztályod egyik legkiválóbb festője lehettél volna. Ettől a pillanattól fogva New Yorkban mindenki azt próbálja kitalálni, ki festhette Nadia al-Bakari portréját. Bárcsak megtudnák az igazságot.

Isherwood újra megállt, hogy az öböl északi végében a fekete sziklákat csapkodó hullámokat figyelje.

- Gyere hozzám dolgozni! - mondta. - Megtanítom neked a kereskedelem trükkjeit, például hogy miképp veszíthetjük el a gatyánkat is tíz vagy még kevesebb egyszerű lépésben.

És amikor eljön az idő, hogy maradék energiámat kertészkedésre használjam, bőven ellátlak mindennel, hogy nélkülem is boldogulj. Ezt szeretném, virágszálam. És ami talán még fontosabb: a feleséged is ezt akarja.

- Nagylelkű ajánlat a részedről, Julian, de nem fogadhatom el.

- Miért nem?

- Mert egy nap egy régi ellenségem beállít, hogy megnézzem egy Bordonét vagy Luinit, én pedig több golyóval a fejemben végzem. És Chiara is.

- A feleséged szomorú lesz.

- Inkább legyen szomorú, mint halott.

- Én mondom, nem értek a hosszú távú kapcsolatokhoz - jegyezte meg Isherwood -, de olyan érzésem van, hogy a feleséged környezetváltozást szeretne.

- Igen - felelte Gabriel mosolyogva -, ezt egyértelművé tette.

- Gyertek hát Londonba, legalább a télre. Chiara is megkapja az igényelt változást, és én is egy vagyont takaríthatok meg a szállítási költségen. Van egy képem Piero di Cosimótól, amire már igencsak ráfér, hogy kezelésbe vedd. Úgy intézem, hogy bőven megérje az ottlétet.

- Történetesen Rómában várhat rám valami.

- Igazán? - kérdezte Isherwood. - Nyilvános vagy magánügy?

- Magán - felelte Gabriel. - A tulajdonos egy hatalmas házban él a Via della Conciliazione végén. Lehetőséget kínál, hogy az egyik kedvenc képemmel foglalkozzam.

- Melyikkel?

Gabriel megadta a kért választ.

- Attól tartok, ezzel nem kelhetek versenyre - mondta Isherwood. - Fizet érte valamit?

- Bagót - felelte Gabriel -, de meg fogja érni. Chiara érdekében, ha másért nem is.

- Próbálj kimaradni a zűrökből, amíg ott vagy. A múltkor is...

Isherwood elhallgatott. Gabriel arckifejezése egyértelművé tette, hogy nem kíván többet foglalkozni a múlttal.

A szél lyukat vágott a felhők rétegén, és a nap fehér korongként lebegett a tenger fölött. Még a sziklákon maradtak egy darabig, amíg a nap le nem nyugodott, majd hazafelé indultak. Amikor beléptek a házba, hallották, hogy Chiara énekel. Egy buta olasz dalt, amelyet mindig akkor énekel, ha boldog.

A SZERZŐ UTÓSZAVA

A Moszad ügynöke és az európai terrorhullám kitalált történet. A benne szereplő nevek, személyek, helyek és események a szerző fantáziájának termékei. Ha bármi valódi - élő

vagy holt - személyre, vállalatra, cégre, eseményre vagy helyszínre emlékeztet, az kizárólag a véletlen műve.

A regényben szereplő kép, a Madonna és a gyermek Mária Magdolnával nem létezik. Ha lenne ilyen, nagyban hasonlítana Tiziano Vecellio egy hasonló festményére, amely az Ermitázs múzeumban látható Szentpéterváron. A 12-es tétel, Okker és vörös vörösön című olajfestmény, Mark Rothko műve úgyszintén kitalált, bár 2007 májusában egy hasonló kép, Fehér középpont (sárga, rózsaszín és levendulaszín rózsás alapon) 72,84 millió dollárért kelt el egy New York-i aukción, rekordáron. A nyilvánosságra hozott jelentések szerint a vevő

Katar uralkodója volt.

A regényben és a sorozat más könyveiben megjelenő műkincskereskedők, árverési kikiáltók és konzultánsok a szerző fantáziájában születtek meg, és semmilyen kapcsolatba nem hozhatók valós személyekkel. A londoni 7-8 Mason's Yard, St. James's címen valóban található egy elegáns művészeti galéria, bár tulajdonosa, az utánozhatatlan Patrick Matthiesen semmiben nem hasonlít

Julian íshervvoodra, leszámítva kedves modorát és éles esztét. A regényben leírt, a festmények restaurálására és új vászonra helyezésére szolgáló technikák pontosak, beleértve az időtartamot is, amely alatt egy tehetséges restaurátor szükség esetén újjá tud varázsolni egy képet. Elnézést kell kérnem a londoni Christie's vezetőitől, amiért a régi mesterek képeinek aukcióját egy terroristahálózat támogatására használtam, de a cselekmény érdekében szükség volt rá.

A terror elleni globális háborút tanulmányozók kétségtelenül észrevehetik, hogy Rasíd al-Huszeini személyének megalkotásakor sok elemet vettem kölcsön az amerikai születésű, al-káidás hittudós és tagtoborzó, Anvar al-Avlaki életrajzából - beleértve jemeni háttérét, kapcsolatát a szeptember 11-i gépeltérítések két merénylőjével San Diegóban és Észak-Virginiában, valamint a nyilvánvaló tény, hogy mérsékelt gondolkodású emberből radikális terroristává lett. A kitalált Málík al-Zubairt szintén létező terrorista szervezők személye ihlette - történetesen Jahja Ajjas, a Hamász bombagyárosa, „a Mérnök”, és Abu-Muszab al-Zarkávi, a jordániai terrorista, aki az al-Káida iraki szárnyának irányítója volt. Ajjast 1997

januárjában ölte meg egy kis bomba, amelyet mobiltelefonba rejtettek. Zarkávit, aki több száz ártatlan iraki haláláért volt felelős az iraki lázadások legvéresebb időszakában, egy amerikai légitámadás ölte meg, amelyet egy Bagdadtól északra lévő titkos ház ellen indítottak 2006 júniusában.

Az Egyesült Arab Emirátusok és Szaúd-Arábia közötti regénybeli határátkelőhely nem létezik. A tényleges átkelő sok kilométerrel északabbra van, és ott a legutóbbi hónapokban a szaúdi vámkezelési eljárások változása miatt hosszú sorok alakultak ki. Dubaj látványos fejlődésének és hanyatlásának leírása pontos, mint az is, hogy milyen megalázó módon bánnak a sok külföldi munkással. Sajnos Dubaj nem az egyetlen Perzsa-öböl menti állam, ahol a külföldi munkásokat kizsákmányolják, és úgy bánnak velük, mint a szolgákkal. 2011

márciusában a szomszédos Abu-Dzabiban az építés alatt álló Guggenheim Múzeumot több mint száz neves művész bojkottal fenyegette, mivel annyira elborzasztották őket a munkaterületen uralkodó állapotok. „Akik téglával és habarccsal dolgoznak - mondta a libanoni születésű Walid Raad egy nyilatkozatában - ugyanolyan tiszteletet érdemelnek, mint a fényképezőgéppel és ecsettel dolgozók." A pénzügyi vizsgálatok már sok éve a terror elleni harc fontos eszközét jelentik. A pénzügyminisztérium terrorizmussal és pénzügyi titkosszolgálati tevékenységekkel foglalkozó részlege tranzakciók adatait gyűjti és elemzi, akárcsak az FBI-nál a terroristák anyagi támogatását vizsgáló csoport. Mindezekon túl a CIA és a kiterjedt amerikai nemzetbiztonsági rendszerhez kötődő számos magánvállalat is rutinszerűen ellenőrzi a globális dzsihád mozgalom rendszereiben áramló pénz útját.

Elég szomorú, de egy évtizeddel a szeptember 11-i támadások után a pénz nagy részét még mindig Szaúd-Arábia lakosai adják, és bizonyos mértékben a Perzsaöböl szunnita muszlim emirátusai. Egy 2010 decemberében nyilvánosságra került titkos üzenet tanúsága szerint Hillary Clinton külügyminiszter azt írta: „még mindig nagy kihívást jelent számunkra, hogy rávegyük a szaúdi vezetőket, elsődleges stratégiai kérdésként kezeljék a terroristák Szaúd-Arábiából történő anyagi támogatását". Clinton üzenete végén azt állítja, hogy „a szaúd-arábiai támogatók adják a legjelentősebb anyagi segítséget a szunnita terroristacsoportoknak világszerte".

Azt gondolhatnánk, hogy Szaúd-Arábia, ahonnan Oszáma bin Laden és a szeptember 11-i gépeltérítők közül tizenöt érkezett, hatékonyabb intézkedésekkel próbál lecsapni az országban a terrorizmus támogatóira. Más diplomáciai üzenetek azonban arra engednek következtetni, hogy a Szaúd-ház nem hajlandó vagy nem képes elzárni az al-Káida és egységei számára áramló pénz csapját. Szaúd-Arábiában büntetlenül tevékenykednek a fegyveres csoportok jótékonyági szervezetei, vagy nyíltan adnak készpénzadományokat az éves mekkai zarándoklat, a hádz idején. Mohammed bin Najef, aki a terrorizmus elleni küzdelmet vezeti Szaúd-Arábiában, egyszer azt mondta egy vezető amerikai tisztségviselőnek: „mindent megteszünk, hogy elzárjuk a szélsőségesek és gyilkosok támogatására áramló pénz útját". Hozzáfűzte azonban, „ha a pénz el akar jutni" a terroristákhoz, a szaúdi hatóságok csak nagyon keveset tehetnek ellene.

Ez felveti a következő kérdést: a Szaúd-ház, amely hatalmát a két évszázaddal ezelőtt Muhammad Abdel-Vahhábal kötött egyezségnek köszönheti, tényleg el akarja-e vágni annak a szunnita szélsőséges mozgalomnak a pénzügyi kötelékeit, amelyet korábban segített és támogatott? 2007-ben volt egy feszült hangulatú találkozó, amely ezzel kapcsolatban fontos információt szolgáltathat. Kiszivárogtatott hírek szerint Frances Fragos Townsend, George W. Bush egyik vezető terrorizmusellenes tanácsadója magyarázatot kért szaúdi hivatalnokoktól, hogy a királyság Fülöp-

szigetek nagykövete miért működik együtt olyanokkal, akikről feltételezhető, hogy terroristákat pénzelnek. A szaúdi külügyminiszter, Szaúd al-Fejszal herceg elosztatta Townsend aggodalmait, és azt állította, hogy a nagykövet „helytelen döntés miatt maraszthalható el, nem pedig a terrorizmus szándékos támogatásáért”. Ezután egy amerikai bankot kritizált, mert az „alkalmatlan és erőszakos kérdéseket tett fel” olyan számlákkal kapcsolatban, amelyeket a szaúdi nagykövetség vezet Washingtonban.

Noha a globális terror fenyegetettsége nőtt 2001. szeptember 11. délelőtti óta, egy dolog változatlan: az al-Kaida, valamint annak szárnyai és utánpótlói konkrét terveket szőnek, hogy átfogó merényleteket és gyilkosságokat hajtsanak végre Nyugat-Európában és az Egyesült Államokban. Eliza Manningham-Buller, az MI5 korábbi vezetője 2006-ban azt jósolta, hogy a muszlim terror elleni harc „generációkon keresztül velünk marad”, más biztonsági szakemberek pedig egy „vég nélküli háború” veszélyére figyelmeztettek, ami arra kényszeríti a Nyugatot, hogy évtizedeken keresztül vagy talán tovább is tartsa fenn a terrorizmusellenes programokat. Valószínű, hogy a terror elleni globális küzdelem tényleges időtartamát, legalábbis részben, a regény írásakor az arab világon végigsöprő változások is befolyásolják. Sok függ attól, melyik fél kerül ki ezekből győztesen. Ha a mérsékelt és modern erők érvényesülnek, elképzelhető, hogy a terrorfenyegetés fokozatosan csökkenni fog. De ha a radikális muszlim hitszónokok és követőik ragadják magukhoz a hatalmat olyan országokban, mint amilyen Egyiptom, Jordánia és Szíria, könnyen elképzelhető, hogy vágyakozva fogunk visszagondolni a huszonegyedik század első, zavaros éveire mint az iszlám és a Nyugat közötti kapcsolat aranykorára.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A Gabriel Allon-sorozat többi kötetéhez hasonlóan ez a regény sem születhetett volna meg Dávid Bull segítségével nélkül, aki valóban a világ legnagyobb restaurátorainak egyike. Dávid minden évben sok órát áldoz értékes idejéből, hogy tanácsokat adjon a restaurálással kapcsolatos kérdésekben, és szakmai szempontból ellenőrizze kézírataimat.

Művészettörténeti ismereteit csak társaságának kedvessége múlja felül, és barátságának köszönhetően családjunk élete sok tekintetben gazdagabbá vált.

Sokkal tartozom a kiváló művészeti konzultánsoknak, Gabriel Catone-nak és Andrew Ruthnak, amiért elvittek a Christie's 2010. novemberi aukciójára New Yorkba, ahol a második világháború utáni és jelenkori művészek alkotásait árverezték el, és megismertettek a több tízmillió dollárt érő festmények megvásárlásának technikájával. Az igazat megvallva a nagy összegekben folytatott árverés világát izgalmasabbnak tartottam, mint a kémekét meg a terroristákét, és a tapasztalatok nagyban befolyásolták a regény végső formáját. Szükségtelen megjegyezmem, hogy Gabriel Catone-nak és Andrew Ruthnak semmi köze nincs a kitalált Nicholas Lovegrove-hoz, leszámítva a hatalmas tudást és a művészeti alkotásokkal folyó tatott üzletek alapos ismeretét.

A háttérben számos izraeli és amerikai hivatalnokkal beszélgettem, és névtelenül mondok köszönetet nekik, mert ők így szeretnék. Roger Cressey, aki a Nemzetbiztonsági Tanácsnál 1999-től 2001-ig a nemzetközi fenyegetésekkel foglalkozó csoport igazgatója volt, nagyon sok és értékes információt adott az USA terrorellenes politikájáról, és nagyszerű

barátom. Megjegyzendő, hogy semmi kapcsolata nincs a londoni Cannon Streeten lévő Rogers & Cressev céggel.

Kedves barátom, a nagyszerű aneszteziológus, dr. Andres Pate az agyi erek rendellenes fejlődésével kapcsolatban adott információkat. Külön köszönettel tartozom még M.-nek, aki az adatgyűjtés terén lebbentette fel a fátylat néhány kérdésről. Nem próbálom azt a látszatot kelteni, hogy az amerikai, izraeli és brit titkosszolgálat rendelkezésére álló valamennyi technikát ismerem, de megpróbáltam úgy írni róluk, hogy az megfeleljen a cselekménynek, és ugyanakkor ne untassa az olvasót. Meggyőződésemm, hogy az USA kormányának valódi képességei sokkal jobbak annál, mint amit A Moszad ügynöke és az európai terrorhullám lapjain leírtam.

Több száz könyvet, újság- és folyóiratcikket, valamint weboldalt néztem át, miközben a kéziratban dolgoztam, és itt ezeket nem lehetne mind felsorolni. Mulasztás lenne azonban nem megemlíteni Steve Coll, Róbert Lacey, James Bamford, Ron Suskind, Jane Mayer, Jim Krane, Dore Gold, Róbert F. Worth, Scott Shane, Souad Mekhennet és Stephen F. Hayes igen értékes írásait.

Mivel az 1980-as években az arab világban éltem, már a munka megkezdésekor tudatában voltam, hogy sok nő milyen fojtogató elnyomásban él a régióban. Jan Goodwin műve, a Price of Honor nagyon értékes forrásnak bizonyult, akárcsak Carmen bin Laden írása, az Inside the Kingdom. Az író, aktivista és kommentátor Irshad Manjji gondolataival és meglátásaival inspirált. Dr. Qanta A. Ahmed szemléletes beszámolót írt a Szaúd- Arábiában orvosnőként eltöltött időről, és ez sokat segített abban, hogy jobban megérthessem, a képzett nők milyen kihívásokkal találják szemben magukat a világ egyik legkonzervatívabb társadalmában. Könyvének címe, az In the Land of the Invisible Women, hősöm, Nadia al-Bakari gondolataiban is megjelent. Ha a hozzá hasonló nők irányítanák a Közel-Kelet ügyeit, nagy bizonyossággal állíthatom, a világ sokkal jobb hely lenne.

Louis Toscano, kedves barátom és személyes szerkesztőm, sok javítást végzett a kéziratban, akárcsak másik szerkesztőm, Kathy Crosby. Bob Barnett, Deneen Hovvell, Linda Rappaport és Michael Gendler rendkívül sok segítséget adott a munkával töltött év során, mint ahogy Jim Bell, Bruce Cohen, Henry Winkler, Ron Meyer és Jeff Zucker is. Az előtanulmányokban segítő partnereim - Dávid Gregorv, Jeffrey Goldberg, Steve Weisman, Martin Indyk, Franklin Foer, Dávid Brooks és Erica Brown - szívemet az igazán fontos témáknál tartották még akkor is, amikor gondolataim az íróasztalomon heverő befejezetlen kézirat körül jártak. Az utolérhetetlen Burt Bacharach kivételes képességeivel és nem múló munkaszeretetével ösztönzött. Jim Zorntól barátságát és az erős hitet kaptam akkor, amikor leginkább szükségem volt rá.

Tiszta szívemből köszönetet mondok a Harper Collins csapatának, különösen a következőknek: Jonathan Burnham, Jennifer Barth, Brian Murray, Cinda Achar, Ana Maria Alessi, Tina Andreadis, Leah Carlson-Stanisic, Leslie Cohen, Karén Dziekonski, Archie Ferguson, Mark Ferguson, Olga Gardner Galvin, Brian Grogan, Doug Jones, Dávid Korai, Angi Lee, Michael Morrisson, Nicole Reardon, Charlie Redmayne, Jason Sack, Kathy Schneider, Brenda Segel, Virginia Stanley, Leah Wasielowski és Josh Marwell. Ők nagy befolyást gyakoroltak A Moszad ügynöke és az európai terrorhullám cselekményére.

Mély hálával tartozom gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak. Nemcsak a kutatásnál és a kézirat végső összerendezésénél segédkeztek, de feltétel nélküli szeretetet és támogatást is kaptam tőlük,

mialatt a nyomdai határidő betartásán fáradoztam. Végül köszönetet kell mondanom feleségemnek, az NBC News kiváló újságírójának, Jamie Gangelnek.

Nemcsak az ügyeimet intézte, háztartásunkat vezette, és két csodálatos gyermekünket nevelte, de arra is talált időt, hogy ügyes szerkesztői munkát végezzen mindegyik kéziratomban.

Türelme, béketűrése és a részletekre való odafigyelése nélkül A Moszad ügynöke egy kém arcképével nem készült volna el idejében. Az iránta érzett hálám, akárcsak szeretetem, múlhatatlan.